MILLENNIUM BOOKS | TEXAROM

Costi Gurgu

CRONICI DE LA CAPĂTUL PĂMÎNTULUI

FICȚIUNI

CRONICI
DE LA CAPĂTUL
PĂMÎNTULUI

Redactor: Cătălin Badea-Gheracostea
Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustraţia copertei: Yaga Kielb
www.yagakielb.com

TEXAROM

www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-408-217-8280

MILLENNIUM BOOKS

e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388.260
www.millenniumpress.ro

Costi Gurgu

CRONICI
DE LA CAPĂTUL
PĂMÎNTULUI

TEXAROM & MILLENNIUM
BOOKS 2012

CRONICI DE LA CAPĂTUL
PĂMÎNTULUI

ISBN – 978-0-9826176-6-3

CIUMA DE STICLĂ

Scurgerea

Îmi aduc aminte că era primăvara unui an. Nu ştiu care exact pentru că toţi îmi par la fel şi au nume prea complicate ca să le reţin. Era primăvara aşa cum e ea în Toronto. Răcoroasă, umedă, cu mirosuri proaspete de copaci înverziţi şi bucătării exotice de la miile de restaurante, cu soare orbitor prevestind dogoarea din timpul verii. Copiii începuseră să-şi plimbe pantalonaşii scurţi, oamenii de afaceri să-şi etaleze cravatele de mătase şi pantofii subţiri cu talpă din piele, adolescenţii reveneau pe străzi cu ultimele modele de urban fashion, oraşul se reumplea de lumea pestriţă care-i populase subteranele şi betonul pe timpul iernii şi sugea acum avidă căldura soarelui, iar homeleşii de la Primărie începeau să-şi scoată păturile din canale şi să adulmece aerul călduţ cu miros de poluare.

Evenimentul s-a petrecut brusc, aşa cum se întîmplă catastrofele de obicei. Era trecut de miezul nopţii. Cerul atîrna greu de stele deasupra oraşului. Zona era Yonge&Bloor cu viaţa de noapte intensă din jurul barurilor şi a localurilor de striptease, cu maşini puternice întrecîndu-se în curse ilegale pe Yonge în jos, spre lac, şi cu

drogaţi umplînd parketele dintre blocuri de gemete şi muzică ca într-o uriaşă petrecere rave.

Un ochi lichid s-a deschis în cer, luminînd puternic de deasupra centrului Manulife, şi un fulger s-a desprins din el, trăsnind silenţios clădirea. Un val de lavă albă şi spumoasă a ţîşnit pe toate ferestrele blocului şi s-a scurs cu repeziciune pe ziduri. O explozie de spumă.

Cartierul s-a cutremurat scurt, dar violent. În cîteva minute, materia albă acoperise zgîrie-norul şi se răspîndise pe o rază de cîţiva metri în jur, apoi se coagulase şi se întărise cu iuţeală. Întreaga clădire arăta ca o lumînare topită peste noapte.

Alertă generală, panică, evacuarea zonei, armata înălţînd primele bariere şi încercînd să izoleze zona afectată, savanţi mobilizaţi din toată ţara pentru a cerceta natura şi originea fenomenului, a injecţiei celeste, cum fost denumită de presă mai tîrziu. În douăsprezece ore Toronto devenise o zonă de război. În scurt timp însă a fost clar că nu era vorba de nici o putere de pe glob care să fi lansat vreun atac surpriză. Originile fenomenului au rămas necunoscute.

După o săptămînă, materia albă îşi pierduse din aspectul mat, lăptos, de la început şi căpătase un luciu translucid. Sub stratul exterior începuse să pulseze un alt lichid, cenuşiu. O bolboroseală ameninţătoare la care nici o încercare a savanţilor ori a armatei nu a putut ajunge. Substanţa albicios-cristalină s-a dovedit indestructibilă. În timp, prin

lichidul gri-murdar din interior au început să se discearnă mişcări repezi şi ondulate. Era evident că sub pojghiţa protectoare se născuse viaţă. O formă de viaţă străină. A fost botezată Ciuma de Sticlă.

Guvernul Canadei a fost forţat de către Naţiunile Unite să primească observatori oficiali şi echipe internaţionale de cercetători. În cîteva luni, Toronto îşi împlinise visul de a fi cel mai important oraş al lumii. Expansiunea fenomenului era relativ lentă aşa încît marile reţele de televiziune şi grupuri de presă ocupaseră pe sume exorbitante clădiri întregi şi-şi aduseseră cele mai bune echipamente pentru a observa fenomenul şi a-l transmite în direct lumii întregi.

Ciuma de Sticlă cîştiga în mod inexorabil cîţiva metri pe zi. Lent, uneori de neobservat. La început, au fost cîteva înaintări fulgerătoare ce surprinseseră diverse persoane. În timp însă, atacurile s-au rărit, apoi au dispărut complet. Primii afectaţi împietriseră, acoperiţi de materia albă. Puteau fi văzuţi în cîteva locuri, statui de ipsos, a căror suprafaţă se decolora în timp, devenind ca de sticlă, găzduind în interiorul lor mişcările noii vieţi. Alţii reuşiseră să scape coagulării Ciumei de Sticlă pe pielea lor, fiind transportaţi la timp în centrele de carantină. Se zvonea că fizic erau în regulă, însă psihic se produceau alterări. După cîteva săptămîni, rapoartele oficiale declaraseră că o parte din ei îmbătrîniseră brusc şi muriseră, iar alţii

rămăseseră traumatizaţi psihic, prinşi în mod subiectiv în parcurgerea aceleaşi zile sau ore. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată, nici pe unii, nici pe ceilalţi.

Unul dintre cazurile celebre şi pe care nu-l putuseră ascunde pentru mult timp, a fost cel al bătrînului cu ziarul. De această dată, atacul avusese altă natură. Individul a fost descoperit într-o picătură sticloasă, transparentă, precum insectele preistoriei în chihlimbar. Bătrînul însă era încă viu. Pleoapele îi fuseseră imobilizate, ca şi restul trupului, în aerul solidificat. Numai globii oculari îi rămăseseră mobili, siliţi la o veşnică stare de observare. După ani, el se afla în acelaşi loc, neschimbat, în aceeaşi poziţie, într-o eternă clipă, mutîndu-şi globii oculari după mişcările din exterior.

Cu toate că rîndurile savanţilor se îngroşau în fiecare lună, cu toate că totul era catalogat, denumit, studiat, testat, Ciuma de Sticlă avansa neobosită cu cei cîţiva metri pe săptămînă. Expansiunile surpriză încetaseră de mult, înaintarea fiind deja predictibilă. Se constatase oficial că nu era pericol de nici o epidemie şi că Ciuma nu prezenta nici un alt risc în afara celui evident, al expansiunii şi invaziei. Aşă că Toronto forfotea de savanţi şi cercetători din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, de armata naţională şi de căştile albastre, de turişti şi de oamenii de

afaceri apăruţi după evenimentul Ciumei. La un an, barajul devenise practic fără rost, aria afectată fiind prea mare, iar presiunea populaţiei prea puternică.

Se zvonea că Toronto va fi în cele din urmă evacuat din raţiuni politice.

Întîlniri secrete

Cerul era senin, fără cea mai mică urmă de nori. Bătea un vînt răcoros. Străzile erau pustii. Era acea trecere din vară obosită în toamnă. Intrară în parcul plin de frunze veştejite şi bănci goale. Sax îşi aminti parcul în primăvară – verde crud şi înflorit. În vară trecuse într-un aspect stufos-matur, iar acum începuse să se îngălbenească şi să chelească. În iarnă urma să moară şi să-şi lase în urmă numai scheletul negricios. Apoi, încă o dată, scheletul se va umple de carne şi totul va intra în reluare.

Cei trei prieteni se opriră pe o alee. Kiss şi Trompi îşi scoaseră căştile din urechea dreaptă şi se priviră. Pe faţa lui Kiss se lăţi un zîmbet sadic. Dădea din cap în ritmul muzicii. Trompi îl completă cu una din filozofările lui specifice şi-şi suflecă mînecile cămăşii pînă la cot. Sax mări volumul iPodului. Asculta Judas Priest cu „Heavy Duty“, remixată pe linie cryo-punk. Obişnuiau să

asculte şi uneori să remixeze hit-urile monştrilor rock-ului într-o acustică modernă. Dar niciodată nu se atinseseră de piesele sacre, de pietrele de hotar. Tobele îi bubuiau ritmic în sînge. Într-un final îşi scoase şi el casca din urechea dreaptă. Basul şi tobele îi iuţeau pulsul şi-i dădeau greutate paşilor. Da, conu' Priest îl transforma într-un războinic în armură.

WC-urile din Allan Gardens erau urît mirositoare şi izolate. Locul preferat de întîlnire al studenţilor homosexuali. Legea aproba relaţiile între persoane de acelaşi sex, însă interzicea practicarea oricărei forme de amor în locuri publice. Deci, cînd cei trei îi atacau pe iubăreţi în toaletele din Allan, legea era într-un fel de partea lor. Doar într-un fel, dar lor nu le păsa.

Coborîră în fugă treptele şi izbiră uşa de la intrare de perete. Tobele le bubuiau în timpanul stîng. Nu era decît unul singur, unul dintre clienţii lor obişnuiţi. Acesta se opri, deloc surprins, dintr-o mişcare de frecare viguroasă a penisului deasupra unei chiuvete.

— Ce faci, moşule, te-ai apucat de zugrăvit? zise Kiss după primii paşi.

Uşile de la cabine erau toate închise. Nu se auzea nici un zgomot în afara apei de la pisoare. Trompi începu să verifice fiecare cabină, una cîte una, în timp ce Sax şi Kiss se apropiară de individ. Acesta, mic şi slab, cu o înfăţişare nervoasă, îşi introduse aparatura înapoi în pantaloni, îşi închise fermoarul şi-i privi zîmbind larg şi fericit cu gura

ştirbă. De partea lipsă din dantură avuseseră ei grijă în sesiuni anterioare.

— De ce crezi că zîmbeşte bulanu'? întrebă mirat Sax.

— O crede c-a furat-o de atîtea ori, că ne-am plictisit şi-l lăsăm în pace, spuse Kiss cu o tentă de umor ce nu-i era caracteristică.

Brusc pumnul lui Sax îi zbură clientului fericit şi ultimul dinte frontal. Individul căzu lîngă perete ca o cîrpă. Îşi ridică faţa însîngerată spre ei – încă zîmbea satisfăcut. O clipă mai tîrziu se auziră sirenele, departe.

— Acum ştiu de ce-i fericit, 'tu-ţi morţii mă-tii de bulan! Kiss îi înfundă un şut în stomac şi o luă la fugă pe scări în sus, după ceilalţi doi.

Maşinile de Poliţie se îndreptau spre parc. Cei trei aleseră în grabă prima străduţă. La colţul ei, Sax privi înapoi. Două maşini se opriseră în faţa bisericii Jarvis St. Baptist. Cîţiva poliţişti coborîseră şi începuseră să fugă după ei, în timp ce vehiculele încercau să se o ia pe toate arterele principale şi să le taie calea la intersecţiile din jurul parcului, indiferent de direcţia în care s-ar fi îndreptat ei.

Cei trei nu erau gaşca perfectă. Dar viaţa îi adusese împreună. Şi nu ar fi fost nici genul urmărit de Poliţie. Dar asta este relativ şi întotdeauna discutabil. Tot viaţa îi împinsese înainte. Poate totul începuse de cînd părinţii lui Kiss, plecaţi în Franţa pentru vacanţă îşi amînaseră

întoarcerea acasă la auzul evenimentului din Toronto şi ţineau legătura cu unicul lor copil prin telefon; ori poate de cînd mama lui Sax căzuse la pat grav bolnavă, iar tatăl lui nu se putuse adapta ideii că boala ei nu avea un remediu şi decisese că unica soluţie viabilă era divorţul. Cine ştie cînd făcuseră primul pas lateral – poate cînd renunţaseră să-şi mai folsosească numele şi-şi adoptaseră poreclele. James avea un tricou cu trupa Saxon, pe care de altfel nu-i ascultase prea mult şi nici nu-i prea plăcea, dar tricoul era „meseriaş“ şi era cadou şi era cadou de la părinţii lui dinainte de divorţ, boală, certuri, din timpurile în care totul ciripea şi muzica era un energizant. Nu ştia de ce, dar i se păruse normal să-şi spună Sax. Iar Larry hotărîse, după o măsurătoare amănunţită într-o seară de beţie, că limba lui era tot atît de lungă ca şi a vampirului din trupa Kiss şi că era deci îndreptăţit să le poarte numele. Trupă „periculoasă“ chiar dacă antică, care-l inspira cum să-i impresioneze pe puştani şi-l întorcea împotriva bulanilor, adică a homosexualilor, fără să-şi poată explica motivul. Ori poate pasul lateral se întîmplase înainte de astea, cînd cei doi împărţiseră aceeaşi prietenă pe ascuns şi apoi, cînd descoperiseră, hotărîseră că relaţia lor era mai importantă, dar nu se putuseră opri din a se tachina şi insulta reciproc.

În cîteva minute gaşca ajunse pe Church. Nu ar fi avut nici o şansă spre sud, ori la vest de Yonge. Sirenele de auzeau apropiindu-se şi tăindu-le calea spre exact acele direcţii. O luară la fugă pe Church în sus, apoi intrară pe străduţele laterale continuînd să fugă înspre Zona Afectată. Acolo unde Poliţia se pare că încerca să-i îndrume spre a-i sili să se predea. Tăiară Carlton Street chiar înainte ca maşinile să se interpună şi-şi continuară fuga spre Wellesley pe străduţele mici intersectate cu părculeţe şi grădiniţe, pentru ca oricînd să aibă o ieşire laterală. Alţi poliţişti coborîră şi porniră să-i urmărească pe jos.

— E destul de clar ce urmăresc ăştia! gîfîi Sax.

— Ce facem, o forţăm iar spre Church?

— N-avem nici o şansă, probabil că deja ne aşteaptă acolo. Nu, ne ascundem pe undeva, îi opri Trompi. Se opri şi se spijini cu palmele pe genunchi şi-i privi întrebător: unde?

— În Zonă, propuse Sax.

— Ei ne mînă spre Zonă ca să ne oprim la graniţă, spuse Trompi.

— În Zonă, i-o tăie Sax şi o luă iar la fugă. Maşinile opriseră la cîţiva zeci de metri de ei şi restul oamenilor coborîră pentru mişcarea finală.

La capătul străzii, trotuarul era crăpat şi traversat de vene groase şi albe. Rămăşiţele ultimului gard de izolare a Zonei Afectate se puteau încă vedea la marginea lui Wellesley,

abandonate şi încremenite într-o scurgere alb-lăptoasă. Aria Ciumei semăna cu un soare al cărui centru era turnul Manulife şi intersecţia Yonge&Bloor, de unde se răspîndiseră fîşii radiale, acum lungi de cîţiva kilometri şi îngroşîndu-se zilnic în diametru.

Pătrunseră şi fugiră pînă la prima intersecţie, apoi priviră înapoi şi-i văzură pe poliţişti încă urmărindu-i, dar de data asta cu precauţie. Le era frică de Zonă. De curînd, pereţii cristalini ai clădirilor afectate începuseră să înmugurească. Boabe mari cît pumnul creşteau în ciorchini uriaşi. Erau moi şi cu foi ca de ceapă, protejîndu-şi miezul de mărimea unei nuci. Gumos, de-un galben murdar, cînd ajungea la maturitate, miezul aluneca din mugure şi rămînea suspendat de un ombilic rozaliu. Cerşetorii fuseseră primii care-i încercaseră gustul. Apoi, în scurt timp, devenise principala marfă pentru traficanţii de droguri. Cartele puternice se formaseră în jurul Zonei, iar aria fusese împărţită în sectoare cucerite după lupte crîncene şi pacte politice. Nativii deţineau cea mai mare arie, smulsă într-o mare de sînge de la ruşi şi chinezi. Poliţia evita de obicei să interfereze în activitatea lor. Numai armata se mişca nestingherit în tancuri şi maşini blindate, conducînd şi protejînd echipele de cercetători, şi uneori pretinzînd că impune noile regulamente ale Naţiunilor Unite, de interdicţie a drogului Ciumei.

Oficial însă fusese respinsă oferta de a folosi căştile albastre pentru a elibera Zona de sub controlul Cartelelor.

— Mergem în blocurile de pe Isabelle, le spuse Sax. Locuise într-unul din ele înainte de eveniment. Fusese silit să-şi abandoneze apartamentul împreună cu ceilalţi, chiar din prima săptămînă, cînd lava albă începuse să se solidifice pe primele trepte de la intrare.

— Îl ştiu pe cel care are intrarea la subsolul regiunii. Nu e chiar Path-ul, dar are legături pînă la el. Dacă ne ascundem acolo s-ar putea să ne piardă urma.

— Ce facem cu ruşii?

— Nu vin decît noaptea şi nu cred că intră prin blocuri.

Trecură în fugă pe lîngă bătrînul încarcerat în afara timpului. Globii săi oculari îi urmăriră cu ceea ce părea o expresie de curiozitate. La nici un minut se fixară cu privirea pe grupul înfricoşat de poliţişti. Unul dintre ei încercă să-l întrebe ceva, dar privirea îi rămase nealterată. Sunetele nu treceau prin aerul solidificat. În final, urmăritorii renunţară şi o porniră înapoi răsuflînd uşuraţi.

Uşa spre subsol se deschise cu un oftat. Scările albe păreau depuneri calcaroase. Era un întuneric diluat de fosforescenţa zidurilor translucide. Cei trei se priviră cu zîmbete încurcate.

— Crezi că ne mai urmăresc ăia? întrebă Trompi încercînd un ton glumeţ.

— Ce, ţi s-au muiat picioarele? Ce poa' să fie acolo jos? Ai intrat vreodată, Sax?

— De cîteva ori înainte de Ciumă. Acolo era centrala termică şi o sală de sport pentru puştii din blocuri – mese de ping-pong şi cîteva saltele.

— Ce zici de-o vizită? Care are tupeu să vină cu mine? bravă Kiss.

— Nu cred că-i o idee prea deşteaptă, da' pîn' la urmă astea ne caracterizează. De ce nu?

— Băi, băi!... Băi, băieţi, se strofocă Trompi, vi s-a urcat la cap? Ce pielea mea e cu voi? Ce credeţi c-o să găsiţi acolo, jos? E întuneric, curentul nu mai merge, în cîteva ore apar ruşii...

— Într-un fel ai şi tu dreptate, îl întrerupse Sax. Aşteaptă aici şi dacă nu ne întoarcem într-o oră, du-te la spital şi spune-i soră-mii să rămînă peste noapte.

— Băi, James, nu te prosti! Trompi îl apucă pe Sax de braţ şi-l reţinu. Maică-ta are nevoie de tine, Cris, nu se descurcă singură...

— N-o băga pe maică-mea în asta şi nu-mi spune mie cine are nevoie de mine! îl împinse Sax brutal.

În mod normal, Trompi s-ar fi întors pe loc şi ar fi părăsit Zona. Dar ştia că ar fi făcut-o de unul singur şi asta ar fi fost şi mai neplăcut. În mod normal şi ceilalţi doi prieteni ar fi renunţat şi s-ar fi întors la lumină. Dar astea nu erau timpuri normale. Iar ei pierduseră de mult valorile primite prin educaţie. Pasul lateral pentru Trompi fusese atunci cînd, în ciuda reacţiei contrare pe care o încercaseră, ceilalţi doi îl primiseră în gaşcă.

Trompi era Domnul Inteligenţă, or cel puţin pentru vîrsta lui suna mai inteligent decît ar fi trebuit. Era fascinat de forţa brută şi de atracţia animalică pe care o exercita Kiss asupra sexului uneori frumos, dar şi asupra tuturor puştilor ce căscau gura la poveştile lui de eroism. Kiss era un izvor nesecat de istorie de cartier – bătălia de pe Queen West, ambuscada de la Fabrica de Bere, gherila rockerilor de pe Queen împotriva chinezilor din Spadina…

Kiss aprecia întotdeauna părerea lui Trompi în sinea lui, dar în relaţia lor îi plăcea să braveze şi să urce de fiecare dată miza. Era singurul mod prin care putea face faţă personalităţii celuilalt, chiar umbrindu-l în cele mai multe dintre cazuri. Sax era catalizatorul, mediul prin care cele două forţe, psihică şi fizică, fuzionau, uleiul ce ungea rotiţele găştii celor trei, cel care sugestiona, apoi impunea proiectele de acţiune utilizînd creierul lui Trompi şi dorinţa de aventură a lui Kiss.

Sax îşi aşeză căştile pe urechi şi schimbă playlistul. Alese Iron Maiden cu „666“. Chitara îi frămînta nervii ca pe o cocă. Unii spuneau că muzica e un stimulent, alţii că e un anestezic, dar toţi erau de acord asupra dependenţei. Sax îşi simţea nervii furnicîndu-l în picioare, în braţe şi în capul pieptului. Mări volumul şi-i întoarse spatele lui Trompi.

Contrar primei impresii, treptele nu erau alunecoase. Aveau o consistenţă spongioasă, de os despicat, aproape chiar aderentă la tălpile bocancilor. Pereţii străluceau slab într-o fluctuaţie

argintie. Şerpuiri întunecate sub pielea translucidă a zidurilor şi zvîrcoliri bruşte îi făceau să tresară.

Podeaua subsolului era din acelaşi alb calcaros. O lumină cenuşie cădea de sus, de lîngă tavan, prin ferestrele lungi şi zăbrelite aflate la nivelul străzii. Tot spaţiul de sub blocuri era o înşiruire de săli uriaşe, care dădeau una în alta. Tavanul era acoperit pe porţiuni mari cu ţevi de toate dimensiunile ce-l străbăteau probabil pe toată lungimea.

Pereţii erau diferiţi faţă de cei din exterior. Pojghiţa translucidă fusese acoperită pe cîteva zone cu suprafeţe de un alb mat, în relief. Metri pătraţi de perete reliefat în umflături de mărimea unor pepeni. Majoritatea imobile, unele însă zvîcnind în convulsii violente. Sax îşi simţi părul de pe braţe electrizat. Constată oficial că avea un frison interior din capul pieptului pînă la buric. „666, numărul bestiei!“ urla în urechea stîngă Iron Maiden. Se apropie de un zid şi observă că pe unele umflături stratul alb-mat avea porii excitaţi precum pielea umană. La o privire mai atentă, ori imaginativă, aduceau cu nişte sîni. Pereţi întregi ornaţi cu sîni, unii atîrnînd inerţi, alţii excitaţi şi tresărind nervos.

Se retrase cu spatele şi se pocni de ceilalţi doi prieteni. Se opriseră în mijlocul încăperii şi priveau încremeniţi în jur. Din tavan atîrnau sute de ombilicuri roz-murdar, lungi şi nodulare. Unele dintre ele se încolăciseră pe ţevile ce traversau

spaţiul sălii. Ţurţuri albicioşi atîrnau din locurile de contact.

Trompi tresări violent. Unul dintre maţele atîrnate deasupra lor îl stropise pe geaca de blugi cu un lichid cleios, de o culoare incertă.

— Ăsta şi-a dat drumu' pe tine! nu se abţinu Kiss.

Îl ajutară să-şi dezbrace geaca şi o aruncară pe pardoseală. Lichidul se îmbiba rapid, lăsînd în urmă o spumă cenuşie. Arăta ca şi cînd materialul de blugi începuse să fermenteze.

Trompi înjură cu năduf. Transpirase instantaneu. Mîinile îi tremurau.

— Cine-i acolo?

Cei trei tresăriră la auzul vocii subţiri şi tremurate. Întrebarea venise din cea de-a doua încăpere. Înaintară prudent păstrînd tăcerea.

— Am întrebat cine-i acolo! de data asta ceva mai autoritar.

Intrară într-a doua cameră. Era la fel de cenuşiu luminată şi prezenta oarecum aceeaşi decoraţie interioară ce se scurgea pe pereţi. Fusese camera centralei termice, care centrală se transformase în ceva asemănător unei depuneri calcaroase masive. O revărsare de materie albicios-translucidă, perforată într-o mulţime de locuri. Pe fundul numeroaselor găuri, lichidul de sub stratul protector bolborosea în afară, în expiraţii şi inspiraţii lente. În contact cu aerul căpătase o consistenţă elastică. Ţevile ce străbăteau tavanul pornind din centrală în toate direcţiile erau înfăşurate complet cu ombilicurile rozalii. Senzaţia

era că fuseseră învelite într-o piele murdară, buboasă, tresărind sub puternice spasme musculare.

— Îmi vine să vărs, începu Trompi.

— Punem de-o chetă şi vărsăm la comun.

— Şşt, îi întrerupse agitat Kiss, vedeţi ceva în umbră, lîngă fosta centrală? Se mişcă repede şi e prea întuneric.

Se holbară cu toţii în direcţia indicată. O formă neclară se retrase mai în umbră, apoi preţ de cîteva secunde nu mai văzură nimic. Din nou lîngă peretele opus, un sîsîit abia insinuat, forma se desprinse de lîngă perete şi dispăru iar, mult prea rapid pentru ca ei s-o poată urmări.

Cei trei rămaseră crispaţi în mijlocul încăperii, cu respiraţia oprită, aşteptînd ca acel ceva să apară din nou. Cum însă nimic nu mai părea dispus să se deplaseze pentru ei, Sax se privi cu Kiss şi fixară direcţia din ochi, apoi Kiss îl prinse pe Trompi de încheietura mîinii şi-l trase după el.

— Pe tine te ştiu! vocea subţire răsună în imediata lor apropiere.

Tresăriră la unison şi se întoarseră în direcţia vocii. O fată, dezbrăcată, stătea la mai puţin de un metru de ei. Nu o auziseră apropiindu-se. Pielea îi era translucidă. Un lichid alb-murdar îi bolborosea sub epidermă, lăsînd să se distingă mici forme şerpuitoare. Avea părul întunecat, lung pînă sub omoplaţi, fluturînd nervos. Ochii îi arătau straniu, deşi nu ar fi putut spune în ce sens, fiind prea

întuneric pentru a distinge asemenea amănunte, iar la tîmple şi în jos pe după urechi şi pe ceafă, ieşeau în relief depunerile albicioase, în straturi subţiri şi suprapuse, precum nişte volănaşe de dantelă. Proporţiile corporale păreau corecte. Picioarele îi erau îngropate pînă deasupra gleznelor în materia cristalină ce acoperea podeaua şi pereţii. Cînd se deplasă, stratul solidificat se desfăcu în faţa ei precum apa, iar înaintarea avu loc fără ca ea să-şi fi mişcat picioarele. Ca pe o bandă rulantă. Ca şi cînd Ciuma de Sticlă ar fi plimbat-o dintr-un loc în altul.

— Băga-mi-aş…, începu Kiss cu gura căscată.

— Nu-mi aduc aminte exact, dar te-am mai văzut, reluă ea privindu-l pe Sax. Avea un timbru cunoscut.

— Şi mie îmi spui ceva, deşi eşti…

— Puţin schimbată? îl ajută Trompi, privind-o semnificativ.

— Hm, făcu ea mutîndu-se la lumină. Probabil nici maică-mea nu m-ar mai recunoaşte acum.

Sax opri iPodul şi liniştea locului îl înfioră pentru prima oară. Fără muzică era vulnerabil. Dar simţise nevoia s-o oprească.

— Numele meu e Julie. Îţi zice ceva? Am locuit chiar în blocul de deasupra înainte de…

— Da, da, da. Acum te-am localizat. Julie. Erai prietenă cu unu' Gabe, cu trei ani mai mare decît tine.

— Da, Gabe, zise ea plecînd capul. Gabriel a murit la impact. N-am putut să-l mai salvăm. Şi tu eşti…?

— Jam, ăă, Sax. Poţi să-mi spui Sax. Ei sînt Kiss şi Trompi.

Julie nu pufni în rîs. Îi privi serioasă şi înclină din cap la fiecare nume. Urmă un moment de tăcere stînjenitoare, după care ea reluă:

— Voi sînteţi primii care au pătruns pînă aici. Chiar mă întreb ce v-o fi făcut să încercaţi.

— Da, bun pontu', răspunse Trompi. I-am întrebat aceeaşi chestie înainte să intrăm.

— S-a întins mult ăă…

— Ciuma, o ajută Kiss.

— Ciuma!? Cine a avut mintea s-o numească aşa?

— Vrei să spui că nu ştiai?!

Dădu din cap.

— Sînt aici de la început. Trebuia să fie prima mea noapte cu Gabriel, aşa că am încercat să facem locul cît mai romantic. Am coborît de cu seară, am întins masa, aveam băutură, muzică, făcu o pauză privind în gol. Într-un final reluă: nu ştiu cum s-a simţit în exterior, dar aici a fost ca un cutremur. După aceea n-am mai îndrăznit să ies pe afară aşa cum arăt, mai ales că El mi-a spus că lumea încă nu-i pregătită pentru mine.

— Vorbeşti de Gabe?

— Nu, de Înger.

— Adică, Gabriel a murit şi s-a transformat într-un…?

— Nu, Sax, Gabriel a murit şi e mort. Îngerul e altcineva. E… chiar un înger, unu' care a căzut aici

din accident.

— Sau care a decăzut, insinuă ironic Trompi.

— El zice că nu e chiar acel Înger.

— Şi unde este El acuma? o întrebă Kiss curios, privind în jur.

— Pe undeva pe sub Manulife. Acolo e în legătură cu ai lui. A deschis drumuri din subsolurile astea pînă la Path-ul de sub Manulife şi Yonge&Bloor, iar în partea cealaltă pînă la metrou.

— Dacă n-aş fi venit din rahatu' de-afară şi nu te-aş vedea pe tine cum arăţi, aş zice că am luat-o razna, spuse Trompi.

— Poţi să vii cu noi. Te putem duce la un campus medical, întinse mîna spre ea Kiss, dar reacţia ei violentă îl ţinu pe loc. Se retrăsese cîţiva metri fulgerător şi arăta speriată. Răsuflă adînc, apoi răspunse pe un ton ceva mai liniştit:

— Pielea mea e mai specială acum, este mult mai sensibilă. Orice atingere îmi dă… senzaţii, de cele mai multe ori transformate în dureri. Pînă şi un curent de aer mai puternic mă face să tremur de plăcere, iar un vînr adevărat m-ar face să ţip de usturime. El este singurul care ştie cum să mă protejeze şi cum să mă atingă.

— Vrei să spui că orice atingere e ca un contact sexual? o întrebă Sax neîncrezător.

— Nu, nu orice atingere. Numai El ştie să mă atingă în acel fel.

Sax respiră încurcat:

— Asta este o problemă delicată. Crezi că l-am putea vedea şi noi pe Înger?

— Aa, nu, nu începe iar, sări Trompi nervos.

Ceilalţi trei îl ignorară.

— Aş vrea mai întîi să vorbesc eu cu El. Dar puteţi să mai treceţi în vizită. O să lăsăm uşa deschisă pentru voi. Vă aşteptăm oricînd.

Cei trei se întoarseră să plece. La ieşirea din sala centralei Julie strigă după ei cu voce şovăielnică:

— Voiam să vă întreb dacă aveţi ceva la voi, un ziar, o carte, orice de genu' ăsta.

— Nu, nu avem, dar îţi aducem data viitoare.

— Păi, ar fi ceva da' nu ştiu dacă-i pe gustu' tău, îi opri Kiss. Scoase rînjind cu mîndrie, din buzunarul interior al gecii, o revistă sexi: *Canadianca*.

Julie izbucni în rîs:

— Are şi articole, ori numai poze?

— Ia-o şi vezi. Eu nu m-am uitat după articole.

Fata dispăru cu revista în întunericul celeilalte săli. Cei trei ieşiră în prima încăpere. O zvîrcoleală dubioasă le atrase atenţia undeva spre stînga lor. Se apropiară cu precauţie.

— Dumnezeule! Trompi se retrase cîţiva paşi.

Vesta lui, abandonată la venire, se desfăcea în forme unduitoare – mici şerpişori cu pielea de blugi, strecurîndu-se spre zonele întunecate ale încăperii. Ciuma se reproducea. Făcuse un obiect, un lucru neînsufleţit, să se înmulţească. Explicaţia

suna absurd, dar pe moment Sax nu se putu gîndi la alta. În liniştea subsolului reuşi să audă scurgerile din tavan spărgîndu-se de pardoseala sticloasă şi fiind absorbite cu zgomot. Îl trecu un frison. Nu reuşi să-şi imagineze ce se putea întîmpla unei fiinţe vii însămînţată cu Ciumă. Localiză cu grijă acele ombilicuri din tavan care erau elongate şi umflate, gata să ejaculeze şi începu să-şi croiască drum înapoi spre ieşire.

Carmen

Scara de bloc, murdară. Părăsită. Pe trepte, fumînd, Carmen. Nu era surprins s-o găsească acolo, aşteptîndu-l, aşteptînd. Deschise uşa şi-i făcu semn să intre în casă. Se simţea obosit după atîta alergătură.

Îşi dezbrăcă vesta de blugi şi o aruncă pe canapeaua din sufragerie, apoi îşi scoase tricoul cu Saxon şi-l aranjă cu grijă pe scaun. Rămase într-o bluză albă cu mîneci lungi.

— Iar v-aţi certat, constată lipsit de interes.

— Îhî.

Carmen se aşeză pe canapea şi-şi scoase geaca. Stinsese ţigara în holul blocului şi acum o învîrtea în mînă cu nervozitate.

— Propriu-zis n-a fost chiar ceartă, da' m-am săturat de mitocăniile lui. El e marele dur şi noi, toţi ceilalţi, sîntem proştii. Crede că dacă…

Povestea continuă în timp ce Sax îşi făcu rapid un sandvici, îi oferi şi ei şi fu refuzat, apoi îl mîncă încet, silindu-se să pară că o ascultă.

Se sculă de pe scaun şi luă o bere din frigider. Îi oferi şi ei, dar fu refuzat încă o dată. Povestea se desfăşura cu aceleaşi isprăvi care se mai întîmplaseră în relaţia lui Carmen cu Kiss de cel puţin douăzeci de ori în ultimul an.

Puse nişte muzică – *Nick Cave and the Bad Seeds*, asta pentru atmosferă – întunecată, depravată, deprimantă şi sexuală, o schimbare de registru după goana de pînă atunci; Carmen era oricum plictisită să asculte numai „metal“ toată ziua, în regimul pe care i-l impusese cu pumni şi şuturi Kiss şi, pe de altă parte, ea chiar îşi păstra ceva din acel vino-ncoace de la începuturile lor, din atracţia vicioasă cu miros de ghiocei care-l fascinase dintotdeauna la ea.

Se întrebă cum s-o descurca soră-sa la spital, apoi verifică mesajele primite pe e-mail iar meşterul Nick Cave se tînguia în mijlocul poveştii plină de violenţă şi abuzuri a lui Carmen şi Kiss, cînd cererea ei veni din senin, ca de obicei:

— Sărută-mă, James.

— De ce-o faci, Carmen?

— Credeam că-mi eşti prieten.

— Ce-are a face cu asta?

Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui.

— Crezi că interesează pe cineva? îl mai întrebă şi-l sărută exact cînd el deschidea gura să riposteze.

Miros de ghiocei în păr şi o oboseală de profesionistă în sărut. Se întinseră pe canapea şi făcură dragoste cu încetineală, cu tandreţea şi obişnuinţa unor foarte vechi amanţi.

— Cît timp am fost împreună, Carmen?

— Ceva mai mult de-un an, de ce? îi răspunse ea ridicîndu-se într-un cot şi privindu-l curioasă.

Sax încercă să o simtă pe puştoaică, să-i prindă iar acel aer dulce-familiar-prăfuit, imaginîndu-şi-l într-o vitrină, într-o butelcuţă cu etichetă aurie – CARMEN, scris cu litere mari.

— N-ai lăsat nimic în urmă care să-mi amintească de noi.

— Asta-i un rahat şi tu o ştii.

— Nu, e un rahat ce faci tu acum cu mine, în spatele lui Larry. Eu cer doar o atenţie pentru că sînt drăguţ cu tine.

Carmen se retrase pe marginea canapelei şi se întinse după tricou.

— Nu obişnuiai să vorbeşti aşa. Erai un băieţel dulce cînd te-am cunoscut şi tot timpul am impresia că ai rămas acelaşi.

— Dar n-am rămas. Dă-mi amuleta aia de la gît!

— Pe asta nu pot. Îţi dau o batistă, sau mai bine o şuviţă de păr.

— Nu, vreau un obiect care să reprezinte ceva pentru mine. Să aibă o valoare.

— Şi ce valorează amuleta asta pentru tine? Ţi s-a pus pata aşa, pur şi simplu.

O privi cum îşi întindea ciorapii de mătase pe picior.

— Amuleta este singurul lucru pe care-l vreau de la tine. Şi dacă nu mi-o dai, noi doi am terminat-o. Să nu te mai prind pe aici, să nu mă mai cauţi şi să eviţi să ne întîlnim, chiar şi în gaşcă.

— Te bag în mă-ta cu idioţeniile tale, se revoltă ea aprinsă la faţă. Era nesigură, gata să plece şi touşi neştiind care-i limita, ori care-i preţul. Oscila între surpriză şi supărare.

— Cu cîteva luni înainte să ne despărţim ai primit amuleta asta de la Larry, după ce ţi-a tras-o prima oară.

Carmen înghiţea aerul cu greu. Voia să vorbească, dar nici un cuvînt nu-i ieşea pe gură. Din roşie se făcuse vînătă la faţă. Postură în care era chiar urîţică, se surprinse Sax gîndind. „De ce-o faci, de ce-o faci?“ îşi repetă el, neştiind ce să-şi răspundă. Doar simţea nevoia s-o facă.

— Deja în ultima noastră lună, Larry începuse să-mi povestească de voi şi că ţi-a dat amuleta doar ca să-mi atragă mie atenţia. Îl fascinai cu atît mai mult cu cît erai prietena mea. În fine, cred că am dreptul acum s-o pretind. Eu sînt mediatorul relaţiei voastre.

— De ce-o faci, James? O să mă omoare dacă observă. Te rog!

Plîngea nervos, încercînd să se uşureze de toată tensiunea acumulată. Părul înfoiat i se pleoştise şi Sax remarcă pentru a doua oară în sinea lui că era

urîţică în asemenea ipostaze. Vraja se rupsese. Aerul de parfum prăfuit se năclăise iar el se săturase. Se ridică tăcut de pe canapea şi-şi îmbrăcă pantalonii.

Simţi o atingere caldă pe braţ. Curbe fine pe o suprafaţă şlefuită. O încărcătură trecu din mica figurină de lemn în pielea sa şi se cutremură.

— Îmi pare rău, o auzi pe fată.

Carmen ţinea amuleta întinsă spre el. Se oprise din plîns, dar lacrimi cît boabele de struguri încă i se mai rostogoleau pe obraji. Sax simţi că ceva se rupe înăuntrul său şi trecutul, ca o umbră, alunecă în uitare. Nu-i mai păsa de darul lui Carmen, dar îl luă ca pe un trofeu şi şi-l trecu pe după gît. Nu spuse nici un cuvînt şi începu să se îmbrace.

Mama

Drumul pînă la spital se desfăşură în tăcere. Într-un fel, totul fusese spus, iar relaţia fusese epuizată într-un singur act. Şi oricum, aşa se întîmpla în fiecare seară cu Sax – în drum spre spital devenea tăcut.

Carmen rămase la intrare s-o aştepte pe Cristina, sora lui Sax. Spitalul era încă animat. Tocmai se terminase cina şi pacienţii se pregăteau de culcare, ori se înghesuiau într-una dintre sufragerii, la televizor.

Sax ciocăni uşor la uşa separeului. De cealaltă parte, cineva deschise în tăcere. Cristina îl îmbrăţişă şi-i rămase atîrnată de gît preţ de cîteva minute. Privind în gol. Nu scoase nici un cuvînt, îşi luă rucsăcelul şi plecă. Urma ca, împreună cu Carmen, să meargă la Kiss acasă şi să petreacă seara acolo. Trebuia să fie şi Trompi, beau o bere, ascultau o muzică. Pe la miezul nopţii, Cristina se retrăgea împreună cu Trompi în apartamentul ei şi al lui Sax, acum părăsit şi neîngrijit, avînd doar rolul de staţie de oprire şi alimentare între schimburile la capul mamei lor, la spital.

Mama privea fix în tavan. Era întinsă în pat, învelită cu o pătură albastră, de spital. Trupul îi rămăsese micuţ şi slab, îmbătrînit cu cincisprezece ani în doar ultimii doi. Dar, pe lîngă boala ei fără leac, recent avusese şi o cădere de potasiu, după cum se exprimase doctorul pe înţelesul lor. Nu mai putea să-şi acţioneze marea majoritate a muşchilor şi uitase aproape totul despre ea ori cei dragi ei.

Sax se apropie, se lăsă în genunchi lîngă pat şi o mîngîie pe păr. „Sărut mîna, mamă. Sînt eu, James.“ Înghiţi în sec la lipsa ei de reacţie şi o sărută pe frunte. Se ridică şi o ajută să se scoale pe marginea patului. Capul îi era căzut în piept. Nu avea putere să şi-l ridice. Îşi petrecu o mînă pe după spatele ei, îi luă braţul şi i-l aşeză pe gîtul lui, apoi o săltă în picioare. Se lăsă cu toată greutatea pe el.

Ca la o comandă începu să-şi mişte picioarele, tîrşîit, cu mare effort, fiecare pas durînd o eternitate. Îi intrase în reflex că exact la aceeaşi oră, în fiecare seară, avea de făcut o plimbare pînă la toaletă şi înapoi. Străbătură coridorul de douăzeci de metri în jumătate de oră. O lăsă în toaletă şi aşteptă pe hol. Peste un timp o auzi scîncind după el. Ştia că e gata, dar nu-şi mai amintea numele lui ca să-l strige. Atunci intră înapoi şi o luă de acolo. O conduse pe acelaşi coridor de douăzeci de metri pentru următoarea jumătate de oră. Nu-i păsa cît dura, făcea fiecare pas în ritm cu ea, fiecare mişcare a corpului în sincron cu mişcările ei, erau un singur trup pe tot acel interval. Nu ofta, nu privea la ceas, nu se gîndea la nimic altceva decît la următorul pas de două-trei minute. Nu-l interesa cît timp trecea în lume, ce evenimente fascinante se întîmplau în afara spitalului, ce ar fi putut face în schimb afară, pe străzi, împreună cu prietenii lui. Tot ce conta pentru el era să petreacă cît mai mult timp posibil cu mama sa. Să profite de orice clipă alături de ea, să o simtă trăind, respirînd, luptînd, încă iubindu-l în subconştientul ei.

În încăpere, o schimbă în cămaşă de noapte, îi dădu medicamentele, masa de seară care consta în lichide, uşor de înghiţit şi digerat pentru organismul ei obosit, apoi o spălă pe mîini şi pe dinţi. O aşeză iar în pat. Cu privirea în tavan, cu mîinile întinse pe lîngă corp, pătura albastră

acoperind-o pînă la gît. Scoase din buzunarul vestei iPodul, îi fixă mamei căştile în urechi şi apăsă pe play. Romanţe, aşa cum îi plăceau ei, dulci şi învechite, remixate special pentru a le da o notă de prospeţime.

Stinse lumina şi se întinse în pat lîngă ea. O luă în braţe ca pe o soră mai mică şi-şi puse capul pe pernă ascultîndu-i respiraţia.

Întîlniri secrete

Dimineaţa era însorită şi călduţă. Kiss şi Trompi îl aşteptau în faţa intrării principale în spital. Cristina îl înlocuise imediat după micul dejun, gata să preia toate activităţile diurne, alături de mama lor.

Îndepărtîndu-se cu paşi mici, cei doi prieteni îi respectară tăcerea. Se opriră ca de obicei la colţul străzii, la Starbucks, şi-şi cumpărară cîte o cafea. Apoi se îndreptară spre un mic petec verde între clădiri. Se aşezară pe o bancă, îşi aleseră aceeaşi listă de muzică, una veche, cu Jethro Tull, tocmai bună în timp ce-şi beau cafeaua şi-şi povesteau ce făcuseră de cînd se despărţiseră. Kiss observă profilul amuletei pe sub tricul cu Saxon, dar nu zise nimic. Într-un fel, problema fusese de mult rezolvată între ei.

Cutreierară străduţele pustii din jurul Zonei. La sud de Dundas, Ciuma nu atinsese încă oraşul şi lumea tot mai petrecea timp în piaţă şi în Eaton Centre. Traversară Yonge şi se îndreptară spre Church. Dincolo de Church, se opriră să privească jocurile de baschet din curtea liceului St. James. Era deja ceva mişcare, deşi vacanţa nu se terminase şi era dimineaţă devreme. Patru puştani cu o minge de baschet fuseseră întrerupţi din joc de doi indivizi. „In the shuffling madness / Of the locomotive breath / Runs the all-time loser / Headlong to his death…“, incanta Jethro Tull într-o magie prăfuită.

— Băi Kiss, îi opri din mers Sax, ăla nu-i Şoarece?

— Care, mă?

— Uite ăla mic de statură şi îndesat. Ăla e Şoarece, iar celălalt e Chiştoacă.

Sus-numitul Şoarece îi cerea insistent mingea unuia dintre puştani, într-o ploaie de înjurături şi bale. Chiştoacă se ţinea deoparte şi-i teroriza din priviri pe copii. Rînjea satisfăcut de perspectiva spectacolului. Fulgerător, o sclipire argintie se întinse din mînă lui Şoarece şi imediat cel care ţinea mingea o lăsă să cadă sub lovitura aplicată peste mînă, cu lanţul.

Ritmul se înteţise, meşterii de la Jethro Tull repetau paroxistic incantaţia, muzica răscolea sîngele. Sax începu să tremure şi-şi mîngîie mîna stîngă. O cicatrice veche se întindea de la încheietura mîinii cu braţul pînă la degetul

opozabil. Avea numai nouă ani cînd „prietenul“ Şoarece îi făcuse cunoştinţă cu renumitul lănţuc argintiu, în curtea şcolii generale.

— Băi Kiss, ăştia o caută cu lumînarea.

— Sax, eu zic să n-o căutăm noi cu lumînarea.

— Îi ştiţi pe cei doi porumbei? încercă Trompi o deviere spre umor, dar Sax era deja intrat pe poarta liceului. Trompi înjură nervos, însă nu îndrăzni să riposteze. Era oricum prea tîrziu. În cîteva secunde, Sax ajunsese lîngă vechea sa cunoştinţă şi se prinsese de celălalt capăt al lanţului. Îi trase în surpriza momentului un şut în plex şi imediat un altul între picioare.

— Ţi-aduci aminte de mine, puţă de şobolan?

Trompi îl prinse pe Chiştoacă pe la spate şi Kiss începu să-i îndese pumni şi şuturi. Şoarece încercă de pe jos să-i taie tendoanele de la picioare cu cuţitul pe care-l scosese pe nevăzute, însă Sax se feri şi-l călcă imediat pe mîna înarmată, încă trăgînd cu forţă de lanţ, ştiind că individul şi-l prinsese cumva de mînecă şi nu-i putea da drumul. Îl mai călcă o dată pe mînă, apoi îi trase două picioare în gură şi-l culcă înapoi, la pămînt. Sări pe el începînd să-i care pumni în faţă.

— Ţi-aduci aminte de mine, ‘tu-ţi morţii mă-tii?! Ţi-aduci aminte…

Începură să audă strigătele poliţiştilor de la circa de peste drum. Trompi şi Kiss îl smulseră de

pe Şoarece, care zăcea aproape inconştient, apoi o luară la fugă spre gardurile din spatele curţii liceului. Săriră în grădina unei case particulare, apoi prin alte două grădini ieşiră în spatele blocurilor din Cabagetown. Cîţiva poliţişti îi urmăreau.

— Să plesnească dacă ăia nu se ţin încă după noi, se opri cîteva fracţiuni de secundă Trompi.

— Încotro acum? Tot în Zonă?

— Tot. Pare destul de sigur şi-i aproape.

Se îndreptară spre Bloor. Scurtături după scurtături. Poliţiştii le ştiau şi ei. Intrară în Zonă fără să se uite înapoi, dar îi puteau auzi pe urmăritori la cîteva zeci de metri în spate. O grupă de observatori şi cercetători priviră miraţi după ei. Soldaţii puseră mîinile pe arme. Cei trei prieteni îi ocoliră de departe şi intrară în aceeaşi scară de bloc. Poliţia încă nu ajunsese la colţul blocurilor ca să-i vadă. Aşa că se pierdură în scară şi apoi în jos, spre subsol.

Se opriră tocmai la capătul treptelor, în primul hol, apoi în prima sală şi ascultară atenţi pentru cîteva minute. Muzica se terminase în timpul urmăririi. Era linişte. Îşi auzeau numai propriile gîfîituri. Probabil că li se pierduse urma. Avuseseră noroc de două ori pînă acum, cu subsolurile astea.

În drum spre sala centralei termice se opriră şocaţi. În perete, dedesubtul stratului translucid

protector se puteau distinge trei forme aparent umane. Ieşiseră din structura peretelui în lichidul bolborositor al Ciumei, dar nu se desprinseseră complet, fiind jumătate încastrate în beton. Pielea lor avea o aparenţă pietrificat-cenuşie. Forme şerpuitoare li se cuplaseră direct pe piele, în special în zona gîtului şi a capului. Bulbuci enormi se rostogoleau pe lîngă cele trei trupuri. Trompi se apropie de zid, ţipă speriat şi se încovoie vomitînd instantaneu. Ceilalţi doi observaseră şi ei motivul. Formele aveau aproximativ feţele lor. De parcă Ciuma făcuse dragoste cu minţile lor, apoi le crease corpurile pentru a avea întreg tacîmul. Îl traseră pe Trompi după ei şi intrară în a doua încăpere.

— Julie, strigă Kiss. Julieee!

Ca un curent de aer, şuieratul le linse urechile: „Vin!". Tresăriră înfriguraţi. Sax privi spre fereastra îngustă de lîngă tavan, dornic de puţinul familiar de afară, de lumina obişnuită a zilei. Soarele răsărise deja şi razele lui urcau tiptil rama metalică a ferestrei.

— 'Neaţa, vocea răsună chiar lîngă ei. Se întoarseră ca electrocutaţi. N-o simţiseră în nici un fel apropiindu-se. Aspectul ei, chiar dacă neomenesc, cunoscut fiind îi mai linişti. Răsuflară mai uşor.

— Păreţi cam tensionaţi.

Se priviră neştiind ce să spună. Un şerpişor undui pe lîngă gleznele ei. Avea… un aspect exotic. I se încolăci pe gambă şi din cîteva mişcări îi era pe umăr.

— Să-mi bag…! îi scăpă lui Kiss, care se înecă cu restul ideii.

Pe pielea şarpelui, viu colorată, se puteau citi articole şi admira poze cu nuduri. Capul creaturii nu era de şarpe, ci de femeie – blondă, păr ondulat şi bogat, trăsături fine, aproape frumoasă. Totul în miniatură, ca pentru corpul mic şi fusiform.

— Nu vă speriaţi, îi linişti Julie. Ea e Sue. Aşa scria în pagina ei, în revistă, aşa că i-am dat acelaşi nume. Nu vă face nici un rău. De fapt, nimic din ce-i aici nu-i periculos. S-ar putea să le vedeţi şi pe celelalte vedete din revistă, mişunînd prin zonă. Deşi acum cred că sînt prin cine ştie ce unghere, flirtînd cu şerpii de blugi lăsaţi ieri pe dincolo.

— Băga-mi-aş…, reluă ideea Kiss.

— Sper că nu mi-aţi mai adus nimic, i-o tăie Julie, pentru că n-am de gînd să fac o grădină zoologică aici.

Trompi începu să gesticuleze, dar nu-i ieşi nici un cuvînt din gură. Toţi trei urmăriră degetul arătător al Juliei. Razele soarelui ajunseseră pe buza ferestrei şi, ca la un semn, se năpustiră înăuntru, smulgînd subsolul din umbră. Pe peretele din spatele lor, în plin soare, sub pojghiţa

translucidă, erau cinci femei crescute din perete în lichidul Ciumei. Se aflau într-o strînsă împletire cu zidul din spate, prin intermediul tentaculelor. Fuseseră penetrate prin toate orficiile, începînd cu nasul şi cu gura, de către subţiri excrescenţe şerpuitoare. Întreaga scenă era într-o pulsaţie ritmică, încadrată într-un tablou plin de bulbuci spumoşi.

— Cred că v-aţi văzut şi pe voi în cealaltă încăpere, spuse Julie observînd că tăcerea se prelungeşte şi respiraţiile celor trei se accelerează. Se pare că această fiinţă care pune stăpînire pe Toronto, încearcă să înveţe despre noi şi vrea să comunice.

— Această fiinţă?! reuşi să îngaime Trompi.

— Îhî. Dar cred că ar fi mai bine ca întîi să-l cunoaşteţi pe Înger. Veniţi cu mine.

O urmară. Îşi puseră iar căştile în urechea dreaptă, schimbînd lista – Led Zeppelin: „Stairway to Heaven“. Se spunea că acel cîntec era mult mai mult decît simplă muzică. Că atinsese niveluri sublime ce făceau să vibreze corzi altfel de neatins în sufletul oamenilor. Că, dacă într-adevăr există ceva deasupra lumii, ori după moarte, „Stairway to Heaven“ era realmente o treaptă spre iluminare, spre cunoaşterea divină. Era o blasfemie cu pretenţie de sfinţenie, ori ceva sfînt cu aparenţă de blasfemie.

Julie îi conduse spre subteranele de sub Manulife. După doar zece minute, din bezna ruptă

numai de fluorescenţa zidurilor încotoşmănate în Ciuma de Sticlă, ieşiră în plină lumină. Artificială, dar puternică, aproape orbitoare prin contrast.

Cei trei se opriră cutremuraţi. Trompi căzu în genunchi cu corpul în frisoane. Chitările vrăjite ale magilor din Led Zep le sfîşiau creierii. Dedesubtul centrului, subteranele se prăbuşiseră sub greutatea plafoanelor căzute de la toate etajele, în urma impactului iniţial cu Ciuma de Sticlă. O parte din stîlpii de rezistenţă ce susţinuseră corpul central al clădirii, atîrnau în gol cu rădăcinile de oţel răsucite sub presiunea la care fuseseră supuse. Groapa de dedesubt era adîncă de cîteva zeci de metri. Pe pereţii interiori ai clădirii se scurgea încă, precum o sevă groasă prin trunchiul unui copac, lichidul alburiu al Ciumei, într-un flux continuu, ramificîndu-se în zeci de izvoare canalizate pe sub pămînt în direcţiile în care se întinseseră razele plăgii, la suprafaţă. De undeva, din cer, de deasupra ruinei, un şuvoi de lumină argintie cu o consistenţă aproape metalică şuiera prin aerul încărcat de electricitate al subteranelor. În groapă, în mijlocul luminii, în aer, un trup cenuşiu cu muşchii încordaţi sub pielea lucioasă, cu braţele răstignite întinzînd două perechi de aripi uriaşe de un gri metalic, de-a lungul unui schelet argintiu ramificat într-o nervură extrem de fină. O adevărată dantelărie olandeză prin care era întrepătruns puful aripilor. Trupul plutea imobil, parcă suspendat de şuvoiul luminos.

Un Înger! Era într-adevăr un Înger. Sax ar fi vrut să se prosterneze în faţa majestăţii sale. Ar fi vrut

să fugă de frică, să se ascundă. Voia, simţea, tremura, un ghem de nervi îi răscolea capul pieptului, ar fi urlat dacă ar fi avut putere, ar fi spus o rugăciune dacă ar fi ştiu vreuna. S-ar fi rugat însuşi Lui, dacă ar fi ştiut cum.

— Nu-i aşa că-i frumos? îi întrebă Julie în şoaptă, privindu-i victorioasă.

Abia acum realizară ei că în groapa de sub centrul Manulife era o linişte mormîntală. Din cînd în cînd picături de Ciumă, şuieratul luminii şi Led Zep torpilîndu-le creierele.

— Nu-i aşa că-i frumos? răsună vocea Juliei ca nişte clopote de biserică.

Zîmbea şi radia de fericire. Însuşi neomenescul înfăţişării ei strălucea înfrumuseţat de o lumină interioară.

Frunze veştede

Queen's Park, liniştit ca întotdeauna, lipsit de freamătul veveriţelor ce-l abandonaseră cu luni în urmă, cu zecile de bănci goale, se împotrivea agitaţiei unui oraş în creştere, aflat la un pas de prăbuşirea totală. „Zona Afectată“ se oprise sfioasă la mai puţin de o sută de metri distanţă, încă rumegînd din Universitate. Queen's Park, atît cît mai era. Frumos şi nătîng, împăunîndu-şi culorile în calea Ciumei.

Sax se întinse, lăsă capul pe spate şi închise ochii. Răsuflă adînc. Avea nevoie de linişte, hotărîre, meditaţie, timp. Timp! Deocamdată avea nevoie şi de timp. Era legat.

Se întorseseră în încăperea centralei termice unde dimensiunile şi aspectul erau oarecum suportabile. Îngerul era mai înalt decît oricare dintre ei, slab, deşi cu un aspect viguros, ţinîndu-şi cele patru aripi pliate pe spate ca pe o manta catifelată. Arăta tînăr şi totuşi matur, cu o privire sfredelitoare, incisivă. Irişii îi erau de un argintiu sclipitor, strălucind pe pielea cenuşiu-albăstrie.

— Da, sînt un Înger, le spuse El privindu-i pe fiecare în parte într-o pauză de efect. Erau cuminţi şi tăcuţi ca la şcoală, cînd profa de mate se sprijinise de catedră şi fusta scurtă de blugi i se urcase prea sus pe pulpe, în timp ce le explica despre integrale. Erau mult prea şocaţi de tot ce văzuseră ca să mai gîndească vreo replică „deşteaptă“, ori să mai facă pe „supăraţii“. Se aşezaseră turceşte în jurul creaturii numite Înger şi-şi mîngîiau iPodurile acum tăcute, ca pe nişte pisicuţe. Ele erau motoarele care-i ţineau pe drumuri, încă alergînd, încă luptînd, încă înjurînd şi scuipînd.

Sax îşi ridică încet capul de pe bancă şi scuipă înspre dreapta, apoi încremeni.

— Asta a fost o mare greşeală, zîmbi larg Păpuşă. Aşa îl strigau prietenii lui, adăugînd o intonaţie dulceagă sunetelor, aşa cum numai

homosexualii ştiau. Flegma lui Sax strălucea poleită de razele tomnatice pe unul din pantofii de lac ai individului. Alţi trei bulani încercuiseră banca în linişte, pe cînd el era cu ochii închişi.

— Singurică, singurică? îl interpelă un al cincilea pe la spate. Era parfumat puternic şi răsuflarea îi umezea urechea.

Încercă să se ridice, dar şutul neaşteptat de rapid al lui Păpuşă îl reaşeză.

— Asta este pentru tine, mentorul meu, pentru preţioasele vizite din Allan, rosti maliţios şeful grupului.

Sax se încovoie pentru cîteva secunde gîfîind, apoi o mînă îl apucă de păr şi-i trase capul pe spate. Surprinse privirile excitate ale agresorilor şi se relaxă. Moleşeala i se scurse din oase ca prin farmec. Redeveni alert, pîndind fiecare mişcare. Doi pumni îi zguduiră capul dintr-o parte în alta. Văzu sîngele zburînd prin aer şi rînji.

Îl lovi puternic în gît pe cel din spate, care-l ţinea de păr şi sări ca un arc. Prinse din zbor, reflex, glezna lui Păpuşă, ce încerca să-l lovească din nou în stomac, şi-i întoarse laba piciorului într-o mişcare circulară scurtă. Bulanul îşi pierdu echilibrul şi ateriză năucit pe burtă.

Ceilalţi trei se năpustiră asupra lui şi-l doborîră la pămînt. Erau toţi călare pe el, trăgîndu-i pumni şi şuturi. Totul nu dură însă decît cîteva secunde, pentru că aşa cum îl puseseră jos, aşa şi dispărură.

Păpuşă se zbătea să-şi elibereze piciorul şi să fugă la rîndul lui, dar Sax i se prinsese de gleznă ca un buldog. Îi ridică din mijlocul drumului o patrulă de Poliţie. Secţia era aproape.

— Tu să vorbeşti cînd te-oi întreba! se repezi poliţistul în bulan, apoi se întoarse zîmbind spre Sax: deci voiau să ţi-o tragă, hăă?

— Asta am înţeles din ce vorbeau. Nu ştiu cum ar fi făcut-o, aşa în amiaza mare, dar m-am speriat, am început să mă zbat şi atunci ei m-au pus jos.

— Te cunoşti cu ei?

— Nu, minţi Sax privindu-l nevinovat pe Păpuşă.

— 'Tu-ţi morţii…, individul nu mai reuşi să termine. Poliţistul îl apucase brusc de nas şi-l trăsese spre ei.

— S-ar putea să vă mai întîlniţi, aşa că eu nu vreau nici o rîcă în sectorul meu. Trage-i una şi sînteţi chit.

— Poftim? lui Sax îi luciră ochii, surprins totuşi de propunere.

— Trage-i una şi sînteţi chit, repetă mai rar poliţistul.

Nu mai aşteptă o a treia invitaţie şi-l pocni ciobăneşte, cu elan. Păpuşă se prăbuşi lîngă masă, roşu la faţă de ziceai că-i gata să-i plesnească vreo venă. Începu să plîngă. Poliţistul îl împinse spre uşă pe Sax, zîmbind larg, apoi se întoarse şi-l aşeză pe bulan pe un scaun, în genunchi, cu tălpile subţiri, din piele, ale pantofilor, în sus. Mai apucă

să vadă prima lovitură cu bastonul pe tălpi, să audă ţipătul de durere, şi închise uşa respectuos.

Îşi încleştă fălcile cît timp se învîrti prin secţie, la toaletă, unde-şi spălă faţa, apoi afară, pe străzi, prinse a rîde cu lacrimi. Era bine, era perfect, viaţa era frumoasă!

Se opri din rîs şi-şi reluă drumul cu paşi măsuraţi. Da, viaţa era frumoasă. Dar, la ce bun? Se îndreptă spre St. George. Acum nici nu mai ştia ce să creadă. Cu soarele ăsta, atîtea culori în jur, atîtea studente plimbîndu-şi formele sub hainele mulate în apropiere de Facultatea de Drept şi de căminele studenţeşti, iar la cîteva sute de metri spre est, Ciuma! Da, Ciuma. Iarăşi lucrul ăla oribil, la fel de real ca şi soarele ori studentele. Îngerul le vorbise. Multe chestii aberante la lumina zilei, dar atît de credibile în întunericul sticlos al subsolurilor.

Intră în Clubul Facultăţii de Drept. Îşi puse căştile în urechi, „Said I‘ve been crying, my tears fell like rain…“, o Bloody Mary într-un pahar înalt pe masă, reflexe sîngerii pe coapsele dezgolite ale fetei din faţă, lumina difuză aruncînd umbre stîngace pe picturile abstracte, „Sînt Ana, anul întîi la Drept“, prea multe nume zilele astea, gîndea în timp ce-i replica: „Sînt James, anul trei”; „Cu cine ai făcut dreptul roman?“, „Vreau doar să beau un pahar, crezi că te-ar tenta?“; „Since I’ve been loving you…“ insista în idee Robert Plant de la Led Zeppelin, şi pe măsuţa înaltă, rotundă, din

lemn masiv, un Virgin Mary se alătură primului pahar, „Ştii, eu nu beau alcool.“

Mai tîrziu, „…I‘m about to lose my worried mind“, în camera de cămin, ascunzîndu-se sub cearşaf, în timp ce el îşi trăgea blugii, îl întreba cu un zîmbet şiret: „Tu nu-ţi scoţi căştile niciodată?“

Sax se reîntoarse în club şi îşi aşeză în faţă, pe o măsuţă asemănătoare, un Virgin Mary, opţiune prudentă pentru noaptea ce-l aştepta. Led Zeppelin continua să se ocupe de fondul sonor. Uneori se uimea pe el însuşi, gîndea fremătînd de încîntare. Nu în fiecare zi cădeau ofrande ca astea. Era clar o zi specială. Erau semne peste tot. Cînd mai atinsese el vreo studentă? Şi Păpuşă, plîngînd în sughiţuri după ce o primise într-un mod miraculos… Se întinse fericit, apoi reveni la încovrigarea iniţială. Trebuia să fie la spital în două ore. Iar legat de asta nu putea să nu se gîndească la Înger. În final, el ar fi avut o mulţime de întrebări, de nedumeriri, ipoteze. Dar toate sunau prosteşte la o a doua considerare, iar momentul părea mult prea important, mistic, îngreunat de esenţă divină, pentru ca să-l spulbere cu vreo idioţenie adolescentină. Ar fi vrut să ştie atît de multe şi totuşi nu avea curajul. Şi Trompi, de ce nu sufla? El care era cu gura mare de obicei şi nu pierdea ocazia să pună întrebări „filozoafe“ şi să facă pe deşteptul, atunci tăcea cu gura deschisă. Îşi pierduse figura de şmecher care stă la pîndă să te prindă cu prostia, privirea dintr-o

parte, cu ochii întredeschişi într-un zîmbet şiret şi cu mîna dreaptă la bărbie. Însă pur şi simplu nu făcea decît să se holbeze la Înger.

Sax îşi aminti acea seară din parcarea de lîngă High Park. Văzuse o maşină hîţînîndu-se într-un ritm cunoscut şi zîmbise, ştiind ce o să descopere – doi puştani trăgîndu-şi-o pe bancheta din spate. Se apropiase neauzit, dar se oprise blocat la cîţiva metri depărtare, totuşi destul de aproape pentru a vedea cu claritate scena. Maşina se mişca în continuare, însă prin mişcarea numai a unui singur participant. Celălalt rămăsese cu mîinile lipite pe geamul din spate, privind terorizat. Era Trompi cu un individ mult mai în vîrstă, Trompi pe post de fetiţă. Îngheţase sub şocul surprizei. Sax îşi aminti cum îşi plecase privirea şi se îndepărtase tăcut. Pentru o săptămînă, se evitaseră reciproc. Încercase să-i spună soră-sii, Christine: „Proasto, iubitul tău e bulan. Cum îl mai poţi atinge? Trompi e homosexual. Ce dovadă mai vrei că stă cu tine doar din interes, că se uită numai după banii lui tata?“

Dar nu prinsese momentul prielnic, apoi renunţase. Cînd, în fine, rămăseseră singuri într-o zi, Trompi îl întrebase: „De ce-ai tăcut? De ce nu te-ai întors împotriva mea?“ Nu putuse decît să ridice din umeri. „De ce-i ataci pe homosexualii din WC-uri şi cu mine n-ai nimic?“ Îi răspunsese cu stăpînire în glas: „N-am nimic cu homosexualii. Dacă n-ar fi fost ei aş fi găsit altceva, aş fi…“ şi plecase încercînd să-şi controleze tremurul bărbiei

şi al mîinilor. În timp, aproape totul revenise la normal şi nimeni nu aflase. Aproape totul. Dar cine ştie ce înseamnă cu exactitate „totul“ şi „nimic“.

Sax se ridică, ieşi din club, schimbă muzica şi o luă pe jos spre spital. Avea nevoie de mişcare. Privi bulevardul străjuit de zgîrie-nori şi încercă să-şi imagineze lumea nemuritoare din care venea Îngerul. Cerul plin de aripi, drumurile pline de trupuri zvelte, sculpturale, cenuşii, feţe tinere, priviri metalice, senine, dar incisive, ascunzînd experienţe de secole în spatele frunţilor.

Dumnezeule, era imposibil să-ţi închipui o lume fără timp, fără moarte, boli, suferinţe! Era prea mult pentru cît putea cuprinde bulevardul Universităţii.

Pe de altă parte, dacă Timpul era cu adevărat, aşa cum le dezvăluise Îngerul, doar un virus, o infecţie alterînd textura Universului, atunci problema se rezuma la… antidot!

Sax ciocăni uşor la uşa separeului. Christine se strecură afară ca o umbră. Mama privea fix în tavan. Era întinsă în pat, învelită cu pătura albastră, de spital. Sax se apropie, se lăsă în genunchi lîngă pat şi o mîngîie pe păr. „Sărut mîna, mamă. Sînt eu, James.“ Înghiţi în sec la lipsa ei de reacţie şi o sărută pe frunte.

Petale moi

Îngerul îi luă mîinile şi i le lipi de zid:

— Intră în perete, nu-ţi fie frică.

Lui Sax îi era frică şi tremura, dar prezenţa Îngerului şi palmele sale mari, călăuzindu-l, împingîndu-l înainte, îi răpiră puterea de ripostă. Nu mai simţea nimic altceva în afară de teamă. Nici mîndrie ori bravură, nici nobilul spirit de sacrificiu. Două frici i se zbăteau în capul pieptului. Frica de a atinge Ciuma şi o alta mai grozavă care-l împingea înainte şi pe care nu şi-o putea explica ori controla. Gura îi era uscată, ar fi închis ochii, dar nu reuşea, a doua teamă ţinîndu-i deschişi, trezindu-i curiozitatea să vadă ce se va întîmpla. Era ca un animal înăuntrul lui, străbătîndu-i intestinele, rotindu-i-se cu frenezie în stomac.

Suprafaţa Ciumei era moale, ca o pastă, ba chiar mai moale şi călduţă, masîndu-i mîinile ce i se scufundau în ea. În cîteva clipe era supt în perete, în lichidul gălbui-cenuşiu, călduţ şi protector. Un vîrtej îi răscoli sîngele, îi tulbură plămînii şi-i ieşi prin gură. Se simţea uşor, plutind, cu venele golite şi carnea de pluş, imaginile îl inundau într-un şuvoi colorat, aveau o mireasmă familiară… *Miros de apă de toaletă, Armani, tatăl lui zîmbind vulpeşte din colţul gurii, era tatăl lui, Doamne, ce dor îi fusese de el! Nu-l mai văzuse de mult…*

Şi mirosul de nuci şi prăjituri, mama sa, înaltă, bine făcută, cu un aer sigur şi o faţă liniştită, fericită de prezenţa familiei în jurul ei, de

solicitările lor ce o făceau să se simtă utilă, ocupată, iubită. O strălucire stinsă, argintie, pulsa la tîmplele ei. Sax o remarcă, dar nu-i acordă atenţie, mai important fiind că erau împreună, că era bine, că tatăl lui patrona în capul mesei cu un aer mulţumit. Un nod i se zbătea în piept. Se repezi la ei şi-i luă în braţe, Christine punîndu-şi şi ea palmele peste mîinile lui Sax.

Acceptase propunerea Îngerului. Era cel mai în măsură să o facă.

— Ciuma de Sticlă este doar animalul de pradă care vînează şi se hrăneşte cu timp. Cam ce faceţi voi cînd aveţi mulţi şoareci într-o casă şi aduceţi o pisică să-i stîrpească. Din păcate însă, şoarecele nostru a suferit mutaţii şi acum este mult peste posibilităţile Ciumei.

— Şi atunci punem otravă pentru şoareci. Eu voi fi otrava voastră.

— Cam dramatic spus, dar ăsta e motivul pentru care nu putem folosi Ciuma şi produsele ei. Nu putem otrăvi pisica ca să ajungem la şoareci.

Erau la o recepţie la ambasadă, pe care tatăl lui, consulul Canadei în Kenya, o organizase de Ziua Canadei. Tatăl, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, strălucea printre invitaţi. Îl bătu pe James pe spate şi acesta se umflă tot în pene. Întotdeauna aşteptase cu aviditate semnele de apreciere ori afecţiune ale tatălui. Ceva îi umbri pentru o secundă bucuria, o amintire, dar trecu

imediat şi-l privi iar cu dragoste. Mama era la doi paşi mai încolo, întreţinîndu-se cu soţiile altor diplomaţi. O prezenţă solidă, înrădăcinată în realitate, în viaţă. Christine era în grădină, pe o bancă din piatră, conversîndu-se cu unul dintre puştii ambasadei. Un şmecher, tipul de mascul feroce, frumuşel altfel şi bine făcut. Exact genul pe care o fată cu capul pe umeri, care ştia ce vrea de la viaţă, ar fi trebuit să-l ocolească. Dar soră-sa era din categoria celor atrase doar de soiul rău, sfîrşind în mod inevitabil lîngă unul din ăştia. Ea era, totuşi, adică-i părea lui James, un pic prea mare pentru vîrsta pe care ar fi trebuit s-o aibă aici, în Kenia, şi mama cu diadema argintie pe cap… ceva era în neregulă, dar nu voia să le strice ziua…

Erau în vizită la o mănăstire. Într-un tur al Bucovinei. Sax era James, adică băiatul cuminte, cu rezultate bune la şcoală, mersese chiar la Olimpiada de Matematică. Tatăl îi spunea „fustiţă“, pentru că se grăbea tot timpul să caute protecţie şi ajutor de la mamă.

Era cald şi însorit, picturile crăpate de pe pereţii bisericii şi cerul albastru umplîndu-i pieptul de mulţumire. Mama şi tata se plimbau mînă-n mînă, rîzînd şi gîngurind ca nişte porumbei…

Erau pe lacul Ontario, părinţii într-o barcă, James cu soră-sa într-alta. „Bărbaţii“ vîsleau alene în toropeala zilei de vară. Mama era întinsă pe spate peste băncile din barcă, sprijinindu-şi capul în poalele tatălui. Nimic din fastul ambasadelor, doar un tricou întins pe burta crescută de-a lungul anilor şi pantaloni scurţi, mîinile ude pînă la cot, făcîndu-i şmechereşte cu ochiul lui James şi arătînd spre Christine. Bosumflată, pentru că trebuise să vină cu ei în loc să accepte invitaţia şmecherului cu care se ţinea în acea perioadă. Pufniră în rîs, iar ea o chemă pe mamă, care se ridică zîmbind îngăduitor. Coroniţa de lumină argintie reflecta razele puternice ale soarelui şi James îşi feri privirea lăcrimînd…

Erau în spital, la Mount-Sinai. Mama era în halat de pacient. Slăbită. În braţele tatălui. Doctorul tocmai îi anunţase că în ciuda tuturor eforturilor, tratamentul nu dădea efectul scontat şi că lucrurile se puteau complica…

Mama slăbind şi pierzînd în înălţime, palidă, fără acel aer al ei de mulţumire şi stabilitate. Se răstea la tata, iar el îşi lăsa capul în piept şi părăsea camera…

Iar în spital, boală, o cască de argint îi înconjurase capul, hîrtia de divorţ aruncată pe noptiera de lîngă pat, suspine, tăcere, boală…

Se trezi brusc. Răsufla şuierat. Era întins pe fosta masă de ping-pong din sala centralei termice. Julie era aplecată asupra sa. Îngerul nu se vedea nicăieri.

— Unde e El? întrebă răguşit.

— În subsolurile de sub Manulife, răspunse ea şi se îndepărtă de masă. Zîmbi: De aseară ai picat într-un somn foarte adînc. N-ar fi trebuit să te trezeşti aşa repede. Organismul tău urma să reînceapă uşor, uşor, lucrul. Oricum, inocularea a fost cu succes. Dacă mai aştepţi puţin o să se întoarcă şi El.

Inocularea?! Capul îi era greu, gura uscată, dar odată cu gîndul la ele problemele i se rezolvară de la sine. Se simţea bine, poate doar un pic mai uşor ca de obicei. De felul lui, era înalt şi solid, cu ceva greutate, după cum se exprima tatăl lui. Acum însă, se simţea ca un fulg. Se ridică în şezut şi sări de pe masă. Îşi privi mîinile şi rămase şocat. Julie îl întoarse spre unul din pereţii de sticlă, care la atingerea ei devenise ca oglinda. Un fior îi chirci burta şi-i arse creierul. Arăta precum o păpădie, mai mult, precum un carnaval înflorat. Pielea îi era toată încreţită în pufi galbeni, ori înflorată în petale moi şi catifelate, ochii îi erau două floarea-

soarelui în miniatură, tot corpul îi fremăta în adierea vîntului, era gol, hainele grămadă lîngă masa de ping-pong. Era cumva erotic, complet străin, nepămîntean, înfricoşător şi totuşi atrăgător. Iar sexul său, o Doamne, îi era jenă să şi-l privească, dar nu-şi putea opri fascinaţia. Pe care o surprinse şi în ochii Juliei.

— Fiecare puf e un spor purtător de antidot, îi şopti ea trecîndu-şi degetele peste moliciunea umerilor spre piept, fiecare atingere, o atingere mortală pentru Timp, zise ea suflîndu-i uşor în ceafă, în timp ce vîrfurile degetelor i se plimbau peste petalele omoplaţilor, în jos, spre şale, fiecare sărut, un sărut ucigaş împotriva morţii!

Îl întoarse spre ea şi-l sărută voluptuos. Limba ei se strecură ca un şarpe lung printre buzele lui pe gît în jos, mîinile lui erau tulpini noduroase mîngîindu-i abdomenul translucid, agitîndu-i viaţa luminoasă de sub piele, extinzîndu-se spre vaginul ei… Sexul său era un lujer cu petale galbene, creţe, pătrunzînd-o în sus, spre abdomen, piept, gît, gemetele ei, respiraţie grea, limba i se retrase din el, icnea de plăcere şi se sprijini cu palmele de masa din spate, deschizîndu-şi picioarele şi mai mult. Fiinţele subcutanate îi intraseră într-o agitaţie turbată, ei îi ajunsese în piept, sînii îi erau umflaţi, gemea, urla de plăcere, iar penisul lui se desfăcu într-o floare ce-şi răspîndi polenul în ea.

Julie tresări violent, sub piele îi jucau focuri de artificii, intră în convulsii, cu gura căscată, un lichid gălbui-albicios scurgîndu-i-se peste buza inferioară. Avea ochii sticloşi, îi mîngîie părul

lucios ca mătasea porumbului, faţa, răsuflă adînc încă o dată şi căzu inertă pe masă.

Sax se retrase speriat, făcu doi paşi înapoi şi căzu în genunchi:

— Julie? Tremura cu tot corpul în frisoane. Julie?

Frica îi strangula intestinele. „…nu putem otrăvi pisica ca să ajungem la şoareci / deci eu sînt otrava voastră…“, îşi aminti el de Înger.

Se ridică şi o luă în braţe. O aşeză pe masă cu grijă. Era moartă. Luminile de sub piele se stinseseră, lichidul gălbui îşi pierduse culoarea, pielea ei devenise ca o marmură străbătută de vene albastre. O omorîse! Era o otravă pentru Timp şi copiii Lui! Şerpii cu textură de revistă şi capete de femei se risipiră panicaţi, dispărînd în semiîntunericul subsolurilor. Îi venea să verse, dar senzaţia de greaţă dispăru imediat. Se simţea bine. Organismul i se regla automat la o stare optimă.

Se îndepărtă cu spatele la trupul Juliei. Ajunse la scările spre ieşirea din bloc şi auzi fîlfîitul viguros al aripilor Îngerului. Îngheţă pe prima treaptă, nehotărît, gata s-o ia la fugă în sus, spre stradă, ca întotdeauna în ultimul timp după ce făcea vreo prostie.

Însă acum el era Antidotul. Rînji şi coborî treapta, aşteptîndu-l pe Înger. Silueta acestuia acoperi tunelul, prietenoasă şi masivă. Rînjetul i se înmuie. Îngerul radia de încîntare:

— Arăţi minunat, prietene! Unde-i Julie?

Sax respira cu greutate. Îşi lăsă capul în piept, apoi şi-l ridică din nou. Îl privi în faţă, în ochii Lui mari şi argintii, dezorientaţi acum, în zîmbetul ce-I dispărea încet. Ştia, ştia dar nu credea că o să se întîmple, nu credea că Julie ar…, că Sax ar fi putut…

Îl ocoli şi se îndreptă spre camera centralei, masa de ping-pong, trupul rigid. Privea fix, înmărmurit. Minute în şir. Pentru o fiinţă dintr-o lume fără timp probabil că nu însemna nimic diferenţa dintre o secundă şi cîteva minute, cîteva ore. Sax se apropie şi aşteptă în tăcere. Alte zece minute, douăzeci, se îngrijoră că I s-a întîmplat ceva, dar pieptul I se mişca ritmic, ochii-I priveau fix faţa Juliei, nici un alt semn de viaţă. Îl luă de umeri şi… Îngerul se prăbuşi în genunchi. Brusc, ca tăiat de o seceră invizibilă. Se aplecă să-L susţină şi-L depuse uşor pe pardoseală.

Plîngea fără zgomot, cu tot trupul cutremurîndu-I-se. Se retrase spre perete. Aripile i se întinseră pe zid ca nişte pînze de păianjen, îşi trase genunchii la gură şi sughiţa cu lacrimile rostogolindu-I-se precum pietricelele pe pielea cenuşie.

— Îmi pare rău, reuşi Sax în fine să rostească şi imediat îi fu ruşine. N-am realizat ce mi-ai spus Tu – că eu sînt Otrava. Nici nu ştiu de ce-am făcut-o. Dar nu m-am putut opri. Am omorît-o pe Julie!

— O maşină erotică, şopti El printre sughiţuri.

— Poftim?

— Eşti o lampă care o să atragă toţi fluturii. Nimeni n-o să-ţi poată rezista. Eşti un magnet erotic. Răscoleşti toate instinctele în orice muritor. Nimeni n-o să ţi se opună.

— Deci ştiai? întrebă stupefiat.

— Da, dar nu trebuia să te trezeşti aşa devreme.

Tremura. Glasul îi era sugrumat.

— Am omorît-o pe Julie, repetă oripilat Sax.

Se aşeză în genunchi lîngă Înger şi-L apucă de bărbie, ridicîndu-I faţa, ochii în ochii lui, polen pe seceră rece. Pastile de mercur I se încurcau Străinului pe obraji, căzînd, arzîndu-i pieptul.

— Spune-mi…

— Ia-ţi mîinile de pe mine! Nu mă atinge!

Îngerul îl împinse şi se retrase pe coate.

— Ce mi-ai făcut? îl întrebă Sax. Ce-mi curge prin vene? De ce a murit Julie?

— N-am ce să-ţi spun.

Sax se ridică şi respiră adînc. Simţi cum i se umflă furia-n piept. Avea nevoie de muzică, de armura sa, ca să-l protejeze de repercursiunile mîniei lui. Avea nevoie să lovească fără să simtă vinovăţie. Apoi îşi aminti de mama lui, de toate promisiunile neîndeplinite şi o lacrimă i se prelinse pe obraz. Chiar înainte de a i se desprinde de pe bărbie, petale viu colorate o învăluiră şi prinseră a pluti cu ea prin aer.

Îngerul rînji văzîndu-i lacrima furată şi se ridică la rîndul său:

— Vezi, nu mai e nimic de adăugat. Ar fi trebuit să-ţi pui întrebările înainte de transformare. Acum,

cu sau fără voia ta, îţi vei urma destinul.

— Care-i destinul meu?

— Vei ucide timpul şi toate monstruozităţile pe care le-a creat.

— Oouuu! Ce-i asta? se bîlbîi Kiss. Apăruse pe neaşteptate cu Trompi alături.

— James? îl întrebă Trompi nesigur.

— Nu-L lăsaţi să fugă! strigă Sax simţindu-l pe Înger că încerca să se strecoare spre labirintul subteran.

Instinctele lor antrenate de ani de zile să lovească mai întîi, apoi să fugă şi numai după aceea să judece, intrară în funcţiune. Din cîţiva paşi Îl prinseră pe Înger şi-L trîntiră pe podea. Scuturîndu-şi aripa de care-L apucase Kiss, îl izbi pe acesta de un perete apoi se aruncă cu spatele într-un alt perete pentru a-L scutura pe Trompi. Acesta Îi sărise în spate şi-L prinsese în cleşte. Trompi Îi dădu drumul la gît şi căzu pe jos, încercînd să-şi recapete respiraţia.

Dar înainte de a putea fugi din nou, Sax I se aşeză în faţă. Îl izbi în plex, apoi Îl împinse cu brutalitate într-un perete. Păstrîndu-şi palma pe pieptul Îngerului, Sax Îi văzu durerea pe faţă şi panica din ochi. Sprijinindu-se cu toată greutatea în mîna respectivă, îl ţintui pe Înger de perete. Acesta se prăbuşi în genunchi, urlînd, încercînd să-i înlăture mîna băiatului, însă fără succes. Sax observă că griul de pieptul Îngerului, în jurul palmei sale, îşi pierdea strălucirea metalică.

— Cum pot să inversez procesul tranformării? Îl întrebă pe Înger.

— E ireversibil.

— Cum pot preveni răspîndirea virusului?

— N-ai cum. Orice o să atingi o să moară şi o să-l răspîndească… Îngerul începuse să tremure. Lacrimi de mercur Îi curgeau şiroaie pe obraji. Întreg pieptul îşi pierduese strălucirea metalică şi pălea spre alb.

— Cum pot închide trecerea dintre lumi? îl întrebă Sax.

— N-o poţi închide de aici. Îngerul încercă un zîmbet chinuit: chiar dacă mor eu, o să vină alţii…

— O să fiu aici, aşteptîndu-i, mîrîi Sax.

— După vară vine toamna şi în cele din urmă iarna, gîfîi Îngerul. Nu ăsta-i cursul Timpului, monstruozitate? Toate plantele se usucă şi mor iarna…

Sax împinse cu violenţă în pieptul alb şi uscat al Îngerului. Ochii Îngerului se închiseră şi trupul îi alunecă în lichidul incolor al Ciumei. Un trup alb cu o pereche de aripi ofilite.

— James…, începu Trompi.

— Nu mă atinge. Staţi departe de mine.

— Ce s-a întîmplat? Nu pricep! zise Kiss.

— O să-ţi povestesc afară, îi spuse Trompi, apoi întrebă: putem să te ajutăm cu ceva, Sax?

— Spune-i lui Chris că…

Tăcu, neştiind ce i-ar fi putut spune. Apoi clătină din cap:

— Trompi, mi-am lăsat iPodul pe masa de ping-pong. Am nişte romanţe pe el. Pentru mama. Dă-i-l lui Chris.

Păru să treacă mult timp pînă cînd Trompi dădu semne că a înţeles.

— Să nu vă mai întoarceţi aici. Iar dacă oamenii încep să moară fără sens, înseamnă că au venit alţi Îngeri şi au reuşit să treacă de mine. Va trebui să părăsiţi oraşul atunci, să vă duceţi cît mai departe… poate că veţi reuşi să cîştigaţi cîţiva ani buni.

Se întoarse şi se îndepărtă de prietenii săi. Intră adînc în complexul subteran, îndreptîndu-se spre Manulife, unde pasajul rămăsese deschis şi lumina cea albă vibra ameninţător.

— După iarnă vine iar primăvara, spuse el privind şuvoiul de lumină din lumea cealaltă. O să fiu înapoi la primăvară.

ÎNGERI ŞI MOLII

E noapte, e linişte, dar mai presus de toate e frig. Încerc sa stau cît mai strîns încolăcit în pat. Îmi tremură stomacul şi-mi clănţăne dinţii în gură. Cearşaful rece pare umed. Simt un alt trup lipindu-mi-se de spate, luîndu-mă în braţe şi încălzindu-mă. E o senzaţie familiară, dar e imposibil. Lacrimile îmi curg instantaneu pe faţă, îmbibînd perna. Persoana din spate începe să fredoneze un cîntecel de leagăn şi braţele ei catifelate prind a mă legăna încetişor.

— Dana? întreb cu vocea întretăiată de plîns.

Cîntecelul se opreşte. Este iarăşi linişte şi frig. Mă întorc pe partea cealaltă. E chiar ea! E chiar soţia mea.

— Ce faci aici? e prima întrebare care-mi iese pe gură şi mi se pare absurd. Dar ea zîmbeşte.

— Eşti moartă! îi spun din vîrful buzelor.

Femeii îi piere zîmbetul şi mi se cuibăreşte la piept, tremurînd. O iau în braţe şi-mi amintesc începutul de strigăt, apoi zgomotul de oase sfărîmate. Îmi amintesc costumul de intervenţii exterioare întins pe masa de metal a morgii, zdrobit, sfîşiat, cu vizorul spart. Îmi amintesc trupul mutilat, scos cu greutate dintre sfărîmăturile costumului, singurul lucru încă întreg fiind faţa, zgîriată de zecile de cioburi îngheţate. Gura

strîmbată de groază, ochii holbați dezghețîndu-se… Fusese doar un accident stupid, ceva ce n-ar fi trebuit să se întîmple şi totuşi, Dana, pe masa de la morgă…

— Eşti moartă, repet de data asta cu lacrimile înghețîndu-mi de groază pe obraz şi cu mîinile atingîndu-i încet părul.

— Şşşş, şuieră femeia şi-mi pune un deget rece pe buze.

Altcineva se strecoară în pat, pe partea cealaltă. Încerc să mă întorc, să văd cine mai poate fi, însă brusc încăperea se umple de trupuri de femei, bărbați, bestii, forme păroase, guri salivîndu-mi pe piele, respirații puturoase, solzi care mă zgîrie, sîsîituri şi croncănituri, gemete, grohăituri. Nu mă mai pot mişca. Mă sufoc sub greutatea care creşte. Privirea mi se întunecă. Horcăi. Deschid gura larg după aer. Încerc să țip după ajutor, dar nu mai am putere. Mă înec, mă pierd…

Țîşnesc în şezut şi respir cu lăcomie. E noapte, întuneric şi o linişte sufocantă. Nu e frig. Din contră, e foarte, foarte cald. Sînt treaz! Îmi recapăt respirația şi cad înapoi pe pernă. E umedă. N-am mai avut un coşmar de luni de zile şi niciodată atît de viu. Şi pe care să mi-l şi aduc aminte după ce mă trezesc! Am crezut că am trecut peste pierderea Danei, dar probabil că nu voi trece de fapt niciodată. Poate că doar mă voi obişnui cu ea.

Sînt complet treaz. Oftez. Mă întind spre noptieră şi aprind veioza. E ceva pe mîneca pijamalei. Mă uit mai atent şi constat că sînt litere mici şi negre. Şi nu numai pe mînecă, dar şi pe piept… pe pantaloni… Sar din pat cu inima bubuindu-mi în piept. Cearşaful! Cearşaful este mîzgălit cu rînduri mici de litere, cu ceea ce pare aceeaşi propoziție repetată rînd după rînd, coloană după coloană.

Sînt într-un alt coşmar! Îmi vine să rîd, dar frica mă sugrumă. Întreaga încăpere e mîzgălită cu aceleaşi rînduri, scrise parcă de mii de mîini

diferite. Nici un scris nu seamănă cu celălalt, dar toate rîndurile au acelaşi mesaj: „Te iert“, uneori cu varianta „Te iertăm“.

Pereții, tablourile, noptierele, perdelele, lămpile, cele două cuvinte au pătruns pînă în cel mai mic colțişor, cel mai ascuns ungher. Mă retrag gîfîind – trebuie să mă trezesc!

Ies şi închid uşa cu forță după mine. Privesc înnebunit în jur, dar sufrageria e curată. Îmi rup pijamaua de pe mine, deschid uşa de la dormitor şi o arunc înăuntru, apoi o închid iar. Mă ghemuiesc gol lîngă perete, într-un colț, strivindu-mi spatele în unghiul drept al încăperii. Peretele rece, atingerea, cît de mult mă pot bizui pe ele să-mi certifice realitatea? Îmi aduc genunchii la gură, îmi sprijin fruntea de ei, închid ochii şi rămîn nemişcat, încercînd să-mi reglez respirația.

***

Nu ştiu cît am apucat să dorm, dar mă trezesc speriat de sunetul alarmei. N-a fost un vis – sînt în sufragerie, gol! Capul îmi crapă de durere. Gem cînd mă ridic de lîngă zidul lîngă care am zăcut. Ar trebui să verific dormitorul. Mă îndrept într-acolo însă o bătaie în uşă mă opreşte. Alarma continuă să-mi sfîşie timpanele. Sînt cu mîna pe clanță şi ezit. Bătaia în uşa de la intrare se repetă mai puternic. Amîn cercetarea dormitorului, privesc spre ceas şi constat că mai e o oră pînă cînd ar trebui să intru în tură. Bătaia se repetă din ce în ce mai nervoasă. Deschid, acoperindu-mi goliciunea cu perna ornamentală de pe canapea.

— Sînteți chemat de urgență la Comandă, îmi raportează un militar.

Mă îmbrac şi-l urmez fără să scot un cuvînt. Intru în sala de comandă şi zgomotul înnebunitor al alarmei rămîne afară. Doar luminile roşii scăldînd peretele amintesc de starea de război în

care tocmai am intrat. Ofițerul de serviciu mă vede şi-mi face semn să mă apropii.

— Cambry, sînt cu Preşedintele pe linie. Acum dezbate situația cu Consiliul şi în cîteva minute vor veni ordinele.

— Ce s-a întîmplat? îl întreb dezorientat.

— Acum o oră am primit un SOS de la echipa aflată la sol. N-au reuşit să ne transmită însă mai mult de 11 secunde şi n-am apucat să răspundem. Totul s-a terminat mult prea repede.

— Ce s-a terminat…

— Ascultă, mă întrerupe el.

Înregistrarea SOS-ului umple încăperea de comandă: „Odyssey, sîntem atacați… fără avertisment… au pătruns înăuntrul navetei… sînt prea rapizi… Dumnezeule, nu…“

Pe fundal se aud strigăte, bătăi de aripi, hîrîituri ciudate. Nu doar mesajul, dar se pare că întregul atac n-a durat mai mult de unsprezece secunde. Apoi linişte. Echipa de la sol, *ambasadorii* – cum li s-a spus în ultimele zile, au fost ucişi în cîteva secunde în interiorul propriei navete, care devenise şi sediul misiunii diplomatice. Toți patru, militari de elită, eliminați fără efort.

— La jumătate de oră după asasinat am primit un mesaj scris.

Îl privesc mirat.

— Un mesaj de la fluți, spune şi-mi întinde o fîşie de hîrtie proaspăt imprimată.

Imperiul Fluțan solicită o întrevedere cu un om fără credință. Trimiteți-l jos de urgență, să discute cu noi şi să preia cadavrele.

Toți mă privesc cu atenție, iar eu nu ştiu cum ar trebui să reacționez.

— Am trimis după tine, Richard, pentru că eşti singurul ateu disponibil în sector şi cu pregătire militară, îmi explică ofițerul.

Abia în momentul ăsta realizez ce se întîmplă. Soarta are un mod ciudat de a-mi aranja viața. Dar cum în prezent sînt ateu, n-ar trebui să mai cred în soartă. Zîmbesc larg, pentru că asta-i prima reacție pe care pot s-o am. După stupida moarte a Danei am crezut că mă pot răzbuna pe cineva dacă renunț la Dumnezeu. Şi ca s-o fac oficial, mi-am schimbat statutul şi în acte, din creştin în ateu. Ironia sorții.

— Preşedintele a autorizat misiunea. Te duci jos, îmi confirmă ofițerul cu un aer serios şi cu un ton de parcă mi-ar fi înmînat medalia de onoare. Pregătim o capsulă, rampa de lansare trei. Ai cinci minute să te echipezi, continuă el. Richard Cambry, a fost o onoare să te cunosc.

Încuviințez tăcut, salut şi ies din sala de comandă. Alarma a încetat. Este iarăşi linişte, doar luminile roşii rotindu-se pe pereți şi oameni somnoroşi alergînd la posturi.

***

Capsula coboară urlînd spre navetă, care în ultimele zile s-a transformat pe rînd în misiune diplomatică şi apoi în mormîntul celor patru exploratori. Mai am exact douăzeci şi şapte de minute pînă la contact. Mai puțin de jumătate de oră ca să mă pregătesc probabil pentru ultimele mele minute de viață. Dacă aş mai fi credincios mi-aş spune rugăciunile însă acum trebuie să mă mențin pe poziția pe care o am. Sau mi-aş lua rămas-bun de la familie. Dar Dana mi-a fost singura familie şi ea a murit cu doi ani în urmă. „Te iert“, scria peste tot în dormitor imediat după ce ea m-a ținut în brațe să mă încălzească. E absurd. N-am crezut niciodată în viața de apoi ori în toate celelalte rahaturi paranormale. Şi totuşi… ceva s-a întîmplat în timpul nopții.

Iar în legătură cu asta nu pot să nu-mi amintesc scena de la plecare. Psihiatrul meu, doctorul Henderson, mă aştepta pe coridor, în drum spre

rampa de lansare. În afară de ofițerii din Comandă, nimeni nu ştia, ori n-ar fi trebuit să ştie de misiunea mea pe planetă, şi totuşi Henderson era acolo, aşteptîndu-mă pe mine, nu pe altcineva.

— Mi-a zis să-ți transmit personal că te-a iertat, au fost primele lui cuvinte.

Doctorul e o persoană mult prea cunoscută şi respectabilă pentru a-l bănui că ar fi avut vreo legătură cu incidentul de azi-noapte, din dormitor. Şi totuşi coincidența era înspăimîntătoare.

— Cine ți-a zis, doctore? l-am întrebat, încercînd să par calm.

— Mi-a zis să-ți spun că îngerii au nevoie de tine, a continuat Henderson grăbit, vorbind cu voce joasă pentru a nu fi auzit de ceilalți.

— Cine ți-a zis toate astea?

— „Ajută-i pe îngeri să zboare“, mi-a zis.

Nu mai aveam timp, capsula era gata şi cronometrul îmi măsura ultimul minut pe Odyssey. Am decis că a fost doar o coincidență de cuvinte, ca să mă pot concentra la misiune. Douăzeci şi două de minute. Mă scarpin pe braț şi descopăr uimit că e ceva scris cu o pastă roşie direct pe piele: *Nu-ți fie frică.*

Înghit în sec şi simt că transpir instantaneu. Îmi privesc şi brațul drept şi, într-adevăr, mesajul continuă: *Nu eşti singur.*

E de-a dreptul absurd. Capsula e mică, cu un singur loc în care stau înghesuit, aproape lipit de pereții laterali. Sînt singur! Trebuie să fiu singur! Brusc, geamul bordului se abureşte şi cineva, ori ceva, desenează cu litere mari: Te ajut eu. Mi-e foarte cald.

Paisprezece minute pînă la întîlnirea cu misterioşii fluți. Odyssey, prima navă-generație a omenirii – şi probabil că şi singura pentru mult timp, considerînd toate cheltuielile enorme pe care le-a implicat –, a ajuns la destinație după 317 ani de călătorie. Prima călătorie a omenirii într-un alt sistem solar se încheiase cu succes. Primul contact

cu o specie inteligentă şi, în teorie, foarte evoluată, a fost un succes de trei zile. Ceva îi supărase pe fluți şi aceştia luaseră direct măsura radicală a exterminării, aparent fără a se îngrijora de consecințe. În mai puțin de o săptămînă de la primul contact omenirea era pe picior de război cu prima şi singura specie inteligentă înîlnită în univers. Iar eu, Richard Cambry, voi fi picătura care va înclina balanța spre război ori spre reluarea relațiilor diplomatice. Şi n-am nici cea mai mică idee cu cine urmează să mă întîlnesc, care-i obiectul întîlnirii sau, cel puțin, care sînt puterile şi limitările mele diplomatice. Beznă totală. Şi peste toate, cineva, ori ceva, mă iartă chiar înainte de conflictul final!

***

Păşesc înăuntrul navetei. Camera de decompresie este goală. Îmi aranjez hainele, respir adînc şi deschid uşa. Trec peste pragul de metal, fac un singur pas şi mă opresc cu un nod uriaş în gît. Cele patru cadavre sînt răspîndite în întreaga încăpere, fiecare pe unde a căzut. Răni adînci le brăzdează trupurile, cu sîngele închegat în coji întunecate. Podeaua este încleiată în roşu. Mă întorc cu fața la perete. Voma îmi bolboroseşte în gît. Reuşesc să-mi controlez spaima şi greața şi înfrunt încă o dată tabloul măcelului.

Traversez încăperea în grabă. Ies în coridorul central. De o parte şi de cealaltă a holului sînt camerele echipajului, iar în capăt trebuie să fie cabina piloților. Uşa acesteia e deschisă şi în lumina care se revarsă prin ea în semiîntunericul coridorului, disting o siluetă. O formă ciudată care mă aşteaptă.

„Oh, Doamne“, murmur, apoi mă opresc surprins. Sînt doi ani de cînd nu l-am mai invocat

pe Dumnezeu. Nici înainte nu-l apelam prea des, nu aveam prilejul.

Străbat distanța cu paşi înceți, nu mai am de ce să mă grăbesc, şi pătrund în cabină. O frică viscerală îmi strînge stomacul, dar îmi spun că este doar reacția umană în fața necunoscutului, xenofobia ascunsă în oricare dintre noi. La o primă vedere fluțul este un fluture uriaş, de dimensiuni aproape umane. Diferențele încep de la față, care în ciuda faptului că are o trompă strînsă colac în loc de gură şi ochi uriaşi fațetați, prezintă un chip foarte expresiv. Are două perechi de picioare şi o pereche de brațe, iar aripile şi le ține strînse în spate, ca pe o pînză de corabie. Nu li se vede decît exteriorul alb şi nervurat.

Nu simt repulsia pe care mi-ar provoca-o un gîndac, ci doar frica pe care ți-o generează membrele negre şi zimțate, de insectă, precum şi conştientizarea faptului că o inteligență atît de străină n-are probabil nimic în comun cu mintea umană şi, automat, valorile şi referințele noastre. Cum am putea noi spera să ne înțelegem cu ei?

Pe bord este un recipient care seamănă cu o coajă de ou spart, umplut cu un lichid gălbui, cu o consistență vîscoasă. Fluțul îl împinge spre mine. Vrea să mă otrăvească, e primul meu gînd, apoi îmi schimb părerea – nu, vrea să mă drogheze. Paranoia incipientă dezgropată de moartea Danei a crescut exponențial după coşmarul de azi-noapte. Gîndurile mi se rotesc furioase prin cap, încercînd să țină în faşă frica, şocul cultural, confuzia. Stau paralizat de indecizie şi nu fac nici un gest. Individul împinge încă o dată recipientul spre mine. Mi-e clar că nu am altă soluție. Trebuie să merg mai departe, aşa că-l ridic şi-i miros conținutul. Aduce vag a miere. Mult mai parfumat însă. Îl privesc pe fluț în ochii negri şi gust. Polen, nectar, da, asta e, nectar! Delicios! Continui să-l fixez cu privirea pe fluț şi înghit totul.

Îl simt fierbinte, răspîndindu-mi-se prin corp. Apoi, urcîndu-mi-se spre creier. Mă apucă iar panica – ceva îmi umblă prin cap şi n-am cum să-l opresc, n-am cum să-mi bag mîinile sub piele, mai adînc, sub cutia craniană şi să scotocesc după intrus. Senzația e înspăimîntătoare! Îmi încleştez degetele pe bord pentru a nu face vreo prostie. Brusc, pîrîituri statice îmi invadează creierul. Un sunet hîrjîit, ca de os frecat pe os, însă cu o rezonanță amplificată şi suprapunîndu-se peste un fundal de zgomot static, formează cuvinte direct în mintea mea:

— Efectul nu o să țină mult, aşa că trebuie să ne grăbim.

Încerc să mă calmez. Ignor tot zgomotul şi-l privesc curios de data asta pe fluț. Nu vorbeşte, evident nu are cu ce să vorbească.

— Ştiu că mă poți înțelege. Cerusem să vină doar unul singur. Unul fără credință.

— Sfinte Sisoie!

— Cuvîntul *Sfinte* indică o expresie religioasă…

Mă dezmeticesc, înțeleg că-i vorba de telepatie, înghit în sec şi nu-l mai las să termine:

— E doar o expresie fără conotație religioasă. E folosită pentru a exprima o sperietură sau o surpriză.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat. Care dintre voi e mesagerul fără credință?

Mă uit în jur. Nu mai e nimeni în afară de mine şi de fluț. Aşa că mă ofer voluntar:

— Eu sînt mesagerul. Numele meu este Richard Cambry.

— Eu sînt Ximb, emisar al Înălțatului Larg-înaripat Cap de Mort. Va trebui să mă însoțeşti.

La ieşirea din navetă observ iar scrisul sîngeriu care mi-a apărut pe brațe: *Nu eşti singur.* O transpirație rece îmi acoperă spatele şi mă împiedic. Dar mă prind de balustrada scării înainte să cad peste emisarul fluț şi să generez un incident, fără şansa de a începe discuțiile. Deci, într-adevăr nu sînt singur!

Coborîm într-o poiană verde şi plină de flori. De o parte şi de cealaltă a scării aşteaptă doi fluți, evident dintr-o altă clasă decît emisarul – mult mai înalți şi impunători, cu trupurile îndesate şi uriaşe acoperite de un puf auriu şi aripile mai mici pliate pe spate. O singură pereche de picioare aurii şi zimțate precum nişte ferăstraie şi două perechi de brațe ce se termină în lame osoase, cu dublu tăiş. Cei doi războinici ne urmează la cîțiva paşi în spate.

La marginea poienii observ că sîntem de fapt pe o culme muntoasă, iar la picioare mi se dezvăluie o vale magică. Cît văd cu ochii, totul este un paradis verde pictat în culorile aprinse ale cîmpurilor de flori. Pe fundalul depresiunii se întinde o aglomerare pe care o bănuiesc urbană, deşi nu are nimic în comun cu oraşele omeneşti. Toate clădirile par textile, întinse între copaci gigantici, suprapunîndu-se în curbe pufoase. Forma predominantă este coconul înălțat pe mai multe niveluri. În centrul aşezării se distinge o structură din pînze radiale îmbinîndu-se în diverse unghiuri şi completate cu cupole transparente, de o rotunjime perfectă.

„Capitala cu reşedința imperială“, îmi hîrjîie prin minte gîndurile fluțului.

„E splendid“, nu-mi pot ascunde admirația.

„Splendid, dar fragil“, aprobă Ximb.

Respir adînc şi mă detaşez de peisaj.

„Deci ce s-a întîmplat?“

„Din discuțiile cu trimişii umani am dedus că civilizațiile noastre se bazează pe fundamente complet deosebite. Lumea noastră…“, face o pauză şi se întoarce spre mine, apoi continuă: „lumea noastră e dominată de spiritualitate, de miraculos, de… magie“.

„Magia nu e altceva decît o ştiință atît de evoluată încît nu poate fi explicată rațional şi atunci e confundată cu supranaturalul ori cu divinul.“

Mă lasă să termin, apoi reia cu calm, ca şi cînd i-ar explica unui elev cu capacităţi de înțelegere reduse:

„Greşit. Oamenii nu vor să vadă adevărul, dar magia n-are nimic în comun cu ştiința. Magia e de origine divină, ține de alte planuri ale existenței şi nu e pentru toți. Te naşti cu ea, ori nu. Iar dacă nu, n-ai cum s-o obții vreodată, indiferent ce şi cît studiezi.“

După cîteva clipe de tăcere, reia:

„Spune-mi, de ce ai ales să nu crezi?

„Cred în rațiune, cred în ştiință, cred în evoluție. Cred într-un univers în care nu avem nevoie de zei ori miracole.“

„Asta-i bine.“

„E bine?“ îl întreb nedumerit.

„Ai decis să nu crezi nu pentru că ai fi convins că nu există divin, ci pentru că nu ai nevoie de prezența divină în viața ta. Poți să trăieşti fără ea.“

N-am ce să răspund. Nu sînt de accord cu fluțul, dar nici n-am coborît pe planetă să discut filozofie. Nu pot să uit că la cîțiva metri în spate zac cadavrele emisarilor umani. Poate că tocmai asemenea discuții au dus la conflict şi la asasinat.

„Trebuie să parcurgem a doua etapă a întîlnirii noastre. O să te rog să faci în continuare ceea ce-ți spun. Să nu te sperii şi să faci totul asa cum iți spun.“

Îl privesc suspicios, dar aştept să văd ce îmi cere. Cei doi războinici depun la picioarele mele o împletitură de flori şi frunze. Are un model ciudat şi culorile tind să fluctueze în interiorul lui.

„Păşiți amîndoi înăuntru“, îmi şopteşte gîndul lui.

Mă supun şi încerc să ignor frisonul de frică la ideea că mai e cineva alături de mine pe care eu nu pot să-l văd, în schimb fluțului îi este vizibil. Simt împletitura vegetală plutind cu mine deasupra solului.

„Am să încep un ritual magic prin care îţi voi permite accesul către un alt plan al existenţei. Acel plan miraculos pe care aţi decis să-l lăsaţi în urmă, să-l ignoraţi şi, în final, să-l uitaţi. Să nu te sperii şi să nu părăseşti protecţia florilor nici măcar pentru o clipită.“

Pătura de flori mă poartă spre centrul poienii. Cei doi războinici se îndepărtează. Îl privesc curios pe Ximb, care ocupă o poziţie chiar în faţa mea şi-şi desface pentru prima data aripile. Răsuflu uluit – sînt mult mai mari decît par cînd sînt strînse. Iar pe suprafaţa interioară sînt puternic colorate cu roşu, alb, negru şi galben. Roşu dominant, străbătut de un model negru, albul şi galbenul sînt doar accente pe suprafeţele negre. Începe să bată din aripi într-un anumit ritm şi să rotească din braţe. Modelul geometric de pe aripi i se întinde pe interiorul braţelor şi pe piept. Se înalţă în aer cu graţie într-un soi de dans aerian, cu mişcări de animal speriat, urmărit de răpitori. Din împletitura de flori se ridică miresme grele, de petale zdrobite. Sînt puţin ameţit. Dansul prinde viteză, deşi am impresia că, de fapt, percepţia mea se alterează. Constat oarecum alarmat că mirosul florilor îmi amorţeşte simţurile şi deformează realitatea înconjurătoare. Dansul lui Ximb e mult prea rapid să-l mai pot urmări. Pare să deschidă uşi nevăzute în aer, treceri prin care se strecoară tremurător şi oribil forme păroase, aripi sfîşiate, limbi de foc. E cald şi mi-e greu să respir. Mă ustură ochii. Pîrîitul static din creier are o cadenţă halucinantă. Simt că-mi curge ceva pe obraz. Îmi duc mîinile la ochi, mă şterg şi clipesc îndurerat. Totul este în ceaţă în jurul meu. Zgomotul a încetat, la fel baletul aerian al fluţului. Îmi recapăt respiraţia şi observ că mîinile îmi sînt mînjite cu sînge de pe obraji. Sînge care mi-a curs din ochi, trag eu concluzia cu un calm ce nu mă caracterizează.

„Acum vei vedea adevărul.“

Îmi păstrez picioarele în interiorul împletiturii de flori şi aceasta pluteşte prin aer înapoi, spre marginea poienii. Întreaga depresiune s-a umplut de o mulțime pestriță. Înghit cu greutate la vederea lor – ceea ce înainte arăta a paradis, acum este o imensă tabără de război, populată de mii şi mii de ființe fantastice care se mişcă printre corturi, barăci ridicate în grabă, herghelii de armăsari şi alte bestii de povară, focuri uriaşe la care se prăjesc hălci de carne, arzînd găuri negre în vegetația luxuriantă a lumii fluțe.

Hîrjîitul lui Ximb mă surprinde: „Îi recunoşti?“

„Cum să-i recunosc?

„Richard, chiar dacă nu crezi, nu se poate să nu cunoşti poveşti cel puțin despre o parte dintre ei.“

Şi atunci încep să-i recunosc. Revelația mă striveşte. Într-adevăr, pe o culme stîncoasă îşi au tabăra zeii olimpici. Într-un colț de vale sînt aranjate într-o ordine perfectă cîteva detaşamente de elfi. Străjerii lor țin la distanță pitici şi gnomi obraznici. În cer se învîrt siluete uriaşe de dragoni. La cîțiva paşi mai jos o ceată de căpcăuni îşi dispută un stîrv de fluț cu cîțiva troli cu piele albastră şi blană roşie.

„Sînt de o mie de ori pe atîta de cealaltă parte a muntelui şi în văile înconjurătoare“, îmi şopteşte din nou gîndul lui Ximb.

„Asta-i o iluzie“, îi răspund amețit.

„Oh, nu, te asigur că sînt toți la fel de reali ca noi doi. Dacă păşeşti alături de puterea ocrotitoare a florilor vei fi observat, mirosit, simțit de toate aceste divinități şi creaturi şi va trebui să le înfrunți.

„Dar nu-i posibil, sînt toți doar poveşti…“

Mă opresc cînd remarc iarăşi scrisul sîngeriu acoperindu-mi brațul drept cu un nou rînd: *Poveşti care te-au iertat pentru blasfemia de a nu crede în ei.* Răsuflu adînc şi evit privirea fluțului. Acesta continuă imperturbabil:

„Acum priveşte spre stînga, dincolo de oraş.“

Percep o forfoteală asemănătoare cu cea din jurul meu însă nu pot distinge detaliile.

„Ce-ar trebui să văd acolo?“

Magul fluț face un semn discret şi ochii îmi lăcrimează iar, apoi brusc reuşesc să focalizez pe ținte îndepărtate. Încep să studiez cîmpiile întinse de partea cealaltă a oraşului. O viermuială de trupuri, mandibule, aripi, bestii născute din cele mai grozave coşmaruri.

„Pe ai voştri i-am limitat deocamdată de partea asta a oraşului. Vrăjitoria încă ține pentru că e străină divinităților pămîntene. Dar nu pentru mult timp. Aceia însă pe care-i vezi în depărtare sînt zeii şi creaturile noastre. Iar pe ei nu-i putem ține pe loc.

„ Nu înțeleg…“

„Richard, chiar dacă decizi să nu crezi în zei sau în poveşti, toate acestea continuă să existe în umbră, în adîncul sufletului tău. Îi porți cu tine oriunde te-ai duce. Iar voi, oamenii, v-ați adus întreaga existență mitologică în partea asta de univers. Chiar dacă i-ați surghiunit din conştient, i-ați purtat în permanență în ființa voastră şi acum ei sînt aici, în lumea noastră, pregătiți s-o ia în forță.“

Tace pentru a lăsa ideile să mă pătrundă, apoi reia:

„Lumea noastră-i prea mică pentru a susține o asemenea invazie. Ce vezi dincolo de oraş e armata noastră divină, pregătindu-se să-i înfrunte pe invadatori.

„E o nebunie“, admit înfricoşat de implicații.

„Va fi o baie de sînge, un măcel. Un cataclism pe care noi, fluții, nu-l putem urmări din afară. Va fi apocalipsa noastră. Lumea fluțană va înceta să existe în urma confruntării. Civilizația noastră se va stinge şi nu se ştie dacă va mai fi vreun supraviețuitor după, care să se ridice şi s-o ia de la capăt. Este Războiul Sfîrşitului Lumii. Cunosc toate profețiile în amănunt şi pot recunoaşte semnele.“

Tac, copleşit de aceste revelații. Omul de ştiință din mine îmi spune că toate astea sînt imposibile. Şi totuşi, la un anumit nivel, mult mai adînc, încep să cred.

„Pe emisarii voştri i-am ucis, sperînd ca, odată cu moartea singurilor oameni aflați printre noi, tot ce-au adus cu ei să dispară. Ne-am înşelat şi ne pare rău pentru crima făcută. Dar adevărul este că sîntem disperați. Iar tu, Richard, eşti ultima noastră speranță.

„Ce-aş putea face eu?“

„Există o singură soluție – trebuie să faceți pasul final în evoluția speciei umane. Renunțați definitiv la tot ce e divin şi miraculos în voi, dezrădăcinați credința, abandonați creația şi ei toți vor dispărea în neant.“

„E posibil aşa ceva?“ îl întreb fără să mă gîndesc.

„O să-ți dau o poțiune magică pe care trebuie s-o distribui tuturor oamenilor. Mîine dimineață cînd vă veți trezi totul va fi uitat.“

Privesc iarăşi valea fremătînd de poveşti, legende şi mituri. Carnea culturii şi civilizației umane. Deicid sau apocalipsă? Ce drepturi avem noi, oamenii, să distrugem o lume? Dar cum să alegi? Cum să alegi?

„Bine“, aprob ca să mai cîştig timp. „Dă-mi poțiunea.“

Ximb mă conduce înapoi spre navetă. Cei doi războinici revin alături de noi şi ne însoțesc tensionați. De data asta reuşesc să văd pădurea din jur fierbînd de ființe fantastice, pentru care eu nu exist atîta timp cît nu părăsesc protecția florilor. La cîțiva paşi de intrare mă opresc surprins. Pe carcasa de metal, deasupra carlingei, aşteaptă sprijinit în sabie un personaj pe care-l recunosc ca fiind Arhanghelul Mihail. Privirea îi cercetează împrejurimile şi trece dincolo de mine, în mod clar eu fiind pentru el invizibil, ca pentru toți ceilalți. Şi cu toate astea tresare brusc, ca un orb – pare să

mă fi simțit cumva – şi priveşte înspre direcția în care mă aflu eu.

„Ce s-a întîmplat?“ mă întreabă mirat magul fluț.

Înghit în sec, încerc să-i răspund, dar nu reuşesc să-mi desprind privirea sau gîndurile de la înger. Am văzut multe filme ori desene cu dragoni, elfi şi pitici. Dar de cîte ori în viață ai ocazia să vezi un înger pe viu? Cu atît mai mult, chiar pe Arhanghelul Mihail? *Ajută-i pe îngeri să zboare,* îmi amintesc de ciudățenia spusă de doctorul Henderson înainte de plecare. Acum înțeleg.

„Nu privi. Închide ochii şi mergi!“ îmi ordonă Ximb.

Dar eu nu mă pot mişca. Îngerul îşi depune sabia uriaşă pe metalul navetei, apoi îngenunchează. Aripile albe şi strălucitoare s-au întins de-a stînga şi de-a dreapta, îşi împreunează mîinile într-o rugăciune şi-şi pleacă privirea. Rămîne în această poziție de implorare mută adresată mie, omului, muritorului, păcătosului Richard. Simt lacrimi brăzdîndu-mi obrazul. Îl văd cu coada ochiului pe emisarul împăratului fluțan făcînd un semn şi cei doi războinici sînt dintr-un salt lîngă Mihail. Îl taie pe solul Domnului ca şi cînd ar fi fost doar o păpuşă de ceară. Deschid gura să țip, dar totul se petrece mult prea repede.

„Richard!“ percep hîrjîitul sinistru al gîndurilor magului.

Pe moment nu-mi pot stăpîni pornirea şi-l privesc cu ură printre lacrimi, apoi îmi revin şi respir adînc. Ximb nu face altceva decît să-şi apere lumea. Decizia mea nu are nici o legătură cu el sau cu faptele sale. Se rezumă în continuare la alegerea între deicid şi apocalipsa fluților.

Încuviințez şi-l urmez în navetă. Cei doi războinici-molie rămîn afară, de pază.

Fluțul îmi întinde un recipient dintr-un material lemnos.

„Asta ar trebui să-ți ajungă pentru toți oamenii de pe corabia cerească. Tu vei gusta acum.“

Îşi introduce un deget osos şi negru în recipient şi-l scoate cu o picătură verde prinsă de unghie.

„Deschide gura“, îmi ordonă.

Mă supun. Ştiu că nu mai am cale de întoarcere acum. Magul lasă picătura să-mi cadă pe limbă. Gust lichidul verzui, acesta impregnîndu-mi-se instantaneu în carne. Nu e nevoie să înghit.

„Ce ar trebui să simt?“

„Nimic. Deocamdată. Mîine dimineață, cînd te vei trezi, vei fi uitat totul despre zei şi altele asemenea. Tot ce e magic, miraculos şi divin va înceta să mai existe în sufletul tău.“

Oftez, iau recipientul şi-l aşez cu grijă într-un buzunar. Trebuie să mă întorc pe Odyssey.

***

— Am să mă reîntorc pe planetă, să le dau să guste din propriul medicament. M-au infectat cu un virus care ar fi degenerat într-o epidemie la bordul Odyssey. Sînt foarte avansați, n-avem multe şanse împotriva lor. Aşa că sfatul meu e să părăsiți orbita cît de curînd şi să nu vă mai întoarceți în lumea lor.

Şeful securității tace cîteva secunde, apoi răspunde:

— Preşedintele e de acord cu soluția ta. Vrea să ştii că oamenii de pe Odyssey îți vor rămîne profund recunoscători. Vei trăi veşnic în conştiința noastră, ca primul erou al coloniei. Dumnezeu să te călăuzească.

Transmisia se întrerupe şi în navetă este iarăşi linişte.

— Mă aşteptam să se termine în felul ăsta, se aude o voce de femeie.

Adam tresare, se întoarce spre uşa carlingei şi zîmbeşte:

— Eva, ți-am zis să rămîi pe navă. Acum te-ai condamnat singură la exil.

— Povestea vieții mele, rînjeşte ea şi se aşează pe scaunul copilotului. Apoi se uită spre cadavrul bărbatului din spatele scaunelor piloților: N-a luat decizia care trebuie?

— Nu ştiu ce decizie ar fi luat, îi răspunde Adam privindu-l cu scîrbă pe Richard Cambry. Pînă în ultima clipă a oscilat între noi şi ei. Chiar şi după ce cu toții l-am iertat pentru toate păcatele, chiar şi după ce Mihail s-a sacrificat în fața lui, el tot avea îndoieli. Oamenii sînt slabi…

VERITE

1

David nu-şi aducea aminte cine era, unde se afla şi cum ajunsese acolo. Şi cumva ştia că nu o să aibă timp să stea să cugete. Era în picioare şi ţinea un tub metalic în mînă. Mai rău, realiză imediat, era în picioare la bustul gol, faţă-n faţă cu un alt individ pe jumătate dezbrăcat care, inexplicabil, se ţinea la rîndul său de un obiect din sticlă.

Clipi dezorientat şi privi în jur. După toate aparenţele se găsea în sufrageria unui loft. Pereţii erau din cărămidă, ţevi cromate străbăteau tavanul, iar ferestrele creşteau pe o înălţime de două etaje.

Sesiză mişcare şi reveni cu privirea la cel din faţa sa, ce trecuse gradat din starea de stupoare într-o atitudine ameninţătoare. Corpul îi era încordat, braţul cu obiectul din sticlă întins în faţă gata să… facă ceea ce respectivul obiect putea face, iar gura i se strîmbase într-un rînjet de marinar sosit în port după doi ani pe mare. Într-un port unde era o singură femeie şi el îşi revendica premiul din faţa celorlalţi marinari.

David îl privi întrebător, pentru că nu se simţea deloc marinar şi nu vedea nimic de împărţit cu el. Reacţionă însă la mişcările celuilalt şi încercă să

menţină aceeaşi distanţă între ei. Abia atunci observă şi el mărul discordiei – pe canapeaua din piele maron închis era aşezată o damă brunetă, cu ochii verzi, imenşi, de păpuşă japoneză desprinsă dintr-un anime. Avea buze mici şi pline, vopsite în roşu Maraschino, pe pielea de-un alb fantomatic.

— Hmm, oftă el cu un uşor sentiment de nelinişte.

Nu simţea că şi-a petrecut doi ani pe mare, însă păpuşa japoneză era un premiu! Şi mai avea o senzaţie nelămurită în legătură cu ea. Lîngă canapea se afla o staţie de sunet compusă din foiţe metalice subţiri precum poleiala de ciocolată, uşor curbate în faţă pentru a afişa comenzile manuale. „Eleganţa, rafinamentul şi tehnologia staţiilor spaţiale“, îşi aminti el esenţa reclamei. „AppleHDeck – Event Horizon, visul oricui“. Curios că-i revenise amintirea asta şi nu cine era el şi cum ajunsese aici. Îşi reîntoarse privirea spre marinar şi-l întrebă inocent:

— Pentru H-Deck, ori pentru fată?

Respiraţia individului se acceleră şi fără a mai considera posibilitatea vreunei negocieri, se repezi spre el. David reacţionă instinctiv – făcu doi paşi în retragere, apoi se lăsă pe spate într-un arc spectaculos pentru a se feri în ultima clipă de jetul fin pulverizat de adversarul său din sticluţă. Tot reflex, reveni din poziţia de apărare şi trecu la atac, stropindu-l la rîndul său pe celălalt cu lichidul parfumat din tubul metalic. Se opri

contrariat de ceea ce se întîmplase. Acum ştia sigur că tipul din faţă sa îi era inamic, poate chiar marinar, şi că l-a atacat cu o apă parfumată dintr-o sticlă albastră cu cap pulverizator argintiu. Formă ciudată, contorsionată şi totuşi vag familiară.

Riposta sa fulgerătoare îi cîştigă cîteva secunde bune. O observă pe dama de pe canapea bătînd din palme la scamatoriile lor. O văzu tastînd pe telecomanda holografică a staţiei şi muzica, la fel de rafinată şi scumpă ca tot ce era în loftul acela, completă scena cu dramă şi mister.

Muzica îi plăcea. Îi răscoli stomacul cu amintiri dulci şi dureroase. Guriţa aia mică şi roşie! Unde se afla? Ce făcea el aici? Privi atent obiectul pe care-l strîngea cu furie în mînă. Era un tub metalic, argintiu, răsucit în jurul propriei axe şi încrustat cu pietre roşii.

— Ultraviolet de Ibsen! exclamă cu sentimentul recunoscător al descoperirii.

Cunoştea parfumul, era unul dintre favoritele sale.

— Focus de Kafka! răcni turbat adversarul şi se repezi iar la atac.

De data asta, David făcu iute cîţiva paşi laterali cu o graţie pe care nu şi-o cunoştea, apoi se rostogoli peste masa de bucătărie ca să pună o distanţă cît mai mare între el şi celălalt. Jetul de atac al marinarului se aşternu plăcut mirositor în urma sa, pe tabla mesei.

— Hei, eu am făcut asta! vorbi spre japoneză nevenindu-i să creadă de ce cascadorii era în stare.

Dama se strîmbă şi-şi întoarse privirea de la el. Cunoştea expresia aia. Nu apucă să-şi completeze gîndurile, că adversarul său era deja în bucătărie.

— Bun parfum, îl aprobă el împăciuitor. Nu atît de bun ca al meu, dar merge.

Celălalt se repezi spre dreapta mesei şi se opri cînd David o luă şi el spre dreapta. Era transpirat şi musculos şi în mişcările nervoase pielea umedă i se întindea pe muşchi cu un aer ameninţător. Prin comparaţie, David era doar un copil cu gura mare.

— Hei, hei, calmează-te! Nu trebuie să răspunzi la tot ce spun eu, încercă să-l potolească pe presupusul marinar. Poţi să vorbeşti? Să vorbeşti, continuă arătîndu-şi buzele şi făcînd gesturi ca şi cînd scotea ceva din gură. Să vorbeşti… cuvinte, noi doi, vorbim… Eu sînt David. Tu cine eşti?

Încă două-trei ture în jurul mesei. Individul îl măsura din priviri cum îşi măsoară un buldog mingiuţa de joacă. Amîndoi respirau sacadat.

— Iar pe tine te cunosc, îşi întoarse privirea spre tipă.

Expresia acesteia se schimbase, însă doar pentru o fracţiune de secundă. În momentul următor se ridică de pe canapea şi-şi luă gentuţa de pe jos.

— Focus de Kafka, răcni încă o dată marinarul şi-l atacă. Bucătăria se umplu de stropi parfumaţi.

Din cîteva tumbe spectaculoase, David reveni în sufragerie. Îşi privi mîinile cu neîncredere, apoi se

întoarse spre inamic, dar decise că nu el avea răspunsurile, aşa că i se adresă damei:

— Cine sînt eu şi ce caut aici?

— Focus de…, începu celălalt cu voce răguşită.

— Bine, bine, ne-ai mai spus-o, i-o tăie exasperat.

Dama se îndrepta spre uşă.

— Pe tine te cunosc! Nu ştiu cine sînt eu, da' te cunosc pe tine.

Urmară cîteva clipe de tăcere dezorientată. Marinarul se oprise din atac, în mod vădit neştiind ce ar fi trebuit să facă în noile circumstanţe, iar dama aflată deja cu mîna pe clanţă îşi întoarse privirea spre el, uşor plictisită, dar provocatoare pînă la Dumnezeu.

— N-ai vrea să mă cunoşti mai bine?

Vocea ei, abia şoptită, îi făcu stomacul noduri. O cunoştea şi totuşi nu ştia exact cine era. Aşa cum era sigur că el e David, dar nu mai mult de atît.

— Te cunosc, repetă el. Ştiu că pentru mine eşti mai mult decît o păpuşă cu chip de înger. Dar nu-mi aduc aminte…, se opri gîtuit. Poate că-ntr-o altă viaţă…

Japoneza lăsă clanţa şi făcu un pas spre el. Ochii îi erau umezi. Gura întredeschisă şi buzele tremurînde. Era un tablou pe care-l purta în suflet, acum ştia, imaginea asta fusese a lui, femeia din spatele imaginii fusese a lui…, dar cînd?

Se întoarse cînd auzi zgomot în spate. Uitase de marinar.

— Focus de Kafka! răcni acesta cu mîna ce ţinea sticla de parfum întinsă spre tavan în gestul bărbaţilor din toate timpurile atunci cînd pornesc la luptă şi prezintă războnicilor obiectul sfînt pentru care se poartă războiul.

David realiză ca era pe jumătate dezbrăcat şi se bătea cu un alt tip în parfumuri! Şi ştia că nu e homosexual! Era absurd. Cum ajunsese în situaţia asta? Privi înapoi spre dama cu faţă de kabuki într-un gest de exasperare. Îşi relaxă degetele pe propriul tub, clătină dezamăgit din cap şi se reîntoarse spre adversar.

— Probabil că ar trebui să răspund – Ultraviolet de Ibsen, vorbi sarcastic şi-şi pulveriză propriul parfum pe întreg corpul, într-un gest lung şi dramatic, de sinucigaş.

Marinarul se opri şocat, se poticni şi căzu în genunchi. David aruncă tubul cît colo şi o căută din priviri pe femeia visurilor sale. Care venise lîngă el, îl atinse delicat cu degetele pe pielea umedă, zîmbi, apoi îi aruncă celuilalt din vîrful buzelor ei de păpuşă:

— Să fie Ultraviolet!

Îl luă pe David de braţ şi-l trase spre ieşire. Cîştigase? Asta era? Cum de o cunoştea pe tipă şi de ce se simţea aşa în prezenţa ei? O opri în uşă şi o privi în ochii mari şi verzi. Înghiţi în sec. Nu ştia ce înseamnă, dar numele i se păru important. Legătura dintre el şi ea. Rosti tremurat:

— Hiroku?

— M-ai găsit, îi confirmă ea.

Ieşiră amîndoi într-un hol. Uşa se închise în urma lor şi se făcu întuneric.

***

Rezultatele erau afişate pe ecran: „Provincia Ontario. Audienţă – între 16 şi 60 de ani. Rată de succes, 7. Posibilitate de *Verite*.“

„Lărgeşte aria la zona atlantică.“

I

— Ai prins ultima chestie? îl întrebă detectivul Blake Hutchinson pe partenerul său, detectivul Neil Alexandriu.

Pe ecranul palmtopului îi apăru înregistrarea reclamei, oprită pe ultima secvenţă. Cadrul uşii, faţa bărbatului transfigurată de descoperire, faţa ei în umbră. Imaginea se centră pe buzele protagonistului, care pronunţă încă o dată cuvîntul. În josul imaginii apăru transcrierea: „Hiroku“.

— Ce înseamnă Hiroku?

Vocea partenerului rîse în căşti:

— E un nume, meseriaşu’. Un nume japonez.

Detectivul studie intersecţia. Reclama avusese succes. Lumea se oprise din treburi, urmărise povestea, se lăsase parfumată de jeturile ce ţîşniseră din ecran în secvenţele de bătaie dintre cele două personaje şi acum comenta, prinsă în

drama cuplului. O altă pereche de fantome, Hutchinson era sigur.

Privi iar spre palmtop. Ecranul se împărţise în două. În stînga rămăsese un stop-cadru pe faţa individului, iar în dreapta apăruse un alt stop-cadru pe faţa fetei. Un chip de kabuki – pielea vopsită cu un alb cu tente de porţelan, buzele pictate mai mici decît erau în realitate, roşii şi bosumflate, părul negru şi drept încadrînd faţa ca într-o ramă.

— Ochii ei, spuse Hutchinson. Poate să fie orice neam sub masca aia vopsită. Ochii însă o arată asiatică, în ciuda culorii. Aşadar, avem probabil un părinte asiatic şi un altul caucazian.

— Da, asiatică, posibil japoneză în cazul în care Hiroku este numele ei, îi confirmă partenerul.

— Ce crezi, avem un caz sau nu?

— Nu sînt încă sigur, Blake. Este Reclamă *în Timp Real*, dar asta-i legal. Însă miroase a *snuff*. E prea curînd să fim siguri. În plus, personajul nu este confuz numai în legătură cu locul în care se află, dar şi cu propria identitate. Şi mai e ceva în legătură cu fata aia. Aşa cum am spus, este RTR , dar se poate ca tipul să fi nimerit acolo din altă cauză.

Tăcu cîteva secunde, după care continuă:

— Am făcut o scanare a feţei aşa-numitului David şi l-am căutat deja în baza de date a Poliţiei. N-am nici o identificare deocamdată. Am să cer un permis să fac o căutare şi prin baza de date a Ministerului Sănătăţii. Absolut toată lumea are un

carnet de sănătate cu poză. Primirea aprobării însă o să dureze o zi sau două.

— Asta dacă nu sîntem norocoşi să-l cheme David şi ceva cu A, spuse Blake.

— Da, da, da, îl întrerupse partenerul. Domnu' Imaginaţie, hai să ne concentrăm fiecare pe a lui. Eu o să mă ocup de căutare şi permis. Ce facem între timp? Avem destul ca să pornim o investigaţie?

— Neil, ştii ce se zice, îi răspunse Blake. Ai nevoie de imaginaţie cînd nu-ţi dă atenţie nici un cîine plouat şi trebuie să te ţii de şmecherii ca să-ţi bagi o fată-n pat. Eu doar mă uit la ele şi vin singure, băiatule. Cad ca muştele la carne stricată. Aşa că-ţi las ţie imaginaţia.

— Chiar aşa? Cred că doamna Hutchinson o să găsească declaraţia asta fascinantă.

— Nevastă-mea deja cunoaşte realitatea, Neil. Îmi intră-n pat în fiecare seară. Cît despre amicii noştri din advertising, încearcă să obţii rapoartele de marketing ale celor două firme de cosmetice care tocmai şi-au făcut reclamă. Vezi cine este agenţia de advertising care are ambele conturi.

— Mda, ăsta ar putea fi un punct de pornire. Dă-mi două minute.

— Ha, iat-o şi pe fată. Doar o privire şi se va îndrepta spre mine.

Urmară cîteva clipe de tăcere, după care auzi vocea nerăbdătoare a partenerului în căşti:

— Vine careva?

— Drept la ţintă, băiatule.
— Da, da, domnu' detectiv! Mai încearcă…
— Nu, e aproape aici.
— Arată-mi! încercă partenerul să-l provoace.
— Nici o problemă, spuse Blake.

Apăsă butonul de cameră video şi înălţă palmtopul la nivelul ochilor. Rînji satisfăcut în obiectiv, apoi întoarse camera spre stradă să-i arate.

— Iat-o!

Avea faţa ovală, ochii mari, căprui, şi părul vopsit în două culori, blond spre vîrfuri şi castaniu la bază. Era genul de chip care spunea că-i place să rîdă mult şi să se bucure de viaţă. Apropiindu-se de detectiv îşi duse palma la buze, apoi o depuse pe ecranul palmtopului:

— Te pup, Neil.
— Te pup şi eu, Amy. Blake!
— Da, partenere? Hutchinson întoarse ecranul spre el.

Rînjetul i se lăţise pe toată faţa.

— Cînd ţi-o fi lumea mai dragă, Blake, îl avertiză vesel partenerul.

— Mda. Doamna Hutchinson e în pauza de masă. Aşa că noi doi mergem acum să luăm prînzul. Cînd ai rezultate, trimite-mi-le şi mie. Baftă!

Detectivul închise palmtopul. Îşi întoarse capul spre soţie zîmbind şi se aplecă s-o sărute. Blond sanguin, cu pielea foarte albă, ori de cîte ori avea o reacţie emoţională peste nivelul normal de genul „Hmm, ce zi frumoasă!“, se înroşea din vîrful

degetelor de la picioare pînă-n vîrful urechilor. Dacă emoţia persista, roşul se transforma în grena. Multă lume credea că în asemenea momente era gata să facă infarct şi-l lăsa în pace. „Nu i-am spus decît că îmi place cravata lui“, murmurau în spatele său şi ridicau din umeri, încercînd să scape de sentimentul de vinovăţie.

Lui Amy îi luase cîţiva ani să se convingă că ori de cîte ori se înroşea la întrebarea „Şi, cum a fost astăzi?“, asta nu era decît o reacţie la nivelul pielii şi nu a emoţiilor lui Blake şi că el chiar fusese la birou toată ziua şi nu avusese nici o aventură amoroasă.

— Vă distraţi, băieţi? îl întrebă Amy.

Detectivul o cuprinse pe după umeri şi se îndepărtă de maşină. O conducea pe King spre vest, la unul dintre restaurantele lor favorite, Bistroul cu Bere. Un restaurant unde totul se gătea cu bere şi unde puteai alege dintr-o listă de 750 de beri din întreaga lume.

— Eh, îl ştii pe Neil, îi răspunse el, simţind că roşeaţa de la degetele de la picioare îi urca spre genunchi.

— Adică? insistă ea amuzată.

Roşeaţa îi trecuse de genunchi şi urca inexorabil.

— Hmm? făcu el surprins, ca şi cînd atunci o auzea pentru prima oară. Ah, scuză-mă, continuă cu un aer inocent, dar am cazul ăsta pe cap şi nu-mi iese din minte. Ce ziceai?

— Blake, nu încerca chestii d-astea cu mine!

Amy zîmbea ameninţător. Iar el era roz, roz ca un prunc prins cu scutecele în vine. Mai mult, vîrfurile urechilor îi ardeau, semn că al doilea val de roşeaţă se pregătea să coboare din urechi pe faţă şi să întîlnească primul val undeva la jumătatea drumului.

— Ce, iubire? întrebă el cu un aer distrat.

— Foarte bine, boierule. O să te întorci diseară şi o să vezi atunci „ce, iubire”!

Intrară în restaurant şi se aşezară la o masă lîngă fereastră. Era ora prînzului şi bistroul era plin, zgomotos şi încărcat de arome. Blake inspiră adînc şi oftă. Acum era deja roşu ca un lampion de bordel. Părul blond albicios, tuns scurt, îi arăta ca un puf de nou-născut. În ciuda umerilor largi şi a braţelor musculoase, avea aspectul unui puşti de liceu surprins că fumează în spatele şcolii. Amy îi prinse faţa-n palme şi-l sărută. După zece ani de căsnicie încă simţea nevoia să-l sărute şi să-i mîngîie puful de pe creştet, ori urechile înroşite.

— Roşioară, ai încurcat-o cu mine! îi declară ea.

În acelaşi moment palmtopul îi vibră în buzunar. O sărută înapoi şi-l scoase pe masă. Pe ecran era un singur nume: McGunn-Thompson Advertising.

— Mulţumesc partenere, murmură el, zîmbind satisfăcut.

— Veşti bune? îl întrebă Amy.

— Urmează să vedem asta. Deocamdată, tocmai a devenit interesant.

— Ai vorbit cu Neil? îl întrebă ea deodată serioasă.

— Tocmai am terminat de vorbit cu el! spuse Blake.

— Mă refer la bani.

— N-am avut ocazia. Şi încă nu mă simt bine să-i spun.

— Blake, nimeni nu spune să-i ceri banii înapoi. Cel puţin, nu încă. Dar trebuie să ştie ce s-a întîmplat.

— O să încerc să găsesc un moment…

— Găseşte-l mai repede. Ar trebui să ştie că tu i-ai stat alături. Că nu Poliţia i-a plătit transferul de conştiinţă, ci noi am fost cei care am cheltuit toate economiile pentru a-l putea salva. Cred că e important să ştie.

— O să încerc, Amy.

— Blake, oftă ea. Neil este o IA la ora actuală, ceea ce înseamnă că are cheltuieli minime. Şi este plătit un salariu, exact ca şi tine.

— Nu-i pot cere banii, ţi-am spus. Nu încă. Nu atîta timp cît speră să economisească destul pentru a obţine un corp nou.

— N-am spus să-i ceri banii. Dar dacă vei avea şi tu nevoie vreodată de cineva care să te salveze? Poliţia nu o să cheltuie bani pe tine, cum nu a cheltuit nici pe el. Noi nu mai avem alţi bani. Eşti

tu sigur că Neil o s-o facă? Nu crezi că-i mai bine să ştie?

Blake înghiţi în sec şi o privi în ochi. Iubirea lui cea practică, întotdeauna cu un pas înaintea lui. El prefera să nu se gîndească la un asemenea scenariu, dar bineînţeles că era posibil.

— O să vorbesc cu el. Îţi promit.

2

Ultima senzaţie fusese atingerea pielii ei catifelate. Buzele… Era ceva cu buzele ei, dar nu reuşea să-şi amintească perfect. Doar senzaţia feţei ei – ceva japonez, ochii… Ochii foarte mari şi verzi. Oftă şi se trezi.

Stătea în picioare, umăr în umăr cu un alt tip! Amîndoi erau dezbrăcaţi, cu cîte un prosop înfăşurat în jurul taliei. Nu tresări, nu reacţionă violent, doar făcu un pas lateral. Celălalt încă îşi ţinea ochii închişi.

Se aflau într-o sală de baie uriaşă. Un perete din oglindă, două chiuvete sferice, din sticlă, pereţii din marmură neagră, prosoapele din jurul taliei erau gri şi maron, pufoase, totul era scump în jur. Realiză abia acum că în mînă ţinea un aparat de bărbierit sofisticat, cu mai multe butoane şi funcţii decît camera lui foto.

— Camera mea foto! murmură uluit şi celălalt deschise brusc ochii.

Individul era undeva pe la 30 de ani, bine făcut, tunsoare de birou, bărbie pătrată, maxilare

puternice şi o barbă uşor crescută. Nepotrivită in afaceri…, la nivel executiv, gîndi David privind iar luxul din jur. El, în schimb, avea o bărbiţă de două zile, întunecată şi înspicată cu fire roşcate pe ici, pe colo. Era exact aşa cum trebuia…

— Pentru un fotograf, murmură iar, ameţit de descoperire.

Abia atunci celălalt individ se trezi cu adevărat şi-l observă pe David, dîndu-şi seama la rîndul său ce ţine în mînă. Instinctiv aruncă aparatul de bărbierit în chiuvetă ca şi cînd ar fi fost o lamă tăioasă cu care se pregătea să-i taie beregata colegului de baie. Se aplecă peste chiuvetă şi privi obiectul mai îndeaproape.

— Aparat de bărbierit Camette, citi cu voce nesigură.

Începu să-i sune cunoscut lui David. Putea jura că acum era rîndul său să-şi prezinte aparatul. Funcţionarul îl privi curios şi parcă aşteptînd.

— Da, am şi eu unul, marcă Blade, îi răspunse David. Problema e, ce ar trebui să fac cu el, în baia asta, alături de tine, în pielea goală?

Tipul îşi culese aparatul din chiuvetă, se privi în oglindă şi-şi trecu degetele peste barba crescută pe obraz.

— Ei bine, da, aia-i o barbă urîtă pentru obrazul tău de primadonă de birou. Ar trebui s-o dai jos. Eu însă aşa mi-o port!

Exact – nu ştiu precis cine sînt şi de ce mă aflu aici, unde-o fi aici, dar ştiu că sînt fotograf, am un

aparat foto şi-mi port barba puţin crescută. Iar numele meu e David. Îl privi iar pe individ, ridicînd întrebător din sprîncene şi acesta îi răspunse îndatoritor:

— Camette-ul meu are reglaje să-mi scurteze şi să-mi aranjeze o barbă de cîteva zile. Nu trebuie neapărat să mi-o dau jos complet.

David mai făcu un pas în spate şi-şi ridică mîinile în poziţie de apărare:

— Hei, hei, nu cred că mă interesează cum îţi porţi barba. Nu sînt homosexual, da!

Ca şi cînd gîndul îi trecuse pentru prima oară prin cap, funcţionarul făcu şi el un pas în spate:

— Nici eu nu sînt homosexual.

— Eşti sigur?

Îl studie îndelung, apoi îi răspunse şovăielnic:

— Sînt sigur. Eu doar mă bărbieresc aici… cu Camette-ul ăsta superb.

— E a treia oară că-mi spui cu ce te bărbiereşti! E vreun pont, ceva?

Se priviră amîndoi cîteva clipe în ochi, după care celălalt tip se întoarse spre chiuvetă, luă tubul cu spumă de ras şi citi cu voce tare:

— Spumă de ras, Lava de Gilette. Arde bacteriile şi hrăneşte pielea cu cenuşa lor. Uuauu!

— Ce-i cu tine? Eşti la grădiniţă şi trebuie să citeşti tot ce vezi în faţa ta? spuse David.

Instinctiv însă, îşi ridică şi el spuma de ras de pe propria chiuvetă şi începu să citească:

— iShave de Sunblade, gel electronic, dermostimulator, pe bază de fotoni. Funcţionează numai cu lamele fotosensibile Blade de Sunblade. Oauu, tare!

Realiză ce a făcut, se strîmbă şi îl privi înciudat pe funcţionar:

— Eşti mulţumit acum?

— Nu ştiu, dar eu aş mai citi o dată! îi răspunse celălalt cu un aer încurcat.

Din fericire, o a treia voce îi întrerupse:

— Gata, băieţi? Hai, mai repede. Cine-i gata primul merge cu mine la cumpărături!

Avea o voce pisicoasă, era blondă, fardată şi coafată a la Marilyn Monroe din picturile lui Andy Warhol. Foarte la modă de ceva timp, îşi aduse aminte David. Avusese o serie de modele vopsite la fel, pe care le fotografiase pentru… pentru…

— Aşa, da! exclamă fericit funcţionarul, întrerupîndu-i şirul gîndurilor. Doar două minute şi vin cu tine.

— Tu cine mai eşti? o întrebă agasat David.

— Două minute, băieţi! îi avertiză promiţător blonda. Să vedem cine merge azi la cumpărături *avec moi*!

— Ei bine, toate astea sună parfum, dar eu aşa-mi port barba şi n-am nevoie să folosesc miraculoasa lamă fotosensibilă Blade de la Sunblade, ori gelul electronic iShave de la Sunblade, oauu!

Se opri mirat de propria-i performanţă. Ceilalţi doi îl priveau nehotărîţi.

— Ce, *biiiip* se întîmplă cu mine de nu pot să vorbesc normal? Şi eu am fost cel care am făcut şi bipul. M-am autocenzurat, zîmbi idiot spre fată.

Atunci îi reveni o amintire pe care cuvîntul „parfum“ i-o declanşase. Jeturi de parfum zburînd prin aer şi o fată cu pielea de porţelan, cu buze extraordinar de roşii şi ochi rotunzi şi verzi, rîzînd. O brunetă pe care el o cunoştea cumva, bătînd din palme şi zîmbind fericită.

Îi observă pe cei doi încă privindu-l miraţi.

— Ia-l pe el la cumpărături, el s-a oferit primul, îşi termină David ideea.

— Dar, dar… clipi dezorientată tipa şi expresia nu-i mai era dulce, ci puţin tîmpă.

— Ascultă, blondi, nu cunoşti cumva o damă brunetă, cu părul strîns în coc şi fixat cu două beţe japoneze, ochii verzi şi buze vopsite foarte mici şi roşii? Totul pe un fond alb? Ar trebui să fiţi colege…

Individa îşi recompuse faţa şi-şi asumă o postură de căprioară rănită:

— Nu mă mai place ursuleţu’? Nu vrei să dai jos barba aia urîtă pentru iepuraşu’ tău?

— Nu cred că te-am plăcut vreodată, pentru că nu te cunosc. În plus, eu îmi caut fata mea, iar ea mă place cu barba asta urîtă, pentru că eu aşa sînt – bărbos. Sînt fotograf şi oricît mi-ar place să încerc Blade de la Sunblade şi să simt atingerea solară iShave de la Sunblade… oauu!

Se opri exasperat. Îşi muşcă buza şi se îndreptă spre uşă.

— Acum, plec. Dama mea mă place aşa cum sînt şi nici nu trebuie să merg la cumpărături cu ea! sfîrşi el triumfător şi încercă să se strecoare pe lîngă blondă, afară din baie.

— Eşti sigur că te place aşa cum eşti?

În uşă apăruse Hiroku. David zîmbi larg şi chicoti:

— Ce vrei să spui, că nu mă placi aşa cum sînt?

— Ooo, nu ne-am întîlnit decît o dată şi sînt deja dama ta?

— Ceva îmi spune că eşti dama mea demult, dinainte de prima noastră întîlnire. Şi da, ştiu că sună ciudat ceea ce tocmai am spus, dar acelaşi ceva îmi spune că mă placi exact aşa cum sînt.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, spuse Hiroku. Tăcu cîteva secunde şi-l privi în ochi: ar trebui probabil să vorbim de chestia asta.

— Mi-ar place tare mult, murmură el.

— Vii cu mine la cumpărături? îşi apropie ea faţa de faţa lui.

— Sigur că da, răspunse el fără să stea pe gînduri.

Blonda şi cu funcţionarul pufniră în rîs, dar David nu le mai dădu atenţie. O luă de mînă pe japoneză şi ieşi din baie.

Într-un dormitor elegant, unde se făcu întuneric.

***

„Arie de acoperire: Zona atlantică. Rată de succes – 9. Instrucţiuni?“

„Rămîi în parametri. Măreşte aria la întreaga Canadă.“

II

Atmosferă caldă, detaşată, muzică în surdină, chelnerii mişcîndu-se pe fundal cu eleganţă. Blake clătină iritat din cap. Îşi privi ceasul. Pentru a treia oară în ultimele zece minute. Ca detectiv, se obişnuise să fie răbdător. Cînd interoga suspecţi, cînd stătea la pîndă, ori cînd urmărea pe cineva. În acel moment însă, instinctul său de poliţist îi spunea că răbdarea nu-l va ajuta cu nimic. Aştepta degeaba.

Neil al său reuşise să afle cine era Preşedintele filialei din Toronto a firmei McGunn-Thompson şi să-l invite la o discuţie. Trebuia să ajungă să vorbească în direct cu unul dintre responsabili. Întîlnirea fusese fixată pentru o cină într-un Steak House, pe malul lacului. Blake ştia că atunci cînd te vezi cu greii dintr-o corporaţie, e bine să-i laşi pe ei să fixeze locul. Altfel, rişti să faci o greşeală de clasă socială şi să nu-ţi vină la întîlnire.

Se părea însă că puteau să nu-ţi vină chiar şi în restaurantul ales de ei. Foarte scump, foarte pretenţios şi foarte expus.

Îşi privi ceasul. Mai trecuseră trei minute. Întîrzierea era deja de un sfert de oră. Îşi scoase palmtopul şi-l deschise. În acelaşi moment, un chelner cu un pahar de whisky cu gheaţă tronînd în mijlocul unei tăvi se opri lîngă masa sa şi cu o mişcare fluidă îi depuse paharul în faţă.

— Ce-i asta? îl întrebă Blake.

— Băutura dumneavoastră, domnule.

Chelnerul plecă înainte de a i se pune o a doua întrebare.

— Hmm, pufni iritat detectivul. Am stat un sfert de oră şi e musai să consum ceva? Bănuiesc că am destui bani în cont să plătesc măcar un pahar de whisky aici.

Privi paharul înciudat. Era în timpul serviciului şi se mai şi afla acolo în calitate oficială. Nu-şi putea permite nici o scăpare, mai ales cu atîţia ochi împrejur. Formă numărul partenerului:

— Neil, trebuie să vorbim.

— Ce-i, meseriaşu'?

— Ei bine, preşedintele nu a ajuns încă şi am o presimţire urîtă.

— O sun pe secretara lui chiar acum.

— Mai stai puţin, îl opri Blake înainte de a se deconecta.

Înghiţi în sec, inspiră adînc şi continuă:

— Amy şi cu mine vrem să te invităm la cină.

— Blake, ţi-au dat ăştia să bei la restaurant?

— Nu, vorbesc serios. Există o modalitate să luăm împreună o cină pe Net. Tocmai s-a deschis un resturant virtual unde te poţi întîlni la un pahar cu oameni din toată lumea, fără să ieşi din casă.

— Ah!

Urmară cîteva clipe de tăcere, timp în care Blake începu să se înroşească şi să transpire.

— Da, sigur că da, reveni în fine partenerul său. Ar fi minunat. Nu înţeleg însă de unde ideea asta…

— Trebuie să vorbim cu tine…

— Ah…

— Aşa cum obişnuiam să vorbim înainte…

— Gata, m-am aprins. Doar spune-mi unde şi cînd.

Alţi doi chelneri se apropiară cu tăvi pe braţe. În cîteva secunde, masa lui se umplu cu un coş cu chifle calde, o farfurioară cu unt, un vas cu sos afumat pentru friptură, un bol cu salată şi un platou cît jumătate de masă, pe care abia încăpuse o halcă imensă de vită. Blake o privi fascinat. Era cît un dosar de poliţie, roşu crud, aburindă, cu o dîră de unt aromat cu ierburi prelingîndu-se auriu prin textura cărnii fragede.

— Neil, te sun eu înapoi. Aici tocmai s-au complicat lucrurile…

Blake reuşi să-şi desprindă privirea de pe bucata de carne şi să-şi închidă palmtopul, apoi îi opri pe cei doi chelneri înainte ca aceştia să plece.

— Ce-i asta? se interesă el, inspirînd cu lăcomie aroma fripturii.

Încercă să-şi ţină ochii deschişi în timp ce inspira, pentru a nu oferi privitorilor nici o satisfacţie.

— Cina dumneavoastră, domnule, îi răspunse politicos unul dintre chelneri.

— Dar n-am comandat nimic.

— Ah, nu, într-adevăr. Este din partea agenţiei, domnule.

— Agenţie!

Maitre d' se apropie de masă şi-i concedie cu un simplu gest pe cei doi chelneri. Zîmbi larg, apoi depuse un card în faţa lui Blake. Alb, cu sigla restaurantului sus, în centru şi două cuvinte în mijloc: „Sincere regrete“.

— Domnul Weinmann îşi cere scuze că nu a putut veni la întîlnire. Evenimente neprevăzute l-au reţinut în alt loc. Ca să se răscumpere faţă de dumneavoastră, agenţia vă oferă această cină. Poftă bună.

Se retrase cu distincţie şi eleganţă, şi cu zîmbetul fals lipit de faţă.

Weinmann nu era preşedintele companiei. Deci nici măcar n-ar fi avut întîlnirea fixată! Blake respiră adînc şi aroma înnebunitoare a fripturii îi gîdilă nările. O privi şi-i zîmbi la fel de fals şi politicos, precum maitre d'.

— Doamnă Friptură, arătaţi devastator în seara aceasta. Din păcate, domnul Hutchinson este

chemat de urgenţă în alt loc. Evenimente neprevăzute, bineînţeles. Sincere regrete, adăugă şi zîmbetul i se şterse de pe faţă.

Se ridică şi părăsi restaurantul sub privirile admirative ale chelnerilor. Păreau să spună – iată un om cu voinţă de fier! Era pentru prima oară în deceniile de existenţă a restaurantului cînd un bărbat putea să se ridice şi să o părăsească pe doamna Friptură, fără măcar un sărut.

3

Individul din faţa sa, un negru înalt şi fibros, asculta muzică la ultimul răcnet de mPod. Părea să-i facă plăcere după felul în care-şi ţinea ochii închişi şi clătina din cap în ritm, iar uneori chiar mai îngîna cîte ceva. Se aplecă în faţă să-i vadă mai bine mPodul şi atunci simţi că are şi el ceva în mînă.

Mmm, era chiar mai tare decît al negrului. Degetele de la mîna dreaptă îi erau îmbrăcate în degetarele mPodului – foiţe metalice lipite ca o a doua piele de falange. Îşi duse mîna stîngă la tîmplă şi simţi pastila senzorială prinsă deasupra ochiului. Iar pe urechi avea căştile morfio.

Îşi arcui degetele şi acţionă mPodul. Interfaţa îi apăru în aer, în faţa ochilor. Schelele de argint viu se roteau în spaţiu 3D pentru a-i prezenta toate

opţiunile ultimelor liste de muzică. Un logo cu un nume defila deasupra şantierului de sunet – Fuse.

— Oooh, iubire, murmură el entuziasmat.

De mult îşi dorea un Fuse. Cu preţul unuia însă îşi putea cumpăra o maşină la mîna a doua, ori o cameră foto profesionistă.

— Morfio Fuse, te iubesc, murmură el şi accesă interfaţa.

„Schimbă pielea – lavă neagră în flăcări“.

Foiţele de metal de pe degete se umflară în forme de picături negre şi sticloase şi flăcări mici, roşu-violet, începură a juca mocnit pe suprafaţa lor. Căştile din sticlă transparentă ce-i acopereau perfect urechile căpătară acelaşi luciu negru şi luară foc. Îl privi pe tipul de lîngă el – acesta purta pielea de gheaţă atomică. Alb lăptoasă, cu structură instabilă, schimbîndu-şi formele fluide de la o clipă la alta.

Şantierul de sunet se roti de la sine putere. Listele se desfăşurară cu repeziciune, zoom-in pe un detaliu de pe o traversă, un titlu clipi de două ori şi conţinutul selectat prinse viaţă. Trupa „Moştenirea Cerşetorului“ cu *Respirabil* de pe ultimul lor album *Nu mă-mpinge!*. Cryo. Street-Cryo! Îi plăcea mai mult Ambient-Cryo. Obişnuia să lucreze pe Ambient-Cryo, dar acum nu lucra.

De fapt – David se uită în jur – nu ştia prea bine ce făcea acolo, însă cu oraşul torcînd industrial în

jurul lui, strada scurgîndu-se luminos şi mulţimea de oameni frecîndu-se preocupată în toate direcţiile, cu muzica acoperind toate astea şi intrîndu-i în oase precum aburul dintr-o baie turcească, se simţea liber, se simţea special după mult timp, se simţea important. Nu-i păsa ce făcea acolo. Îşi privi entuziasmat mîinile cuprinse de flăcări şi începu să clatine din cap în ritmul muzicii.

— Morfio! rosti entuziasmat, învîrtind şantierul în toate direcţiile şi încercînd miile de opţiuni.

Negrul se ridică brusc şi odată cu el alţi cinci sau şase indivizi. David observă ce le atrăsese interesul – o gaşcă de tipe ocupaseră strada la cîţiva paşi de ei. În faţa fiecăreia apăruse şantierul de sunet al unui pod. Cea care părea şefa lor, o brunetă cu părul lins şi lung, pardesiu negru pînă-n pămînt şi cizme butucănoase, pline de catarame şi cureluşe, îi provocă. Ea era singura îmbrăcată industrial-punk, celelalte, fiecare in alt stil. O mixtură plăcută ochiului.

Băieţii din jurul lui se uitară la el şi atunci îşi dădu seama – aşteptau ca el să accepte provocarea. Lumea începea să se strîngă în jur, păstrînd o distanţă respectabilă de locul acţiunii.

***

Lumea începuse să se strîngă la intersecţii şi în pieţe, în toate oraşele canadiene. Maşinile se

opreau în stradă. Toate privirile erau fixate pe ecrane. Oamenii vorbiseră de el, credeau că i-au descifrat drama, voiau să vadă acţiunea.

***

Se ridică şi o privi pe brunetă în ochi. Frumoasă şi rea. O mică înclinaţie spre sado-maso. Lumina lămpilor îi cădea dintr-o parte pe faţa albă şi în timp ce îi rotunjea frumos obrazul drept, îi adîncea umbrele de pe stîngul, subliniindu-i cearcănele.

În stradă se lăsă liniştea. Din mulţimea strînsă pe margini se desprinse o altă siluetă care se alătură brunetei. O japoneză înaltă, cu faţa de porţelan şi ochi mari, rotunzi şi verzi. Hiroku. Părul ei alb îl făcu să tresare. Era dama lui, avuseseră două întîlniri şi nu-şi mai amintea cum se terminase nici una dintre ele. Dar acum n-avea timp de introspecţii.

Perechea de fete zîmbi triumfător cînd îl văzu că acceptă provocarea. Îşi ridicară mîinile cu comenzile pod-urilor, un model diferit de Morfio. În loc de degetare aveau foiţe metalice îmbrăcîndu-le mîinile ca nişte mănuşi de zale. Inelele de legătură dintre foiţe erau microfibre de sticlă. Toată gaşca lor se mişca la unison şi David văzu un tablou impresionant de mîini delicate înmănuşate în zale electronice, mişcîndu-şi degetele într-un sincron uluitor pentru a selecta opţiunile de pe şantier.

Într-un final strigară într-un singur glas:

— Hidachi Toyo!

Puternic, pătrunzător, ca într-un film de epocă în care amazoanele îi întîmpină pe cîmpul de luptă pe argonauţi.

— Hidachi Toyo! răcniră a doua oară, mai puternic.

David îşi aduse aminte – rivalul de moarte al lui Morfio Fuse era brandul japonez Toyo, ce tocmai îşi lansase ultimul model – Hidachi.

— Hidachi Toyo! strigătul de luptă se ridică pentru a treia oară absolut înspăimîntător.

Nu ştia cum s-ar fi simţit grecii în faţa amazoanelor după o asemenea demonstraţie de forţă, dar lui îi clocotea sîngele. Ar fi vrut să aibă o cameră şi să filmeze acţiunea.

Îşi înălţă la rîndul său braţul şi toţi ceilalţi îl urmară cu muşchii încordaţi şi mîna făcută gheară, astfel încît să evidenţieze degetarele de sticlă. Frumos, felin, pitoresc. Reflectoarele filtrîndu-şi lumina prin sticla ghearelor.

— Morfio Fuse! strigă el în sincron cu gaşca sa.

Fetele îşi coborîră braţele în dreptul feţelor, cu pumnul strîns ameninţător.

— Morfio Fuuuuse! urlară şi prelungiră ultimul cuvînt ca în strigătul de atac al unei bătălii.

Amîndouă găştile îşi aduseră braţele în poziţie. Fetele îşi destinseră pumnii în palme întinse şi din podul palmelor le izvorîră şantierele de sunet – schele roşii străbătute de fluxuri energetice albe. Mulţimea aplaudă. Băieţii rămaseră cu mîinile în formă de gheare şi zvîcniră din degete pentru a

elibera şantierele argintii. Aerul pîrîi încărcat de electricitate între cele două găşti. Activară cu toţii comanda – val sincronizat. În căşti începu să le pulseze în sincron aceeaşi melodie Street-Cryo – Sînge în canale cîntată de Moş*tenirea Cerşetorului*. Cumva, David realiză că muzica umpluse şi străzile, nu numai căştile lor.

Într-un balet sălbatic, amazoanele îşi rotiră mîinile şi aleseră o piele – gheaţa atomică, pe care tocmai o folosise negrul, însă versiunea japoneză. Căştile lor erau benzi în jurul capului, acoperindu-le urechile cu flori de lotus şi coborînd pe tîmple precum rădăcini metalice. Pielea aleasă le îmbrăcă urechile şi capul într-o revărsare alb-lăptoasă, pulsînd neregulat şi schimbîndu-şi forma fluidă. Pe tîmple, rădăcinile metalice se umflară şi prinseră a zvîcni ritmic. Pe braţe, mănuşile de zale se transformară în mănuşi de porţelan, care-şi schimbau forma şi luciul de la o secundă la alta. Pe fundal, în spatele găştii de fete, se înălţa o clădire din sticlă aurie, topită ca un munte de lavă incandescentă în lumina de apus a soarelui. Tipele erau zdrobitoare. Asta era imagine de film. Muzica îi îngroşa sîngele, risipindu-i-se fierbinte prin vene.

Degetele i se mişcară febril prin lista de piei la îndemînă. Treizeci-şi-una de piei din fabricaţie. Toate folosite de milioane de oameni, secundă de secundă, în toată lumea. David îşi muşcă buzele –

trebuiau să vină cu ceva care să compenseze faptul că adversarii erau fete şi mai mult, că arătau şi uimitor de bine în pielea de gheaţă atomică, desfăşurîndu-se pe un fundal pe care ei nu aveau cum să-l concureze.

„Pentru mai multe piei, du-te la www.morfioskintrade.com, înregistrează-te şi intră în piaţă.“

Mesajul se derula la baza şantierului. Cine avea timp de înregistrări şi cumpărături acum? Îi trebuia o ieşire rapidă pe Internet. Selectă adresa pieţei de piele, ceea ce-l scoase din şantier în reţea, şi chiar în timp ce se efectua această operaţiune, introduse o nouă adresă – un depozit personal. Subvocaliză parola şi intră. Ilustraţii, fotografii, bancă de imagini, texturi, piei… Selectă piei, desfăşură meniul – ultra-tunes, games, desktops, pods… Selectă iar. Aici avea vreo douăzeci de piei create de el şi niciodată scoase pe piaţă. Sîngele-i pulsa în tîmple. Auzea sirenele în spate şi un sentiment de urgenţă îl determina să se mişte frenetic prin meniuri. Rainbow, Tiger, Dragon, Hydra…

Sirenele urlau din ce în ce mai aproape. Urlete de fiară hăituită. Într-un colţ era un nume de fişier – Hiroku. Cum ajunsese un fişier despre, ori al lui Hiroku în depozitul lui?

Decizia trebuia luată atunci – Hydra! Selectă şi încărcă programul în şantier, apoi se deconectă de la depozit şi reveni la realitate. Gaşca sa îl privea

disperată, în timp ce tipele dansau, acoperind ameninţător distanţa dintre ei. Publicul scanda ceva de neînţeles prin perdeaua fonică a şantierului. Lipsise 32 de secunde. Jumătate de minut era imens în luptele de stradă. Hydra se încărcase ca un share şi apărea acum în listele de piei ale şantierelor fiecăruia dintre băieţii săi. David o selectă.

Degetele li se lungiră şi se încolăciră, apoi se desfăcură într-un balet ritmat pe „Sînge în canale“, transformîndu-se în mănunchiuri de tentacule. De la degete pe braţe în sus, pielea li se acoperi de solzi cornoşi, verzi şi negri, cu irizaţii mutlicolore. Pe exteriorul braţelor le crescură creste sticloase, negre ca smoala. În acelaşi timp, de la căştile ce le acopereau urechile, se extinse o suprafaţă solzoasă învelindu-le capul, din care ieşiră tentacule şi şerpi unduindu-se în ritmul muzicii. Iar pe gît în jos le apărură solzi.

Fetele se opriră dezorientate – ritmul lor se rupsese. Hydra era o premieră absolută. Publicul izbucni în urlete entuziasmate şi aplauze. David şi băieţii făcură nişte tumbe prin aer, se rotiră şi dansară nervos, dar senzual şi în final se opriră la cîţiva paşi de fete, cu mîinile solzoase în aer. Strigară ca unul:

— Morfio!

Iar melodia se opri într-o tobă care le punctă cu trei bătăi strigătul.

Publicul era în delir, atît cel de lîngă el, pe ecrane, cît şi cel din intersecţii, din faţa ecranelor.

Bruneta care-l provocase privea năucită şi vizibil frustrată. Pielea foarte albă şi buzele negre. Hiroku zîmbi şi buzele mici şi roşii înfloriră pe pielea de porţelan. Mulţimea alergă spre ei şi-i luă în braţe, rotindu-i prin aer. Rotindu-i. Chipul ei îi stăruia în memorie – faţă albă şi buze roşii, micuţe şi proeminente. Pentru ea făcuse totul. Chipul ei zîmbind dulce, zîmbind şi cu ochii ei mari şi moi. Hiroku! Cerul se rotea deasupra. Îşi aminti faţa ei zguduită de palma lui reîntorcîndu-se spre el, cu rujul întins pe porţelanul obrazului. Plîngea şi-l privea. Iar el amuţise, îngrozit de ceea ce făcuse. „Îmi pare rău“, îngîna el. „N-am vrut, iartă-mă“, „Şşş, şşş, nu-i nimic“, îl liniştea ea, „nu-i nimic“. Plîngeau amîndoi, ea-l ţinea şi-l legăna ca pe un copil mic şi-i şoptea: „Cînd iubeşti, ierţi orice“.

— Îmi amintesc, acum. Iartă-mă, Hiroku, iartă-mă, ţipă el, dar zgomotul îi acoperea vocea.

O căută în mulţime, însă erau prea mulţi, era prea mult. Cerul se întunecă deasupra şi în jurul lui se făcu noapte.

***

„Arie de acoperire: Canada. Rată de succes – 14. Instrucţiuni?“

„ Schimbă parametrii conform codului următor: măreşte aria la zona Americii de Nord.“

— Ce s-a-ntîmplat mai devreme?

Vocea suna liniştită, dar în spatele ei, Cheng Hui, coordonatorul reţelei simţi furtuna. Furia şi puterea.

— N-am fost pregătiţi pentru aşa ceva. Încerc să-i trasez ruta, să refac traseul. S-a mişcat însă prea repede. Asta-i treabă de hacker! îi răspunse încercînd la rîndul lui să-şi menţină un aer calm şi sigur.

Să nu-şi arate frica şi intimidarea.

— Hacker? Din studioul nostru? Din propriul nostru spaţiu? Un hacker care nu-şi aminteşte nici propriul nume!

Cheng Hui tastă şi pe ecran apăru un stop-cadru pe faţa lui David, purtat pe braţele mulţimii. Buzele sale se mişcau formînd cuvinte de neauzit în zgomotul străzii.

— Poţi să-l izolezi?

— Am şi făcut-o, îi răspunse coordonatorul reţelei şi mai tastă cîteva secunde.

Scena se reluă cu încetinitorul într-o linişte absolută. Camera se centră iar pe faţa lui David şi cînd acesta îşi mişcă buzele, vocea i se auzi cu claritate în studio:

— Îmi amintesc, acum. Iartă-mă, Hiroku!

— Cine-i Hiroku? întrebă imediat directorul de marketing.

Chinezul îi indică un alt ecran, pe care deja fusese accesat un dosar – Hiroku Nagayami, cu poza fetei din spotul Ultraviolet de Ibsen vs Focus de Kafka, şi încă o poză din ultimul spot, cel cu mPoduri.

III

Blake intră în maşină. Intersecţia şi parcul se goleau încet, mulţi dintre spectatori rămînînd în urmă să comenteze. Toată lumea era atrasă de astfel de lucruri. Bărbaţi, femei, studenţi, funcţionari, săraci ori bogaţi, reorientîndu-se spre metrou, ori intrînd înapoi în limuzine. Mizeria umană îi apela pe toţi. Nenorocirile altora îi făceau să creadă că ei erau scutiţi şi pentru o perioadă se simţeau bine. Pînă la primul sughiţ, la primul scandal. Era ca o terapie de comunitate, din care mai ieşeau şi bani.

Palmtopul vibră şi detectivul îl scoase din buzunar.

— Spune-mi ce ai, îl întrebă el pe partener.

— Ce e rază de soare, ţi s-au înecat corăbiile?

— Nenorociţii l-au gîndit de la început ca pe un blestemat de reality show. Profită de posibila relaţie dintre cei doi guguştiuci, ori poate numai de prostia tipului şi şi-au triplat audienţa în numai cîteva zile. Nu m-ar mira să fi acoperit deja tot continentul. Şi-şi bat joc de noi, aici, în oraşul nostru!

— Ah, da, trebuie să-i admiri cît de bine se mişcă.

— Aş prefera să admir cît de bine ne mişcăm noi.

— Da, şefu', veşti bune, îi răspunse partenerul. În primul rînd am reuşit să-ţi fixez o audienţă la cartierul general al Agenţiei McGunn-Thompson Advertising. Într-o oră trebuie să fii acolo. Îţi

încarc acum harta cu locaţia exactă şi cel mai bun traseu.

Blake răsuci cheia şi motorul porni. Pe ecranul computerului de bord apăru harta încărcată de partener şi un fir roşu care-i semnala cea mai bună şi mai directă cale. Agenţia era situată tot în centru, într-unul din zgîrie-norii de pe malul lacului Ontario. Un drum de maximum douăzeci de minute în traficul din mijlocul zilei. În dreapta ecranului, un cronometru indica timpul rămas pînă la ora întîlnirii.

— Bun, încarcă-mi dosarul Preşedintelui. Mai am ceva timp să-l studiez.

— N-ai nevoie, îi răspunse partenerul. Preşedintele agenţiei nu este în ţară. Face un turneu de două luni pe la toate filialele. Întîlnirea o ai cu unul dintre asistenţii săi, domnul Cash.

Blake respiră adînc şi-şi muşcă buzele. Tot era mai bine decît nimic.

— Am ceva despre domnul Cash?

— Nu încă. În caz că nu găsesc nimic pînă ajungi acolo, urmează-ţi instinctul.

Blake era renumit pentru instinctul său în negocieri ori interogări. Ceva din el îl ajuta să descifreze orice gest, transpiraţie, orice vibraţie din vocea celuilalt. Putea spune cu precizie dacă celălalt se bucura, era speriat, era gata să încheie un tîrg, ori era furios. Experienţa îl învăţase să-şi urmeze flerul şi ştia cînd să răsucească cuţitul în rană, să-l împingă pe celălalt în direcţia dorită. Cei mai mulţi îl vedeau intrînd în camera de interogări tînăr, zîmbind discret, cu o faţă prietenoasă ce le

indica un individ jovial, neavînd nimic personal cu ei. După primele minute îl vedeau înroşindu-se ca un rac şi puteau jura că va fi uşor, tipul nu se simţea în largul său, era un începător, s-a udat tot numai la şansa să intre să-i interogheze personal după cine ştie cîţi ani de aşteptare. Iar în final constatau uimiţi că nimeni nu ţipase la ei, nimeni nu jucase rolul poliţistului rău şi totuşi ei mărturisiseră totul, ba chiar spuseseră mai mult decît realizaseră că ştiu. Îl vedeau pe Blake ridicîndu-se cu acelaşi zîmbet discret cu care intrase şi care nu-i părăsise faţa nici o clipă, grena în obraji de-ai fi jurat că va face infarct în secunda următoare, şi părăsind încăperea. În uşă îl întîmpina şeful Poliţiei şi-l felicita, strîngîndu-i mîna. Uneori auzeau un nume, o poreclă, ceva ce-i lăsa clipind nedumeriţi. „Bine jucat, Dulăule!“ Şi atunci îşi aduceau aminte de legendă. Nu mulţi ştiau cine e Dulăul, dar toţi auziseră de el şi se temeau. Dacă Dulăul ţi-a luat urma, eşti ca şi făcut!

— În regulă, altceva? întrebă Blake ignorînd ultimul sfat.

— Îi avem pe cei doi. Escapada din reţea m-a pus pe urmele lui. Vedeta spectacolului este David Lippert. Web Designer şi fotograf, treizeci şi trei de ani, din Toronto. A împrumutat bani de la bancă pentru echipament, cîteva zeci de mii, un mărunţiş dacă stai să te gîndeşti. A urmat un an prost şi nu

a reuşit să-şi plătească datoria. Banca i-a vîndut debitul agenţiei McGunn-Thompson şi şi-a recuperat banii. Agenţia a căpătat contractual dreptul de servitute pentru întreaga sumă. La nivelul de plată de pe piaţa de sclavi este echivalentul a două luni de servitute. David Lippert a dispărut de acasă acum vreo patru luni, iar campaniile lui au început acum trei luni şi jumătate.

Fata este Hiroku Nagayami. Fotomodel, artist plastic, douăzeci şi opt de ani, prietena lui David de şapte ani. S-au certat şi s-au despărţit de vreo trei ori pînă acum. De fiecare dată, ea a venit înapoi. Ultima oară el a dat-o afară din casă acum patru luni, cu două săptămîni înainte să dispară. Se pare că de data asta chiar s-a terminat şi despărţirea trebuia să fie definitivă. De atunci, Hiroku a ieşit din scenă şi nimeni n-a mai auzit de ea pînă acum trei luni şi jumătate, cînd a reapărut în campaniile de advertising. N-am descoperit încă ce datorie avea şi faţă de cine, dar se ştie că artiştii plastici se împrumută mult şi fără hîrtii, aşa că e mai greu de urmărit lanţul datoriilor.

— Contractul lui David Lippert a fost transferat pe teritoriul Canadei?

— Nu. Banca la care s-a împrumutat are sediul central în Caraibe, iar McGunn-Thompson este înfiinţată în Columbia. Deşi Lippert e cetăţean canadian, contractul său a fost transferat în afara graniţelor. Iar persoana lui fizică nu poate fi

localizată. N-a fost înregistrat la nici un punct de frontieră, deci există şansa ca totul să se petreacă aici. Dar nu poţi ştii niciodată.

Jumătate de oră mai tîrziu, detectivul intră în sediul agenţiei. Compania ocupa ultimile zece etaje ale unui zgîrie-nori aflat chiar pe malul lacului. Avea două recepţii. Una la primul etaj, unde veneau clienţii obişnuiţi, iar a doua la ultimul etaj, unde aveau birourile toţi executivii. Blake urcă direct la a doua recepţie.

Acolo, opulenţa era de-a dreptul înfricoşătoare. Dacă nu erai obişnuit cu un asemenea nivel, îţi tăia pur şi simplu ligamentele şi te lăsa să te tîrăşti spre mausoleul recepţionerei. Detectivul era aşteptat. Jimmy, băiatul de serviciu, îmbrăcat într-un costum care pe Blake l-ar fi costat trei salarii, urma să-i arate drumul către sala de consiliu. În final, îi indică uşa şi se retrase discret. Blake îşi controlă faţa şi zîmbetul prietenos îi reapăru pe buze. *La recepţie n-am arătat complet tîmp, am făcut faţă destul de bine*, se încurajă el în timp ce se apropia de uşă. O deschise şi intră şi iar simţi că cineva atentează la ligamentele lui. Ar fi fost însă prea mult să se tîrască de două ori în aceleaşi zece minute, aşa că se opri şi aşteptă să-şi recapete suflarea. Mobila, pereţii, luminile, covorul, totul era mai mult decît perfect, era sublim, experimental, înfricoşător de simplu şi elegant. De parcă nu ar fi fost de ajuns, camera consiliului era pe colţ şi mai mult de trei sferturi din pereţi erau exteriori, din sticlă, iar dincolo de

ei portul de iahturi cu faleza şi o bună parte din centrul de oţel şi sticlă şi lumină se desfăşurau ameţitor de la o asemenea înalţime.

Într-un final, zîmbetul i se şterse de pe faţă şi începu să respire normal. Era singur. Nici un domn Cash nu-l aştepta acolo. Îşi privi ceasul. Ajunsese cu trei minute mai devreme la recepţie şi exact la fix în sală. Individul întîrzia în propria casă. Pe lunga masă de şedinţe se afla desfăcută o servietă. Ca orice poliţist respectabil şi Blake avea o doză sănătoasă de curiozitate. Asta vorbind de sănătate profesională. Fusese una din trăsăturile esenţiale cerute în descrierea slujbei. Un defect din copilărie pentru care şi-o luase de multe ori de la taică-său şi din cauza căreia acum avea o slujbă.

Se apropie de masă cu seninătate şi privi în interiorul servietei cu acel aer care spunea: „Stătea în drum. M-am împiedicat de ea!“ Toate gîndurile i se învolburară pentru cîteva clipe şi o sudoare rece îi acoperi spatele. Servieta era plină cu bani. Ca în filme! Urechile i se înroşiră instantaneu. Îşi privi ceasul, apoi iar liniile ordonate ale teancurilor de bancnote. Se părea că de fapt domnul Cash nu întîrziase! Ce capcană ieftină…

Observă pe unul dintre teancuri o bucată de hîrtie. Fără nici o reţinere, întrucît ştia că va fi singur cu domnul Cash toată întîlnirea, şi era sigur că totul se filma, Blake scoase o punguţă cu sigiliu şi o pensetă din buzunar. Se aplecă şi prinse cu grijă bucata de hîrtie între colţii pensetei. Era

îngălbenită, dictando, cu un scris lăbărţat, de copil, ce acoperea o mare parte din suprafaţa ei:

„Servieta este aici plină cu o sumă de bani pe care n-ai fi cîştigat-o niciodată. Toate visele tale la vîrful degetelor, la capătul unui gest simplu, al unei decizii de viaţă şi de moarte. Nimic imposibil pentru tot restul zilelor tale nemernice. Unii i-ar spune mită, dar tu ştii mai bine. Se numeşte preţ. Ia-o, uită şi fii fericit…"

Biletul era rupt şi nu putea citi sfîrşitul, dar mesajul era destul de clar. Păcat că nu era semnat. Introduse bucăţica de hîrtie în punguţă, o sigilă şi o băgă în buzunarul de la piept.

— Domnule Cash, a fost instructiv, salută el servieta şi părăsi încăperea.

Nimeni nu-l mai aştepta să-l conducă spre recepţie. Drumul pînă la ieşire se desfăşură într-o tăcere şi singurătate deplină. Ca un pelerin care greşise altarul, mai rău, greşise templul şi acum se retrăgea ruşinat de eroarea grosolană. *Dar o să mă întorc,* gîndi el. *o să mă întorc să-i fac cunoştiinţă domnului Cash cu doi prieteni ai mei – domnul Mandat şi doamna Arestare.*

***

Emil Michaud, procurorul-şef, era un bărbat corpolent, mic de statură, cu chelie şi o mustaţă stufoasă. Nu făcuse nimic spectaculos în cariera

sa, însă ştiuse să-şi joace cărţile. Avea simţ politic, ceva ce-l făcea să fie şi un bun avocat.

— David Lippert e cetăţean canadian. Nu-şi plăteşte datoriile, iar contractul lui dispare. Datoria e ştearsă. O săptămînă mai tîrziu, Lippert apare în campania RTR a lui McGunn-Thompson Advertising Ltd. E confuz şi din cîteva secvenţe realizezi că nu ştie cine e şi unde se află.

— De aceea se numeşte Reclamă *în Timp Real*, îl întrerupse Michaud.

— Mai mult, în primul spot apare şi prietena lui, la rîndul ei dispărută în condiţii neelucidate. Cei doi nu par să-şi amintească unul de altul. Dar Lippert are o amintire şi de aici începe drama. Totul se transformă într-un reality-show făcut cu doi cetăţeni canadieni răpiţi şi vînduţi pe piaţa de sclavi pentru datoriile lor. Am motive să cred că ei sînt de fapt exploataţi aici, în Canada, ceea ce înseamnă că chiar şi în cazul existenţei unui contract de servitute semnat voluntar de ei, agenţia încalcă oricum legile canadiene. Dar sînt convins că ei n-au habar de contractul de servitute făcut în numele lor, ceea ce ne duce într-un teritoriu şi mai întunecat. Înseamnă că avem de-a face cu filme snuff.

Michaud nu schiţă nici un gest. Procurorul părea să cîntărească toate datele. Încurajat, Blake continuă:

— Debitul lui Lippert e la bancă săptămîna asta. Săptămîna viitoare e şters şi Lippert apare în *RTR* şi

nu ştie cine e şi unde e. Putem aduna doi cu doi să ne dăm seama ce s-a întîmplat. Iar acum, compania a încearcat să mă mituiască!

— Blake, lasă-mă să-ţi explic totul în cîteva propoziţii: noi putem aduna doi cu doi, dar în Curte îmi trebuie dovezi, nu calităţi aritmetice.

— Bine, dar biletul…

— Biletul n-are nici o amprentă, nici o urmă pe care noi s-o putem folosi. E curat, sterilizat. Scrisul e al unui copil de şcoală primară, poate fi oricine. Laboratorul ţi-a urmat instrucţiunile. Din păcate însă, toţi copiii executivilor pe care i-am putut găsi sînt mari, în facultăţi, deja cu familiile lor, ori nu mai sînt în Canada. Nici unul dintre executivi nu-ţi va permite să le răscoleşti lucrurile copiilor de cînd aceştia erau mici, fără un mandat. Iar pentru un mandat îmi trebuie ceva mai mult decît aritmetică. Blake, n-avem nimic care să ne permită să deschidem un dosar aici, ori ca tu să-ţi continui investigaţia.

— Dă-mi o săptămînă şi vin cu ceva concret.

— Biletul cu oferta de mită e de fapt un citat din scriitorul Jose Puca de SaoBento, laureat al premiului Nobel. Şi-au bătut joc de tine.

Detectivul era dincolo de un roşu sănătos. Frustrarea îi urcase la maximum. Fără sprijinul procurorului nu putea continua ancheta. Instinctul îi spunea că avea un caz real. Din păcate, nu reuşise să ajungă aproape de nici o persoană implicată, ca să-şi utilizeze talentele empatice. Se afla într-o fundătură.

— Şi încă un lucru, continuă procurorul-şef. Azi-dimineaţă am primit o copie după contractul de muncă al lui Lippert cu agenţia McGunn-Thompson. De muncă, nu servitute. Este angajat ca model, plătit conform standardelor Uniunii, mă refer la ACTRA. Banii i se plătesc regulat la bancă.

— Ai cercetat dacă are şi cheltuieli regulate? Dacă omul ăsta trăieşte?

— Conform informaţiile furnizate de Agenţie, David Lippert nu lucrează în Canada.

După cîteva secunde de tăcere, Michaud continuă:

— Nu-i treaba noastră, Blake. Las-o aşa. N-ai un caz aici, cazul ăsta nu există. O să primeşti mîine unul adevărat. Apropo, ce-ţi face partenerul?

— E bine, e aici cu noi, poţi să-l întrebi direct, răspunse Blake şi scoase palmtopul din buzunar.

— Asta-i urît, Blake, îl admonestă zîmbind Michaud.

— Neil este întotdeauna cu mine. D-aia e partener.

— Salut, Neil.

— Îmi pare bine să te aud, Emil.

— Cum te mai descurci pe Web?

— Ca un rege.

— Să ştii că încă mai aşpteptăm aprobarea aia pentru bani de la minister… pentru transferul într-un corp uman. Îmi pare rău că durează atît.

— Atîta timp cît ministerul nu a spus nu, încă mai e o şansă, spuse Neil cu voce slabă.

— Bine, vorbim mîine, încheie procurorul audienţa.

Blake aşteptă cîteva secunde, nehotărît. Nu mai avea nici un argument care să-i schimbe decizia în ultima clipă. Cazul era închis. Emil Michaud se făcea că nu-l mai observă. Ieşi din birou.

4

Era un apus de soare incredibil. Trecuseră ani de cînd nu mai călătorise în afara oraşului, de cînd nu mai văzuse un apus în toată splendoarea. Asta era viaţa în marile metropole – datorii, împrumuturi, alte datorii, muncă şi promisiuni că la un moment dat vei şi profita de tot efortul. Şi cu toate astea, era aici – cocoţat pe capota maşinii şi admirînd un apus din vîrful muntelui. Oftă şi privi împrejur. Era singur, era linişte, era pace.

Sări jos de pe capotă şi dădu un ocol maşinii. O minunăţie, un Hilltracker, o imensitate solidă, blindată împotriva oricăror condiţii de teren ori schimbări de climă. Era visul bărbatului de pretutindeni – mult prea mare pentru oraş, mult prea scumpă pentru un venit mediu, mult prea aventuroasă pentru familişti. Practic, de neatins pentru majoritate şi de aceea un vis frumos.

Mda, asta însă ridică cîteva semne de întrebare – ce căuta el aici, a cui era maşina şi unde se afla?

Deschise portiera de la şofer şi se urcă la volan.

— Bună, David, auzi o voce feminină.

Pe bordul maşinii apăru o proiecţie holografică reprezentînd un bust de femeie. Îi era cunoscută faţa, expresia. Vocea nu-i spunea nimic. Ah, da, era chipul lui Hiroku, prietena sa din ultimile întîlniri ciudate, fără sens şi fără sfîrşit, femeia pe care de fapt, era din ce mai sigur că o cunoştea de mult mai mult timp.

— Unde sînt? o întrebă el.

Pe ecranul computerului de bord apăru harta GPS.

— Dacă urmezi linia verde spre sud vom fi acasă în mai puţin de şase ore, îi răspunse proiecţia.

— Nu e o minunăţie? E un vis devenit realitate, reluă ea după cîteva secunde de tăcere.

Apoi zîmbi larg, cu un entuziasm molipsitor şi continuă:

— Maşina asta-i orice ţi-ai putea dori vreodată – Hilltracker V-100.

V-100? Se trezi ca după un duş rece. Cînd el se uita la reclame era vorba de V-50. V-80 era în proiect. Prototipul urma să se lanseze la viitorul tîrg. Ce s-a întîmplat între V-50 şi V-100?

— Computer de bord cu subinteligenţă artificială, continuă holograma. Zece posibile personalităţi să te însoţească la drumuri lungi. 475 de funcţii pentru a-ţi face voiajul plăcut. Interior capitonat cu mondopiele. Izolare termică şi fonică perfectă. Geamuri cu protecţie antisolară. Decapotabilă.

Vocea se excita vorbind. Lui David i se părea ceva cunoscut în toată situaţia. Încercă să se concentreze asupra cuvintelor şi nu a vocii, încercă să rămînă neutru în raport cu holograma. Aceasta continua aprinsă:

— …costume antiaccident. Asta pentru extremul caz în care barele de protecţie proiectate să reziste…

Nu-şi închipuia că o simplă listă tehnică putea fi atît de sexi. Subinteligenţă artificială, îşi recapitulă el pentru a-şi păstra o atitudine decentă. Era cald. Vîntul şuiera afară şi era cald de tot. Mda, am mai auzit de subinteligenţa asta, ceva cu teoria conspiraţiei despre un proiect militar ultrasecret… pfiuu, cald mai e. De cînd a ajuns chestia asta publică?

— …autonomie de drum. Pilot automat cu…

David îşi întoarse privirea spre hologramă. Mda, aducea cu japoneza, însă trăsăturile îi erau mult prea stilizate, iar vocea ei era engleză pură. Nimic din exoticul accent japonez, ori timbrul grav al realei dame.

— Hiroku, şopti David şi îi întrerupse expunerea.

Holograma se opri cu eleganţă şi-l privi lung.

— Vreau s-o văd pe Hiroku, repetă el.

— În primul rînd, spune-mi dacă îţi place maşina.

— Hilltracker e un vis. V-100 e viitorul. Să conduci o maşină ca asta e nebunie, să ai o maşină ca asta, înseamnă că ceva a mers foarte bine în viaţa ta. Mult prea bine.

— Bun, acum Hiroku. GPS-ul îţi va arăta drumul. Ăsta-i drive-testul tău. Ar fi bine să nu ne faci de rîs.

David întoarse cheia, ambală şi sunetul motorului îi păru un mîrîit de fiară trezită dintr-un somn dulce. Strînse volanul în mîini şi privi holograma. Zîmbi.

— Am uitat să-ţi spun, îi preciză ea din vîrful buzelor, tot ce ai să întîlneşti în drive-testul ăsta e cît se poate de real. Ar fi bine să te concentrezi ca să ajungi întreg la întîlnire.

— Vreau să mă aştepte la intrarea în oraş, pe autostrada 401, îi şopti el.

Proiecţia zîmbi la rîndul ei şi murmură:

— Nici o problemă, David. Eşti în direct, te-a auzit şi va fi acolo.

Întoarse maşina şi părăsi limba de stîncă de pe care admirase apusul. Urcă povîrnişul pietros fără efort. În cîteva minute era de partea cealaltă a muntelui şi începu coborîrea. Drum forestier mocirlos şi plin de hîrtoape. Nimic serios pentru un Hilltracker.

În mai puţin de o oră ajunsese la poalele muntelui, printre dealuri. Era încă zi şi era mult mai cald decît pe vîrf. David plie tavanul şi lăsă curentul răcoros să-i fluture cămaşa.

Pe neobservate, se înserase şi dealurile moi şi ierboase se transformaseră într-o cîmpie întinsă cît vedeai cu ochii. Se lăsase frigul. Glisă tavanul la

loc. Cînd începură să cadă şi primii fulgi de zăpadă, ridică geamurile. Temperatura se optimiză automat în cabină. Parcă *era vară cu cîţiva kilometri în urmă!* gîndi amuzat. Privi holograma întrebător, însă aceasta rămase tăcută, zîmbind enigmatic. Muzica se insinuă plăcut din toate cele şase difuzoare. Exact ce trebuia la drum lung. Mai studie încă o dată GPS-ul – da, pornise de pe munte, din nord, pe timp de vară şi mergea spre sud, spre oraş! Afară, zăpada era deja depusă de un metru şi o vijelie îngheţată şuiera ameninţător pe lîngă maşină.

— Nimic din ceea ce un Hilltracker n-ar putea să-i ţină piept, murmură el privind vîrtejurile de zăpadă.

Se făcuse noapte şi simţea viscolul testînd maşina. Zăpada era mai înaltă de un metru, vizibilitatea redusă, calendaristic era vară şi el mergea acasă, acasă la Hiroku, nu ştia unde e asta, nici măcar cine exact e Hiroku, mai puţin faptul că ea îi era sufletul-pereche şi voia să fie cu ea… Da, totul suna firesc şi pus în ordine acum! Asta era viaţa lui de la un timp. În mijlocul străzii, în faţa maşinii, se oprise blocat de lumina farurilor, un cerb. David frînă scurt şi strînse volanul în mîini încercînd să ţină maşina pe drum. Nu era nevoie – maşina se oprise brusc şi violent, în doar cinci metri de frînare.

— Roţi cu gheare, zise veselă holograma. Singura maşină dispunînd de o asemenea tehnologie.

— Uuuh! răsuflă David adînc. Roţi cu gheare! Bună… treabă.

Porni iar motorul, privi şoseaua înzăpezită, era goală acum şi zîmbi proiecţiei:

— În regulă, mergem mai departe.

Pentru o perioadă continuă să ningă. Întuneric, singur pe drum, vîntul şuierînd la geamuri, muzica se schimbă într-un ritm mai agitat pentru a-l ţine treaz. Comandă izolare fonică perfectă şi căută să vadă ce alte opţiuni mai avea pe bord pentru a-l menţine alert. Ar fi dat orice pentru o cafea. Îşi ridică privirea şi înţepeni. Răsuflă de cîteva ori adînc. Zăpada dispăruse. Conducea prin deşert, nici un pic de vînt, roţile spulberau nisipul în spatele maşinii. Cel puţin rămăsese noapte. Deşert de nisip, cu dune înalte cît casa, în nordul Americii de Nord! Da, drumul continua firesc…

Voia să se trezească. Dar de fiecare dată cînd se trezea era în locuri străine, în împrejurări ciudate, de cele mai multe ori absurde. Nu mai reuşea să-şi găsească drumul spre casă!

— Nu-ţi fie teamă David, în seara asta vei ajunge acasă, îl linişti holograma.

Vorbise cu voce tare! Asta-i mai lipsea. Cît reuşise proiecţia să audă? Eşti în direct, îi spusese. Totul va fi cît se poate de real, îi spusese. Nu reuşi să-şi ducă gîndurile pînă la capăt – se auzea ceva ciudat. Încercă să asculte cu atenţie, să discearnă dincolo de zgomotul propriei maşini.

— Opreşte muzica. Redu izolarea fonica la şaizeci la sută.

Exteriorul începea iar să-i pătrundă în cabină. Se auzeau alte motoare şi peste ele urlete şi chiote. Privi în oglinda retrovizoare, apoi şi în cele laterale ca să se convingă. Era urmărit din toate direcţiile de maşini de teren cu forme ciudate, ca cele făcute din părţi reciclate în emisiunile de pe Discovery. Nu, mai degrabă ca cele din filmele postapocaliptice, care de obicei gonesc în viteză prin deşerturi radioactive şi vînează călători nevinovaţi. Vocea hologramei dădu glas temerilor sale:

— Nivel de radioactivitate crescut cu douăzeci la sută peste limita normală. Radioscutul maşinii operaţional şi activat automat. Vehicole neînregistrate se apropie în viteză pe traiectorii de coliziune. Sugestia mea este să măreşti viteza.

— Unde sîntem? întrebă calm David. Cum se face de mă plimbaţi prin toate peisajele astea absurde şi nu mai ajungem acasă?

Harta GPS se mări sub formă de proiecţie 3D şi David reuşi să vadă iar traseul verde, sinuos, la capătul căruia era un punct albastru. Lîngă punct scria – Hiroku. Un alt punct alb clipea intermitent, undeva dincolo de jumătatea traseului, deplasîndu-se spre sud. Ăsta trebuia să fie el.

— Vezi, David, mai avem puţin.

David opri brusc maşina.

— Ce realitate e asta? Un traseu cu o destinaţie numită Hiroku? Cobor din munţi în plină iarnă în

luna iulie, şi apoi trec din zăpadă în deşert? Toate în cîteva sute de kiolmetri? Unde sînt şi ce vreţi de la mine?

Două bufnituri puternice zguduiră maşina. Privi speriat spre dreapta – un harpon zăcea pe nisip, unde căzuse după ce încercase să-i străpungă blindajul. Indivizii se apropiau uimitor de repede şi ameninţător. Un alt harpon zbură cu un şuierat rău prevestitor şi încercă să pătrundă prin geamul din spate, dar nu reuşi. Geamul însă se crăpă şi fisurile se întinseră spre colţuri.

— Parcă ziceai că e blindată!

— Geam blindat, rezistent la un impact de glonţ. La un impact de harpon, de o mie două sute de ori mai greu decît glonţul şi lovind la aceeaşi viteză, avem o problemă.

— Harpon care să fie propulsat la aceeaşi viteză cu un glonţ nu există!

— Mai vine unul şi o să vedem…

David apăsă acceleraţia şi în secunda următoare auzi harponul zgîriind bara de protecţie din spate şi căzînd pe jos. Din stînga îi ieşi în faţă unul dintre vehiculele de asalt. Intră în el şi-şi continuă drumul în viteză. Bucăţi din cealaltă maşină zburară în toate direcţiile. Alţi atacanţi se apropiau acum şi o ploaie de proiectile răpăiră pe blindaj. Un muget înfiorător sparse noaptea. Dintr-o parte venea în picaj spre el un dragon! Scuipînd foc!

David întoarse volanul şi intră sub bestie înainte ca flăcările acesteia să-i poată atinge maşina. Apăsă acceleraţia pînă la fund şi tîşni ca o rachetă din mijlocul piraţilor şi de sub dragon. În cîteva minute rămase iarăşi singur. Ieşi din deşert înapoi în cîmpia fără sfîrşit. Înapoi acasă. Cerul era limpede şi spuzit de stele, iar undeva în zare se întrezăreau luminile oraşului.

— Oauuu! făcu holograma teatral. Ăsta da, drive-test! Cine n-ar vrea să-şi încerce mîna pe o asemenea maşină!

David păstră tăcerea, menţinînd viteza de drum.

— Ce părere ai de Hilltracker V-100?

Tăcere. Viteza maşinii sfida nebunia. Oraşul se apropia rapid.

— Parcă voiai să-ţi vezi iubirea, murmură zîmbind proiecţia. Dacă mai vrei asta, ar fi bine să participi.

— După ce-o văd, particip.

— Îmi pare rău, nu merge aşa, îi răspunse ea şoptit.

În acelaşi moment destinaţia Hiroku se stinse de pe ecranul hărţii.

— OK, OK, ce vrei să ştii? întrebă el scrîşnind din dinţi.

— Ce părere ai de bijuteria asta de maşină? Hilltracker V-100!

Numele janponezei reapăru pe hartă.

— Nici măcar nu ştiu dacă maşina asta chiar există! Dacă există, ei bine, sper să fie asigurată. Altfel, după tot *biiip* prin care am trecut…

Numele începu să pîlpîie slab, amenințînd să dispară.

— M-am cenzurat singur, gemu el. Dincolo de asigurare, oftă și continuă, Hilltracker este un vis…

În jumătate de oră opri mașina la o benzinărie. Privi prin noapte și o văzu lîngă un stîlp, cîțiva metri mai departe. Era îmbrăcată într-un pardesiu de piele cu guler lat și buzunare mari, cusute cu roz. Fața albă îi strălucea în lumina neoanelor. După ce opri motorul, ea începu să se deplaseze spre mașina lui. Se opri la un metru și atunci îi văzu cu claritate chipul – era într-adevăr ea. Un zîmbet larg îi înflori pe față și simți cum se destinde. Nu, nu trebuia să se destindă. Trebuia să pună capăt vieții de coșmar. Trebuia să o ia cu el și să fugă…

Femeia urcă în mașină. Îl privi cu atenție. Ochii ei mari și verzi nu arătau nici un semn de recunoaștere.

— Hiroku, șopti el.

Își ridică mîna și-i mîngîie conturul feței cu degetele.

— Sînt eu, David, continuă el.

Femeia clătină din cap și zîmbi trist, semn că „îmi pare rău, dar nu știu cine ești".

— Te rog, Hiroku. Trebuie să-ți aduci aminte. Am avut cîteva întîlniri nebune în ultimul timp. Ești prietena mea…

Îi luă mînă și i-o puse pe fața sa.

— Trebuie să mă ştii în inima ta…

Femeia continuă să clatine din cap.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Scoase ceva din buzunar şi-l înţepă în braţ. Se făcu întuneric.

***

„America de Nord este acoperită. Rata de succes – 36 şi creşte. Grafic exponenţial. Aştept instrucţiuni.“

„ Schimbă parametrii conform codului următor – măreşte aria la Europa.“

IV

Neil observă că tot ce era mai important despre Emil Michaud era ţinut sub o securitate severă. De ce fusese Michaud atît de indiferent cînd Blake îi prezentase cazul? În mod sigur ascundea ceva şi Neil voia să fie pregătit pentru momentul în care Blake va fi încolţit. Reţeaua se dublă şi începu să se extindă cu repeziciune. Nu mai văzuse aşa ceva şi atunci cînd încercă să fugă imaginea din jurul său se prăbuşi peste el şi-l compresă.

Cînd se trezi nu reuşi să detecteze nici spaţiu, nici timp. Încercă să simtă locul unde se afla şi-şi dădu seama că fusese arhivat. Era încarcerat. Cineva chiar reuşise să-l trateze ca pe un simplu fişier! Următorul pas putea fi comanda *erase*, atît de

uşor de folosit atunci cînd nu exista voinţă, cînd nu-şi putea expune conştiinţa.

Neil învăţase la Academia de Poliţie cum să descuie uşi fără cheie şi să spargă safe-uri. Era practica standard. Era de aşteptat ca să ştie tot ceea ce ştiau hoţii. Aşa că aplicase aceeaşi teorie şi în Reţea. Înmagazinase în bagajul său electronic informaţia existentă despre orice sistem posibil de compresie şi arhivare din toată lumea.

Scană arhiva care-l ţinea prizonier şi extrase informaţia despre versiunea ei şi firma producătoare. Apoi căută crăpături pe unde ar fi putut să strecoare parole sparte pentru respectiva versiune. Simţi că transpiră. Era absurd, ştia. N-ar fi putut transpira chiar dacă viaţa îi depindea de asta. Izbi frustrat pereţii arhivei. În cele din urmă se opri şi constată că se mai calmase. Crăpături pentru parole sparte. Pereţii din jur erau fără cusur. Bun, trebuia să găsească o altă cale. Oare cît timp îşi petrecuse acolo? Poate că fusese inconştient timp de luni de zile. Ce s-o fi întîmplat cu Blake? Dacă agenţia fusese în stare să-l prindă pe el în capcană, Blake era o pradă şi mai uşoară.

Parcurse toată informaţia pe care o avea despre firma producătoare. Găsi versiunea care-l ţinea închis şi-i accesă fişierele. Apoi le aplică peste pereţi şi constată că se înşelase. Versiunea pe care voia s-o spargă era mai nouă decît informaţia pe

care o avea el în baza de date. Nu era 3.1.1 pe care tocmai o descărcase cu exact două zile înainte de încarcerare, ci una numită 3.1.1-1. Urlă. Apoi leşină.

Cînd îşi reveni, ştia ce are de făcut. Îmbrăcă versiunea software-ului de arhivare pe care o avea şi îşi lipi întreaga fiinţă de ziduri. Pipăi şi scană fiecare micron al aliajului informaţiei. Întinse software-ul cu exactitate peste modelul de pe pereţi şi-l forţă să se muleze perfect. Apoi operă comanda EXPAND. Pereţii pîrîiră, dar nu se întîmplă nimic altceva. EXPAND. EXPAND. EXPAND. EXPAND. Presiunea repetată reuşi să producă două crăpături pe unde putea opera parola. Îşi strecură informaţia în crăpături şi în cele mai mici fisuri ale zidurilor, astfel încît să nu le piardă.

Se concentră pe prima crăpătură şi întinse parola înăuntrul ei ca pe o unsoare pe un lanţ ruginit. Funcţionă. Se mută la a doua crăpătură şi întinse a doua parolă posibilă în interiorul ei.

Arhiva se expandă şi se turti de gridul de care se ancorase. El era încă compresat, dar acum ajunsese la partea uşoară. Era „acasă", însă trebuia să fugă şi să-şi ascundă ancora de agresori. Apoi îl va verifica pe Blake. Oare ar trebui să-*i spun ce mi s-a întîmplat?*

***

Blake se îndreptă spre lift. Era roşu din vîrful urechilor pînă în vîrful degetelor de la picioare. Mergea cu paşi mari şi hotărîţi şi cu o privire întunecată, ce-i determina pe toţi să se ferească din calea sa. Se întorcea de la una din intersecţii, unde vizionase alături de alte sute de trecători ultima reclamă McGunn-Thompson. Lumea izbucnise în lacrimi şi în huiduieli la sfîrşit. Era evident pentru toţi că Agenţia se juca cu minţile celor doi porumbei. Era clar că exista un caz, dar nu avea de unde să-l apuce. Interveneau jocuri politice, financiare, de legislaţie internaţională şi el nu avea sprijinul superiorilor.

Intră în cabina metalică împreună cu alţi şase indivizi care se retraseră spre pereţi lăsînd un spaţiu de siguranţă între ei şi el. Un spaţiu care spunea „nu ajunge că arată ciudat, acum mai e şi furios!“

Palmtopul îi vibră în buzunar. Îl scoase, îi privi ecranul şi apoi răspunse:

— Neil! Unde ai dispărut de ieri?

În locul unui răspuns verbal, pe ecran apăru un mesaj:

„O mică atenţie pentru detectivul meu favorit!“

„257 Bale Street. Bale cu Ossington. Cineva are informaţii pentru noi.“

Blake începu să zîmbească:

— Hmm.

Opri maşina vizavi de numărul 257 pe strada Bale. Era o clădire cu două etaje, din cărămidă,

stilul de construcţie industrială, probabil iniţial o făbricuţă, ori depozit. Deasupra intrării atîrna o firmă învechită şi o literă lipsă la sfîrşit:

„Jake & Hide Al…“

Partenerul îi spusese că primise un pont anonim de la un tip din interiorul companiei. Individul avea informaţii pentru cazul lor şi le putea furniza la adresa respectivă. Neil mersese pe urma mesajului şi confirmase că într-adevăr sursa se afla acolo. De asemenea, aflase că era una dintre companiile de producţie ale Agenţiei. Locul unde se produceau reclamele. Tot ce avea de făcut detectivul era să intre în clădire şi să-i creeze o oportunitate individului. Puţin haos ar fi fost perfect.

Blake ieşi hotărît din maşină şi traversă strada. La intrare stătea un portar care citea ziarul.

— Da, îl acostă acesta.

— Da, ce? îi răspunse iritat detectivul.

Abia atunci portarul se ridică din scaun şi lăsă ziarul pe masă.

— Aş putea să vă ajut cu ceva? reformulă el tăios.

Blake îşi scoase legitimaţia şi rînji satisfăcut. Îi ura pe îngîmfaţii care sprijineau cîte o uşă şi se credeau Sfîntul Petre.

— Stai acolo şi ţine-ţi gura.

Individul îşi reluă locul şi ziarul fără nici o altă obiecţie. Aşteptă ca detectivul să treacă de intrare şi ridică receptorul de la telefonul ascuns sub birou.

Sala recepţiei era spaţioasă şi sobră. Camere de vedere în toate unghiurile. Nimic pretenţios, totul funcţional. Nici o faţadă pentru impresionat clienţii, aici. Era locul unde se întîmplau lucrurile, fără întrerupere. Deasupra biroului recepţiei, pe un panou din plastic, erau înşirate toate micile companii ori departamente ale lui Jake & Hide Al…

— Căutaţi pe cineva anume? recepţionera era numai un zîmbet.

— Jake & Hide All, încercă Blake.

Femeia îl privi nedumerită.

— Asta scrie pe firmă, deasupra intrării, îi explică el. Aş putea vorbi cu Jake?

— Ah, zîmbi ea politicos şi vag amuzată. Apoi, reluă ca şi cînd nimic nu se întîmplase şi abia atunci îl vedea pe detectiv: Căutaţi pe cineva anume?

Blake rămase cîteva secunde zîmbind la rîndul lui. Reluă calm:

— În regulă. Aş dori să vorbesc cu Jake.

— Jake nu mai poate fi găsit la adresa asta, se auzi o voce groasă.

Blake privi lateral şi văzu un individ trecut de cincizeci de ani, cu o faţă perfect rotundă şi chel. În cămaşă, fără sacou, cu mînecile suflecate, semn că fusese întrerupt din treabă, ori că era pus pe treabă. Detectivul nu se putea decide care din cele două, dar realiză că urma să afle în curînd.

— S-a mutat acum vreo treizeci de ani la cimitirul Mount Pleasant. Aş putea să-ţi dau adresa exactă, continuă bărbatul cît se poate de serios.

— De fapt, caut firma Jake & Hide All, se corectă Blake la fel de serios, accentuînd pe ultimul cuvînt.

— Aici e firma Jake & Hide Al, interveni cu o voce stridentă recepţionera.

— Al? se prefăcu mirat Blake. Mi s-a părut că am văzut şi un al doilea L acolo. Şi doar ca simplă curiozitate, nimic legat de scopul vizitei mele, ce specific ar avea o companie care „ascunde tot”?

În sala recepţiei apăruseră între timp cîţiva indivizi de la securitatea companiei. Menţineau o distanţă respectuoasă, însă se vedea din gesturile lor nervoase că aşteptau cel mai mic semn al bărbatului rotund şi chel, care preluă iniţiativa:

— Caracterul lipsă este un semn de exclamare. Chiar şi aşa, recunosc că nu are prea multă logică, dar cel puţin este un nume şi nu lasă loc de interpretări.

Blake se apropie de el şi vorbi cu glas tare ca să fie auzit de toţi şi toate camerele de supraveghere. Dacă nici acum nu-l observa sursa găsită de Neil, nu ştia ce să mai facă. În acelaşi timp îşi roti legitimaţia în toate direcţiile:

— Sînt detectivul Hutchinson. Cu cine am plăcerea?

— Weinmann, director de marketing.

— Directorul cu care trebuia să am o cină, spuse Blake.

— Îmi pare rău că nu am putut ajunge. Cu ce aş putea să vă ajut acuma, însă?

În acel moment nişte uşi se deschiseră şi un grup de vreo zece indivizi intrară în hol. Vorbeau cu voce tare şi rîdeau, indiferenţi la scena dintre detectiv şi Weinmann. Cărau echipament de filmare. Traversau încăperea şi se îndreptau spre ieşirea din clădire. Blake îşi aminti cele trei microbuze din faţa intrării, purtînd sigla companiei. Neil săpase bine – echipe de filmare – studiouri – una din companiile unde se filmau reclamele. Poate chiar cele ale lui David Lippert!

— Aş vrea să vă pun cîteva întrebări, domnule Weinmann, despre una din campaniile lui McGunn-Thompson Advertising.

— Toate răspunsurile despre idei, locuri, scenarii şi cum poţi trimite propriul scenariu agenţiei sînt pe site-ul McGunn-Thompson.

Detectivul zîmbi larg şi ameninţător. Îi arătă iar insigna.

— Dacă sînt întrebări de Poliţie, nu sînt împuternicit să discut nimic de bucătărie internă.

— Şi atunci, de ce ai ieşit la înaintare?

— Domnule Hutchinson, aveţi un mandat pe care aţi uitat să-l arătaţi?

— Dacă vin cu un mandat, vin şi cu o echipă şi închid clădirea pentru o săptămînă. Destul de prost pentru afacere.

Îi simţi individului îndoiala.

— Bun, dacă pot să răspund bine, dacă nu, va trebui să vă întoarceţi cu un mandat. Ceea ce mă îndoiesc că se va întîmpla, adăugă zîmbind, dar Blake îi mirosi şovăiala.

— Reclamele pentru parfumurile Ibsen şi Kafka, pentru mPoduri şi pentru Hilltracker, cu David Lippert în rol principal, s-au turnat aici, în studiourile Jake & Hide All?

— Hide Al, domnule Hutchinson, îl corectă rece Weinmann. Nu, nu s-au filmat aici.

Era sincer. Detectivul era sigur de asta.

— Unde s-au filmat?

— Nu ştiu.

Sincer în continuare.

— Nu sînt spoturile lui Jake & Hide?

— Nu am cum să ştiu acest aspect.

— Este David Lippert pe teritoriu canadian?

Îl văzu înghiţind în sec şi luptîndu-se să nu răspundă.

— Unde este David Lippert?

Deschise gura să vorbească, dar recepţionera interveni la timp şi-i distrase atenţia:

— Domnule Weinmann, sînteţi aşteptat la Coordonare.

Ca trezit dintr-un vis urît, îşi clătină capul şi-l privi cu ură pe Blake.

— Cîţi sclavi folosiţi în filmări?

— Nu se folosesc sclavi în Canada. Ar trebui să ştiţi asta!

— Atunci, David Lippert ce statut are? Dacă-i un om liber aş vrea să vorbesc cu el.

— El e…

— Domnule Weinmann, e urgent, îl întrerupse iar recepţionera.

— Nu cunosc nici un David Lippert, îşi reveni directorul de marketing.

Minţea şi Blake simţi cum îl are în mînă, putea să-l stoarcă de informaţie, numai să scape de individa aceea diabolică.

Altă uşă se deschise şi o nouă echipă de filmare ieşi zgomotoasă şi încărcată de aparatură. Palmtopul vibră nervos în buzunar. Ah, da, scopul principal al vizitei! Blake se îndreptă hotărît spre ei.

— Detectiv Hutchinson! strigă Weinmann.

Cînd văzu că nu-i răspunde, făcu semn celor de la securitate, îl mai strigă o dată şi se luă după el.

— Detectiv Hutchinson, n-ai aprobarea să intri acolo!

Blake încercă să se strecoare printre membrii echipei de filmare înăuntru, însă aceştia se mişcau greu cu toată aparatura în spate. Securitatea îi încercui, îmbrîncind pe toată lumea şi pentru cîteva secunde se stîrni haosul mult aşteptat. Toţi ţipau şi se împingeau şi încercau să scape de încîlceală. În final, cineva închise uşa cu violenţă şi patru indivizi de la securitate ieşiră din grupul de filmări cu detectivul imobilizat.

— O să fac plîngere, îl ameninţă Weinmann furios.

— O să fiu înapoi cu un mandat ca să-ţi răspund la plîngere.

Blake se eliberă din strînsoare şi ieşi singur din clădire.

— N-a prea mers strategia, vorbi cu voce tare după ce închise portiera de la maşină în spatele lui.

— Verifică-ţi buzunarele, îi răspunse partenerul.

— Buzunarele?

— Încă un pont anonim.

Se controlă în toate buzunarele şi descoperi într-unul dintre ele un memory-stick. Zîmbi satisfăcut.

— Partenere, ne trebuie un loc mai liniştit şi sîntem pe felie. Unde trebuia să mă întîlnesc cu Amy?

— Fox & Goose şi după aia aveţi bilete la film.

— Fox & Goose e bun.

***

La Fox & Goose luară un separeu. Amy îl aştepta deja în faţa localului. Era unul din locurile lor favorite. Atmosferă autentică de pub londonez de secol XX. Nu mai erau multe, marea majoritate fiind modernizate peste putinţa de a mai recunoaşte pubul din ele. Amy îl privea uimită şi în acelaşi timp zîmbi, plăcut surprinsă:

— Separeu, Blake?

El rămase o clipă dezorientat, apoi zîmbi la rîndul său.

— Doar pentru zece-cincisprezece minute. Neil si cu mine avem o treabă urgentă, dar asta nu ne împiedică s-o spălăm cu bere între timp.

În primii lor ani împreună, cînd amîndoi erau doar nişte puşti de colegiu, Amy tot încerca să-l convingă să rezerve, ori să ceară separeuri prin

restaurante şi baruri. I se păreau misterioase şi de asemena îţi dădeau impresia de apartenenţă la un club privat, la o elită, îţi confereau prestanţă şi o anumită condiţie socială. Fără a mai pune la socoteală că se puteau giugiuli şi ei fără grijă.

„N-am înţeles niciodată ideea de separeu într-un restaurant. Adică într-un loc public“, îi spunea el pe vremea aceea, dîndu-şi importanţă. Cînd o cunoscuse pe Amy nu avea încă douăzeci de ani, dar vorbea cu atîta convingere încît ai fi zis că era de cel puţin patruzeci şi experienţa lui bogată în jurul lumii îi cîştigase nişte concluzii bine fondate.

„Adică, dacă vrei separeuri, vrei intimitate şi să fii lăsat în pace. De ce nu stai acasă? Comandă ce-ţi place, dar stai acasă şi mănîncă. E cel mai bun separeu. Restaurantul e prin definiţie un loc public. Dacă vrei să mănînci la restaurant, atunci hotărîrea ta înseamnă – vreau să mănînc în public. De ce, nu ştiu! Poate sînt un exhibiţionist şi mă excită cînd ştiu că oamenii mă privesc cum îmi bag mîncarea-n gură, ori poate sînt un tip sociabil şi mă simt bine înconjurat de lume. Ori de ce nu, poate sînt atît de sărac şi fără şansa de a pupa vreodată un post mai bun, încît restaurantul e singura mea soluţie să fiu şi eu servit de alţii.“

Folosea un glas sobru şi puteai fi convins că vorbeşte din suflet. În acelaşi timp declama cu faţa lui copilăroasă, înroşit de expunerea prelungită, cu puful blond al părului zburlit pe creştetul rotund,

încît Amy îl găsea de fiecare dată adorabil şi nu se mai putea supăra. Ba chiar îl incita la discuţii serioase, de principii, numai ca să poată savura imaginea lui de copil bătrîn şi înţelept.

Blake reveni cu două halbe în separeu. Îşi sărută soţia pe păr şi-i puse berea în faţă.

— Ştii ce, nu bem decît o halbă aici. Neil şi cu mine rezolvăm rapid ce avem de rezolvat, apoi evadăm din separeu şi mîncăm nişte aripioare undeva în afară, poate chiar la bar. Vorbim cu barmanul, cu vecinii din stînga, dreapta, revenim în lume.

— Faci asta numai ca să mă enervezi, nu? îl întrerupse soţia.

O privi mirat.

— Nu-ţi fă probleme, rîse ea. E primul meu separeu. Am aşteptat zece ani pentru asta.

— Lovitura cea mai dureroasă vine întotdeauna de la cei la care ţii! clătină el din cap, cu o figură decepţionată.

Îşi puse palmtopul pe masă, scoase memory-stickul din buzunar şi le conectă. Un holoecran apăru deasupra mesei. Mări dimensiunea ecranului la 14 inchi şi căută cu atenţie pe desktopul plin de obiecte. Iconul dispozitivului de memorie era acolo. Îl deschise.

— Neil, eşti pe recepţie?

— Sînt aici, moşule. Ochi şi urechi.

Ecranul se umplu de liste şi tabele.

— Huh, gemu Neil. Vezi şi tu ce văd eu?

— Crezi că-s reale?

— Le pot face o scanare. Descarcă-le pe serverul meu. Cît vă mîncaţi voi aripioarele, eu le verific.

— În regulă, le ai acolo în cîteva secunde.

Memory-stickul era plin cu arhivele locale McGunn-Thompson Advertising. Liste întregi de nume cu adrese şi conturi bancare, cu fişele fiscale şi înregistrările de credit. Viaţa fiscală a milioane de cetăţeni canadieni. Înregistrări guvernamentale secrete, ori cel puţin garantate de stat că ar fi secrete. Informaţii bancare şi de asigurări, informaţii ale societăţilor de credit, toate garantate secrete şi confidenţiale. Toată structura economică a societăţii moderne la cheremul unei agenţii de advertising, a unui traficant de sclavi, în realitate. Unul din cei mai importanţi jucători de pe piaţa mondială de sclavi, ori de servitute, cum era denumită în contracte. Piaţa oficială, legalizată internaţional de cîteva state îndeajuns de puternice pentru a o menţine şi a o impune legal.

— Partenere, McGunn-Thompson e mort. Am să am grijă de asta personal. Dar s-o facem discret. Nu trebuie să iasă isterie naţională. Mîine dimineaţă sînt înapoi la procuror. În seara asta însă – se întoarse spre Amy zîmbind ca un puştan de liceu –, în seara asta sînt tot al tău.

***

— Neil, scrie tu raportul. Mie o sa-mi ia o zi întreagă, dar tu-l poţi face în mai puţin de-o oră. Trebuie să ne mişcăm rapid.

— Blake, tot ce s-a întîmplat sună prost. I-ai adus dovada pe care o voia şi Michaud îţi cere să scrii un raport în loc să te trimită imediat să faci nişte arestări? Raporturile se scriu de obicei post-factum.

Blake se ridică de la birou înjurînd. Atunci îl izbi glonţul în piept. Căzu înapoi în scaun şi pentru o secundă se lăsă liniştea în birou.

— Blake? vocea partenerului său suna ca de la mare distanţă. Blake, ce-a fost zgomotul ăla?

Privi spre fereastra din faţa biroului său. Era o mică gaură în sticlă. Mi-a *ţintit capul, dar m-am ridicat. M-au împuşcat! M-au împuşcat chiar după ce m-am întors cu dovada la Michaud*... gîndi Blake şi scaunul îi căzu pe spate. Lovi pardoseala exact cînd un al doilea glonţ sparse un ecran în spatele său.

— Blake, ce se întîmplă… strigă vocea lui Neil de pe birou.

— Chemaţi o ambulanţă…, auzi pe cineva ţipînd în birou.

Îşi închise ochii şi oftă.

5

Intersecţiile principale unde erau montate ecranele publicitare gemeau de lume. Se aşteptau cu toţii să vadă deznodămîntul. Povestea lui David şi Hiroku umpluse paginile ziarelor, dăduse naştere

la sute de bloguri, apăruseră „rude“ cu pancarte, cărora li se alăturaseră foşti colegi ori prieteni. Era ora obişnuită pentru reclamele lor şi ecranele continuau să arate spoturi fără nici o legătură cu ei. Mii de maşini blocaseră intersecţiile în Toronto, apoi încercaseră să plece, dar nu mai aveau cum să descurce circulaţia, aşa că rămăseseră sperînd într-o continuare a dramei publicitare.

O oră mai tîrziu, mulţimile scandau numele celor doi prin toate cartierele. Poliţia încerca să elibereze străzile, însă nu aveau de-a face doar cu cîteva mii de manifestanţi într-o piaţă. Erau cîteva milioane de oameni în tot oraşul, în fiecare oraş de pe continentul american, cu toţii ieşiţi pe străzi şi în pieţe, în intersecţii şi pe clădiri, aşteptînd reclamele favorite. Urma să fie o noapte lungă.

***

Cheng Hui, coordonatorul de reţea, puse receptorul în furcă şi-l privi încurcat pe directorul Weinmann:

— Primarul ne cere să transmitem o reclamă cu David Lippert. Fie şi una mai veche.

Directorul de marketing îşi răsfrînse buzele a neplăcere. Pe faţă i se citea iritarea. Prima oară i se interzisese să-l mai scoată pe Lippert din „cutie“, iar acum i se cerea să-l expună pentru a linişti poporul înfometat.

— Trebuie să dau un telefon. Pregăteşte reclama cu parfumuri. Trebuie editată însă. Nu vreau să retransmitem liniile lui David despre Hiroku. Nu dai drumul la nimic pînă nu-ţi spun eu.

Cheng încuviinţă tăcut şi începu lucrul la editarea spotului.

V

Amy opri maşina în mijlocul străzii şi aşteptă o pauză în circulaţie pe banda alăturată, pentru a putea face dreapta. Poarta cea mare era deschisă larg. Deasupra, cu litere de metal forjat scria – Cimitirul Mount Pleasant. Nu-i plăcuseră niciodată plimbările în cimitir şi acum ştia de ce. Pentru că la un moment dat sau altul oricum eşti forţat să faci o vizită ca să-i conduci pe cei dragi pe ultimul drum. Pe cei dragi cu care poate te-ai plimbat pe aceleaşi alei, printre pietrele funerare, mînă-n mînă, fericiţi, sărutîndu-vă, şi acum erai forţat să te întorci şi să-ţi aminteşti, şi să nu mai poţi să-i strîngi mîna, ori să-i simţi buzele sub buzele tale.

În dreapta porţii era un semn care specifica călduros: „Veniţi cu încredere. Avem locuri destule.“ I se încreţi pielea de oroare. Avu tentaţia să întoarcă şi să se îndepărteze, poate dacă *nu mă mai duc, nu s-a întîmplat,* gîndi pentru o secundă,

apoi o lacrimă i se prelinse pe obraz. Îşi promisese să nu plîngă în public.

În fine, intră, conduse încet pe aleile îngrijite în susul dealului, se opri la cîţiva metri de locul de veci, în spatele altor maşini care ajunseseră mai devreme. Erau deja acolo toţi colegii lui Blake de la Poliţie, Procurorul General cu asistenţii săi, nişte rude şi preotul. Încă mai lipseau cîteva persoane, dar pe feţele tuturor se citi uşurarea cînd o văzură pe Amy coborînd din maşină.

Lacrima i se uscase pe obraz. Îşi rearanjă taiorul, privi drept spre cei adunaţi în jurul gropii, în jurul coşciugului şi o porni într-acolo. Oh, Blake, dacă aş fi ştiut că vine ziua asta…, o altă lacrimă se chinuia să răzbată. Toţi oamenii ăştia, prieteni şi duşmani, unii te-au omorît, alţii te plîng, cum pot ştii eu cine e de-o parte şi cine de cealaltă? Roşioara mea mică, nu cred că pot s-o fac! Un nod i se oprise în gît. Avea o problemă cu respiraţia.

Şeful Poliţiei îi veni în întîmpinare. Întinse o mînă s-o ajute. Prieten sau duşman? Respiraţia îi era din ce în ce mai grea. Cînd mîna lui îi atinse braţul, panica îi cuprinse inima în degete de gheaţă. Trebuie să fiu tare, mai gîndi şi leşină.

6

Era miezul nopţii. David deschise ochii şi oftă. Era obosit şi confuz. De fiecare dată nu-şi amintea decît că se află în căutarea lui Hiroku, iar această căutare îl ducea prin locuri străine şi ciudate. Tot timpul se trezea aiurea şi la ore nepotrivite. Uneori era în pielea altora şi trebuia să le execute corvoadele. Uneori, spiritul lui Hiroku îi apărea şi-i dădea curaj. Şi totuşi, de fiecare dată îi venea mai greu să se trezească, îi trebuia mai multă

voinţă să ducă la bun sfîrşit sarcina. Era cumva asemănător cu povestea lui Prometeu, căruia îi mînca vulturul ficatul în fiecare zi, ca a doua zi s-o ia iar de la capăt. Aşa şi el, era înfrînt în fiecare zi de cei care-i manevrau sforile, pentru ca să se trezească a doua zi într-o nouă poveste, cu noi speranţe. Mereu, cu noi speranţe. Care-i erau zdrobite la sfîrşit de scenă. De fiecare dată.

Se trezise pe terasa unui bloc şi privea spre o apă întinsă şi neagră. În zare, nu departe, nişte insule creau o aparenţă de golf. Lacul Ontario, îl recunoscu imediat. Se întoarse, traversă terasa şi de partea cealaltă admiră panorama Sky Domului, tubul de sticlă al autostrăzii Express Gardner ce tăia oraşul de-a lungul lacului şi linia atît de cunoscută a zgîrie-norilor centrali. În stînga, din spatele Sky Domului, se înălţa CN Tower. Toată priveliştea în lumini feerice. Ştia exact unde se află. Pentru prima oară de mult timp ştia unde se află, şi instinctul îi spunea că se apropie de casă. Era şansa lui să scape…

Abia atunci observă că pe terasă era plasat un bar şi barmanul îl urmărea zîmbind. El, David, era singurul client! Fie era singurul consumator, în care caz localul trebuia să fie destul de slab, fie era barul lui privat, în care caz iarăşi juca rolul unui personaj cu bani. În timp ce încerca să-şi cîntărească şansele de a scăpa, terasa începu să se umple de oameni, cu toţii îmbrăcaţi de petrecere.

Programarea ascunsă în mintea sa de cei care-l manevrau îl îndemna să se ducă să-şi ia un pahar umplut cu o licoare albă, pe care barmanul o servea tuturor.

— Opreşte-te! îi ordonă o voce atît de puternică încît acoperi zgomotul oraşului şi al petrecerii.

David privi în jur, mirat. Nu fusese o impresie, nu-i venea din interior, dar nimeni altcineva nu părea s-o fi auzit.

— Apropie-te de balustradă şi priveşte în jos.

Sper că nu trebuie să joc rolul unui sinucigaş, gîndi David alarmat. Trebuie doar să iau o neonorocită de limonadă, să spun cîteva vorbe bune despre ea şi să intru în bloc. Pot să fac asta! În bloc se va face întuneric… Totul e să nu privesc în jos. Nu privi în jos… îşi repetă el şi se îndepărtă de balustradă.

— Ai încredere în mine, David. Nu vei păţi nimic. Eşti în completă siguranţă. Vreau doar să vezi ce e în stradă.

— Cine eşti tu şi unde eşti acum? Cum de-ţi aud numai eu vocea?

— Numele meu este Neil. Sîntem amîndoi în Reţea şi astfel te pot accesa fără ca să fim auziţi de alţii. Trebuie să mă crezi cînd îţi spun că la ora actuală sînt cel mai bun prieten al tău. Dacă vrei s-o găseşti pe Hiroku şi să ajungi acasă, trebuie să ai încredere în mine şi să mă asculţi.

Cu multă îndoială, David se reîntoarse la balustradă. Se prinse cu putere de bara de metal şi

privi în jos. În faţa blocului o mare de oameni se uitau în sus, spre el. Mii de oameni răspîndiţi de-a lungul lui Queen's Quay, aşteptînd în tăcere. Vizavi de bloc era un ecran uriaş pe care-şi văzu faţa privind spre cei din stradă, care se uitau înapoi spre el, ori direct în ecran. Semăna cu o demonstraţie, numai că stăteau toţi tăcuţi şi concentraţi. Le făcu semn cu mîna. Ca un singur glas, uralele se ridicară spre terasa unde se afla. Totul era real! Şi atunci cum putea fi în Reţea…

— Îi vezi, David? Toţi te cunosc şi sînt alături de tine.

— Ce se întîmplă?

— Repetă după mine cu voce tare, îi comandă vocea.

— Dar e o nebunie, sînt probabil undeva la etajul douăzeci, n-am cum să mă fac auzit…

Amuţi cînd îşi auzi vocea amplificată în tot cartierul.

— Repetă după mine, şuieră vocea.

Deja nu mai suna tare, i se insinuase în cap şi-i şoptea direct în creier cuvintele. David respiră adînc, să se calmeze, apoi începu să repete cuvînt după cuvînt.

— Profit în seara asta…

Vocea amplificată i se auzea cu claritate peste întregul Toronto, în liniştea lăsată de mulţimea-spectator. E o nebunie! gîndi înfricoşat. „Repetă tot!“, şuierul i se roti în cap.

— Profit în seara asta să vă menţionez numele unui om special, al unui erou – Blake Hutchinson.

Detectivul Blake Hutchinson.

Mulţimea repetă numele după el.

— Nu e parte dintr-o reclamă. Detectivul Blake Hutchinson a existat în realitate. A încercat să mă găsească şi să-mi găsească iubirea, pe Hiroku. A încercat să ne salveze, dar Agenţia McGunn-Thompson Advertising l-a omorît cînd s-a apropiat prea tare de adevăr. Agenţia McGunn-Thompson Advertising…

Amplificarea se pierdu, vocea îi reveni la normal. Glasul din capul său pieri şi el şi noaptea îşi pierdu din strălucire. Rînd pe rînd, luminile oraşului se stingeau şi o beznă înfricoşătoare se înstăpînea. David oftă resemnat şi închise ochii.

VI

Reclama ar fi trebuit să fie la vodca Staka. Toate ecranele se întunecaseră simultan. Protagonistul, pe care de acum toată lumea ştia că-l cheamă David, nu ajunsese să guste din băutură, ori măcar să se apropie de vreo sticlă de vodcă.

Pentru cîteva secunde, în pieţe şi pe străzi se lăsase liniştea. O linişte şocată. Personajul le transmitea ceva important şi Agenţia întrerupsese transmisia. După cele cîteva secunde de tăcere confuzată, mulţimea izbucni cu furie. Toate sutele de mii de oameni care ieşiseră în stradă să

urmărească pe viu drama lui David, îşi manifestau la unison nemulţumirea. Şi într-o asemenea mulţime, nemulţumirea se putea transforma uşor în furie, iar furia în distrugere.

Telefoanele Agenţiei McGunn-Thompson Advertising sunau fără întrerupere. Toate ziarele şi revistele doreau povestea. Era un caz real de sclavagism? În Canada! Reclamă *în Timp Real* se transformase în Reclamă *cu zombii*? Fusese Poliţia implicată? Chiar murise un detectiv canadian aflat pe urmele lui David?

În acelaşi timp, într-o cu totul altă parte a oraşului, telefoanele sunau la fel de isteric şi în birourile Poliţiei şi ale Procuraturii. Cine era Blake Hutchinson?

— Neil, de data asta ai sărit calul, mîrîi în receptor procurorul-şef Michaud.

Luase legătura cu partenerul lui Blake încă din timpul transmisiei şi încercase să-l convingă să renunţe şi să stea de vorbă.

— Cît ţi-au dat ca să închizi ochii, Emil? îl întrebă partenerul.

— Mă scuzi o secundă, Neil, îl opri procurorul-şef.

Lăsă receptorul în jos şi-l întrebă din priviri pe adjutant, iar acesta îi făcu semn că e în regulă. Se apropiau de locul de ancorare a lui Neil pe Reţea. Emil Michaud aprobă cu un zîmbet năduşit, apoi începu să urle la ceilalţi din birou:

— Daţi telefon la toate secţiile de poliţie. Toate forţele să iasă în străzi şi să stăpînească

mulţimea. Şi nimeni să nu vorbească cu presa. Comunicatul de presă va fi dat mîine dimineaţă. M-auziţi? Vă interzic să vorbiţi cu presa!

Ridică receptorul la ureche şi zîmbi mieros:

— Neil?

— Sînt aici. Probleme?

— Tu eşti cea mai mare problemă a mea, Neil.

— Problema ta, Emil, e lăcomia. Şi presa va auzi de ea. Trebuie doar să aflu cît ai luat exact şi de la cine.

— Ai înnebunit? Ce să iau şi de la cine?

— Cît te-au plătit pentru viaţa lui Blake?

Procurorul-şef respiră adînc. Rămăsese singur în birou. Toţi ceilalţi alergau să-i îndeplinească ordinele. Broboane de sudoare îi luceau pe chelie. Totul era un dezastru.

— Neil, ai nevoie de ajutor. Lasă-mă să te ajut. Spune-mi tot ce ştii şi vom încerca să rezolvăm problema. Împreună. Dar nu începe războiul împotriva lumii.

— Tu să mă ajuţi pe mine? Aşa cum l-ai ajutat şi pe Blake cînd i-ai rîs în faţă şi l-ai trimis la plimbare? După ce i-ai luat cazul?

— Cazurile nu sînt niciodată atît de simple precum par la început. Şi nu trebuie să faci război cu organizaţiile. Întotdeauna oamenii sînt cei care greşesc. Nu organizaţiile conduse de ei. Şi nu toţi oamenii din respectiva corporaţie. Trebuie numai să-i găseşti pe cei responsabili, iar asta e mai dificil decît te aştepţi. Nu sînt întotdeauna cei din

vîrf. Uneori se strică anumite rotiţe. Hai să rezolvăm asta ca la carte. Procuratura nu face niciodată scandal public.

— Ştii ce, Emil? Arăţi ca un cîrnat şi aparenţa ta înşeală pe mulţi. Ei cred că eşti doar un ţăran parşiv care a pus mîna pe o felie de plăcintă…

— Neil, nu-i nevoie să mă insulţi!

— Ah, nu, acum urmează partea bună. Pentru că nu eşti aşa cum te văd toţi. Nu. Eşti inteligent şi puternic şi manipulativ. Ai toate calităţile pentru a fi un procuror bun. Mai puţin una. Îţi lipseşte conştiinţa. În schimb, ai o mare lăcomie. Lăcomie de cîrnăţar…

Un semnal roşu de la un telefon fix de pe birou îi arătă procurorului că cineva sună pe linia directă. Michaud ridică receptorul şi-l puse peste urechea liberă. De la celălalt capăt se auzi vocea gîfîită a adjutantului:

— Îmi pare rău, domnule procuror-şef. Era doar un releu. Nenorocitul se ascunde în altă parte. Încercăm acum să-i găsim adevărata ancoră. Dacă-l mai puteţi reţine la telefon ne-ar ajuta.

În celălalt receptor Neil se oprise din vorbit şi păstrase tăcerea de parcă ar fi ascultat împreună cu magistratul. În final, izbucni în rîs:

— Aşa uşor sperai să mă prinzi, domnule procuror-şef?

— Neil, trebuia să fii ancorat la adresa oficială pe care ţi-a dat-o guvernul. În momentul în care-ţi părăseşti adresa se interpretează că ţi-ai dat

demisia. Că ai fugit. Asta vrei? Vrei să fi un fugar?

Rîsul i se curmă brusc şi vocea veselă i se transformă lui Neil într-un şuierat furios marcat de pîrîituri statice.

— Domnule Procuror Şef, e război. Ai patruzeci şi opt de ore să dai totul în vileag. Să faci dreptate. Dacă nu, tot ce ştiu eu apare în presă. Şi ştiu multe, Michaud.

VII

Cît vedeai cu ochii, cîmpie. Ierburi înalte, cîte un pîlc de copaci şi orizonturi. Mare parte a timpului, Amy dormea. Din cînd în cînd se trezea şi cerceta ecranul computerului de bord – GPS-ul îi trasa drumul de-a curmezişul ţării cu destinaţia British Columbia, iar pilotul automat nu făcea decît să urmeze traseul. O călătorie de cîteva zile pe care abia o începuse. Nu oprea des. La prima benzinărie îşi cumpărase mai multe sticle cu apă, nişte biscuiţi şi nişte ciocolată. Ezitase la început, apoi alesese şi o revistă. Plătise totul cu cartea de credit şi o pornise iar la drum. Era încă dimineaţă.

O podidiseră lacrimile, aşa că mai aşteptă două minute lîngă maşină, după care urcă, ieşi din parcare, intră pe autostradă şi apăsă acceleraţia.

Auzi o vibraţie pe scaunul din dreapta. Răscoli lucrurile şi scoase palmtopul lui Blake. Era Neil, partenerul, prietenul lui cel mai bun, prietenul lor.

— Neil, îi răspunse, încercînd să-şi stăpînească lacrimile.
— Amy.
— Nu te-am auzit de mult, de…

După cîteva secunde de tăcere, el îi răspunse:
— Da, de dinainte. Am fost ocupat.
— Ştiu, am văzut demonstraţiile. Am auzit ştirile. Toată poliţia e în căutarea ta.
— Îmi închipui.

Iarăşi tăcere. Discuţia era stîngace. Lipsea Blake. Vîntul şuiera cu putere şi la viteza maşinii zgomotul se amplifica. Amy ridică geamul şi trecu pe pilot automat. Respiră adînc şi se relaxă în scaun.
— Amy, îmi pare mie sau fugi?
— Da, Neil, fug.
— De cine, de ei ori de Blake?
— De ei, de ei fug. Peste tot reporteri plini de întrebări şi bliţuri. Poliţia care-mi răscoleşte casa. Prietenii care vor să ştie. Prietenii, Neil…
— Te-a contactat Agenţia?
— Da.
— Şi?
— Am hotărît să plec.
— De ce nu te-ai dus la Poliţie să ceri protecţie?

Amy înghiţi în sec. Începea s-o enerveze. Nu înţelegea unde duceau toate astea.
— Pentru că Poliţia e murdară, Amy, îi răspunse tot el. Amîndoi ştim asta şi amîndoi ştim că aşa a murit Blake. De ce nu m-ai căutat pe mine?
— Poliţia nu-i murdară, Neil. Doar unii dintre ei. Şi oricum, ce poţi face tu contra lor?
— Cel puţin o Revoluţie!

— Şi cu ce m-ar ajuta pe mine o Revoluţie?

Iarăşi tăcere. Amy se întrebă de ce nu avusese puterea să lase în urmă palmtopul lui Blake. Să rupă orice legătură cu trecutul.

— N-ai avut exact reacţia care trebuia, Amy.

— Poftim?

— Te-au ameninţat cu bani. E drept, cu bani mulţi. Iar tu te-ai speriat. Ştiai că aşa l-au ameninţat şi pe Blake. Şi că el a refuzat. Aşa că tu ai luat banii şi ai fugit. Le-ai făcut jocul.

— De unde ştii de bani?

— Am văzut transferul. Juma' de milion e o sumă. Mult mai puţin decît i-au oferit lui Blake, dar în fond el era jucătorul. Tu eşti doar o majoretă.

Lacrimile îi reveniră involuntar. Şi le şterse cu manşeta şi privi palmtopul cu intensitate. Degetul îi ezită deasupra butonului de deconectare. Apoi văzu harta GPS-ului şi se mai linişti. Cu fiecare minut, punea cîte un kilometru între ea şi trecut, între ea şi nebunie.

— De ce ai luat banii?

— Ce alegere aveam?

— Să nu iei banii.

Amy aproape închise palmtopul, aproape întrerupse legătura, voia să scape. Dar era Neil, prietenul lor, le fusese ca un frate, familie, cum putea să fie atît de crud şi de orb să nu vadă ce se întîmpla?

— Neil…

— Blake n-a luat banii, Amy. Cum ai putut să-i faci una ca asta?

— Blake n-a luat banii şi e mort.

— Tocmai d-aia trebuia să refuzi banii mînjiţi cu sîngele lui.

— Nu-s mînjiţi cu nimic, Neil. Sînt doar bani. Ce aş fi putut face eu singură împotriva lor? Unde el n-a reuşit, ce aş fi putut reuşi eu?

— Noi doi, Amy.

— Acelaşi lucru. Blake e mort în ciuda lui „noi“. Pe el nu l-ai putut salva. Cum m-ai fi putut proteja pe mine? Şi Neil, pe Blake nu-l mai ajută cu nimic dacă eu refuz banii şi mor pentru memoria lui.

O tăcere dureroasă se lăsă în maşină. Amy oftă şi-şi şterse iar lacrimile. Îşi controlă tremurul din voce şi reluă:

— Neil, e ceva ce Blake nu ţi-a zis, deşi ar fi trebuit.

Tăcere.

— Voi doi aţi fost parteneri de la început. Şi prieteni încă înainte de a fi parteneri. Tu erai familia lui, Neil.

În ciuda tăcerii prelungite, Amy îl simţea pe partener aşteptînd.

— Atunci cînd ai fost împuşcat în stradă, Blake nu a putut să te lase să mori pur şi simplu. El, noi am plătit pentru transferul personalităţii şi a memoriei tale în Reţea. Transferul ne-a costat toţi banii pe care-i aveam, dar el spera să te păstreze intact pînă cînd recuperarea corporală devenea un procedeu public şi deci, accesibil şi unora ca noi. Nu Poliţia a plătit pentru asta. Nu ministerul. Noi am plătit. Blake. Din cauza asta n-am mai avut

acum bani ca să-l transfer şi pe Blake. Ca să-l salvez şi pe el. El e mort pentru totdeauna, iar tu trăieşti.

Tăcerea persistă. Amy îşi putea închipui ce înseamnă o asemenea revelaţie. Îşi muşcă buzele şi continuă:

— Eşti doar o Inteligenţă Artificială. Din cauza asta nu l-ai putut proteja pe Blake. Nu ai fost acolo. De asta nu m-ai putea proteja nici pe mine. Da, poţi să-i răneşti pe ucigaşi, poţi să-i faci să plătească, dar nu vei putea niciodată să-i dobori. Nu l-ai adus pe Blake înapoi, aşa cum te-a adus el pe tine.

Se auzi un clic şi ţiuitul tonului umplu cabina cu amărăciune.

— Iartă-mă, Neil, şopti Amy şi lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

Ecranului computerului îi trasa fuga din trecut. Reluă volanul de la pilotul automat şi apăsă acceleraţia. Şoseaua era lungă şi dreaptă, iar GPS-ul o ghida cu exactitate.

***

Două zile mai tîrziu, Amy opri maşina la capătul asfaltului. În faţă, şoseaua se schimba într-un drum forestier care se topea în pădure. Era frig şi mohorît. Şi păduri cît vedeai cu ochii. Burniţa mărunt.

Conform GPS-ului, ar fi trebuit să fi trecut de Calgary. Cum, cu ore înainte ar fi trebuit să fi

trecut pe lîngă o benzinărie, şi cu multe alte ore înainte, de o altă benzinărie. În schimb, pustietate în toate direcţiile. De o zi şi mai bine, rămăsese singura maşină pe drum.

Cînd sună telefonul, tresări speriată. Era partenerul. Oftă cu resemnare şi răspunse:

— Da, Neil.

— Ce faci?

— Nu prea bine, tu?

— Eu sînt mult mai bine, mulţumesc.

După cîteva secunde de tăcere stînjenită, partenerul reluă:

— Te afli aproape de Cercul Polar, la peste două mii de kilometri de cea mai apropiată aşezare umană, benzinărie, cabană şi aşa mai departe.

Amy îngheţă. Nu avea puterea să reacţioneze.

— Ştiu asta, continuă el, pentru că eu ţi-am intrat în sistem şi te-am condus aici. Benzină mai ai probabil pentru cîţiva kilometri, doi sau două sute, nu ştiu sigur, dar nu pentru două mii. Bateria te va lăsa şi ea în cîteva ore, dacă vei continua să te încălzeşti în maşină. Internetul nu-ţi merge, telefonul nu-ţi merge…

— Telefonul îmi merge, şi Internetul…

— Crede-mă cînd îţi spun că nu-ţi merge. Asta-i singura convorbire la care ai dreptul, aşa că ar fi mai bine să fii atentă.

— Neil, dar nu poţi…

— Bun, reiau atunci. Fără benzină, n-ai maşină. Telefonul şi Internetul îţi vor fi inaccesibile. Singură pe o rază de două mii de kilometri, în mijlocul sălbăticiei. Unica ta şansă e s-o iei pe jos. Îţi voi lăsa doar busola electronică din palmtop funcţională. Dacă supravieţuieşti drumului, frigului, lupilor, urşilor, lipsei de hrană şi reuşeşti să ajungi înapoi la civilizaţie, eu, Neil, partenerul, promit să te las în pace. Atunci ţi-ai recîştigat dreptul de a trăi.

Urmară cîteva clipe de tăcere, în care adevărul îi devenea lui Amy din ce în ce mai limpede.

— Neil, nu face asta.

— Am făcut-o deja.

— Cu ce drept…, izbucni femeia în plîns. Cu ce drept…, încercă iar printre hohote, tu…

— Amy, te-am iubit ca pe o soră, uneori ca pe o mamă. Tu ai fost iubirea vieţii mele. Tu şi Blake eraţi Dumnezeii mei.

— Eşti bolnav…

— Trebuia să nu iei banii…

Legătura se întrerupse. Telefonul nu mai avea semnal. Computerul pierduse conexiunea cu Internetul. Ecranul GPS-ului era alb, ca şi cum o mînă luase sateliţii de pe orbită. Doar palmtopul păstra busola pe ecran. Paisprezece ore, îi indică viaţa bateriei.

Amy îl închise. Nu avea rost să-i consume bateria degeaba. Porni motorul maşinii. O întoarse şi privi şoseaua. Trebuia să urmeze drumul înapoi. Atît cît o mai ducea benzina.

7

David era întins într-un pat, într-un cubicul alb cu pereţii capitonaţi şi o serie de aparate medicale de-a lungul pereţilor. Se simţea slăbit. Îşi reaminti că de fiecare dată cînd se trezea într-o reclamă se simţea bine, în formă, gata de cascadorii pe care nu ştia că e în stare să le facă. Acum însă era ameţit şi îl durea fiecare bucăţică din corp.

Se ridică pe marginea patului. Fireşte, nu-şi aducea aminte cum ajunsese acolo. Avea frînturi de memorie din fiecare reclamă, dar nu avea imaginea întregului. Într-un final, toate se reduceau la o singură persoană:

— Hiroku, rosti cu glas tare.

— Sînt aici, îi răspunse vocea ei.

Întoarse capul şi o văzu. Stătea într-un colţ al încăperii. Plînsese şi avea o faţă chinuită. Ochii ei, de obicei mari şi rotunzi, ca de păpuşă, îi erau acum precum două tăieturi de cuţit pe faţa albă. Buzele ei roşii şi cărnoase se întinseseră într-un zîmbet strîmb.

— Eşti tu…

— Cea reală? Da, sînt aici.

Fata se apropie de pat şi-i cuprinse faţa în palme. Îl sărută pe frunte, apoi pe buze. Îi simţi parfumul, da, era ea, îi gustă buzele, Hiroku…

— Te-am găsit, murmură el fericit. Acum putem merge acasă.

— David, ultima oară m-ai alungat de acasă, îi aminti ea cu blîndeţe.

O privi dezorientat. Oftă şi-i răspunse:

— Nu-mi aduc aminte.

— Ştiu.

— Dar te iubesc prea mult ca să te fi alungat de acasă! Dacă aşa a fost, a fost într-o altă viaţă. Acum, nimeni şi nimic nu ne va mai despărţi.

— Îmi pare rău, David.

O lacrimă i se rostogoli pe obrazul perfect. Pe pielea uimitor de albă, de porţelan.

— De ce plîngi, păpuşă? Sînt aici, cu tine.

— David, femeia se retrase un pas şi-şi stăpîni plînsul. David, am făcut o greşeală. Am vrut doar să aflu adevărul. Şi să mă răzbun puţin pe tine, admise imediat. Am vrut de asemenea să te forţez să vezi şi tu adevărul, să vezi că şi tu mă iubeşti.

O privi năuc. Brusc i se părea foarte frig.

— Din păcate, lucrurile au scăpat din mînă. Tatăl meu… Tatăl meu e proprietarul agenţiei McGunn-Thompson Advertising. A aflat totul în momentul în care lucrurile luau proporţii şi a luat măsuri. Oameni au murit…

— Detectivul Blake Hutchinson, murmură David. E adevărat…

— O groază de bani au fost plătiţi pentru a muşamaliza lucrurile. Bani grei. Apoi, a fost un scandal public în care au picat multe capete. Alţi bani au fost plătiţi pentru a se opri anchetele. Bani şi mai grei. Bani pentru a-i reduce pe toţi la tăcere.

Lui David îi era frig. Întreg corpul îi tremura în frisoane. Asta părea să fie realitatea. Ori, se afla

tot într-un spot publicitar şi încă nu realiza la ce se făcea reclamă! Nu, coşmarul părea să fie real.

— Agenţia trebuie să-şi recupereze banii, David. Tata nu vrea să-i plătească pentru tine. Pentru mine. A plătit prea mult şi ceilalţi acţionari sînt nemulţumiţi.

O fereastră. Încăperea nu avea nici o fereastră. Încercă să coboare din pat, dar picioarele îi cedară ca şi cînd nu le folosise de foarte mult timp şi se prăbuşi pe podea. Hiroku tresări speriată şi se retrase încă doi paşi. Îl privi întins pe pardoseala albă. Se auzeau voci la uşă.

— David, îmi pare rău. Iartă-mă. Însă va trebui să rămîi, să-ţi plăteşti datoriile.

— Dar e o nebunie, încercă el. E absurd! N-am făcut nimic. N-am făcut nimic…

Fata se retrase şi ieşi. Îi văzu picioarele lungi şi subţiri îndepărtîndu-se. Închise ochii. Auzi paşi în jurul lui şi simţi mîinile care încercau să-l ridice. O amintire răzbătu prin ceaţa memoriei. Apartamentul lui din Toronto. Hiroku ghemuită pe jos, lîngă perete, cu fardul întins la ochi, plînsă. Cu un mic geamantan alături, gata de plecare, la cererea lui.

Răsuflă adînc, cu ochii închişi:

— Îmi pare rău, şopti.

Îşi aminti un bilet de hîrtie între degetele lui. Mototolit şi murdar, lăsat în urmă de ea. Un scris mîzgălit – „Iubirea e un coşmar“.

Simţi ace înfigîndu-i-se în piele. Electrozi la tîmple. Oftă încă o dată şi adormi.

VIII

Insula St. Andrew. Caraibe. Unul dintre paradisurile fiscale şi de legislaţie internaţională.

Portul de bărci, toate albe, strălucitoare, lux şi frumuseţe.

— E al dumneavoastră, agentul de vînzări îi înmînă simbolic nişte chei.

Inspiră fericit şi-şi privi propriul iaht, proaspăt cumpărat.

— Prima oară în insule?

Îi răspunse fără să-l privească:

— Prima oară în lume. Am stat retras destul de multişor, dar acum m-am întors.

— Şi ce întoarcere, zîmbi agentul.

Neil, partenerul, urcă scara iahtului cu gesturi sigure. Noul său trup era înalt, bronzat şi musculos. Transferul conştiinţei avusese loc imediat după ce fostul proprietar al corpului murise. Proaspăt de la cutie. Cu ceva bani, nimic nu era imposibil zilele astea.

Inspiră adînc mireasma mării, mirosul de proaspăt al bărcii, fumul grătarelor de la terasele portului. Se îndreptă spre bar şi-şi turnă un Martini. Adăugă cîteva cuburi de gheaţă. Palmtopul îi vibră scurt în buzunar. Pe ecran îi apăru un mesaj:

„N-ar fi trebuit să iei banii. Bani mînjiţi cu sîngele lui Blake.“

Era semnat Partenerul.

Neil cel corporal îngheţă.

— Dar, n-a mai rămas decît informaţia pe Reţea, fără conştiinţă. N-ar trebui să fi decît rezerva mea.

— Aşa ţi-au spus cînd te-au transferat? Nu ţi-au zis că tu eşti doar o copie? Cum crezi că se face un transfer? Prin copiere. TU EŞTI DOAR O COPIE. Una plină de erori. Eu sînt detectivul Neil Alexandriu, aşa cum am fost dintotdeauna, spuse partenerul. Pe de altă parte, tu eşti muritor acum, iar eu am de gînd să am grijă de aspectul mortalităţii tale. Pînă la urmă tu eşti cel care a luat banii. Cel care a trădat…

ALBASTRE

Acum mult, mult timp, adînc în negura vremurilor, pe cînd Bucureştiul era capitala tuturor fiinţelor inteligente care sălăşluiau în România, iar România era buricul Pămîntului, care era buricul Universului, acesta fiind Întîiul Buric, existînd etern în spaţiu şi timp, în fine, în acele vremuri şi tărîmuri de legendă, în oraşul înconjurat de păduri milenare revărsîndu-şi verdeaţa tocmai de pe culmile tăioase ale munţilor Carpaţi, undeva, în buricul Bucureştiului, locuia un băiat pe nume Ionel Acordeonistu', care stătea toată ziua pînă noaptea tîrziu pe rama ferestrei lui de la dormitor şi cînta ultima modă la acea vreme, cînta nişte albastre de rupea inima tuturor fetelor…

Petronela, o tînără vampiroaică, coborî fără grabă din autobuz în staţia Polizu, sub singurul felinar nespart de pe stradă. Era vineri, ziua în care se întorcea acasă pentru a-şi petrece sfîrşitul de săptămînă în familie. Era internă în ultimul an la şcoala de maici Sf. Magdalena şi pentru ea, bineînţeles, începuseră deja grijile pentru viitor. Părinţii ei, firi romantice, o vedeau artistă, dar ea ştia că nu numai mîinile, corzile vocale şi urechile îi erau de lemn, ci toţi nervii ori toate simţurile care ar fi putut-o ajuta să creeze cel mai mic tablouaş, melodie ori text literar. Ei i-ar fi plăcut

mai mult să călătorească, să vadă lumea, da, arheolog în Egipt ori călăuză în Kenia! Oftă şi-şi ridică privirea. Aerul familiar al împrejurimilor îi mai uşură povara gîndurilor.

În faţă se înălţa întunecat şi ameninţător scheletul de beton şi oţel a ceea ce, cu cîteva decenii în urmă, fusese Hotelul Nord, actualmente un important punct de reper notat pe toate hărţile ca Şantierul Nord. Ar fi putut ocoli locul prin dreapta şi să meargă pe la lumină, pe bulevarde largi, prin faţa Gării, spre scara de bloc unde locuia cu părinţii ei, dar o dublă motivaţie îi purtă paşii spre stînga, acolo unde nu numai că erau mai puţine felinare, dar şi acestea aveau becuri mai slabe, pîlpîind indecise în ceaţa cartierului.

Întotdeauna îşi făcea datoria faţă de părinţii ei de a străbate acelaşi drum, pe străduţele dosnice din spatele blocurilor, dar atît de romantice, după cum îi explicase mama ei de cîte ori avusese ocazia: „…luminile astea care mai mult adîncesc întunericul şi ceaţa ce pare că nu se mai ridică, fumul de la gunoaiele arse ori de la focurile aurolacilor ieşiţi la prădat, urletele nocturne ale cîinilor vagabonzi şi, peste toate, subliniind contorsiunile din oţel ale Şantierului, Luna…“, explicaţie care îi creease ideea pentru întreaga copilărie, că aceea era Luna cartierului Gării de Nord şi se mirase să vadă ce asemănătoare erau Lunile celorlalte cartiere, pînă cînd, la şcoală, profesoara de geografie îi lămurise problema şi de atunci nu mai putuse vorbi de Lună decît cu numele „Satelit“, uneori adăugînd „Natural“ pentru a face mai clar obiectul discuţiei.

Ajunsă la colţul blocurilor, făcu dreapta pe Aleea Piticilor, îndreptîndu-se spre scara trei. Privi de jur-împrejur cu atenţie. Vedea la fel de bine ca ziua în amiaza mare. O potaie rătăcită ieşi din curtea şcolii cartierului, adulmecă preţ de cîteva secunde, apoi, reperînd-o pe vampiroaică, se opri încordată. Mîrîi umilă şi se retrase în fugă. Deşi

noaptea era vremea la care cei mai buni prieteni ai omului ieşeau în haită, ţinîndu-şi prietenii-oameni închişi în case ori cel puţin departe de străduţele dosnice şi întunecate, nici o urmă de cîine nu se zărea în zonă. Petronela îi simţea ascunşi în cotloane, prin grămezile de gunoi şi moloz de pe Şantier ori pe sub maşinile din parcarea blocurilor, şi ştia că atîta timp cît ea va fi prin preajmă nici unul nu va ieşi din ascunzători. Explicase comportamentul lor pe baza memoriei speciei, care îi împiedica să uite cum la cinci ani se jucase cu dulăul unui vecin, un doberman mare şi frumos. Îl scoseseră din mîinile ei cu greutate şi-l duseseră direct la spital. Doar mama ei susţinea o altă opinie asupra reacţiei cîinilor, dar nu avea chef s-o dea iar pe romantismul cronic al părinţilor.

Undeva între scările patru şi trei era puţin mai multă lumină de la Hanul Piticilor, iar la una dintre ferestrele de la mezanin ale scării patru, încălecînd pe rama din lemn, stătea Ionel, strîngînd şi desfăcînd cu măiestrie burduful acordeonului. Ionel şi muzica lui vrăjită, albastrele lui ce sculau şi morţii din morminte, şi care atrăgeau seară de seară zeci de suflete rătăcite, zeci de fete din cartier ori din cartierele alăturate, care se înghesuiau să-l asculte cu priviri pierdute.

Felinarul din colţul blocului, de la scara şase, îi proiectă Petronelei umbra înainte şi, cînd vîrful acesteia atinse călcîiul primei fete din grupul strîns sub fereastra cîntăreţului, aceasta tresări înfrigurată. Întoarse capul şi o văzu pe eleva de la şcoala de maici înaintînd hotărîtă, cu paşi neauziţi. În grup se ridică un murmur apoi, una cîte una, fetele se risipiră pe la casele lor, evitînd să se intersecteze cu ea.

Se obişnuise de acum cu faptul că era ocolită de fetele de cartier: „un neam distins şi o educaţie aleasă te-a separat pentru totdeauna de pleavă…“ avusese mama ei, ca de obicei, o explicaţie pregătită. Înainta fermecată spre fereastră cînd

notele ezitară o clipă, apoi melodia se rupse cu un zgomot strident. Ionel descălecă pervazul cu o căutătură furioasă şi închise fereastra. O lacrimă se rostogoli pe obrazul alb al fetei.

Auzi o pufnitură la fel de furioasă şi o văzu pe terasa Hanului, cu mîinile în şolduri, pe fata hangiului, mică, îndesată, păroasă, îmbrăcată cu cele mai lucioase veşminte pe care reuşise să le găsească prin garderoba mamei ei. „O eroare a naturii“, nu se putu stăpîni să gîndească Petronela şi lacrimile i se zvîntară pe obraji. Arătarea bătu cu piciorul în podeaua de lemn, mai pufni o dată zgomotos şi intră în casă cu un aer ofensat. Pe uşa hanului ieşiră împleticiţi doi pitici bărboşi, îmbrăcaţi în straie tradiţionale, ţinîndu-se pe după umeri şi cîntînd cu voci baritonale în greoiul lor dialect, încă vorbit pe tărîmurile lor natale, în inima munţilor.

Le făcu loc şi-i aşteptă să treacă. Piticii erau printre puţinele fiinţe care nu se fereau din calea vampirilor. O ipoteză susţinea că sîngele lor era mult prea gros şi bogat în metale pentru gustul sau sistemul digestiv al *copiilor nopţii*. Între timp, fata ajunse la scara trei, îşi desfăcu aripile şi se înălţă cu uşurinţă spre ultimul etaj. Se opri în dreptul ferestrei, păşi pe pervaz şi ciocăni în geam.

— Petronela! o luă imediat în primire mama ei. Ţi-am zis să nu mai faci asta, vecinii nu sînt de acord să-i spionezi pe la geamuri şi noi nu avem nevoie de scandal.

— N-am spionat pe la nici un geam, mamă, o întrerupse ea mohorîtă.

— Ooh, fata mea e tristă, o trase femeia în cameră şi închise fereastra. E tristă şi cu privirea întunecată, continuă abordînd o voce cu o intonaţie cît mai dramatică. O romantică incurabilă! încheie ea apoteotic.

Petronela pufni în plîns şi fugi în camera ei.

***

Sîmbătă dimineața se opri în fața scării patru studiind cu nehotărîre uşa. Auzise de dimineață la radio nenorocirea şi se cutremurase – tot ce însemnase muzică pînă mai ieri fusese redus la tăcere. Toate instrumentele muzicale rămăseseră fără glas, toate înregistrările păreau şterse, cuiva nu-i plăcea muzica şi pur şi simplu o desființase. Iar primul ei gînd fusese la Ionel Acordeonistu', la albastrele lui pierdute, poate pentru totdeauna.

I se puse un nod în gît numai cînd îşi închipui lucrul ăsta şi atunci prinse curaj şi deschise uşa. În fața scărilor se opri zîmbind, încercînd să-şi ascundă surpriza. Pe uşa din spate intrase şi se îndrepta spre scări pitica, oprindu-se la rîndul ei cu o figură oripilată.

— Da? atacă prima vampiroaica.

— Da, ce?

— Ai vreo problemă în blocul ăsta?

— Eu n-am probleme, pufni pitica. Şi acum, dacă mă scuzi, încercă ea să treacă pe lîngă studenta la şcoala de maici, dar nu reuşi.

— Încotro?

— La prietenul meu, Ionel.

— Ha, prietenul tău! rîse Petronela.

— Da, cum prietenul la nevoie se cunoaşte, acum va vedea cine este cu adevărat alături de el.

Cîntări cele spuse, apoi, încercînd să-şi umfle pieptul cît mai mult, ripostă:

— Ai venit prea tîrziu. Eu sînt deja aici.

— Tu să-l ajuți pe el? urcă pitica o treaptă, cu un aer amenințător. Şi de ce crezi că ai fi în stare?

— Ghiceşte, zîmbi ea arătîndu-şi colții.

— Crezi că un liliac are ceva special de oferit?

— Un vampir! ripostă Petronela cu o undă de enervare în glas.

— Un liliac.

— Un vampir!

— Un liliac.

— Pitico! țipă ea isterizată.

— Ai vreo problemă cu asta?
— Pitico?
— Altceva mai ştii? Oricum, deşi nu te agreez, poți să-mi spui Minion.
— Pitico!
— Minion.
— Pitico!
— Liliaco!
— Hei, gălăgia, veni o voce răguşită de undeva de sus, de la etajele superioare.

Cele două tinere se opriră roşii la față la cîțiva centimetri una de alta, gata să sară la bătaie. Brusc, Petronela îşi regăsi stăpînirea se sine, se întoarse pe călcîie şi urcă cu grație treptele. Minion îşi recăpătă rapid şi ea prezența de spirit şi urcă în fugă în urma ei. La uşă apăru chiar Ionel, care le privi mirat pe amîndouă.

***

Încăperea era aproape goală, doar cu două fotolii şi un cufăr din lemn învelit în piele, cu aspect foarte vechi. Un aer de părăsire şi dezolare plutea în toată casa. Băiatul îşi ridică ochii spre ele şi le privi printre şuvițele de păr atîrnînd în neorînduială.

— Ce s-a întîmplat, de fapt? îl întrebă Minion cu o sfioşenie în glas şi în priviri care îi contraziceau statura îndesată şi chipul păros de pitică.

Petronela pufni în rîs, apoi îşi drese glasul rapid şi, privind pe fereastră, repetă întrebarea cu un glas dulce, dar ferm:

— Deci, ce s-a întîmplat?
— N-aş vrea să mă pripesc cu răspunsurile, oftă băiatul.
— Adică tu ştii care-i motivul?
— Am doar o bănuială, însă e nevoie de sfatul unui specialist.

— Deci, ar mai fi o speranță…, zise cu glasul întretăiat de emoție pitica.
— Da…
— Noi doi, Ionel, o să rezolvăm problema, se lansă Minion, şi tu vei putea cînta din nou, iar eu voi sta pe pervaz alături de tine…
— Hm…, o întrerupse băiatul.
— Hm, nu se putu abține nici Petronela, apoi continuă: cred că ar trebui să anunțăm poliția. E o chestiune foarte gravă.
— Poliția! strigară la unison pitica şi băiatul.

***

Sectoristul ştia deja despre ce este vorba, doar avea şi el radio acasă şi constatase lipsa muzicii, ba chiar auzise comentariile analiştilor şi ale ghicitoarelor. Se spusese că era o vrăjitoare care sigur ar fi putut descifra misterul.
— Baba Gica? îl întrebă nepăsător Ionel.
— Da, îi confirmă sectoristul, mîndru că reținuse numele toată dimineața.
— Dar poliția nu poate face nimic? întrebă Petronela exasperată.
— Nu, şi ştii de ce?
Cei trei tineri clătinară din cap neştiutori:
— Nullum crime sine merge!
— Vreți să spuneți – Nullum crime sine lege, îl corectă vampiroaica.
— Da, cri... men sine lege. Nu asta am spus şi eu?
— Aha, îi tăie Minion Petronelei ocazia de a mai comenta. Apoi îşi menținu o figură interogativă, poate-poate o mai fi vreo continuare din partea polițistului.
— V-am zis eu, făcu Ionel dînd să se întoarcă şi să plece, dar Petronela îl opri şi, fixîndu-l în ochi pe sectorist, îl întrebă:
— Şi ce-ar putea însemna asta, domnule polițist?

— Ăă, păi, aşa ne spune procurorul cînd nu vrea să ancheteze vreun caz.

— Procurorul!

— Omul ăla mic şi îndesat care trage sforile cu hoții… la hoți…

— Şi l-ai întrebat dumneata pe procuror despre acest lucru?

— Nu, dar s-a afişat în toată secția un anunț: „În cazul dispariției muzicii – nullum crime…n sine lege“.

Cei trei plecară dezumflați de la întîlnirea cu omul legii.

— Acum, că am încercat-o şi pe-asta, putem merge pe căi mai bătătorite? întrebă Ionel ironic.

— Şi care ar fi alea? se întoarse spre el cu un aer încurajator Minion.

— Mergem la Gica, bătrîna vrăjitoare, şi-i cerem sfatul. Ea ar trebui să ştie…

— Pe asta de unde o cunoşti? interveni vampiroaica.

— Din familie. Ne-am lovit de cîteva ori de ea prin Galați.

Cele două tinere tăcură impresionate. Cu un aşa trecut tenebros, Ionel ar fi fost mîndria unei familii cum era cea a Petronelei. Părinții ei ar fi stat să-şi depene amintirile de vampiri supraviețuitori de sute de ani prin sumbrii munți Carpați, alături de tînărul a cărui familie se pare că supraviețuise în chiar inima luptei puterilor magice din Deltă.

Minion însă se gîndea deja a doua oară – părinții ei erau pitici harnici şi relativ înstăriți, cu mult simț al comerțului, dar simpli în traiul lor. Nu le plăceau magia, vrăjitoarele ori vampirii, poate doar, uneori, zînele, şi numai alea bune. Tot ce făceau era prin muncă simplă şi bazat pe hîrtii legale semnate cu Primăria. Aşa obținuseră spațiul din spatele blocurilor, unde şobolanii făceau ravagii alături de cîini. Familia ei promisese să pună capăt situației. Şi în numai jumătate de an prinseseră şi încuiaseră în crescătorii toată

şobolănimea din zonă, transformînd pacostea cartierului într-o afacere prosperă. Preparatele din rozătoare sînt delicatese pentru pitici, în special pentru cei coborîtori din zone montane.

Sălaşul vrăjitoarei era sumbru şi neîngrijit. Metalul ce îi forma structura se dezlipea în foițe de rugină ori atîrna în țurțuri de cocleală. Cartoane putrezite acopereau plasa de sîrmă ce forma acoperişul. Înăuntru era întuneric, umezeală şi o harababură de lucruri vechi şi stricate, strînse de prin gunoaie, şi un miros puternic, la a cărui proveniență era mai bine să nu te gîndeşti.

Ionel pufni şi se ridică galben la față. Respira adînc, încercînd să afişeze o figură gînditoare. Minion făcu la rîndul ei o încercare de a pătrunde, dar reveni la fel de repede:

— Ai putea să spui că e un miros care doare, remarcă ea cu lacrimi în ochi.

Petronela privi calmă în sus, deasupra sălaşului vrăjitoarei, spre structura metalică a Podului Basarab. Traversase de atîtea ori podul ăsta şi niciodată nu-i trecuse prin cap să se uite în jos, spre picioarele lui, niciodată nu bănuise că una dintre cele mai puternice vrăjitoare din România şi-ar fi putut clădi sălaşul sub podul cel ruginit, la cîțiva metri de şinele de tren.

— N-ar fi mai bine s-o chemăm pe ea afară? sugeră ea.

Ionel o privi cu reproş, apoi spuse cu un glas blînd, aproape părintesc:

— Nu ştiu ce vă învață pe voi la orele de religie. Niciodată nu scoți o vrăjitoare din sălaş, dacă vrei să-ți fie de ajutor. Toată energia, puterea magică şi ştiința lor sînt concentrate în buricul sălaşului.

— Vrei să spui că adăpostul ăsta are un buric?

— Orice vrăjitoare face mai întîi buricul şi apoi, în jurul lui, începe construcția, adăugă un pic nerăbdător Ionel, apoi se întoarse iar spre intrare şi, deja verde la față, se aplecă şi pătrunse înăuntru.

— Poți să ne aştepți aici, îi strecură Minion printre buzele groase, umbrite de o mustață nu foarte stufoasă. Respiră adînc de cîteva ori, ca şi cînd ar fi vrut să-şi ia zborul şi intră la rîndul ei.

Petronela îşi scoase batista din buzunar şi o adulmecă. Parfumul de mosc cu care o stropise acum cîteva zile era încă puternic. Îşi puse batista la nas, o legă la spate şi intră şi ea, cu toate simțurile încordate.

Vrăjitoarea era în vîrful unui morman de cîrpe şi sacoşe murdare. În poală avea o pisică neagră, pe care o mîngîia, se vedea treaba, într-un gest de rutină. Nici urmă de duioşie în mişcări, iar expresia plictisită a pisicii spunea la rîndul ei totul. Ionel se aşezase turceşte la poalele grămezii, iar Minion îl imitase cu fața brăzdată de lacrimi şi maxilarul încleştat. Mirosul dureros îi punea greu la încercare voința. Dintr-o gaură în pămînt ieşea un fum negru, înecăcios, care contribuia într-o mare măsură la rotunjirea magică a duhoarei.

— Șahli bimrue ah patiștoti, se adresă vrăjitoarea lui Ionel cu un zîmbet insinuant.

— Patiștish akale y pehmurot. Kalimi nat rue, îi ripostă agitat băiatul.

— Poate cineva să ne traducă şi nouă? îi întrerupse Petronela.

— Talke y rue! se răsti Ionel spre vrăjitoare şi aceasta zîmbi şi mai mult. Apoi se întoarse cu fața spre centrul încăperii şi rămase tăcută.

— Să înțeleg că e o reuniune de familie aici? rupse tăcerea Petronela.

— Încercam s-o fac să vorbească în română, se scuză Ionel.

— Şi aia ce ar trebui să fie – vreo limbă din Deltă?

— Da, e limba strămoşilor mei.

— Vrăjitoareo, începu pitica încercînd să-i acopere, dar baba şuieră amenințător spre ea şi pisica se curbă toată cu blana făcută perie pe spate.

Minion se retrase şocată, pînă cînd simți umezeala metalului coclit în spinare.

— Bună mamă, începu Ionel privind-o cu reproş pe pitică, bună mamă, avem nevoie de sfatul şi înțelepciunea matale.

— Ați venit pentru muzică. Îi vreți sufletul înapoi, făcu vrăjitoarea încercînd să-şi compună o figură cît mai înțeleaptă.

— Da, bună mamă. Ne poți spune cine i-a furat sufletul şi cum îl putem recupera?

Baba rămase cîteva clipe pe gînduri, apoi făcu în aer un gest din degete a cărui simbolistică era clară chiar şi pentru o fată de pension. Voia plata în schimb.

— Trebuie să-i dăm ceva mai întîi, se simți dator Ionel să le explice. Ăsta-i obiceiul – trocul magic.

— Am ceva mărunțiş la mine…, începu Minion.

— Nu, nu bani se dau de obicei. Trebuie ceva personal, ceva ce realmente îți aparține.

— Care ar fi…? pitica era nelămurită, dar vrăjitoarea o arătă cu degetul şi-i făcu semn să se apropie.

Deşi observase gestul, nici nu se clinti, împietrită de frică. Îşi pipăi toporul de la şold, arma tradițională a piticilor.

— Vrea să te apropii, explică în continuare Ionel.

— Cred că am înțeles şi eu asta, mîrîi Minion amenințător, dar rămase nemişcată.

— Bine, oftă băiatul făcînd un gest să se ridice. Dacă nu mă puteți ajuta, o să renunț la muzică…

Gîfîind zgomotos, cu sudoarea şiroindu-i pe față, fata se apropie încet, uimitor de încet pentru nervozitateta unui pitic, de mîna descărnată şi murdară. Petronela urmărea scena cu o fascinație morbidă. Brusc, degetele babei se mişcară cu viteza fulgerului şi-i smulseră piticei un fir din mustață. Minion sări în spate cu un strigăt uimit şi

îndurerat şi cu toporul deja ridicat. Ionel îi puse o palmă liniştitoare pe umăr.

— Gata, ţi-a luat deja ce a avut nevoie, acum totul e în ordine.

— Ba nu e! ripostă ea cu un ton răzbunător.

— Ba este, ba este, Minion, o linişti cu un glas cîntat Ionel, totul e în ordine, trebuie să te linişteşti şi să te concentrezi.

Şi, culmea, pitica se liniştea văzînd cu ochii. Un zîmbet tîmp îi înflori la colţul gurii.

Baba bolborosi ceva şi strecură firul de păr din mustaţa piticei într-o punguliţă pe care o linse cu o limbă umflată şi neagră şi o lipi. Apoi se întoarse spre Petronela şi întinse mîna într-un gest blînd, cu palma în sus. Tînăra întinse la rîndul ei mîna şi o lăsă în palma vrăjitoarei, reţinîndu-şi un fior de dezgust. Cu un gest suav, aceasta îi tăie cu o foarfecă ruginită o aşchie de unghie, apoi îi dădu drumul. Introduse aşchia într-o altă pungută şi-şi reluă poziţia.

— Tu de ce nu-i dai nimic? îl întrebă Petronela pe Ionel.

— Eu i-am dat deja ce voia de la mine.

— Nu te-am văzut.

— Nu acum, mai demult.

— Ah, n-am ştiut că aici se merge pe credit.

Dar Ionel o ignoră şi se întoarse spre vrăjitoare:

— Bună mamă?

Vrăjitoarea se aplecă asupra găurii în care fierbeau cine ştie ce deşeuri puturoase şi, rămînînd cîteva clipe cu faţa în fumul înecăcios, bolborosi ceva numai pentru ea, ridică apoi capul şi abia atunci vampiroaica îi remarcă toţi negii de pe faţă şi de pe mîini. Baba se cutremură din tot corpul şi rosti ca pe o incantaţie:

— Men sana in corpore sano et sana e buno del gustaio, şi se prăvăli ca-n extaz pe spate, cu trupul scuturat de o criză de epilepsie.

— Hă, Petronela o privi uimită pe Minion şi aceasta-i întoarse aceeaşi expresie de uimire.

După cîteva minute pitica îi şopti lui Ionel:

— Crezi că ar trebui să plecăm?

Băiatul clătină însă din cap şi rămase pe loc. Baba se ridică şi începu să vorbească cu o voce groasă, scobindu-se între dinți:

— Sufletul muzicii a fost furat de Şaliman, duhul rău al apelor. El se află acum în tunelurile metroului, de unde a alungat şi poporul de aurolaci. Sufletul muzicii se găseşte într-o ascunzătoare din zid, în spatele unor gratii invizibile, dar ucigătoare. Şi luați aminte, singurul punct slab al duhului este buricul.

— Iarăşi buricul! nu se putu stăpîni Petronela.

— Prin vrăjile pe care le-am făcut acum, buricul lui e slăbit şi vulnerabil, încheie solemn baba şi reîncepu să-şi mîngîie pisica.

— Tu n-ai impresia că aici e ceva care ne scapă? o întrebă cu glas scăzut Minion pe Petronela, cînd se regăsiră în afara sălaşului.

— Sînt chiar convinsă, o linişti vampiroaica şi o porni la drum alături de băiat.

***

— Nu cred că familia mea se înțelege prea bine cu aurolacii, încercă pentru ultima oară Minion.

— N-avem altă cale. Este tărîmul lor şi apoi ați uitat ce-a spus baba? Şaliman a prigonit poporul lor de pe pămînturile ce le aparțineau. În mod sigur o să ni se alăture, indiferent pe cîți şoareci s-au certat ai tăi cu ei.

Minion îi aruncă o privire rănită lui Ionel şi tăcu.

— Poporul aurolacilor? Nu crezi că exagerăm? În fond, oricine are dreptul să călătorească cu metroul.

— Aici nu mai e vorba de metrou. Trenurile mai circulă doar prin tunelurile concesionate de aurolaci, oamenilor. În rest, e domeniul lor. În plus, au fost recunoscuți oficial ca specie distinctă.

— Am lipsit la ştirile astea, îi răspunse insinuant Petronela.

— De cîţiva ani încoace tot mai mulţi oameni au recunoscut că, de fapt, sînt aurolaci, şi şi-au părăsit locurile de muncă, familiile, tot avutul şi au coborît în Bucureştiul subteran, în reţeaua de canalizare şi în tunelurile metroului. Sînt sute de mii acum. Ingineri respectabili, oameni cu renume pînă mai ieri, ingineri cu familii solide şi bani în bancă.

— Şi au renunţat la tot pentru a sta într-un canal? întrebă cu voce şovăitoare Minion.

— E-n sîngele lor. Nu se mai pot opune.

— Şi ce alţi oameni au mai recunoscut?

— Tot felul de ingineri. Bună ziua, dom' inginer, se întoarse Ionel să-l salute pe un individ ce intra la metrou.

— Sînt doctor, nu inginer, mormăi acesta printre dinţi, cu un aer înciudat.

— Ca şi cînd ar conta, răspunse pentru sine Ionel, apoi continuă spre cele două fete: e vecin cu mine, face şi el pe grozavul. Deci, tot felul – mai mari, mai mici, unii cu bani în bancă, alţii cu maşini.

Petronela clătină din cap cu un aer mulţumit. Probabil că nici mama ei nu ar fi reuşit să-i explice mai bine ori… altfel. Aşa că renunţă la discuţii şi începu să coboare treptele spre subterane. Ceilalţi doi tineri o urmară.

În staţie, pe peron, nu erau prea mulţi călători. Cei trei trecură de gărduleţul mic care delimita zona pietonală de subterane şi se îndepărtară în grabă, pierzîndu-şi contururile în bezna din tuneluri.

— Ţine-mă de mînă şi încearcă să calci exact pe unde calc eu, îi explicase Petronela lui Minion şi aceasta se supuse pentru prima oară fără nici un comentariu.

Vederea pe întuneric a piticilor nu era chiar atît de bună ca a vampirilor. Exista chiar o controversă

că ar fi la fel de slabă ca a oamenilor, deşi majoritatea piticilor veneau din adîncurile întunecate ale munților.

Ionel le călăuzea şi părea, în ciuda controversei mai sus amintite, să se descurce destul de bine pe întuneric. Oricum, dădea impresia clară că, de fapt, chiar cunoştea terenul. Că nu era pentru prima oară prin acele locuri. La un moment dat se opri brusc şi le împinse pe fete cu spatele la un stîlp şi se postă în fața lor. Petronela, concentrată pînă atunci la drum şi adîncită în gînduri nu tocmai ortodoxe, nu sesizase mişcarea din jur, aşa că surpriza îi fu la fel de mare ca şi lui Minion. Erau înconjurați din toate părțile de aurolaci. Bandajați în cîrpe murdare, unii chiar şi pe față, cu mănuşi din tricot, fără degete, cei mai mulți ținînd în mîna stîngă punga de plastic plină de fumul magic. Punga de plastic ajunsă simbol heraldic, afişată la intrarea în metrou, alături de la fel de celebrul M roşu.

Discuția a fost scurtă. Înțelegînd că veniseră să lupte cu monstrul din adîncuri ce le răpise din domeniu şi le cutreiera nopțile cu coşmaruri, aurolacii le oferiră punga păcii şi abia după ce fiecare din cei trei traseră cîte un fum în piept, drumul lor continuă în adîncuri din ce în ce mai adînci, în tuneluri din ce în ce mai prost finisate şi securizate. Şi în timp ce Petronela îşi pierdea din avînt, strîngîndu-şi aripile tremurînde pe lîngă corp, pitica simțea spiritul strămoşilor, locuitori ai inimii munților, renăscînd şi redîndu-i curajul pierdut. Se pare că fumul păcii avusese şi el contribuția sa, dar sufletul de miner al piticei îşi spunea în mod clar cuvîntul.

Se opriră într-un loc unde plăci mari de beton fuseseră aşezate sub formă de baricadă. Ionel pufni dispreţuitor:

— Un duh nu poate fi oprit de bariere materiale. Neghiobii!

— Da, îl aprobă împăciuitoare Petronela. Şi ei, care credeau că… neghiobii.

— E chiar acolo, în fundătura aia, le arătă unul dintre aurolaci. N-are pe unde să iasă, decît pe aici. Dar la ora asta doarme de obicei. Cutreieră doar noaptea.

— Ajutați-ne să mutăm plăcile astea, îi rugă Ionel.

Se puseră pe muncă în cea mai mare linişte. Dupa o oră, drumul era liber. Petronela îşi privi ceasul:

— E deja şase. Mai avem doar vreo două-trei ore şi monstrul se trezeşte. Eu aş zice să ne grăbim.

Înaintară prin ultimul tunel. După cîțiva paşi, privind înapoi, văzură restul subteranelor deja pustii şi vampiroaica simți că orice formă de viață se retrăsese din împrejurimi. Erau singuri. Aurolacii păreau un neam uşor de cucerit şi ținut sub călcîi, gîndi şi imediat se miră de ea însăşi. Asemenea gînduri erau demne de nişte părinți vampiri romantici, care trăiau permanent în umbra trecutului, iar nu de o viitoare studentă la Drept.

— La Drept? întrebă ea uimită, cu voce tare.

— Ce-i? S-a întîmplat ceva? o chestionă pitica.

— Nu, nu, totul e-n regulă.

Apoi continuă în gînd: „La Drept, de unde şi pînă unde? Subteranele astea or atrage avocații, dar nu pe mine“, mai pufni ea o dată şi se concentră în jur.

Simțea deja o prezență străină puternică. Şi un miros pe lîngă care cel din sălaşul vrăjitoarei era un iz primăvăratic. Un curent de aer rînced le mîngîia pletele în expirații regulate, lungi damfuri cu iz de putreziciune. Minion se opri, se sprijini de zid şi vărsă încercînd să-şi înăbuşe orice zgomot. Ionel arăta nerăbdător. Era ceva ciudat şi cu înfățişarea lui, dar uneori privirea Petronelei putea să-i creeze efecte dintre cele mai neaşteptate, aşa că nu mai dădu nici o atenție băiatului, ci, ținînd-o de frunte pe pitică, o aşteptă să-şi întoarcă spre

lume micul dejun. Apoi o ajută să se ridice şi-şi continuară drumul.

Ajunseră la capătul tunelului şi nu observară nimic neobişnuit. Era sfîrşitul drumului. Petronela îşi concentră toate simțurile în jur, dar nu percepea nimic viu. Bineînțeles, fraiero, îşi zise, doar nu credeai că un duh e viu. Un duh e… altceva!

I se păru că vede o vibrație în zidul din față, dar trecu ca o părere. Mama ei îi explicase de multe ori că unui vampir nu îi e frică niciodată. În fond, vampirii sînt deja dincolo de moarte. Şi totuşi, Petronela simțea un fior parcurgîndu-i neîncetat şira spinării. Iar Minion tremura din toate încheieturile, trupul mic şi îndesat al ei părînd o piftie păroasă. Ionel se ghemuise pe vine ca o fiară şi adulmeca. Îşi întoarse privirea spre cele două fete şi le făcu semn spre pereți:

— Căutați sufletul muzicii.

„Sufletul muzicii se găseşte într-o ascunzătoare din zid, în spatele unor gratii invizibile, dar ucigătoare…“, îşi aminti Petronela vocea vrăjitoarei. Privi cu atenție pereții, cercetînd fiecare detaliu. Nu părea a fi nicăieri vreo ascunzătoare. Sufletul muzicii, îşi repetă ea, sufletul… . Orice are suflet este viu, iar dacă sufletul e încă aici, el este viu. Trebuie să detectez viață, trebuie să mă concentrez…

Închise ochii şi, cu mîinile la tîmple, se concentră. Nu făcuse asta niciodată, dar simțea că aşa se face. Mama ei îi mai explicase că un vampir are puteri speciale despre care nu învață, ci trebuie să le descopere în el însuşi şi să le folosească aşa cum simte. De asta o şi dăduseră ai ei la o şcoală de maici, pentru că atunci cînd îşi va descoperi puterile speciale să ştie cum să le folosească cu înțelepciunea dobîndită.

Percepu efluvii de energie din stînga. Deschise ochii cu încetineală şi atunci văzu cu claritate. Văzu cum nu mai văzuse ea niciodată. Detalii de care nici nu avusese habar că ar putea exista.

Zidurile erau adevărate hărți în care erau uneori scrise secole de istorie a materialelor alcătuitoare, ori aventurile tuturor ființelor care, într-un fel sau altul, le atinseseră. Şi mai distinse liniile curentului electric ce parcurgea cablul întins prin toate tunelurile pînă acolo, rupt şi lăsat să atîrne la cîțiva centimetri de capătul rupt al altui cablu plin de curent. Capcana fatală şi invizibilă. Între cele două capete de cabluri, stătea atîrnat prin invizibile fire de energie, sufletul muzicii. Oricine încerca să-l ia de acolo făcea legătura între cele două cabluri şi era carbonizat pe loc. Gratiile invizibile, gîndi Petronela începînd să caute rapid soluții.

Ionel adulmeca fiecare centimetru de zid şi se unduia ca un uriaş şarpe ieşit la vînătoare. Minion îl privea fascinată. Băiatul era ca un acordeon din piele întins şi strîns în unduiri ritmice de mîini nevăzute. În starea ei de sensibilitate din acel moment vampiroaica simți senzațiile prin care trecea pitica. Mintea acesteia era plină de muzică. Albastre cum nu mai auzise niciodată, sunete şi acorduri stranii parcă izvorîte din inima pămîntului, vibrîndu-i duios şi sfîşietor în minte.

Vampiroaica îi dădu drumul la mînă. Se înălță cu grație, zvîcnind uşor din aripile pieloase a căror albeață lumina încăperea. Pluti cu încetineală spre un zid în fața căruia se opri temătoare.

Fata închise ochii şi-şi recapitulă toate lecțiile de fizică. Acum era momentul pentru puțină practică. Şi dacă învățase greşit, atunci părinții vor trebui să vină s-o culeagă cu făraşul. Întinse mîna spre sufletul captiv avînd grijă să nu se atingă de nimic din jur, să fie complet în aer. Atîta timp cît nu făcea contact cu zidurile ori pardoseala, curentul electric va trece prin ea mai departe şi nu-i va face nici un rău. Cel puțin aşa ținea ea minte.

Deodată, o cutremurătură groaznică o făcu să se dezechilibreze şi să se proptească în zid. Îşi retrase mîna înfricoşată şi privi spre capătul tunelului. Spre surpriza ei, peretele prinsese a se undui în

valuri uriaşe şi deveni transparent. Apoi se scurse pe sol într-o băltoacă murdară ce prindea contur de peşte şi un luciu argintiu. Adevăratul perete ce înfunda tunelul era de fapt cu cîțiva metri mai în spate. Duhul se trezise, iar ei erau încă acolo.

— Luați sufletul şi fugiți! țipă Ionel încercînd să se țină departe de Şaliman.

Petronela zvîcni din aripi, îşi recăpătă echilibrul şi, cu o viteză de care nu se crezuse în stare, smulse sufletul dintre cabluri şi reveni pe sol. Teoria ținuse. Simți o căldură mare în palme şi văzu sufletul topindu-i-se în piele. O aură strălucitoare îi nimbui trupul.

— Fugiți, mai țipă Ionel cu vocea mult îngroşată.

Vampiroaica nu mai stătu pe gînduri. O smuci pe Minion şi prinse a alerga spre ieşirea din subterane. Aruncă o privire înapoi şi nu-l mai văzu pe băiat. Două forme uriaşe şi solzoase erau încleştate într-o luptă pe viață şi pe moarte.

— Buricul lui Şaliman, mai strigă Petronela şi o luară iar la fugă.

Trecură grăbite pe lîngă grupul de aurolaci şi se opriră doar în stradă, pe balustrada din piatră de la intrarea la metrou, gîfîind, încă ținîndu-se de mînă.

— Ascultă puțin, o făcu atentă Minion şi atunci Petronela auzi din nou păsările cîntînd.

Se privi şi observă că aura dispăruse, iar Bucureştiul se umpluse din nou de triluri. Undeva, dintr-o maşină, răsunară primele note, primul cîntec. Sufletul muzicii se reîntorsese la locul lui. Trecătorii le priveau mirați pe cele două fete transpirate, respirînd cu dificultate şi ținîndu-se de mînă.

***

Minion aştepta în holul blocului.

— Ai vreo veste de la el?

Petronela clătină mîhnită din cap şi se opri pe prima treaptă.

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm singur, continuă pitica strîngînd mînerul toporului în palme.

— Eşti sigură că ai bătut la uşă?

— Degeaba, nu-i acasă. Aştept aici de trei ore, de cînd am bătut prima oară.

Petronela urcă scara şi se postă în fața uşii lui Ionel. Avu tendința să ciocăne, dar renunță. Se concentră şi închise ochii. Îşi amintea foarte bine experiența. Apoi îi deschise şi privi prin uşă. Distinse viață, destul de vagă, însă în mod cert viață! Cineva sau ceva era în apartamentul băiatului. Poate chiar el, dar rănit, abia rezistînd.

— Minion, o strigă, vino repede.

Pitica se apropie în fugă.

— Sparge uşa asta, îi comandă scurt Petronela.

— Ai înnebunit? Ne ridică pe amîndouă dacă ne prinde.

— Ionel e înăuntru. Pare să fie rănit, poate acum îşi dă ultima suflare.

Pitica nu mai ceru nici o altă explicație. Ridică toporul şi lovi. Cu destul de multă forță pentru înălțimea ei. Încă trei lovituri şi uşa franjurată cedă în fața celor două fete.

Viața simțită de vampiroaică se afla în sufragerie, ghemuită pe un fotoliu şi strivită sub greutatea unei pături. Era Ionel, cu părul atîrnîndu-i în şuvițe ude, tremurînd şi strîngînd marginile păturii în pumnii albiți.

— Repede, să chemăm un doctor! se repezi Minion.

— Nu-i nevoie. În nici un caz să nu chemați vreun doctor.

Petronela observă dîra de apă ce unea fotoliul în care zăcea băiatul cu baia. În timp ce pitica îl asalta cu întrebări, vampiroaica se deplasă rapid pînă la baie. Cada era plină cu apă, ce încă se mai mişca formînd mici cercuri concentrice şi vălurele spărgîndu-se de pereți. Pe marginea ei picurau

stropi mari de apă. Cineva tocmai ieşise din cadă şi se tîrîse afară din baie! Un miros straniu plutea în încăpere. Fata se aplecă curioasă şi studie un mic detaliu prins de unul dintre pereții căzii. Apoi se ridică şi se întoarse în sufragerie.

— Îl cunoşteai dinainte pe Şaliman?

Băiatul o privi surprins, apoi prinse a clănțăni şi mai tare. Pitica se opri din întrebări şi se îndreptă de spate:

— Petronela, nu cred că e cazul…

— Ionel, tocmai am…, lăsă fraza suspendată cînd văzu expresia mirată şi neliniştită a lui Minion. Reintroduse mîna în buzunar şi lăsă să-i scape dintre degete obiectul desprins din cadă.

— Da? o întrebă pitica.

Băiatul o privea cu o expresie îndurerată. De sub pătură picura sînge amestecat cu apă. Iar mirosul ciudat persista.

— Nu-mi place să fiu folosită, asta-i tot, şuieră cu greutate vampiroaica.

— Nu înțeleg, scînci nervoasă pitica.

— Minion, cred că ar fi mai bine să-l lăsăm pe Ionel să se însănătoşească.

— Eu nu vreau să plec, se opuse aceasta scuturîndu-şi brațul. Umerii săi mici şi îndesați îi căzură cu un aer jalnic. Buza de sus, umbrită de mustăcioară, îi tremura cu nehotărîre.

Petronela se îndepărtă un pas încercînd să-şi aleagă cuvintele. Cum să-i spună? În situația dată, nu mai era cazul să fie îndrăgostită de Ionel!

— Eu nu pot să plec, pentru că vreau să învăț să cînt. Trebuie.

Era rîndul vampiroaicei să se mire. O privea şi nu înțelega ce se întîmplă. Se ştia că în afară de „Heirup! Heirup!“ piticii nu se aventurează niciodată într-un domeniu atît de vag şi neprofitabil. Uşuratic, după părerea unora!

— Aşa spuneți toate, oftă cu reproş Ionel.

— O simt, e în mine.

— Minion, cred că e cazul să ne oprim aici, o avertiză Petronela înroşindu-se, dar Minion nu îi dădu atenție şi continuă privindu-l țintă pe băiat:

— De cînd am fost în subterane muzica mă însoțeşte pretutindeni, îmi vibrează în sînge, nu mă mai pot odihni. Măcar atît merit şi eu…, glasul i se pierdu cu un ton plîngăcios.

Văzînd expresia fioroasă a Petronelei, Ionel consimți:

— Bine, începem lecțiile imediat ce-mi revin.

— Am eu grijă de asta, încercă să-l liniştească Minion, dar în ochii lui se citea panica.

— Să aveți noroc! le ură vampiroaica şi se retrase.

Ieşi pe uşa din spate a blocului, îşi deschise larg aripile şi începu să se înalțe spre etajul nouă. Era o dimineață frumoasă, cu păsări ciripind şi radiouri revărsîndu-şi muzica pe ferestre, afară. Se gîndise bine toată noaptea şi se hotărîse să urmeze Dreptul şi să reglementeze erori de genul acelui misterios şi obsedant „nullum crimen sine lege". Acum era pregătită să i-o spună şi mamei ei.

Înainte să intre însă, îşi aminti şi scoase din buzunar obiectul cules din cadă – un solz argintiu, cu margini ascuțite, ca o lamă. Fu tentată să-l păstreze amintire, dar zîmbind trist îl azvîrli în gunoaiele din spatele blocurilor.

— De sireni e mai bine să te fereşti!

MLAŞTINILE DIN SUD

Sfat: Un fel trebuie să arate atît de grețos, încît să-ți vină, imediat ce-l vezi, un gust amărui pe limbă, care să activeze glandele acidulare, să te încerce un spasm jugular și apoi să îți simți stomacul încrețindu-se și tîrîndu-se pe gît în sus. Numai atunci vei putea spune: "Da, mi-e atît de poftă, încît n-aș putea trăi o clipă cu gîndul că n-am gustat din Felul ăsta".

(Din Cartea de Căpătîi, capitolul Învățăturile Rețetare, a Maestrului Rețetar Plabos)

Duhoarea se prelingea pe zidurile arhivei precum untura de păianjen. Morminiu se înecă, îşi duse mîna la gură şi se opri la intrare. Îşi legă eşarfa transpirată de la gît peste gură şi nas, ridică felinarul umplut cu un roi proaspăt de licurici şi privi încăperea lungă a pivniței. Pînă în capătul cel mai îndepărtat erau rînduri după rînduri de rafturi umplute cu documente. Cele mai multe dintre lucrări erau scrise pe pînză groasă de golin, cerată pentru a conserva scrierile. Arhiva mestrului său rețetar, Plabos, era considerată a fi la nivelul unui depozit universitar. La o primă vedere totul părea în ordine. Mai puțin duhoarea.

Ceva putrezise printre documente. Ceea ce nu ar fi fost exclus, numai că se întîmplase prea rapid. Doar cu o seară înainte Morminiu fusese în arhivă pentru a-şi strecura pe furiş şi pentru a-şi configura noua unitate prelucrătoare pe care o cumpărase de la un traficant din Îndepărtatul Sud. Unul dintre Pirații Mlaştinilor, care vindeau în nord tot ce jefuiau la sud de granița regatului. Unitatea era o tehnologie de care încă nu se auzise în Regatul Verde. Morminiu plătise pentru ea şi pentru „clopoțelul" de securitate zece Rețete originale. Toate fiind propriile-i creații. Nu-şi permitea să-i fure rețetele lui Plabos care, chiar şi aşa, dacă ar fi aflat de tîrg, l-ar fi spînzurat. Da, maestrul rețetar era o relicvă. Ar fi preferat ca tehnologia să nu se mai schimbe niciodată şi el să-şi vadă de Rețetarium fără să fie nevoit să învețe rutine noi. Lăsînd la o parte faptul că nu ar fi făcut niciodată afaceri cu Pirații Mlaştinilor. Pe care-l prindea pe domeniul său îl scurta de cap pe loc, fără judecată.

Era posibil să nu fi putrezit nimic printre documente, ci ca vreunul dintre copiii servitorilor să fi făcut vreo glumă proastă, aruncînd un hoit într-un colț al arhivei.

Se deplasă printre rafturile înalte verificînd fiecare culoar. Cu cît se apropia de zidul din spate şi de intrarea în camera unităților prelucrătoare, cu atît mirosul era mai puternic. Ochii îi lăcrimau. Îşi apăsă palma peste nas şi peste gură, încercînd să inhaleze cît mai puțin din aerul fetid. Simți o durere cumplită de cap. Renunță să mai cerceteze fiecare culoar dintre rafturi şi se îndreptă direct spre capătul arhivei. Era vară şi era cald în Mlaştinile din Sud. Dar transpirația care îl acoperise ca o peliculă uleioasă era rece. Mirosul venea din următoarea încăpere. Era sigur acum. Şi îi era frică.

Pătrunse în ultima încăpere a arhivei. Se opri cîteva secunde în prag, privind năucit tabloul din

fața sa. Cînd plămînii săi își amintiră să-și facă treaba, se încovoie lîngă perete și vomită îndelung.

Într-un final se întoarse spre bazinele unităților prelucrătoare. Tremura. Ar fi trebuit să-i spună lui Plabos ce avea de gînd. Maestrul său era cel care ar fi trebuit să ia hotărîrea. Încercă să-și regleze respirația. Își șterse sudoarea din ochi, răsuflă adînc și se concentră.

În fața sa se înșirau, săpate în podeaua din piatră, cele patru bazine ale unităților castelului lui Plabos. Lichidul nutritiv care le umplea avea în mod normal culoarea verde. Dar acum era roșu ca sîngele. În trei dintre cele patru bazine se aflau vechile unități prelucrătoare, cele care conțineau repetată aceeași arhivă de Rețete, întreaga Carte de Căpătîi a lui Plabos, copiată de trei ori pentru siguranță. Aceasta reprezenta averea și rațiunea de a fi a maestrului rețetar și pînă la urmă și a lui Morminiu, singurul și ultimul discipol al lui Plabos.

În al patrulea bazin, Morminiu configurase cu o seară înainte noua unitate prelucrătoare, o conectase la rețeaua celorlalte trei și transferase în ea aceeași Carte de Căpătîi, completată cu propriile-i Rețete. Acest al patrulea bazin era gol. Cumva, noua sa unitate, minunea tehnică venită din Îndepărtatul Sud, din afara Regatului Verde, dispăruse cu tot cu Rețete.

În celelalte trei bazine lichidul nutritiv fusese corupt și pe pereții din piatră se întinsese o mîzgă roșiatică. Pe fundul lor zăcea carnea depozitelor memorice, acoperită de bube și răni mucilaginoase. Iar roiurile cristalidice care le dădeau viață, le apărau și traficau informația, pluteau în stare de putrefacție în lichidul roșu. Vurmii tranzitivi, care se întindeau de la un bazin la celălalt pentru a conecta depozitele într-o rețea locală, se umflaseră, aveau pielea crăpată și carnea li se revărsase ca o spumă albă peste buzele rănilor.

Duhoarea venea de la hoiturile unităților prelucrătoare ale maestrului Plabos. De la cadavrele arhivei sale de Rețete. Totul era pierdut. Viața maestrului, arta sa şi a nouă generații de maeştri rețetari de dinaintea lui, totul era distrus şi…

Nu, era şi mai rău. Cineva furase noua unitate prelucrătoare după ce aceasta contaminase cu vreo bacterie sau virus şi corupsese celelalte unități. Asta nu însemna numai premeditare, îşi dădu seama imediat Morminiu, nu însemna numai că piratul mlaştinilor îi vînduse o unitate ucigaşă, ci că i-o vînduse cu încă un scop – să-i fure lui Plabos averea. Conținutul acelei unități valora cît jumătate din regat.

Pirații Mlaştinilor nu ar fi putut pătrunde însă în castelul lui Plabos, ca să o fure după ce şi-a făcut treaba. Acesta era mult prea bine păzit. Nu, pirații avuseseră pe cineva în interior. Cineva de încredere din anturajul lui Plabos, cineva cu acces la arhivă. Cineva care să poată scoate unitatea din castel fără să fie luat la întrebări de gărzi şi apoi s-o transporte pînă la un loc unde să-i întîlnească pe pirați în siguranță, pentru a-şi primi plata. Iar toate astea nu se putuseră întîmpla decît recent. Mai erau încă pete de umezeală pe unde se scursese lichidul nutritiv în jurul bazinului.

Morminiu ieşi în fugă din hrubele arhivei. Se opri gemînd pe prag. Se retrase în semiîntunericul intrării şi îşi aranjă lentilele fumurii peste ochi. Plabos îl antrenase pentru o viziune adecvată adîncurilor unui Carami. Un rețetar bun nu-şi pierdea timpul în provincie, în tîrgulețe şi sătuce arse de soare. Cariera lui Morminiu urma să se desfăşoare într-unul dintre oraşele regatului. Cel mai probabil în capitala găzduită în măruntaiele Caramiului Regal. Iar pentru asta trebuia să uite de viziunea diurnă normală frililor.

Cu lentilele acoperindu-i ochii, ieşi iarăşi în soarele dimineții. Avea nevoie de un plan. Trebuia

să acționeze rapid, înainte ca Plabos să afle ceva, dar, mai important, înainte ca trădătorul să se poată îndepărta prea mult de castel.

— Morminiu!

Vocea maestrului rețetar îi îngheță sîngele în vine. Plabos era pe treapta cea mai de sus a intrării în bucătărie, îmbrăcat în costumul său vechi de la curtea regală, de Maestru Rețetar al Regatului.

— Ce faci acolo? Ce-i duhoarea asta?

Discipolul închise ușa arhivei în spate. Înghiți în sec şi-l privi nehotărît pe bătrîn.

— Ai înnebunit? În dimineața asta ai examenul final cu maestrul Julslou. Mă aşteptam să te găsesc îmbrăcat de ritual şi aranjîndu-ți bucătăria!

Morminiu simți că-şi pierde respirația. Uitase de examen! Zîmbi chinuit. Într-o astfel de situație, chiar că nu trebuia să-l facă pe Plabos suspicios. Julslou va fi acolo foarte curînd. Nimeni nu trebuia să afle dezastrul în care adusese el casa Plabos. Maestrul în primul rînd.

— Vin imediat…, anunță el cu voce tremurată.

— Ce-ai spus, băiete?

— Vin imediat, maestre. În cîteva minute voi fi în bucătărie, gata de examen, repetă el, de data aceasta cu voce pătrunzătoare.

Zîmbi larg şi-şi îndreptă spatele. Postura învingătorului, pe care i-o băgase în cap cu lovituri de măciucă maestrul de arme, Tathes, funcționa de fiecare dată cu Plabos. Acesta se întoarse mormăind nemulțumit şi intră în bucătărie.

Asta-i ultima zi a vieții mele! îşi spuse Morminiu şi se sprijini de zidul din apropiere pentru a nu se prăbuşi. Trebuie să fac ceva. Orice! Cum pot participa la examen și în același timp să-l vînez pe trădător?

Se ridică şi alergă spre armurărie. Lipită de clădirea din lemn era cuşca celor trei bropşi de vînătoare. Le deschise poarta şi-i privi zîmbind. Bropşii castelului Plabos erau cei mai mari şi mai

fioroşi pe care-i puteai întîlni în toată provincia Mlaştinilor din Sud. Aveau căpățînile încă o dată cît un cap de fril, cu osul gros şi pielea albă întinsă peste creştet şi atîrnînd în falduri pe gît. Ochii mici şi roşii erau înconjurați de colți gălbui şi băloşi, precum nişte pumnale din os. Iar spatele lat şi musculos le era acoperit cu de două ori mai mulți țepi veninoşi decît la un brops normal. Bestiile ieşiră din cuşcă, țopăind de pe un picior pe altul.

Morminiu îi luă de zgărzi şi-i trase după el în arhivă. Îi duse să miroasă bazinul gol al noii unități prelucrătoare, apoi bălțile de umezeală de pe piatra pardoselii. Într-un final se întoarse cu ei în curte.

— Găseşte! Sfîşie! rosti el comenzile de vînătoare.

Cele trei fiare o luară la fugă spre poarta castelului. La încuviințarea lui Morminiu, garda le deschise poarta şi-i lăsă afară. Bropşii erau bipezi, dar la viteza cu care alergau îl puteau ajunge din urmă pe trădător înainte ca acesta să iasă de pe domeniul lui Plabos, chiar dacă fugise cu unitatea din timpul nopții. Deşi Morminiu era sigur că evenimentul se întîmplase dimineața devreme, pe lumină, înainte ca servitorii să se trezească, dar destul de tîrziu pentru a-i lăsa timp noii unități să le infecteze pe cele vechi.

Morminiu răsuflă uşurat şi intră în bucătărie.

***

În salonul central al castelului toate draperiile erau trase. Linişte. Roiuri de licurici fluturau ataşate ca nişte brîuri de lumină în jurul stîlpilor din piatră. Era o senzație de amurg. În încăpere răsunară primele note de thangshu, muzica mlaştinilor, cea care reflecta atît de bine spiritul dramatic şi pătimaş al frililor din sud.

Maestrul degustător, Julslou, era aşezat pe o canapea. Fața îi era încremenită într-o expresie severă. Ochii săi mici observau toate detaliile cu

atenție. Deşi corpolent, cumva capul îi rămăsese mic şi fața osoasă. Părea că fusese ataşat mai tîrziu acelui corp. Avea genul de privire care pătrundea cele mai adînci secrete. Iar severitatea şi asprimea feței îți comunicau din prima că nu vei fi iertat, indiferent ce greşeală vei face.

Rețeta aleasă de Plabos pentru examenul final al lui Morminiu era una clasică, gustată de regi şi aristocrați în toată lumea civilizată. Era celebra Vermih în sos Plabos, în mod sigur cunoscută lui Julslou. O rețetă faimoasă pentru faptul că în nouă din zece cazuri rețetarii eşuau în execuția ei. Numai un cerc restrîns de maeştri din toată lumea reuşeau să se coordoneze la perfecțiunea pe care această rețetă o cerea.

Baza sosului fusese pregătită deja şi acesta fierbea acum molcolm într-un ceaun deasupra focului. Vermihul înmiresmat şi fezandat avea sacul stomacal mărit de exact trei ori peste capacitatea normală în urma înfometării la care fusese supus în ultimele două zile. Morminiu îl aşeză pe frunza grasă şi suculentă de moamoam şi tîrîtoarea înfometată o devoră cu lăcomie. Într-un final, rețetarul înclină frunza, astfel încît vermihul să se poată cățăra de pe scheletul ei pe o tulpină, la capătul căreia atîrna o a doua frunză de moamoam exact deasupra ceaunului în care fierbea sosul.

Muzica crescu în intensitate. Licuricii fluturau nervos în felinare creînd lumini şi umbre în încăpere. Vermihul se deplasa în lungul tulpinii. Aburii aromați se ridicau din fierberea sosului şi-i pătrundeau tîrîtoarei membrana sacului stomacal, frăgezindu-l. Animalul era atît de încet în deplasarea sa, încît îi permitea aburului să-l gătească pe viu în drumul său către hrană.

Mireasma Felului umpluse salonul. Sosul pe care-l pregătise era o variantă nouă, modernă. Adăugase două ingrediente care nu existau în Rețeta lui Plabos. O iarbă din deşert pentru a-i rotunji aroma şi nişte semințe pisate, aduse tocmai

din nordul regatului. Plabos avusese o expresie de panică atunci cînd îl văzuse adăugîndu-le. Încercase să nu se concentreze asupra lui, acesta era examenul său final şi el executa ritualul unei rețete pe care nici un alt discipol în toată lumea nu ar fi ales-o pentru un examen. În acelaşi moment îl observase şi pe Julslou tresărind, semn că acest Fel îi fusese preparat de mai multe ori şi-i ştia toate secretele. Surpriza celor doi maeştri mărise tensiunea în salonul castelului, dar Morminiu îşi păstră zîmbetul pe buze şi continuă să spună povestea Rețetei.

Sosise momentul actului final. Vermihul înfometat reprezenta esența acestui Fel. Dacă nu fusese îndeajuns de pătruns de aburul sosului, avea carnea prea tare pentru transformarea din final. Dacă murea cu o secundă prea devreme ori dacă sosul i-ar fi pătruns pielea cu o secundă mai mult decît ar fi trebuit, Felul era stricat.

Tîrîtoarea ajunse la capătul tulpinii. Pielea îi atîrna rozalie şi pufoasă, precum o pătură tîrîtă în urma sa. Trupul îi era îmbibat cu apa din aburul sosului. Mustăcioarele îi vibrau continuu, simțind aerul din față. Morminiu inhală mirosul pe care-l emana. Zîmbi satisfăcut. Era gata.

Animalul ezită la un deget de cea de-a doua frunză de moamoam. Muzica se stinse încet, o singură notă de jale plutind prin aer, agățînd atenția tuturor din încăpere asupra drumului vermihului. Un brîu de licurici se zbătu în cuşti. Lumina tremură şi nota se stinse. Personajul principal al Rețetei se întinse spre frunza verde şi grasă, se încordă şi sări. Linişte.

Morminiu retrase frunza şi corpul umflat al vermihului căzu în sosul Plabos şi-şi începu coborîrea fatală în interiorul ceaunului, spre gaura de pe fundul acestuia. Cu gesturi îndelung practicate, discipolul roti ceaunul, îl luă de pe foc şi-l aduse deasupra farfuriei degustătorului regal.

Un muget de animal rănit rupse liniştea castelului. Inima tînărului îngheță. Era mugetul de durere al unui brops. Iar ei aveau doar trei bropşi şi toți trei ar fi trebuit să fie la vînătoare. Morminiu îşi aminti de furt. Mîna îi ezită şi ceaunul se cutremură, determinînd corpul vermihului să facă o uşoară curbă. În salon se auziră strigăte de surpriză. Chiar şi maestrul Julslou se îndreptă din spate şi-l privi pe Morminiu direct în ochi. Acesta înghiți în sec şi se concentră din nou asupra ceaunului. Fiecare lucru la timpul său. Tîrîtoarea murise de mult şi în cele cîteva secunde de cădere urma să fie gătită la perfecțiune.

Cele două ingrediente adăugate de Morminiu schimbaseră subtil gustul clasic al Felului, dar în acelaşi timp îl făcuseră mai puternic, mai pătrunzător, provocînd o gătire mai rapidă, amănunt necunoscut privitorilor. Morminiu ridică brusc ceaunul în sus şi deschise capacul găurii. Trupul vermihului căzu în farfurie, în mijlocul unei bălți acidulate de sos Plabos. Tîrîtoarea ajunsese în farfurie cu cel puțin şapte secunde mai devreme decît indica Rețeta. Plabos lăsă să-i scape un strigăt dezamăgit. Julslou privi de la discipol la maestru, apoi la farfuria sa, cu un aer intrigat.

Morminiu puse ceaunul înapoi pe masa de serviciu. Din curtea castelului bropsul mugi iar, mai stins, mai aproape de moarte. Thangshuul se insinuă în încăpere. Discipolul strînse din dinți. Luă cu un cleşte recipientul în care fierbea uleiul de sequ-tulapa aromat cu mirodenii iuți. În acest caz, Morminiu alesese o sticlă de ulei aromat cu aripi din fluture pămîntiu. Mirosi uleiul şi îl privi în lumina roiului din apropiere. Mirosul era exact atît de ințepător pe cît trebuia şi nici un indiciu de grăsime nu se simțea în aer. Culoarea aurie era perfectă. Morminiu se întoarse la farfuria degustătorului şi spuse ultimele cuvinte ale poveştii Felului şi ultimele cuvinte ale oricărui ritual gurmand.

În farfurie, sosul albicios încă bolborosea fierbinte. În centrul său, carnea vermihului se topise într-o cremă rozalie, păstrîndu-şi încă identitatea în lacul sosului. Iar deasupra cremei clipea a moarte sfera sufleidei, esenţa vieţii vermihului, încă protejată de o coajă cristalină. Morminiu turnă cu gingăşie uleiul încins de sequtulapa direct peste coaja cu gust amărui. La atingerea uleiului fierbinte, coaja se evaporă sfîrîind, eliberînd amăreala din Fel. În urma ei, sufleida mai clipi de cîteva ori, odată cu acordurile de final ale thangshuului şi cu ultimele pîlpîiri ale brîielor de licurici din apropierea mesei.

Pentru cîteva secunde, în încăpere se făcu linişte şi aproape întuneric, lumina rămasă fiind concentrată pe Fel. Moarte. Licuricii se aprinseră iar, la timp ca toată lumea să-l vadă pe Morminiu presărînd cu eleganţă peste sufleidă polen de Floarea Fiicelor Nopţii. Maestrul degustător Julslou privi întreaga scenă cu un aer curios. Se uită spre Plabos, care avea o figură pierdută.

Morminiu se înclină respectuos şi se retrase cu paşi înceţi, în timp ce Plabos se repezi spre masa degustătorului. Deşi mireasma şi aparenţa Felului erau exact ceea ce trebuia, Morminiu era sigur că cei doi maeştri credeau că a eşuat, că ingredientele în plus şi cele cîteva secunde în minus îl vor costa examenul.

Nu mai aşteptă rezultatul. Zîmbetul îi pieri de pe buze, se întoarse şi ieşi pe uşa de serviciu. Traversă bucătăria, pătrunse în grădină şi alergă spre copacul cel bătrîn de lîngă zidul nordic al grădinii. Trunchiul enorm al acestuia era aproape complet înfăşurat într-o pînză argintie şi mătăsoasă, care se întindea de la el în direcţia altor cîtorva copaci. Morminiu atinse unul dintre firele tensionate şi-şi plimbă degetele peste el într-un anumit ritm. Din centrul pînzei de argint, din umbra copacilor, se apropie de el un păianjen

uriaş, mare cît un brops, cu trupul acoperit de o armură chitinoasă, plină de țepi.

Morminiu îi aruncă o bucată de carne pe care păianjenul o prinse din zbor şi o înfăşură rapid în fire de argint. Apoi fluieră o anumită notă. Se întoarse şi o luă la fugă spre curtea castelului, murmurînd:

— Am nevoie de tine, Hux. Eşti ultima mea speranță.

Păianjenul îl urmă.

***

Doar unul dintre bropşi se reîntorsese la castel. Avea tăieturi adînci în pielea groasă, iar unul dintre ochi îi era spart şi colții din jurul lui erau sfărîmați. Sufla greu. O spumă rozalie i se scurgea prin gurile circulare din jurul ochilor. Majoritatea tecilor de pe spinare îi erau goale, semn că apucase să-l ințepe pe trădător sau pe pirați, în cazul în care se ajunsese pînă acolo.

Servitorii îl văzură pe Morminiu apropiindu-se şi se risipiră din jurul bestiei muribunde. Morminiu îi făcu semn să se apropie lui Sorthast, fiul scutierului lui Plabos, unul dintre puținii săi prieteni. Îl rugă să-i aducă degrabă o sabie şi un arc cu săgeți. Sorthast se întoarse înarmat şi echipat la rîndul său. Tatăl lui îl urma nedumerit, oprindu-se din întrebări cînd văzu scena din curte.

O fereastră a castelului se deschise şi unul dintre bucătari strigă spre Morminiu:

— Ai trecut examenul! Morminiu, eşti rețetar!

Plabos i se alătură şi-l privi cu mîndrie. Morminiu se înclină spre maestru, zîmbi, apoi se întoarse şi observă că Hux luase deja urma bropsului şi-i refăcea drumul în mlaştini. Îşi puse sabia pe spate şi o luă la fugă după păianjen, urmat de Sorthast. Păianjenul se mişca mai rapid decît puteau ei să alerge. Dar din cînd în cînd lăsa în urmă cîte un capăt de fir de argint. Pe ici, pe colo,

cei doi frili puteau vedea şi petele de sînge lăsate de brops.

După un timp cei doi încetiniră pentru că urmele o tăiau direct prin apa mlaştinii, departe de drumurile bătute de frili. Terenul era înşelător şi, cu toate că se aflau încă pe domeniul lui Plabos, aceasta era o zonă sălbatică, la distanţă de orice aşezare. Iar mlaştina era populată de fiare pentru care ei nu ar fi reprezentat decît un aperitiv.

Urmele lăsaseră în spate potecile şi o cotiseră spre sud. Trădătorul considerase că era cazul să se afunde în mlaştini şi să dispară. Ori probabil chiar voia să ajungă la graniţa cu Îndepărtatul Sud, dar departe de drumurile cunoscute. Undeva, aproape de graniţă, fusese probabil stabilit un loc de întîlnire cu piraţii. Morminiu nu se îndoia că servitorul care-i furase unitatea nu-şi făcuse planuri să fugă peste graniţă, în teritoriul bastanilor. Un fril nu s-ar fi putut refugia niciodată printre bastani.

După aproape o oră ajunseseră într-o zonă unde se puteau deplasa numai pe trunchiuri prăbuşite sau prin apa pînă la brîu. Copacii erau mai rari şi pipernicţi, iar stufărişul se înălţa peste capetele lor. Morminiu se opri. Îşi văzu păianjenul într-unul dintre copaci, ascuns în frunziş. Acesta stătea nemişcat, orientat spre sud.

Reţetarul se lipi de trunchiul copacului şi privi pe lîngă el, pe deasupra stufărişului. Sorthast se ghemui alături, aşteptînd o decizie. La zece paşi mai departe se înălţa o insulă deasupra apei puturoase. Un fril zăcea în iarbă, alături de cadavrele celorlalţi doi bropşi. Patru piraţi le testau cu vîrful săbiilor. Al cincelea ridică de lîngă frilul întins pe jos un rucsac din piele. Îl deschise la gură, scoase din el unitatea prelucrătoare furată şi zîmbi. Acesta era frilul de la care Morminiu o cumpărase în secret.

Cei doi tineri îşi pregătiră arcurile, le întinseră şi ţintiră. Nici unul dintre ei nu omorîse vreun alt fril.

Tot antrenamentul fusese pe manechine din lemn. Morminiu înghiţi în sec, îl privi pe Sorthast şi acesta clătină hotărît din cap. Ţintiră iarăşi şi sloboziră săgeţile. Doi dintre piraţi căzură străpunşi. Ceilalţi trei îşi scoaseră săbiile ţipînd şi începură să se retragă de pe insulă, la adăpostul stufărişului.

De frică să nu-i piardă pînă îşi potriveau ei cea de-a doua săgeată, Morminiu îşi aruncă arcul, îşi scoase sabia şi ieşi la iveală. Traversă braţul de apă în fugă, pe unul dintre buştenii răsturnaţi, şi se năpusti asupra piraţilor, urmat îndeaproape de Sorthast. În acelaşi timp Hux, păianjenul, apăru dintr-o altă direcţie şi sări pe capul unuia dintre piraţi, înfigîndu-şi ţepii platoşei în gîtul acestuia pentru a se ancora şi înţepîndu-l în ochi cu ghearele picioarelor din faţă.

Piraţii aveau săbiile scurte şi încovoiate şi se luptau fără măiestrie sau fineţe. Numeroasele bătăi cărora le supravieţuiseră i-au învăţat tot ce aveau nevoie să ştie pentru ambuscade, ciocniri cu alţi piraţi sau neguţători surprinşi pe drumuri. Cei doi tineri, pe de altă parte, fuseseră antrenaţi ani de zile în arta luptei cu săbiile de către maestrul de arme, Tathes, cel mai bun spadasin al Sudului. Săbiile lor erau cele de antrenament, drepte, uşoare, cu două tăişuri.

Metalul scrîşni pe metal. Frilii icniră în efortul de a para şi lovi mai rapid şi mai puternic decît adversarul. Toate zgomotele însă erau acoperite de urletele de durere şi spaimă ale piratului atacat de Hux. Morminiu pară, atacă, pară iar şi apoi îşi tăie adversarul pe braţul stîng. Acesta îşi privi mirat rana. Imediat se năpusti în atac, lovind cu mînie în toate direcţiile. Morminiu reuşi să se eschiveze şi să-i zboare celuilalt picioarele de sub el. Fără cel mai mic moment de răgaz, într-o singură mişcare fluidă, îşi înfipse sabia în gîtul piratului, apoi o retrase rapid şi făcu doi paşi în spate. La mică distanţă, ultimul adversar profită de clipa de

neatenție cînd Sorthast observase lovitura de grație dată de Morminiu şi-i tăie scutierului mîna care ținea sabia. Apoi lovi iar, încercînd să-l eviscereze, însă Morminiu îşi puse sabia în calea sa. Forța loviturii îl dezarmă. Sorthast căzu pe spate în şoc şi încercă să-şi țină strîns brațul retezat pentru a opri sîngerarea. Morminiu se trezi fără sabie, fața-n față cu cel de-al cincilea pirat, chiar cel care-i vînduse unitatea corupătoare. Acesta rînji cu cruzime. Îşi scoase de la brîu şi un pumnal, pe care-l luă în mîna stîngă şi se pregăti de atac.

— Cine te-a angajat sa ne furi arhiva?

— Îți voi da un singur indiciu înainte să-ți scot mațele, pentru că aşa o să mori. Mesagerul lui poartă albastru.

— Albastru? Ce fel de…

Dar nu apucă să termine că piratul tăie aerul cu sabia şi Morminiu trebui să facă un pas lateral. Adversarul său însă nu mai reuşi să-şi continue atacul. Se îndreptă din spate cu brațele ridicate spre cer şi urlă îndurerat. Hux îşi înfipsese ghearele în capul său. Morminiu îl lovi cu piciorul în piept şi-l doborî în iarbă. Păianjenul îl muşcă de obraz şi i-l sfîşie. Piratul prinse păianjenul în mîini, ignorînd durerea cauzată de țepii carapacei înfigîndu-i-se în palme şi trase cu disperare, desprinzînd piele şi bucăți de carne.

Morminiu ridică sabia din iarbă şi i-o înfipse adversarului în inimă. Răsuflă cu greu de cîteva ori şi privi în jur. Cei cinci pirați zăceau morți alături de cei doi bropşi. Sorthast leşinase. Mîna retezată sîngera din abundență. Rețetarul îşi sfîşie cămaşa şi-i bandajă brațul, oprind sîngerarea. Trebuia să-şi ducă prietenul cît mai repede acasă, altfel risca să-l piardă.

Se apropie de locul unde era întins trădătorul. Dădu iarba la o parte şi căzu în genunchi:

— Maestrul Tathes!

Mîna dreaptă a lui Plabos îl vînduse pe acesta piraților! Nu putea fi adevărat. Morminiu simți că

lumea se întorsese pe dos. Trebuia să fie o greşeală undeva… Furnicile îi invadaseră faţa şi i se plimbau prin păr.

Avea braţul stîng acoperit de ţepii veninoşi ai bropşilor. O altă pătură de ţepi îi era înfiptă în spate. Veninul bropşilor îi paralizase braţul, dar pînă să-şi facă efectul, probabil că avusese timp să-i omoare pe doi dintre ei. Între timp, ultima salvă de ţepi i se înfipsese în spate şi mai apucase doar să-l rănească pe cel de-al treilea brops, înainte ca veninul acestuia să-i pătrundă în coloana vertebrală şi să-i paralizeze tot corpul. Probabil că murise atunci cînd veninul îi ajunsese la inimă sau la plămîni.

Morminiu începu să plîngă. Tathes îi fusese cel mai apropiat fril, mai apropiat decît Plabos. Într-un fel, meşterul de arme îl crescuse. Reţetarul îi scutură furnicile de pe faţă şi tresări. Meşterul nu era mort! Încă respira! Îi putea simţi respiraţia slabă pe mînă. Se uită în jur. Alături de Tathes zăcea sabia acestuia. Morminiu o împinse cu piciorul în aşa fel încît să fie în afara zonei pe care o putea atinge meşterul. Apoi, îi descoperi în rucsac burduful cu apă. Sperase ca Tathes să nu se dezmintă şi să-şi respecte propriile reguli – niciodată nu pleci în mlaştini fără apă potabilă. Ridică burduful, îi scoase dopul şi picură cîţiva stropi de apă printre buzele uscate ale meşterului. Acesta înghiţi şi întredeschise ochii:

— Morminiu?

— Maestre Tathes, te poţi mişca?

— Veninul mi-a intrat deja în sînge…

— De ce-ai făcut aşa ceva?

Frilul închise ochii şi oftă. O lacrimă i se scurse pe obraz. Morminiu nu-l văzuse niciodată plîngînd. Îl ridică din iarbă şi-l ţinu în braţe, cu capul rezemat de pieptul său.

— Tu ai trimis bropşii? îl întrebă Tathes.

— Da.

— Bine gîndit. Plabos ştie?

— Cînd am plecat nu aflase încă. Poate mă voi întoarce la timp, ca să nu descopere întreg dezastrul.

— Sper să-l descopere şi să-l doară… Piraţii?

— Sînt morţi.

După care Morminiu tăcu surprins. Tathes fusese întotdeauna cumpătat. Şi poate nu fericit, dar cel puţin mulţumit.

— Dacă Plabos descoperă uciderea unităţilor şi furtul tău, va şti că totul este numai din vina mea. Şi de data asta nu cred că scap prea uşor, murmură reţetarul.

— Tu eşti ultimul fril pe care aş fi vrut să-l rănesc, Morminiu.

Tînărul aprobă tăcut şi-l mîngîie pe păr:

— Îmi pare rău că am trimis bropşii. Dacă aş fi ştiut…

— Ai făcut foarte bine…

Ochii spadasinului se închiseră şi-i simţi capul mai greu.

— Tathes!

Frilul cel bătrîn se trezi cu un tresărit uşor. Zîmbi şi-l privi pe tînăr în ochi:

— Mama ta a fost soţia mea. Plabos n-avea nici un drept…

Tathes răsuflă adînc şi muri. Morminiu rămase cîteva secunde înmărmurit. Mama sa fusese soţia lui Tathes? Plabos îl luase din casa părintească pe cînd Morminiu era copil şi de atunci nu-şi mai văzuse mama. Cît despre tată, nu ştiuse niciodată… Tot timpul îl considerase pe Plabos ca fiind tatăl lui.

După cîteva minute se ridică, îşi puse rucsacul cu unitatea pe spate şi-i dădu lui Sorthast să bea apă. Acesta se trezi şi începu să ţipe de durere. În cele din urmă reuşi să-l potolească şi să-l ridice din iarbă. Era prea slăbit ca să se ţină singur pe picioare, aşa că îşi petrecu un braţ prin spatele său şi, susţinîndu-l, o porniră către casă.

***

Cu mult înainte de a ajunge la castel se întîlniră cu unul dintre grupurile care porniseră în căutarea lor. În drum spre casă îi spuseră că Plabos era bolnav. Îl găsiseră căzut pe piatra rece a arhivei. Îl transportaseră în casă şi-l băgaseră în pat. Nu mai scosese nici un cuvînt, nu-şi mai deschisese ochii. Nu era mort, dar părea deja plecat spre nefiinţă.

Morminiu intră pe poarta castelului şi se aşeză pe caldarîmul umed, la piciorul scării centrale, spre intrarea în casă. Îi urmări cu privirea pe ceilalţi cum îl transportau pe Sorthast spre locuinţa părinţilor săi. Fusese atît de hotărît să se confrunte cu maestrul reţetar Plabos, singurul părinte pe care-l ştiuse, iar acum era doar obosit.

Toată copilăria sa părea o mare minciună. Nimic nu-şi mai găsea rostul. Frilii în care crezuse şi care-i fuseseră alături zi de zi, pentru ani de zile, îşi schimbaseră feţele, aveau secrete, erau mînaţi de alte porniri decît ştiuse el. Ordinea firească a lumii se răsturnase şi el nu-şi mai ştia locul în noua realitate.

Îl surprinse o atingere blîndă pe umăr. Îşi întoarse capul şi o văzu pe Matroana casei. Frilira cea bătrînă avea faţa tristă şi îngrijorată. Se ridică şi o îmbrăţişă. Apoi începu să plîngă cu sughiţuri în braţele ei. După un timp se linişti, îşi şterse lacrimile şi se pregăti să intre în casă.

Plabos era întins în pat, acoperit de pături din lînă de peşte-sferă. Vara, în mlaştini, nopţile erau toride, dar maestrul său tremura de frig. Avea ochii închişi, gura i se transformase într-o simplă linie pe faţă şi dacă nu ar fi fost tremuratul, ar fi semănat perfect cu un cadavru. Morminiu nu observase niciodată cît de bătrîn era Plabos. Nu, nu putea fi chiar atît de bătrîn.

Se aşeză pe pat şi-i luă mîna în palme. Îşi uitase furia, îşi uitase ura pe care o simţise pentru scurt timp. La atingerea sa, Plabos deschise în fine ochii

şi-l privi fără nici o expresie. Morminiu înghiţi în sec, îi lăsă mîna înapoi pe buclele moi de lînă şi ridică de lîngă pat rucsacul. Scoase din el noua unitate şi i-o arătă lui Plabos:

— Am adus-o înapoi.

— Cartea de Căpătîi? hîrîi Plabos.

— E aici, confirmă Morminiu şi-l ajută să bea nişte apă.

Maestrul rețetar răsuflă adînc. Nu mai tremura. Îl privi cu asprime pe tînărul discipol.

— Tathes a fost tatăl meu? îl întrebă acesta.

— Tathes!

— A murit în brațele mele. Dar înainte de asta, mi-a spus că mama i-a fost soție.

— Tathes a distrus arhiva? El a furat Cartea?

— În parte. Eu am avut rolul meu, chiar dacă involuntar.

— După atîția ani…, murmură Plabos.

— Atîția ani am trăit alături de el şi nu am ştiut cine era, spuse Morminiu.

— Toți prietenii m-au părăsit…, continuă Plabos.

— Nu înțeleg de ce nu am putut să ştiu. De ce nu mi-ai spus adevărul?

— Prietenia e doar un mit… nu există cu adevărat.

Plabos închise ochii şi rămase nemişcat. Arăta ca o relicvă. Avea doar puțin în comun cu frilul maiestuos şi autoritar pe care-l ştia Morminiu. Deci aşa se sfîrşeau cu toții. Tînărul rețetar ştia că Plabos se referea la prietenii săi din tinerețe, cei care-l trădaseră şi complotaseră cu duşmanii lui şi-i aduseseră alungarea de la Curtea Regală. La rîndul său, Morminiu se simțea trădat de toți.

— Care-i adevărul? repetă el.

Plabos deschise ochii şi-l privi pentru prima oară de mulți, mulți ani, cu blîndețe şi cu o licărire în ochi pe care Morminiu o asociase în copilărie cu afecțiunea.

— Mama ta a fost comoara tinereții mele. Dar nu o puteam face consoarta mea, ea fiind doar o simplă…

Tăcu şi oftă. Înghiți în sec, apoi continuă:

— Aveam un viitor strălucit la Curte, nu puteam să mă îngrop în Mlaştini din cauza ei. Tathes s-a măritat cu ea la porunca mea, doar pentru a-i oferi o poziție în sat, în lipsa mea. Ei n-au fost niciodată, ei nu…

Se opri iar, frămîntat de gînduri. Respirația i se acceleră. Fața i se goli de sînge. Soția sa de la Curtea Regală îl părăsise atunci cînd el fusese alungat de acolo. Morminiu ştia că o iubise şi pe aceea cu pasiune. Iar acum, tocmai descoperea că ambele iubiri ale vieții lui nu fuseseră chiar ceea ce sperase el. Într-un final păru să-şi recapete stăpînirea de sine şi spuse:

— Tu nu eşti fiul lui Tathes. Tu eşti moştenitorul meu, Hitissh de Corbeni, rețetar, strălucit urmaş al Maestrului Rețetar al Regatului, Plabos. Niciodată să nu te îndoieşti de asta.

Se înecă. Se zbătu să respire. Morminiu o strigă înfricoşat pe Matroană. Aceasta îl alungă din încăpere. Mai apucă să o vadă azvîrlind pătura într-o parte, apoi uşa se închise în urma lui.

Matroana îl trezi din somn. Adormise pe una dintre banchetele din antecamera dormitorului lui Plabos. Era deja dimineață, soarele pătrundea prin ferestrele deschise.

— Maestrul vrea să te vadă, îi şopti frilira.

Morminiu intră în dormitor şi se opri în prag. Totul se întîmplase în realitate şi bătrînul fril arăta mai rău decît la începutul nopții. Se apropie, îngenunche lîngă căpătîiul patului şi-l privi în ochi:

— Îmi pare rău.

— Morminiu, e prea tîrziu pentru asta.

Plabos vorbea cu greutate şi fiecare cuvînt părea că-l duce mai aproape de moarte.

— Trebuie să te pregătești. Diseară vom executa Ritualul Morții. Am exersat amîndoi îndelung. Nu o să fie greu. Dar trebuie s-o facem diseară, altfel nu mai rezist.

Morminiu încuviință. Își dădu seama că nu mai poate plînge. Îl durea vestea, dar îl durea undeva în interiorul său, într-un loc de unde nu mai izvorau lacrimi. Pînă cînd vor curge din nou, își aminti el de Tathes în ultimele sale clipe de viață.

— Maestrul Julslou ți-a acordat trecerea de la învățăcel la rețetar. Imediat după moartea mea, iei *Cartea de Căpătîi* și pleci spre capitala regatului. Te duci în Caramiul Regal. Îl cauți pe Hitisshul Leomi și intri în serviciile sale. Planul pe care l-am pus la punct rămîne în continuare același.

— Da, maestre.

— Am mari speranțe în viitorul tău, Morminiu.

Acesta își plecă privirea. Mama sa murise cu ani buni în urmă. Tathes se sfîrșise în mlaștini. Plabos urma să moară la rîndul său. Morminiu era singur.

II

DINCOLO DE FARUL DE LA CAPĂTUL LUMII

Vasul de Sînge al autiştilor aluneca neauzit prin ceaţa vîscoasă. Alexandru Vromihene încerca să-şi menţină postura verticală pe punte, alături de comandantul trupei de mercenari. În spatele lor, aceştia aşteptau neclintiţi, înfăşuraţi în veşmintele negre ce le acopereau trupul în întregime. Îşi trăseseră deja peste ochi lentilele realităţii, ca măsură de precauţie. De jos, din cală, se putea auzi susurul autiştilor ce pilotau vasul. Dincolo de ei, o linişte apăsătoare, de parcă însăşi apa prin care navigau nu era decît o impresie.

Comandantul îşi ridică privirea de pe busola de vise. Ecranul acesteia devenise verde fosforescent. Rotiţele şi acele prinseră a i se roti frenetic pe cadran.

— Sîntem aproape, murmură bărbatul.

De undeva, din ceaţă, se auzi un clopot. Lumina gălbuie a unui far spulberă anemică vălătucii de ceaţă. O palmă rece îl prinse pe Alexandru de mînă. Unul dintre autişti, un copilaş scund şi slab, urcase pe punte. Îşi ridică privirea albă spre el, menţinîndu-şi palma pe mîna sa şi continuă să se balanseze de pe un picior pe celălalt.

— Am ajuns. Pregătiţi-vă de debarcare, traduse Alexandru cuvintele ce i se formau direct în creier. Acum!

Vasul de sînge se zgudui uşor, apoi păru că se scufundă brusc. Prora se topea sub picioarele lor, în timp ce ambarcaţiunea avansa cu viteză direct în pietrişul ţărmului. Un şuier profund, ca un oftat, străbătu tăcerea amurgului şi vasul se retrase de sub picioarele lor înapoi în apa mării, resolidificîndu-se. Rămăseseră cu toţii nemişcaţi, cu valurile lingîndu-le pulpele.

Ceaţa îşi pierdu din consistenţa de vată şi lăsă să se întrevadă la cîţiva paşi spre dreapta un perete stîncos. Lumina vineţie a unui soare muribund polei însîngerată burţile norilor. Fără zgomot, mercenarii se repliară spre peretele din piatră. Din ceaţă se auzi iar clopotul Farului şi lumina purulentă a acestuia mătură vîrfurile pereţilor din stîncă, cu mult deasupra capetelor lor. Acele busolei de vise arătau concentraţia maximă undeva în faţa lor. Cu un singur gest, comandantul îşi urni oamenii în acea direcţie.

Nisipul plajei era fierbinte şi umed. Alexandru percepu zgomotul unei respiraţii greoaie, care în

mod sigur nu venea de la nici unul dintre războinici. O pală de vînt risipi ceaţa de pe plaja de la Capătul Lumii. Observă că avansau printr-un defileu, între doi pereţi stîncoşi şi abrupţi. Terenul urca, aşa că la capătul defileului nu putea vedea decît cerul vineţiu.

Lîngă peretele din stînga, un copil aşezat pe un bolovan împletea o coroniţă din flori. Alexandru se opri uluit, dar comandantul şi mercenarii săi îşi continuară drumul cu mare grijă pentru a nu fi depistaţi. Nu păreau să-l observe pe copil. Acesta îi făcu semn să se apropie.

Ajunse lîngă micul localnic şi verifică să vadă ce făceau însoţitorii săi. Războinicii se opriseră în spatele unei stînci, la baza peretelui. Comandantul îl trimise pe unul dintre oamenii săi să inspecteze zona din faţa lor. Apoi se uită înspre Alexandru, dar era limpede că tot nu-l vedea pe copil. Acesta nu mai părea aşa mic de aproape. Avea trupul unui băieţel de zece ani, dar capul ce i se clătina pe gît ca o păpădie în adierea vîntului era de două-trei ori mai mare ca trupul. O diferenţă pe care constată uimit că nu o observase de la distanţă. O cîrjă noduroasă îi sprijinea bărbia şi-i menţinea giganticul cap pe umeri. Ochii îi erau un bej putregăios cu irişi negri. Copilul zîmbi şi-şi dezveli două şiraguri de colţi galbeni, pătaţi cu gri, contrastînd cu pielea sa rozalie şi trăsăturile dulci.

— Bine ai venit la Farul de la Capătul Lumii, îi ură acesta.

Alexandru încercă să nu zîmbească prosteşte. Încercă să găsească un răspuns politicos, dar ambele încercări îi fură fără succes. Comandantul începuse să-i faca semne nervoase. Se însera şi se apropia momentul pentru care veniseră pînă la Capătul Lumii.

— Prietenii tăi sînt nerăbdători. Fă-le semn să nu te aştepte. Nu mai au nevoie de tine, continuă creatura zîmbind sinistru.

Cu o unghie vineţie şi ascuţită îşi rîcîi pielea de pe umărul stîng. Într-un final reuşi s-o cojească. Îşi introduse unghia sub piele şi trase încet şi cu atenţie, desprinzînd de pe carne o fîşie de piele însîngerată. Cu ea întări împletitura coroniţei, care acum observă Alexandru, era împletită din flori uscate şi ciulini. Îi era clar că nu vorbea cu un copil şi simţea că n-ar fi prea deştept să-i spună *nu*.

Bărbatului i se stinse zîmbetul şi-i făcu semn comandantului să plece fără el. Fuioare de ceaţă se ridicau din carnea sîngerîndă a copilului, acolo unde se jupuise. Reflexiile vineţii ale soarelui amestecau ceaţa de deasupra apei cu sînge.

— Ce vînt te aduce la Capătul Lumii? îl întrebă creatura. Avea o voce subţire şi tremurătoare.

— Cine eşti tu? reuşi Alexandru să rostească primele sale cuvinte.

— Numele meu este Kakmoxes. Prietenii mi-ar spune Kaks. Aşa mă gîndesc eu, adăugă cu un oftat.

— Locuieşti pe insulă, Kakmoxes?

— Da, aşa s-ar putea spune.

Mercenarii îşi reluaseră înaintarea furişată. Lăsarea serii trebuia să-i găsească dincolo de Fermă, în plin Cîmp, iar la căderea nopţii trebuiau să fie înapoi pe plajă, cu prada. Aşa se înţeleseseră cu piloţii Vasului de Sînge. Oricum, dacă-i prindea miezul nopţii pe Cîmp, şansele să se mai întoarcă erau foarte mici.

— Cum se face de ei nu te văd?

— Mă văd, mă văd. Dar mintea lor a decis să nu mă considere real. Pentru ei, tu vorbeşti de unul singur.

— Eşti doar un vis!

Alexandru se retrase brusc înfricoşat de perspectiva de a fi căzut pradă unui coşmar, mai mult decît de aspectul deranjant al interlocutorului. Îşi scoase cu gesturi repezite lentilele realităţii şi şi le aşeză peste ochi. Copilul prinse a rîde cu poftă.

— Oh, sînt cu mult mai mult decît un vis, nu-ţi fie teamă!

Într-adevăr, nu era doar un vis. Lentilele îl arătară pe băieţel în acelaşi loc, împletindu-şi coroniţa cu degeţelele boante. Însă prin lentile pielea nu i se mai vedea roz şi întinsă, de copil. Îi devenise palidă, iar la încheieturi îi era gri, ridată şi buburoasă. Ochii i se măriseră pe faţă şi-i deveniseră de culoarea mlaştinii.

— Deci ce te aduce atît de departe de lumea ta? îl întrebă iar pe Alexandru Vromihene.

Nu mai exista cale de întoarcere acum. Trebuia să joace jocul lui Kakmoxes, indiferent cine era creatura.

— Sînt un imagus. Am fost angajat ca interpret al expediţiei lordului Bureba la Capătul Lumii.

— Un imagus cîştigă mult prea bine în cetăţile Tuve ca să-şi rişte pielea ca simplu interpret într-o expediţie de jaf în alte lumi, îi spuse Kakmoxes zîmbind.

— Iar tu ştii prea multe pentru un copil ce locuieşte într-o insulă izolată de restul lumii, ori al lumilor.

— Din ce Tuvă vii?

— Vin tocmai din Zegetuva, din Lumea Ionului. Dacă îţi spun ce caut aici, îmi spui ce eşti şi ce cauţi tu aici?

— Este un tîrg bun, aprobă Kakmoxes.

Ceaţa se rărise şi dezvăluise în capătul defileului un deal sterp şi pietros. Iar dincolo de deal se putea vedea clădirea Fermei, întunecată şi sumbră. Tăcută şi lipsită de viaţă. Culegătorii ieşeau pe Cîmp abia la Miezul Nopţii. Pe cer se întindea lumina argintie a primei luni, trăgînd după ea aburii înserării. Mercenarii îşi reluaseră înaintarea furişată. Văzuseră şi ei Ferma şi ştiau că în spatele ei se afla ţinta expediţiei lor – Cîmpurile de Vise.

— Nu înţeleg de ce nu-i alertezi pe ai tăi dacă tot ne-ai văzut aici pîndind, furişîndu-ne, îl întrebă Alexandru pe copil.

— Hoţii de Vise sînt treaba Gardienilor. Dacă reuşesc să fure ceva şi să scape, atunci Gardienii nu şi-au făcut treaba şi vor plăti paguba cu sîngele lor. E o lume simplă, continuă Kakmoxes să împletească florile.

Îşi jupui o nouă fîşie de piele şi prinse a lega următoarea parte din coroana de ciulini.

— Realitatea este că în Zegetuva sînt un imagus de succes. N-aş fi avut motiv să iau slujba asta. Dar acum mai bine de jumătate de an am început să visez ceva ciudat. Prima oară se făcea că eram pe nişte dealuri albe şi pufoase, acoperite cu flori argintii. Păsări verzi şi roşii se roteau prin aer. Cerul era de un albastru adînc şi senin, deschis şi larg, născînd orizonturi strălucitoare. Într-o poiană plină de flori, lîngă un izvor rece şi iute, stătea întinsă în iarba albă, cea mai atrăgătoare femeie ce mi-a fost dat să văd. Frumuseţea are multe înfăţişări, dar ea era întruchiparea frumuseţii. Era… mi-am dat seama imediat, iubirea vieţii mele. Nu a fost o concluzie raţională, doar că a izbucnit neaşteptat din interiorul meu. Dorinţa mă ardea şi eram neputincios.

Bărbatul se opri şi zîmbi trist. Avea trăsături fine şi obosite. Mîinile cu degete lungi şi îngrijite. Îşi scoase lentilele realităţii şi-l privi pe copil. Fără lentile, pielea acestuia arăta iar rozalie şi netedă.

— Nu ştiu unde este lumea asta albă, ori cine este frumoasa necunoscută, dar este ceva scris în sîngele meu de mult, poate că înainte să mă fi născut, în memoria strămoşilor mei.

— Ştiu despre ce vorbeşti. Memoria sîngelui este limba adevărului, spuse în şoaptă copilul.

— După multe astfel de nopţi am visat că trebuie să ajung tocmai la Farul de la Capătul Lumii ca să o pot întîlni pe… Isabela. I-am aflat numele la un moment dat. Numai că eu sînt din Lumea Ionului, o lume fără sfîrşit. Aşa că m-am angajat ca interpret pentru lordul Bureba, să-i călăuzesc mercenarii prin Petrator. Acolo am cumpărat o hartă a Oceanului Durerii de la însuşi Sfîntul Petre, Zeul Trecerilor. Am angajat un Vas de Sînge şi am purces spre Capătul Lumii. Nu aş fi putut să ajung singur pînă aici.

— De ce ai folosit serviciile autiştilor?

— Este imposibil să călătoreşti prin Radharc, venind dinspre Petrator, fără autişti! Sîngele lor este singurul combustibil care funcţionează în acea lume.

— Asta dacă asculţi de legea Sfîntului Petre. Dar există şi metode mai civilizate.

— N-am idee despre ce vorbeşti.

— Lordul Bureba nu e prea deştept dacă îşi trimite oamenii aici folosind Calea Sîngelui.

— Poate că nu e, ori poate că este atît de deştept cît îi permite ştiinţa lumii lui. Oricum, este rîndul tău acum.

Între timp, mercenarii dispăruseră dincolo de dealul pietros. O lumină apăruse la una dintre ferestrele Fermei. Aburii înserării coborîseră peste împrejurimi şi umpluseră defileul de umbre tremurătoare.

Kakmoxes termină de împletit coroniţa. Scuipă într-o palmă şi frecă flegma peste capetele ei, încleindu-le într-o pastă cenuşie. Apoi zîmbi iar, şi-şi întoarse privirea spre Alexandru:

— Fac parte din Zalm. Sînt Zeul Viselor şi al Ceţii în Lumea Radharcului, şi am fost asta încă înainte ca Sfîntul Petre să pună bazele Petratorului. Eu fac trafic cu vise în toată aglomeraţia Lumilor Mediene.

— Tu eşti Stăpînul Viselor? murmură Alexandru, cu sîngele îngheţat.

— Unii îmi mai spun şi aşa. Dar nu-ţi fie teamă. Ţi-am zis că de hoţii de vise se ocupă Gardienii, nu eu. Iar tu nu eşti un hoţ. Tu eşti oaspetele meu aici. Tu ai venit cu un alt scop la Capătul Lumii.

— Dacă Stăpînul Viselor îmi permite, aş vrea să o caut pe Isabela pe insula lui.

— Din păcate, Alex… pot să-ţi spun Alex? Îmi plac prescurtările prieteneşti. Din păcate, ai venit prea tîrziu.

— Nu înţeleg!

— Am cunoscut-o pe Isabela. A trecut şi ea pe aici şi nu foarte surprinzător, te căuta pe tine. Spunea că aţi fi suflete pereche.

Bărbatul păstră tăcerea puţin derutat.

— Ai ajuns însă cu trei secole prea tîrziu, continuă copilul cu voce tremurătoare.

Alexandru simţi cum lumea se învîrte în jurul lui şi-şi pierde consistenţa. Tot ce fusese realitate pînă cu o secundă în urmă îşi schimbase sensul. Înghiţi cu greu. Nu ştia…

De dincolo de deal se auziră primele urlete. Mercenarii se întîlniseră cu Gardienii, sau poate îi întîlniseră pe Culegători, deşi era prea devreme pentru ultimii. Urletele continuară un timp îndelungat.

— Am o soluţie pentru tine, reluă Kakmoxes.

Imagusul era palid şi tremura în ciuda căldurii umede a insulei. Din aburii negri răsunau prelung şi sfîşietor vocile îndurerate şi disperate ale hoţilor de vise.

— Ignoră-i. După cum sună, s-au întîlnit cu Mama Viselor. Ceea ce înseamnă că nu veniseră doar să fure nişte vise, ci direct sursa lor. Aroganţa şi ignoranţa oamenilor. Asta este ce m-a fascinat întotdeauna la voi. Asta este şi ce v-a dus atît de departe, în alte lumi.

Brusc, din ceruri se scoborî peste împrejurimi cîntec de îngeri. Urletele se domoliră şi într-un final se înecară în gîlgîituri şi gemete. Vocile îngereşti împletindu-se în coruri tînguitoare învălureau vălătucii întunecaţi ce lingeau dealul în jos, spre nisipuri, spre mare.

— Ah, se trezesc Culegătorii, oftă fericit Kakmoxes.

— Doamne, iartă-mă! – lacrimile îi curgeau lui Alexandru involuntar pe obraji.

Copilul-zeu îşi smulse cîţiva cîlţi de păr din cap şi îi îndesă bărbatului în urechi. Acesta răsuflă adînc şi căzu tremurînd în genunchi.

— Isabela a venit aici acum mai bine de trei secole. A traversat Cîmpurile de Vise şi a trecut dincolo de Capătul Lumii, în Lumea de Dincolo. Era singura soluţie ca să te poată întîlni. O să te învăţ cum să traversezi Cîmpurile şi să treci în Dincolo. Acolo o vei putea găsi, pentru că ea te aşteaptă.

— Mă aşteaptă de trei secole?

— Nu există timp în Dincolo.

— Tu eşti Stăpînul Viselor. Ai putea să-mi spui cine a pus un *vis de intrigă* pe mine?

— Există o clauză de confidenţialitate între mine şi toţi clienţii mei. Nu le pot înşela încrederea, zîmbi zeul.

— Ai putea fi chiar tu! spuse Alexandru cu o undă de mînie în glas.

— Aş putea fi, aprobă Kakmoxes.

— Ar trebui să mă întorc chiar acum în lumea mea!

— Da, ar trebui. Dar atunci, unde vei mai găsi acel scop înălţător dacă-ţi abandonezi aventura?

— Ce scop înălţător?

— De unde ştii că Isabela nu-i singurul tău scop în viaţă? Există doar o singură cale să afli – continuă-ţi drumul şi descoperă ce se află la capăt.

Alexandru îl privi contrariat:

— Ca să treci în Lumea de Dincolo trebuie să mori!

— Nu-ţi fie frică. Nu există moarte.

— Mi-aduc aminte că am citit că acum mii de ani războinicii noştri se aruncau în suliţe pentru a duce mesaje zeilor Zalmului. Erau vestiţi că nu le era frică de moarte. Asta îi făcea invincibili.

— Aşa este, nu există moarte!

— Zeii Zalmului erau zei ai începuturilor, zei ai creaţiei. Asta pînă cînd Dumnezeu v-a înlocuit pe toţi.

Kakmoxes îl privi atent preţ de cîteva secunde. Din glasul lui Alexandru nu răzbătuse nici un strop de ironie. Nu făcea decît să recite din cărţi.

— Ce-ai spus nu are nici un sens. Dumnezeu n-a înlocuit pe nimeni. Nu, noi am fost alături de voi pînă cînd Dumnezeu a interzis altora creaţia, rezervîndu-şi privilegiul numai lui. Atunci, moartea a căpătat consistenţă şi context. Noi am rămas zei ai creaţiei în ciuda noii orînduiri, dar lumile noastre au acum efemerul viselor.

— Dacă moartea a căpătat consistenţă, înseamnă că ea există, nu? Cum îmi poţi spune să trec în Lumea de Dincolo, că nu există moarte, cînd chiar tu recunoşti că acum ea a căpătat consistenţă şi context.

Kakmoxes luă de alături o nouă cîrjă şi-şi propti fruntea în ea. Îl privi trist pe Alexandru:

— Este o problemă de credinţă. Tu ai avut credinţă şi ai venit pînă la Capătul Lumii să-ţi

întîlneşti sufletul-pereche, iar acum nu ţi-a mai rămas nici o sămînţă de credinţă să treci dincolo de Capătul Lumii pentru iubirea ta.

— Am credinţă în iubirea şi în menirea mea, aşa cum cred că există un scop mai înalt în toată această aventură, dar Dincolo…

— Atunci, ia coroniţa asta şi poart-o cînd vei străbate Cîmpurile de Vise. Te va proteja de Culegători. Dar nu şi de Mama Viselor, ori Gardieni.

Alexandru se ridică din nisip. Îşi petrecu geanta pe după gît şi-şi puse lentilele realităţii la ochi. Apoi luă coroniţa şi şi-o aşeză pe cap. Aceasta se topi în părul său. Kakmoxes îşi smulse doi colţi din gingiile putrezite şi-i înfipse în fruntea bărbatului:

— Cu ei te vei apăra de Gardieni. Singurele sfaturi pe care le mai am sînt să o ocoleşti de departe pe Mamă şi să rezişti tentaţiei. Visele din Cîmp nu sînt pentru tine.

Atingîndu-i fruntea, colţii zeului crescură într-o pereche de coarne ascuţite şi tăioase. Alexandru simţi alţi colţi crescîndu-i pe umeri, pe braţe, în coate, din omoplaţi. Erau mici, ca nişte dinţi ascuţiţi.

Prima lună era aproape de creştetul cerului. A doua lună răsărise la rîndul ei peste mare, risipind în apele negre o reflexie verzuie, ce îmbrăţişă dîra argintie a primeia.

Alexandru depăşi dealul de la gura defileului şi văzu Ferma cu toate ferestrele luminate. Îşi aminti strigătele disperate ale mercenarilor şi simţi un nod în capul pieptului. Spre stînga, pe coasta stîncoasă, se înălţa turnul Farului. Alese drumul şerpuit pe lîngă acesta. Piatra albă a Farului era mîncată de sare şi umezeală. Cîlţi de aburi i se agăţau de crăpături precum vata de pielea scorojită. La poalele turnului începea Cîmpul de Vise. O ceaţă albă, strălucind mat, îl acoperea ca o pătură de lînă. Marea se auzea zbuciumată, spărgîndu-se de stîncile de la baza Farului. Se lăsase întunericul, însă mai avea măcar o oră pînă la miezul nopţii, ora Culegătorilor.

Inspiră adînc, înghiţindu-şi frica, şi o luă la fugă peste Cîmp. Recolta era deasă şi încîlcită, moale şi rece. O auzea sfîşiindu-se la înaintarea lui, precum o pînză putrezită. Alerga într-un ritm constant, încercînd să menţină direcţia cu Ferma în spate. Cît mai departe de Fermă, de Culegători şi de Mama Viselor. Lordul Bureba îl minţise. Poate că oamenii lui ar fi avut o şansă să fure cîteva vise dacă nu intrau în Fermă. Cum şi-a putut închipui Bureba că printr-o simplă acţiune vulgară putea răpi o fiinţă mistică, probabil o zeitate în felul ei.

În ciuda cîlţilor de păr ai zeului, din urechi, putea auzi un zgomot ciudat, ca un zbîrnîit de insecte. Ca un stol uriaş de ţînţari, ori muşte. Era un zgomot enervant. Încercă să-l ignore, aşa cum

încerca să-şi menţină ritmul alergării. Nu avea antrenament şi deja simţea cum îl înţeapă splina. Viaţa mondenă îşi spunea cuvîntul. Un şir de luminiţe tremurătoare îşi făcu apariţia la orizont. Se opri mirat, respirînd cu greutate. Privi în spate, dar Ferma nu se mai vedea. Doar lumina Farului, ca o lamă tocită tăind aburul. Prima lună era în creştetul cerului. Îşi apăsă palma peste zona dureroasă a splinei şi inhală adînc, încercînd să-şi regleze respiraţia. Zumzetul de aripi se înteţea odată cu avansarea şiragului de luminiţe.

Daca se întorcea din drum, s-ar fi lovit de Culegători, care trebuiau deja să fie în Cîmp. Dacă îşi continua goana, din faţă veneau mai mult ca sigur Gardienii. Şi peste toate, neputinţa sa fizică.

Oh, Kakmoxes, zeu al deşertăciunii! gîndi panicat. Ce folos puteau avea acum dinţişorii crescuţi sub piele!

O luă iar la fugă în direcţia Gardienilor. Apropiindu-se de ei, începu să distingă detaliile. Trupurile le erau vag umane, cu o piele albă, pătată. Gurile erau despicături pe feţele late, înconjurînd jumătate din circumferinţa capului. Colţi ascuţiţi şi subţiri ca nişte ace le ieşeau de sub buzele vineţii şi groase. Pe spate şi pe braţe aveau mii de perechi de aripi micuţe, străvezii, de insecte, care vibrau cu o frecvenţă uriaşă, susţinîndu-le trupurile buhăite în aer şi ajutîndu-i să zboare cu viteză. Aripioarele emanau o lumină roşiatică, ce lăsa o dîră în spate.

În ultima clipă îl zări la ceva distanţă în faţa sa pe unul dintre mercenari, probabil un supravieţuitor al măcelului de la Fermă. Ţîşnise din aburul viselor unde probabil se ascunsese şi alerga cu viteză în aceeaşi direcţie cu el. Gardienii păreau să nu-l observe. Bărbatul îşi scoase din fugă sabia şi şarjă în tăcere.

Într-o fracţiune de secundă, unul dintre Gardieni îşi căscă spintecătura gurii şi îl înghiţii pe războinic în întregime. Apoi capul i se micşoră la loc şi-şi păstră formaţia de zbor cu ceilalţi, continuînd să mestece.

Alexandru se opri gîfîind. În cîteva secunde paznicii viselor urma să-l înghită şi pe el. Uitase de durere, uitase să respire. Se aruncă pe jos, în ceaţa albă a viselor şi încercă să se lipească de sol pentru a fi acoperit complet. Zbîrnîitul aripilor era infernal. Se apropia cu viteză. Imagusul îşi închise ochii şi-şi înfipse degetele în solul afînat. Zgomotul trecu cu rapiditate pe deasupra lui, apoi se îndepărtă. Aşteptă un timp pentru a se asigura că distanţa dintre el şi monştrii era cît de mare se putea, apoi îşi aminti să respire. Inhală cu nesaţ şi se înecă cu aburul luminos. Un soi de seminţe îi intraseră în gură. Scuipă speriat. „Rezistă tentaţiei!“, îl avertizase Kakmoxes. „Tentaţiei îi rezist, dar cum să rezist accidentului?“ zîmbi el cu uşurare. Scăpase de Gardieni!

Se ridică în genunchi scuipînd şi rîzînd. Închise gura şi crăpă între dinţi o sămînţă pe care nu o simţise. Îl cuprinse o senzaţie de sufocare şi căldură, şi un gust dulceag i se răspîndi pe limbă. Noaptea prinse a se lumina în jurul său în culori blînde. Cu un ultim efort de voinţă, înainte de a ceda visului, scuipă iar şi sămînţa ascunsă zbură spre covorul de ceaţă. Doar o crăpase, nu o spărsese complet. Întunericul şuieră înapoi în realitate, şi cu el, un uşor zbîrnîit.

La cîţiva paşi de el, din beznă se desprinse unul dintre Gardieni. Unul singur, rămas în urma liniei celorlalţi. Un zvîcnet iute din aripi, o dîră roşiatică în urmă şi distanţa dintre ei se topi. Monstrul îşi căscă gura şi-şi expuse acele dinţilor brusc crescute în lame tăioase, lungi ca nişte săbii.

Panica puse stăpînire pe Alexandru şi odată cu ea, furia. Neputinţa. Dinţii divini plantaţi sub piele îi ieşiră reflex sub forma unor ţepi uriaşi şi spinoşi. Auzi colţii Gardianului izbindu-se de ţepii săi şi atunci icni cu ultimile puteri şi izbi disperat cu braţele spinoase.

Se opri cînd realiză că nu mai lovea decît aerul şi că inamicul său zăcea sub pătura de ceaţă. Stropi negri de sînge pluteau ca într-o suspensie la suprafaţa aburului. Ţepii i se retraseră sub piele. Respira sacadat. Era singur. Era linişte. Era întuneric în toate direcţiile. Nu mai ştia de unde venise şi încotro se îndrepta.

Încercînd să-şi controleze greaţa, studie îndelung peisajul. Era iarăşi pustiu şi întuneric. Apoi realiză că de fapt percepea iarăşi, foarte vag, vibraţia aripilor Gardienilor. Alexandru privi în jur, cu inima bătîndu-i violent în piept. Încă nu-i putea vedea. Închise ochii şi se concentră. După cîteva secunde îi deschise, îşi întoarse capul spre stînga şi desluşi o linie de punctişoare roşiatice.

O luă la fugă în direcţia opusă. Plămînii nu-l mai ardeau, durerea de splină îi trecuse, cît de departe putea fi Capătul Lumii? Doar era pe o insulă, nu putea fi chiar atît de mare. Alerga fără să se gîndească, încercînd doar să-şi păstreze un ritm constant şi o respiraţie regulată. Alergă pentru ceea ce i se păru o noapte întreagă, dar zbîrnîitul continua să se apropie inexorabil. Ştia că într-un final îl vor prinde din urmă dacă nu ajungea la destinaţie mai repede, dar nu voia să se gîndească la asta. Voia doar să poată respira pînă la capăt. Îl dureau şalele, spatele, umerii, ficatul, dar picioarele încă îi mai rezistau.

Într-un final se împiedică şi căzu ca un trunchi de copac, făcînd pîrtie printre vise. Se ridică iar şi auzi zbîrnîitul foarte, foarte aproape. Sesiză cu colţul ochiului lumina roşiatică a aripilor Gardienilor şi atunci se aruncă la loc, pe burtă, încercînd să intre sub plapuma de ceaţă.

După cîteva secunde bune, îşi dădu seama că zbîrnîitul continua să se auda la fel de puternic şi nu se îndepărtează. Se ridică din ceaţă şi privi în spate. Gardienii erau aliniaţi pe o linie invizibilă, la doi paşide el. Îl priveau toţi inexpresivi, clămpănind din gurile mari şi scrîşnindu-şi colţii ca acele. Toate miile de aripioare li se roteau cu o frenezie nebună, răspîndind în aer văpăi de foc.

Se ridică tremurînd şi gîfîind. Icni la durerea generală din trup. Îi privi uimit. Ce aşteptau? Era al lor. Nu mai avea putere să se apere, nu mai avea unde să fugă.

O lovitură în spate îl dezechilibră şi-l obligă să facă un pas în faţă. Era la o întindere de braţ de paznicii viselor şi le putea mirosi izul dulceag, de putrefacţie. Un val de aer rece îi îngheţă obrajii. Fălcile celui mai apropiat monstru clămpăniră în gol, în direcţia lui.

Auzi şuierul din spate şi se aruncă într-o parte înainte să primească şi a doua lovitură. Nu văzu pe nimeni, însă simţi aerul mişcat de lovitura invizibilă. Părea ca şi cum o fantomă încerca să-l lovească cu o lopată. Se rostogoli cîţiva pasi, cît mai departe de Gardieni şi se ridică. În urma lui, lopata invizibilă izbi pămîntul de două ori, cu tăişul. Îşi smulse lentilele înnebunit şi-l văzu pe groparul descărnat, ce tîra lopata după el.

Privi în jur şi urlă cu toată deznădejdea. Ieşise din Cîmpul de Vise în Cîmpia Sălbatică, întinderea

de la Capătul Lumii pe care creşteau visele sălbatice si necontrolate de nici un Zeu.

***

După foarte mult timp, Alexandru căzu în genunchi, apoi se sprijini în pumni.

Cînd îşi luase lentilele de la ochi se trezise înconjurat de toate coşmarurile pe care omenirea le putuse avea vreodată, pe toate lumile şi în toate universurile. Panica îi activase reflexul prin care toţi dinţii plantaţi sub piele de Kakmoxes i se transformaseră în colţi şi ţepi. Trupul îi devenise o maşină de tocat coşmaruri. Alergase, mersese, apoi se tîrîse toată noaptea şi ziua următoare, prin ceaţă, neguri şi aburi urît mirositoare. Sub lumina anemică a unui soare sufocat de nori, prin ploaie şi ciulini, prin urlete şi horcăituri. Prin sîngele negru şi carnea sfîşiată a viselor sălbatice.

Pentru ca într-un final să ajungă la Capătul Lumii, pe buza neantului. Un val de pămînt acoperit de mărăcini se întindea dintr-o margine de orizont in celalaltă. Iar dincolo de valul de pămînt era un gol întunecat. Pînă şi ceaţa se oprea tremurătoare, lingînd neantul pe buza lumii.

Rămase acolo un timp îndelungat în genunchi, doar respirînd. Respirînd şi existînd. „*Nu-ţi fie teamă. Nu există moarte“,* îi spusese Kakmoxes. Sigur că nu exista, însuşi Dumnezeu le-a spus oamenilor că dincolo de moarte îi aştepta fie Raiul, fie Iadul. Normal că nu exista moarte în sensul stingerii totale, al nefiinţei.

Războinicii noştri nu credeau în moarte. Asta-i făcea invincibili.

— Nu mai înţeleg nimic, Kakmoxes! – glasul îi era răguşit.

Războinicii din vechime se aruncau în suliţe pentru a ajunge la zeii lor. Un drum fără întoarcere. Ştia asta din cărţile de istorie. Dar cine le promitea lor că vor ajunge în Rai şi nu în Iad? Sau de fapt, că vor ajunge la zeii lor şi nu la Dumnezeu? Glasul de copil al lui Kakmoxes repeta la nesfîrşit în mintea sa: „*Nu-ţi fie frică de moarte...*“

Alexandru se ridică. Privi în jur, seara mohorîtă, mărăcinii, valul de pămînt, apoi bezna de dincolo de Capătul Lumii. Trase aer în piept şi făcu un ultim pas peste buza lumii.

***

Nu ştia cît timp fusese inconştient. Ori poate mort! Plutea printr-un spaţiu în care nu vedea, nu auzea şi nu cădea nicăieri. Încercă să strige, dar sunetul care-i ieşi printre buze fu absorbit ca într-un burete înainte de a putea fi auzit. Nu era linişte. Era o lipsă totală de sunet, aşa cum era o lipsă totală de lumină. Se afla în Lumea de Dincolo, care de fapt nu exista. Se afla în nefiinţă. Nu numai dincolo de Capătul Lumii, dar şi dincolo de capătul drumului. Sfidase orice raţiune, îşi abandonase credinţa în Dumnezeu şi viaţă de după moarte pentru ca s-o găsească pe Isabela. Ca sa fie împreună cu ea în Dincolo şi acum era singur şi nimic nu exista în jurul său.

În nefiinţă nu exista timp, aşa încît trecerea sa nu conta. Tot ce conta era timpul intern. Simţea trecerea timpului chiar şi fără nici un reper exterior. Ceea ce însemna că în nefiinţă el era singurul lucru care exista. Ideea îl oripilă. Căzu într-o disperare şi mai cruntă.

La un moment dat simţi că îi era foame. Începu să plîngă, ajuns la capătul exasperarii. Lacrimile nu-i alunecau pe obraji ca în lumea normală, ci pluteau în jurul feţei lui. Le vedea pînă la o distanţă de o palmă, după care dispăreau în beznă. Îşi imagină că sînt stropi de ploaie, graşi şi grei, ploaie de toamnă tîrzie, căzînd în jurul lui cu ropot furios. Îi plăcea toamna. Îi plăcea în special în oraşele mari, cu ploaia udînd piatra şi cărămida, şi cu lumina aceea gri-portocalie, apăsătoare, de seară ploioasă.

Deschise ochii şi constată cu stupefacţie că în nefiinţă ploua. Ploua cu stropi graşi şi grei din bezna de deasupra, iar în jurul său începuse să se lumineze cu raze cenuşiu-roşiatice, de amurg tomnatic. Prinse a rîde – sigur că da, el era un imagus. Crea imagini, crea realităţi vizuale pentru afacerile clienţilor sai. De ce nu şi pentru el! Îşi imagină o stradă cu caldarîm umed de la ploaie şi faţade de case din cărămidă roşie şi udă, cu ferestre înalte şi lucioase, şi acoperişuri cu şindrilă. Felinare luminau strada din trei în trei paşi şi la capătul drumului…

Oftă cu greutate. La capătul drumului ar fi trebuit să fie Isabela. Închise ochii şi-şi aminti imaginile din vise – pielea bronzată, părul roşcat căzînd în zulufi grei peste umerii goi, ochii verzi, rotunzi şi mari, pometii ridicaţi şi proeminenti, pictaţi vag cu pistrui, buzele pline şi roşii. Isabela era un înger. În ciuda faptului că cineva îi manipulase visele şi că fusese victima unei intrigi de vis, nu putea nega că sentimentele sale mergeau dincolo de manipulare. Întîmplător sau nu, Isabela era chiar sufletul său pereche!

Indiferent ce ar fi creat în Lumea de Dincolo, nu va putea niciodată umple golul lăsat de absenţa Isabelei…

Care stătea în capătul străzii şi privea buimăcită în jur. Avea aripi cenuşii de ceaţă crescute în spate. În cele din urmă privirea îi căzu pe el.

— Ai venit! şopti ea.

— Isabela?

— Te-am asteptat trei secole!

Ochii ei erau întunecaţi şi neclintiţi. El îngheţă.

— E imposibil! Cum ai putea ştii aşa ceva? Aici nu curge timpul. Eşti chiar tu, adevărata Isabelă?

— Uneori îmi pierdeam credinţa, dar în adîncul sufletului meu ştiam că nu mă vei abandona.

Se strînseră în braţe cu răsuflările întretăiate. Aripile ei erau calde şi lipsite de substanţă. Cu toate astea îşi păstrau forma. Ploaia încetase în momentul apariţiei. Alexandru inhală cu nesaţ, apoi se opri – părul ei mirosea a „închis“. Ca un lucru ţinut prea mult timp în dulap. O privi în ochi

– era chiar ea, frumoasă ca-n primul vis şi totuşi schimbată. Nu îmbătrînise nici măcar o singură zi, dar nu mai avea aerul de prospeţime şi veselie din amintirile lui. Era aspră şi foarte tristă.

Degetele ei îi trasară bărbatului conturul feţei, apoi o palmă grea pe obrazul stîng îi zgudui capul. O privi surprins, neştiind cum să reacţioneze. O lumină stranie îi lucea Isabelei în ochi. Aripile i se zbătură stropind ceaţă împrejur. O a doua palmă căzu ca fulgerul şi-i arse şi obrazul drept. Se retrase şocat.

— Isabela!

— Ştii cît înseamnă trei secole?

Privi în jur panicat. La ambele capete de stradă se desfăşura bezna nefiinţei. Acum era sigur că ea era Isabela cea reală, şi nu o creaţie de-a lui, pentru că o asemenea creaţie nu l-ar fi pălmuit! Sau cel puţin, ea era ceea ce mai rămăsese din Isabela după secole de singurătate.

— Unele lumi se destramă în mai puţin de trei secole, iar eu am stat în beznă, în nimic, timp de trei sute de ani, trei mii şase sute de luni, o sută opt mii de zile, două milioane cinci sute nouăzeci şi două de mii de ore…

„Acum sînt sigur că cel care a pus *intriga de vis* pe noi a fost Kakmoxes. Ne-a păcălit pe amîndoi. Eu m-am născut la mai mult de două secole de tine“, spuse Alexandru.

Îi prinse mîinile într-un gest tandru, în parte pentru a-i arăta că ajunsese, că acum era acolo cu ea, în parte pentru a preveni viitoarele lovituri.

— Nimeni nu mi-a spus că am de aşteptat trei sute de ani. N-ai cum să înţelegi! În întuneric – Vocea îi tremura.

— Nu există timp în Lumea de Dincolo! repetă el. N-ai fi putut simţi trecerea timpului…

— În liniște!

Alexandru spera să-i vadă lacrimile umezindu-i ochii. Dar ochii ei erau uscaţi. Seci. Îi luceau ciudat.

— Nimic solid în jur. În disperare!

Strigătul ei umplu strada de ecou. Îi împroşcase faţa cu salivă. Îl lovi cu botul cizmei în osul piciorului.

Alexandru scrîşni de durere, îi dădu drumul la mîini şi şchiopătă cîţiva paşi în spate. Înţelegea. Înţelegea pe deplin. Aşteptă ploaia de lovituri, dar acestea nu mai veniră. Isabela se uita în josul străzii. Avea ochii stinşi şi o privire pierdută. Părul ei, observă el acum, îşi pierduse din strălucirea roşiatică, era mai mult ca un castaniu şters, prăfuit. Iar pielea nu-i era bronzată, aşa cum o ştia el din vise. Pielea ei era de un alb străveziu, parcursă de vinişoare şi pătată de pistrui. Încă era frumoasă, dar într-o manieră ce-ţi îngheţa sîngele în vine. Aripile o învăluiau protector într-un cocon de ceaţă. Se scufundase şi mai adînc în mintea ei. Simţea că o pierde.

— Îţi place strada mea? încercă el, dar ea nu reacţionă.

— Este strada pe care locuiesc…, reluă el şi vocea îi tremură. Oftă.

— Strada…, murmură ea şi în acel moment el simţii că strada capătă substanţă dincolo de voinţa sa. Că începe să existe.

Kakmoxes. Un zeu al Zalmului, căruia i se luase dreptul de a mai crea lumi. Alexandru înţelese acum – asta era modalitatea lui de a se răzbuna pe Dumnezeu. În Lumea de Dincolo, într-o lume nonexistentă, dincolo de Capătul Lumii lui Dumnezeu, Kakmoxes adusese doi oameni cu calităţi complementare, un Imagus şi o Vorbă, cu talentul şi puterea de a crea o lume în afara jurisdicţiei dumnezeieşti, ca un ultim act de frondă al vechilor zei.

Alexandru o luă în braţe pe Isabela. Spera doar să nu o fi pierdut complet. Spera ca dulcea şi buna Isabela de acum trei secole încă să mai existe în mintea ei deranjată.

— Şşşşş, o să am grijă de tine, îi murmură în ureche.

Înaintară pînă în capătul străzii şi se opriră în faţa beznei. Imagusul îşi imagină un cîmp cu flori şi copaci, iar în mijlocul cîmpului un deal împădurit.

— Poiană, îi şopti el în ureche.

— Poiană, repetă ea şi peisajul începu să trăiască.

Îşi imagină o casă mare în vîrful dealului, cu ferestre zăbrelite şi pereţi albi. Întreaga imagine era ca o insulă în mijlocul oceanului de beznă, dar

el o înconjură cu un gard din metal, înalt şi des. Deschise poarta şi intrară în poiană. Sub ei apăru o alee pietruită care se sfîrşea la poalele dealului cu nişte trepte din piatră.

— Casă, îi şopti el.

— Casă, repetă ea cu ochii seci.

Da, ajunseseră acasă şi el trebuia să se asigure că această Evă a Lumi de Dincolo de Lume nu se putea aventura în beznă, să se piardă, în timp ce el va fi plecat să construiască lumea.

***

„Alexandru a creat lumea în şapte ani, apoi le-a spus copiilor săi: *Voi avea grijă ca nici un zeu să nu pătrundă aici, să-mi pîngărească creaţia cu divinităţi crude şi iresponsabile.*

Ce zei, Tată? l-a întrebat Mihail, fiul cel mare, stăpînul apelor. Nu noi sîntem zeii?

Mă referam la zei falşi, răspunse Alexandru după un timp.“

(Tahon: Facerea Lumii, Cartea I)

BIBLIOTECA FĂRĂ SFÎRŞIT

Există o bibliotecă unde ţi-e frică să intri, să nu-ţi laşi un capăt al intestinului subţire fixat de biroul de informaţii cu o ţepuşă şi în drum spre ieşire să-ţi ţii cu degetele tremurînde maţul ce se deşiră printre rafturile pline de cărţi aranjate alfabetic, precum firul Ariadnei prin labirintul minotaurului. În acea bibliotecă este păstrată Cartea Cuvîntului...

Pentru a mia oară, Johnny Dinte-Stricat se împiedică la sfîrşitul aceleaşi propoziţii, oftînd cu frustrare. Scrisese aproape întreaga povestire, dar se poticnise atunci cînd unchiul Eugen a pus mîna pe ea. Observaţiile lui Eugen îl hăituiau obsesiv şi nu-şi putea închipui cum reuşise unchi-său să ridice atîtea probleme: De ce este intestinul tras în *ţeap*ă *pe biroul de informaţii? Ce-ai făcut să superi în aşa hal bibliotecarul?* Cartea Cuvîntului? Ce titlu mai e ş*i ăsta?* Johnny se gîndise că începutul poveştii era bun, dar băgăreţul de unchi-său avea o altă părere.

Johnny parcă maşina o stradă mai jos de Biblioteca de Referinţe. O încuie şi se îndreptă spre clădire. Atunci îi observă pe ceilalţi. Unul dintre ei se afla pe partea de nord a intersecţiei şi un altul pe partea de sud. Nu reuşea să-l observe pe cel de-al treilea. Traversă strada pe partea opusă a intersecţiei, încercînd să mărească

distanţa dintre ei şi el. Cei doi îl observară şi începură să-l urmărească. Din ce în ce mai aproape. Nu avea la el decît cuţitul de vînătoare şi oricum, nu şi-ar fi dorit un incident. Nu astăzi.

Ceilalţi vînau de obicei în grupuri de cîte trei. Cumva, fuseseră selectaţi cu toţii să fie mici de statură, chei şi întotdeauna îmbrăcaţi în haine gri. Daca nu ştiai că eşti urmărit, n-aveai cum să le observi prezenţa în mulţime. „Aş putea să-i fac“, îi spusese unchiului Eugen. „Nu te pune cu ei!“ îl avertizase Eugen. „Sînt prea periculoşi. N-ai nici o şansă. Ei nu se luptă ca noi, restul lumii.“

Îl sună pe unchi-său şi-i spuse că a ajuns la Bibiloteca de Referinţe, dar că ceilalţi i-au prins iarăşi urma. Acesta îi răspunse că va avea el grijă de ei. Cu toate astea, Johnny ştia că oamenilor lui Eugen le va lua cel puţin douăzeci de minute să ajungă în zonă. Avea nevoie să scape de ei mai rapid. Atunci îl observă pe cel de-al treilea în faţa intrării în bibliotecă.

Se hotărî să nu intre. Le-ar fi fost mult prea uşor să ajungă aproape de el. În plus, nici nu voia să-şi compromită misiunea. Făcu dreapta şi fugi în josul străzii laterale bibliotecii, spre partea din spate a clădirii. Dădu colţul şi încetini să-şi dea seama care-i sînt şansele acolo. O uşă se deschise în zidul bibliotecii într-un loc în care se vedeau numai cărămizi înainte. Figura pală şi destrămată

a bătrînei Doamnei Rusoaice îl invită înăuntru. Nu-şi mai văzuse niciodată fantoma în afara casei sale. Şi totuşi avea încredere în ea. Doi oameni erau deja înauntru, holbîndu-se cu gurile căscate la el. Uşa se topi în zidul din spatele său. Spaţiul dinăuntru era mic. Îi înghesui pe cei doi şi-i şîşîi să păstreze tăcerea. Era întuneric.

— Asta-i o zonă restric…, încercă să vorbească unul dintre ei, o femeie.

Johnny îi puse mîna pe gură şi-i trase un şut între picioare companionului ei, ca să fie sigur că cei doi îi vor lăsa cîteva secunde de linişte. Companionul gemu şi căzu. Îi auzi pe urmăritorii săi oprindu-se în faţa invizibilei intrări.

Aceştia vorbeau prea încet ca să poată distinge ceva. Apoi zidul din spatele lui Johnny se cutremură. Unul dintre ei prinsese să tragă şuturi şi pumni. Era foarte aproape de poziţia uşii ascunse. Johnny simţi că femeia vrea să spună ceva sub palma sa. O şîşîi iarăşi şi-i şopti:

— Dacă scoţi vreun cuvînt eşti moartă. Amîndoi sînteţi.

Înăuntru se făcu linişte. De afară se auzeau loviturile furioase ale celorlalţi în zid. Urmăritorii cenuşii găsiseră în fine uşa. Suna diferit faţă de cărămizi. Dar aceasta nu se deschidea oricît de tare încercau. După o periodă renunţară şi se făcu linişte şi de cealaltă parte a zidului.

Companionul aprinse o lanternă. Johnny observă că se aflau într-un mic hol, între două uşi.

Una spre interiorul bibliotecii, iar cealaltă fiind cea ascunsă. Individul cu lanternă era un tînăr de culoare cu o coafură afro uriaşă şi ochelari cu rame groase, de plastic. Femeia era scundă, cu o constituţie solidă, cumva îndesată. Ochii îţi erau ascunşi în spatele unor ochelari cu lentile fumurii. Părea o încrucişare între John Lennon şi o profesoară de liceu. Îl privea cu sprîncenele ridicate a mirare. Îşi luă palma de pe gura ei şi-i privi ca pe nişte şobolani încolţiţi.

— Te putem ajuta cu ceva? îl întrebă ea.

— Puteţi începe prin a stinge lanterna! şopti el şi pentru moment, expresia individului de culoare îi arătă că era impresionat de puterea de convingere a lui Johnny. Doar o gustase mai devreme.

— Mick, să nu cumva! şuieră femeia şi încercă să se întoarcă spre companion. Dar spaţiul era mult prea mic pentru astfel de manevre.

— Stinge-o! mîrîi Johnny.

— Nu…, spuse Mick, sunînd mai mult a întrebare decît hotărîre.

În aceeaşi clipă, o figură tremurătoare apăru în mijlocul lor. Era o doamnă în vîrstă, îmbrăcată în stilul sfîrşitului de secol XIX. Mick ţipă şi stinse lanterna. Din afară se revărsă în holul lor un zgomot de cuţit zgîriind uşa. Un răcnet se auzi prin zid. Apoi uşa prinse a se zgîlţîi iarăşi sub loviturile celorlalţi. După un timp renunţară.

După cîteva secunde liniştite, Johnny spuse pe un ton grav:

— Pe tine te știu.

— Pe mine, boierule? Fusese vocea băiatului de culoare. Înspăimîntată și micuță.

— Nu, pe ea, zise Johnny. Ea este sarcina mea.

— Ooo, nu! murmură femeia. O să țip. Mick, deschide odată ușa aia.

— Am încercat, Li'l Leel. E blocată…– vocea lui Mick tremura precum flacăra unei lumînări prinsă în curent. Ceva o ține încuiată.

— Nimeni nu mișcă sau țipă, spuse Johnny. Apoi adăugă, simțindu-le așteptarea: Dacă țipi, mori. Iarăși.

— Și dacă nu țip? Tocmai ai spus că eu îți sînt sarcina.

— Da, îmi ești. Tocmai mă îndreptam către biroul tău cînd am constatat că sînt urmărit.

Cîteva momente mai tîrziu, femeia întrebă:

— Tinere, NU MI-AI RĂSPUNS la întrebare.

— Nu ți-am răspuns? susură bărbatul în urechea ei.

Păstră tăcerea pentru cîteva secunde. Cînd reîncepu, vorbea cu vocea sa normală:

— Avem de vorbit. Mick, poți deschide, te rog, ușa către bibliotecă? Este mai sănătos dacă reușim să intrăm.

Îl auzi pe tînăr umblînd la încuietoare. După cîteva încercări, acesta spuse cu vocea tremurată:

— Nu pot, boierule. Este înțepenită.

— PENTRU DUMNEZEU, MICK! izbucni femeia.

— Doamna Bailey, dacă te-ai putea lipi de peretele din spate, aş încerca să trec în locul lui Mick şi tu te-ai strecura aici. O să rezolv eu uşa.

— De ce te-aş crede?

— Sau am putea să rămînem blocaţi aici pînă cînd nu mai reuşim să respirăm. Mick a mîncat un mic dejun cu ouă şi brînză. Îl pot simţi chiar şi în partea asta. Nu-mi închipui ce înseamnă asta pentru tine, lipită de el.

— Bine, aprobă femeia. „Dar trebuie să începi să vorbeşti, TINERE. Cum de-mi ştii numele?

— Cum de-ţi ştie numele? sări Mick. Li'l Leel, cum de are propria sa fantomă? Cum de-a ştiut de uşa secretă? Pe care oricum, a compromis-o.

— Şi astea, dar MAI ÎNTÎI, accentuă ea fiecare literă din fiecare cuvînt, cum am devenit sarcina ta şi ce înseamnă asta?

Se luptară cîteva minute să-şi schimbe locurile. Apoi Johnny se lăsă într-un genunchi şi în timp ce lucra la încuietoarea uşii, prinse a vorbi:

— Ai putea să mă ajuţi cu lanterna, Mick? Doamnă Bailey, numele meu este Johnny Dinte-Stricat şi trebuie să te contactez cu trei mesaje— unul bun şi două proaste. Asta ar explica cum de-ţi ştiu numele şi de ce eşti în sarcina mea…

— Stai puţin, boierule, îl întrerupse Mick. Numele tău este Johnny Dinte-Stricat, aşa cum îl cheamă şi pe gangster?

— Da, deşi nu-mi place să mi se spună că sînt gangster.

— Tu EŞTI Johnny Dinte-Stricat, gang…

— Bun, şi mergem mai departe. Avem alte lucruri mai importante de discutat.

— ÎN REGULĂ, domnule Dinte-Stricat, care-i vestea cea bună?

Femeia avea un mod de a pronunţa cuvintele de-i ridica părul în cap lui Johnny. Acesta îşi înghiţi iritarea şi spuse simplu:

— S-a rezolvat.

Deschise uşa interioară într-o altă încăpere întunecată. Lanterna lui Mick dezvălui spaţiul. Era un coridor. Doamna Bailey ieşi la rîndul său şi o luă la stînga. Trecu o cartelă printr-un scanner şi o uşă glisă cu un şuierat. De data asta ieşirea dădea într-un coridor luminat. La capătul lui era o ieşire către zona publică a bibliotecii. Johnny observă silueta unuia dintre indivizii chelioşi şi cenuşii aplecată asupra încuietoarei către coridorul unde se aflau ei acum. Îi auzi sculele lucrînd asupra mecanismului broaştei.

— Haide la mine în birou, domnule Dinte-Stricat. Sper să nu dureze mult, spuse femeia.

— Unde-i biroul?

— PE SCĂRI ÎN SUS, îi arătă ea o casă a scărilor in zona interzisă publicului, opusă celei unde se aflau acum oamenii cenuşii.

— Bun. Trebuie să ne grăbim.

Biroul era o încăpere mare, umplută cu hărţi şi turnuri de dosare. Femeia se aşeză la o masă. Mick închise uşa în urma lor şi aşteptă. Johnny, goli

unul dintre scaune de hîrtiile depozitate pe el şi luă loc la rîndul său.

— TE AŞTEPTĂM, domnule…

— Johnny, spuse el rapid. Ultimul tip care mi s-a adresat domnule Dinte-Stricat nu a fost găsit încă.

Aceasta era una dintre glumele sale obişnuite şi încă îl mai amuzau reacţiile oamenilor cînd o auzeau. Încercă să nu zîmbească.

Doamna Bailey se încruntă, sau cel puţin sprîncenele sale indicau încruntare. Nu-i putea vedea ochii prin lentilele fumurii. Nu avea încredere în oamenii care-şi ascund ochii. Nu avea încredere în ea. Nu, de fapt ea îi displăcea. Dar el era un profesionist.

— Bun, vestea cea bună este că eu sînt noul vostru vînător.

— Că tu eşti ce? se înecă ea.

— Ce s-a întîmplat cu vînătorul nostru? întrebă Mick. Băiatul se privi în ochi cu doamna Bailey, oroarea fiind vizibilă pe faţa lui.

— Exact, spuse Johnny.

— Nu înţeleg…, bîigui Mick.

— Dacă avem vreo ocazie, o să-i întrebăm pe oamenii cenuşii, îi răspunse Johnny. Apoi continuă: Prima veste proastă este că am fost trimis de Miez să vă dau următoarea noastră misiune şi este una urîtă.

— Miez! izbucniră în acelaşi timp tînărul de culoare şi femeia.

— Mda. Familia mea nu lucrează de obicei cu persoane din afară, dar acum este o situaţie specială. Am înţeles că este alertă globală. Miezul

a mobilizat echipe din toate colţurile lumii şi i-a plasat pe toţi sub comanda ta, doamna Bailey. Aşteaptă cu toţii ordinul de a pleca în misiune.

— Cum ai aflat de Miez?

— Unchiul meu, Eugen, a fost în contact cu ei de mai bine de două decenii.

— Unchiul tău Eugen! pufni ea. Eugen Grădinaru este UNCHIUL TĂU?

— Nu este el cel numit Machiavelli al lumii interlope moderne?

— Pe bune, Mick. Dacă mai faci chestia asta o singură dată…, Johnny lăsă idea să plutească în aer şi se uită fix în ochii băiatului. Acesta clătină din cap şi se aşeză pe un taburet lîngă şefa lui.

— Oricum, contactul nostru ne-a spus că există o organizaţie în spatele bibliotecilor din întreaga lume, o organizaţie pusă la punct de Miez cu mult timp în urmă. Şi că aici s-ar găsi cartierul general al acestei organizaţii. Contactul meu m-a trimis aici ca să fiu vînătorul vostru pentru misiunea asta şi ca să-ţi dau asta.

Puse pe masă o bucată de hîrtie. Doamna Bailey o luă şi o deschise. După un timp, îl privi pe Mick:

— E urît. Apoi se întoarse spre Johnny: Cum s-a întîmplat aşa ceva? Cine a putut să găsească o cale afară din lumea noastră cu tehnologia existentă?

— Băga-mi-aş! murmură Mick.

— Mai rău, în toată harababura asta, Miezul vrea să implice familia lui Eugen Grădinaru, spuse ea; îl privi iarăşi pe Johnny. Ce vrea familia ta prin

plasarea ta aici, domnule Dinte-Stri… Johnny? întrebă ea grijulie.

— Am primit o invitaţie la o afacere, spuse el, scoţînd o altă bucată de hîrtie din buzunar. Cînd a aflat despre ce e vorba, Eugen le-a spus să…

Făcu o pauză şi-i urmări femeii sprîncenele ridicîndu-se. Decise să nu mai provoace o nouă criză de vorbit cu capitale.

— Ah, de fapt le-a spus s-o lase baltă. Să uite de afacere. Numai că lor nu le-a plăcut îndemnul şi acum se ţin după mine. De asemenea, ai un sifon în organizaţie, aşa că acum au aflat şi ei de voi şi sînteţi următorii pe listă. Ăştia erau cei care încercau să intre în bibliotecă după mine, prin intrarea secretă. Bătrîna Doamnă Rusoaică m-a ajutat să o găsesc.

— Un minut, boierule, interveni Mick. Este cumva bătrîna Doamnă Rusoaică fantoma ta? Vorbeşte cu tine?

— Ea este contactul nostru cu Miezul. A fost în familia mea pentru mai mult de un secol. N-a vorbit niciodată cu noi, pînă acum douăzeci de ani.

— Şi noi avem o fantomă în Biblioteca de Referinţe, spuse Mick. N-a vorbit însă niciodată cu mine.

Femeia luă de pe masă cel de-al doilea obiect oferit de Johnny. Era o bucată de carton groasă. Suprafaţa îi era texturată precum o cîrpă aspră. În centru avea un pătrat în care era tipărită o mică

porţiune dintr-o hartă. Dedesubt, erau două rînduri scrise cu litere groase în cerneală stacojie:

Drumul Sîngelui te aşteaptă
Vino la lună plină

— Cartonul este făcut din bumbac cu urme de sămînţă de cînepă. Dacă-l arzi, fumul te poate droga. Nu ştiu dacă şi asta e parte din mesaj. Cerneala este amestecată cu sînge omenesc, spuse Johnny.

— O invitaţie. Ştii cine v-a dat-o? îl întrebă Leel cu voce tremurată.

— Încă nu. Eugen a primit-o anonim. Se pare că există ceva posibilităţi de cîştig pentru cei care aleg Drumul Sîngelui. Unchiul meu însă bănuieşte că preţul este prea mare pentru omenire; invitaţia este prematură şi o vom plăti cu vîrf şi îndesat.

— Care este mesajul de fapt? îl întrebă Leel, dîndu-i invitaţia înapoi.

— Dacă acceptă, trebuie să meargă la adresa de pe harta din pătrat la miezul nopţii în următoarea noapte cu lună plină. Ceea ce înseamnă patruzeci şi opt de ore începînd de astăzi. Dacă nu ne omoară ei între timp, întîlnirea ne va da posibilitatea să descoperim cine este în spatele afacerii.

— Johnny, n-am nevoie de tine în echipa mea, îi spuse doamna Bailey după câteva secunde.

— Nu e hotărîrea ta, doamna Bailey. Deja sîntem în aceeaşi echipă. Şi timpul trece.

Femeia aşteptă. Chiar şi tăcerea ei părea să sune a litere mari.

— Avem patruzeci şi opt de ore să închidem afacerea asta, oricare ar fi ea, doamna Bailey. Pentru că dacă nu o facem, am înţeles că omenirea va intra în conflict cu Miezul.

***

— Chiar mă întreb ce i-a determinat pe cei de la Miez să lucreze cu tine, spuse Mick.

Johnny tresări. Uitase de Mick. Slavă Domnului că rămăsese tăcut pe drumul către locul de unde trebuiau să obţină coordonatele pentru destinaţia misiunii lor.

— Dacă-i interesa părerea ta, ţi-ar fi spus, continuă Johnny să conducă şi încercă să-l ignore pe băiat.

— Da, boierule, dar… – Mick se opri atunci cînd observă privirea lui Johnny.

— Ce mă întreb eu, începu bărbatul, este de ce avem nevoie să obţinem coordonatele de la o terţă parte atunci cînd voi aveţi propriul vostru contact la Miez.

— Tu ştii că Miezul este de fapt chiar el o bibliotecă? îi răspunse băiatul printr-o altă întrebare.

„Miezul!“, asta era o nouă perspectivă pentru Johnny.

Cu toate astea, surpriza sa era umbrită de iritare. Unchiul Eugen arăta acelaşi tip de aroganţă intelectuală. Îşi iubea unchiul, dar uneori… Ei bine, în cele mai multe dintre cazuri îşi dorea să poată scrie despre un personaj precum Eugen. Deşi nimeni nu putea să-l introducă în vreo ficţiune pe Naş şi să scape.

— Da, boierule. Este ca un fel de Prima Bibliotecă a tuturor şi binenţeles că este condusă de Bibliotecari.

— Iar voi nu vă luaţi coordonatele de la contactul vostru pentru că…

— Pentru că Bibliotecarii ne pot transmite numai mesajele. Coordonatele vin de la un grup diferit, o organizaţie diferită, care este atît de departe de omenesc încît nu au reuşit să găsească o modalitate mai directă de comunicare. Aceasta este cea mai uşoară cale pentru ei. Dar n-avem probleme cu asta, boierule. Sîntem buni în ceea ce facem.

— Ar fi bine să fii bun, băiete, Johnny parcă maşina în faţa spitalului de boli nervoase de la Queen West cu Ossington. Încuie uşile şi privi nedumerit spitalul:

— Bun, ia-o înainte şi deschide drumul. Asta e piesa ta.

Mick intră în parcul din faţa spitalului şi se uită cu atenţie la toate băncile. Apoi se întoarse la stradă şi privi în josul ei. De cealaltă parte a străzii

erau înşirate galerii de artă, cafenele, studiouri şi bodegi. Dintr-una dintre bodegi ieşi nesigur pe picioare un cerşetor bătrîn, cu o barbă lungă şi încîlcită, păr vîlvoi şi nişte haine ce păreau o arenă a petelor de mîncare şi băutură.

— Ah, dragul de Georgie, răsuflă uşurat bibliotecarul, făcîndu-i semn cerşetorului să se apropie.

Johnny îl privi cu mirare şi puţin dezgust. Bătrînul traversă strada bolborosind şi ştergîndu-şi cu mînecile spuma de la gura. Mirosea a picioare şi transpiraţie, dar curiozitatea îl ţinu pe loc.

— Georgie, sînt eu, Mick, mă mai ţii minte?

Cerşetorul începu să rîdă fericit la vederea băiatului. Se aşeză pe o bancă şi continuă să-şi şteargă saliva ce părea să-i formeze un pîrîiaş la colţul gurii. Mick se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Bătrînul se opri brusc din rîs, se îndreptă de spate şi-i privi pe cei doi cu ochi lucizi şi scînteietori. Apoi începu să vorbească cu o voce groasă, de fumător înrăit, dar complet diferită de bolboroseala de dinainte.

— Salut, Mick.

— Johnny, fă cunoştiinţă cu Vasili, spuse serios Mick, arătînd spre cerşetor.

— Johnny Dinte Stricat taie o mică floricică, aprobă acesta din cap. Şi continuă: Bătrîna Doamnă te supraveghează.

— Hei, de unde ştii asta? tresări Johnny.
— Aşteaptă, boierule, îl opri Mick.
— Tunelul verde lumini pătrunde. Floarea de colţ este strivită de copita caprei de munte. Soarele le luminează obrajii de catifea. Pot *să-ţi spun că mi-ai sfîşiat inima*, îi şopti el şi cu o simplă mişcare păru că îi taie gîtul. Trenul ăsta nu merge unde te aştepţi. Sînge, sînge greşit…, murmură nesigur şi ochii i se umplură de lacrimi. Dar îşi reveni şi vorbi iarăşi: Întreabă de carte, nu te ruşina. Cuvîntul este generos. Apoi începu iar să rîdă fericit şi să bolborosească într-o ploaie de salivă: Mick! Mick!

Bibliotecarul scoase din buzunar o monedă de ciocolată învelită în staniol argintiu. I-o arătă cerşetorului şi zîmbi larg, apoi i-o depuse în palmă. Mîna acestuia se închise peste ea şi corpul îi frisonă brusc. Continuă să rîdă gîlgîit.

Cumva, Johnny îşi simţea inima bătîndu-i mai rapid. Reuşise să perceapă conexiunea. Să simtă atingerea fantomelor, aşa cum le şi văzuse dintotdeauna. Faptul că ele erau în fond un tip de bibliotecari care lucrau cu fantome chiar şi mai ciudate decît ele, îl făcea pe bărbat şi mai interesat în tot ce ţinea de ele.

Auzi un şuierat ascuţit. O ţeapă mică i se înfipse lui Mick în arătător. Alte două în pieptul şi în grumazul lui Georgie. Johnny îl văzu pe unul dintre indivizii chei şi cenuşii adăpostindu-se după

un copac, la colţul parcului. Georgie căzu de pe bancă cu on oftat. *Ţepele sînt prea mici ca să poat*ă *răni. Înseamnă că sînt otrăvite*, gîndul îi trecu fulgerător prin minte, în timp ce-l apucase pe Mick de tricou şi-l smucise către maşină.

— Intră. Acum!

Înăuntrul maşinii, Mick era pe cît de alb se putea şi tremura.

— Nu pricep, spuse el.

Johnny porni maşina.

— Arată-mi-l, spuse el dînd drumul volanului.

Băiatul îi arătă degetul rănit. Ţeapa i se bălăngănea înfiptă superficial. Johnny îi puse degetul pe bord şi-l tăie dintr-o singură mişcare scurtă. Apoi, cuţitul dispăru în haina sa la fel de rapid precum apăruse. Băiatul urlă şi leşină. O ploaie de ţepuşe mici pocneau vehiculul. Una dintre ele crăpă fereastra de la şofer. Oamenii cenuşii ajunseseră deja la maşină şi se urcaseră pe ea, lovind-o cu sălbăticie. Johnny apăsă pe acceleraţie şi ieşi în trafic. Un Jeep Wrangler evită în ultima clipă coliziunea şi-l lovi pe unul dintre urmăritori. Strada se umpluse de urlete şi zgomot de geamuri sparte.

Johnny conduse în diagonală prin intersecţie şi se opri o sută de paşi mai sus pe Ossington. Trase pe dreapta. Mick era încă inconştient. Bărbatul îi bandajă strîns ciotul degetului într-o batistă, pentru

a opri sîngerarea. Inhală adînc, privi în oglinda retrovizoare. Rînji şi intră iar în trafic.

Cîteva minute mai tîrziu, Mick se trezi. Privi în jur confuz.

— Ce…

Johnny îl urmări. Băiatul nu ţipă. Nu părea să simtă durere la rană. Asta nu era bine. Johnny nu voia să-l piardă. Ar fi trebuit să-l protejeze.

— Cine era cerşetorul? îl întrebă Johnny rapid, ca să nu aibă timp să-şi observe degetul bandajat.

— Boierule, Georgie este postul nostru de recepţie şi tocmai am primit un mesaj. Trebuie să mergem înapoi la bibliotecă înainte să uităm mesajul, îi răspunse Mick mulţumit.

— Dacă toată nebunia asta e un mesaj, de ce nu ai înregistrat-o?

— Nu merge aşa. Am încercat, dar Vocea lui Vasili nu poate fi înregistrată pe nimic. Trebuie să ne bazăm pe memorie.

— Cine-i Vasili?

— Boieru', tocmai ţi l-am prezentat!

— Parcă cerşetorul era Georgie.

— Boieru', Georgie este un pacient schizofrenic al spitalului. Nu este un cerşetor.

— Şi atunci, cine e Vasili?

— Vasili este în capul lui Georgie. El este cel care recepţionează mesajele. Trebuie doar să ştii cînd să te duci să le asculţi.

Johnny îşi păstră o faţă serioasă ca să-şi mai dea ceva timp să pună un plan la cale. Era atît de uşor să-l faci pe Mick să vorbească. Aşa că, în

timp ce el se concentra la următorul pas, îl presă pe băiat:

— Vasili, cel din capul lui Georgie, recepţionează mesaje special pentru noi, iar tu ştii exact cînd va fi individul pe recepţie?

— Ai înţeles tot, boierule. Acum, hai mai repede înapoi la Bibliotecă. Dacă uit mesajul, Lil' Leel o să mă taie.

Johnny îl privi iritat.

— Era o metaforă.

— Ciudat că ai folosit-o tocmai acum, murmură Johnny. Şi ce se va întîmpla cînd vom termina de scris mesajul? Spune-mi totul în detaliu. Trebuie să ştiu cum se întîmplă lucrurile.

— Toate frazele alea sînt citate din nişte cărţi. Va trebui să găsim, ori mai degrabă *să găsesc*, că ăsta-i talentul meu, adăugă cu mîndrie, să găsesc cărţile în care se află citatele, apoi numerele paginilor, ale capitolelor şi anumite combinaţii de silabe care îmi vor da coordonatele destinaţiei.

Mick îşi scoase ochelarii cu un gest grandios şi începu să-i şteargă lentilele. Atunci văzu batista însîngerată din jurul degetului său. Ţipă.

— Taci din gură! se răsti Johnny şi băiatul tăcu.

— Cumva…

— Da. Pentru binele tău, aşa că taci acum.

— Chiar mi-ai tăiat degetul!

— Ţepuşele erau otrăvite, Mick. Poate că eşti norocos şi am oprit otrava la timp să nu se răspîndească. Sau poate că nu eşti norocos.

— Băga-mi-aş! Mi-ai tăiat degetul!
— Te doare?
— Nu. Futu-i, futu-i, futu-i!

Chiar şi ţipetele sale erau moi şi cumva fără agresivitate. Johnny zîmbi. Îi plăcea băiatul. Mick îi reamintea de tot ce era bun în unchiul său.

***

Johnny îl lăsă pe Mick să intre primul în biroul lui Leel, în timp ce el zăbovi cîteva clipe afară.
— Unde ai fost PENTRU ATÎTA TIMP? auzi el majusculele femeii.

Încă una, se gîndi el şi începu să numere pînă la trei.

— N-AUD NIMIC! adăugă ea atunci cînd Mick nu reuşi să vorbească destul de repede şi de clar.

Johnny intră cu o expresie întunecată. Cu o privire ameninţătoare.

— Ah, coborî ea vocea, încă mai eşti pe aici, Johnny.
— Am fost atacaţi, Li'l Leel! A fost o nebunie! reuşi Mick într-un final să-şi spună textul cu o voce limpede; îi arătă femeii mîna bandajată.
— Ce s-a întîmplat cu degetul tău?
— L-am pierdut, spuse Mick cu aceeaşi voce tremurată a unui tată care tocmai a declarat Mi-am pierdut copilul.

— Are şi nervii mîinii atacaţi de otravă. Încă poate să şi-o folosească, dar nu va mai simţi durere, adăugă Johnny.

Bărbatul se strădui să-şi menţină faţa de gangster. Trebuia s-o controleze cumva pe Li'l

Leel. Femeia era aproape dincolo de majuscule.

— NERVI! CINE ŢI-A FĂCUT ASTA?

— Urmăritorii noştri. Cei împotriva cărora mergem acum în misiune la ordinul Miezului. Eu le spun oamenii cenuşii. Sînt genul care nu o să renunţe pînă cînd n-o să ne ucidă, sau pînă cînd stăpînii lor îi vor chema înapoi. Au folosit ţepuşe otrăvite cu Mick.

— Dumnezeule! Trebuie să sunăm la poliţie.

— Şi ce-ai să le spui? *Ne-au atacat oamenii cenușii domnule poliţist. Vor să distrugă lumea. Dar Miezul este împotriva lor…*

Johnny se opri. Avea obrajii în flăcări. Nu prea sunase a gangster mai înainte. Se aşeză pe un scaun şi se răţoi la Mick:

— Arată-i coordonatele.

— Aşadar, Mick chiar şi-a făcut treaba, spuse Li'l Leel. Şi ce făcea Domnul Dinte-Stricat în timp ce tu munceai şi erai şi sub atac?

— Mi-a tăiat degetul, răspunse Mick rînjind.

— Ţi-a făcut CE?

— L-a tăiat ca să-mi salveze viaţa.

— Nu eşti un vînător foarte bun, Domnule Dinte-Stricat, dacă ai nevoie să ne tai în bucăţele ca să ne salvezi.

Johnny o privi crunt cu ceea ce se gîndea el că este cea mai rea expresie pe care o putea face. Femeia îi ocoli ochii şi luă rezultatele obţinute de Mick de pe masă. Verifică coordonatele şi se încruntă:

— Asta-i în afara hărţilor Miezului.

— Vrei să spui că Miezul n-ar trebui să se preocupe de afacerea asta? o întrebă Johnny.

— Nu, vreau să spun că n-am fost niciodată atît de departe. Nu-mi dau seama în primul rînd cum ţi-au ajuns oamenii cenuşii în afara lumii, darămite atît de departe. Trebuie să plecăm. ACUM – Li'l Leel se reîntorsese la vocea profesorală.

— Mă duc să-mi iau rucsacul, spuse Mick şi părăsi biroul.

Johnny îşi verifică automat telefonul mobil. Trebuia să-l sune pe Eugen să-i spună care e situaţia.

— Care-i următorul pas? întrebă el înainte de a forma numărul.

— Ne începem misiunea, Johnny. O să presupun că nu ştii nimic din ce facem noi şi e păcat. Chiar aveam nevoie de un vînător care să ştie ce face.

Johnny clătină din cap. Era de acord cu Leel.

— Nu-ţi face griji în ce mă priveşte, spuse el.

Relaţia unchiului Eugen cu Miezul s-a bazat mai întotdeauna pe schimb de informaţii, mai mult decît pe o acţiune bazată pe acele informaţii. Acum era diferit. Aveau informaţia de la Miez. Iar el presupunea că o vor folosi pentru a-i deconspira pe aceşti oameni cenuşii şi pentru a-i anihila într-un fel sau altul. Odată cu ei li s-ar duce şi afacerea cea supărătoare.

— Oricum nu contează, spuse doamna Bailey. Eşti pregătit?

— Am cuţitul cu mine. Asta-i tot ce am nevoie.

— Nu-ţi plac armele de foc, eh?spuse Li'l Leel, luîndu-şi propriul rucsac de sub birou. Dar n-ai nimic mai confortabil să porţi? Un hanorac, nişte pantofi sport?

— De ce? Mergem la vînătoare în pădure?

— Nu. Plecăm din lumea asta.

— Din lumea asta, repetă el nesigur. Adică din oraş?

— Adică din lumea asta. Mergem să căutăm locul pe care-l indică coordonatele în afara lumii – femeia se opri din pregătiri şi se holbă la el.

— Nu înţeleg, mărturisi el şi urî că fusese obligat s-o spună.

Unchiul său nu menţionase nimic despre o misiune *în afara lumii*, orice ar fi însemnat asta. Nici măcar fantoma lor nu precizase nimic. Întotdeauna presupusese că Miezul era o organizaţie secretă cu baza pe vreo insulă, sau sub vreun deşert.

— Ai nişte apă? întrebă el atunci cînd tăcerea se prelungi.

Ea îi arătă frigiderul. Johnny îl deschise, luă o sticlă şi începu să bea. Nu se opri pînă cînd sticla nu se golise, iar mintea sa se umpluse cu întrebări.

— Bun. Hai s-o luăm de la capăt, spuse el desfăcîndu-şi nodul de la cravata de mătase. Coordonatele alea. Ce sînt… –vocea îi pălea pe măsură ce începea să înţeleagă. Unde duc? reuşi într-un final să întrebe.

— Cel mai uşor răspuns este în afara lumii, adică în altă lume şi prin asta nu spun că am merge în spaţiu. Este diferit, oftă ea cu frustrare. O să vezi. O să fie totul bine, îi evită iarăşi ochii. Apoi ieşi din birou spunînd: Din moment ce îţi

petreci viaţa de gangster în hainele alea, nu văd de ce nu te-ai simţi confortabil în continuare în ele.

— Pînă ajungem la destinaţie, îl vom lăsa pe Mick să-şi facă treaba, îi spuse Li'l Leel lui Johnny. În momentul în care am trecut dincolo, tu vei fi cel care va deschide drumul şi ne va proteja. Încearcă să stai aproape de noi şi să faci exact ceea ce facem noi.

În drum spre subsolul bibliotecii traversară foaierul. Johnny încetini pasul şi în final se opri în faţa recepţiei. Îi privi pe ceilalţi doi întrebător, dar aceştia îşi continuau drumul fără nici un semn că ar fi observat ceva deosebit.

— Aşteptaţi puţin, îi rugă el

Mick se întoarse:

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic. Bătrîna Doamnă Rusoaică vrea să-mi spună ceva.

— Boierule, eşti meseriaş!

— Johnny, e tîrziu! Bătrîna Doamnă Rusoaică poate aştepta, îi chemă doamna Bailey.

— Calea Hărţilor este însîngerată, îi spuse bătrîna cu puternicul său accent slav. Fă-ne o vizită înainte să-ţi înmoi lama-n sînge.

Apoi dispăru. Johnny se răsuci către Mick şi Leel.

— A spus – *calea hărților are multe drumuri*.

— Cine ştie ce înseamnă asta, i-o tăie Leel, pornind-o grăbită spre scări.

— Şi că ar trebui să-i facem o vizită înainte să ne folosim lamele… pentru ceva sîngeros.

— Încă o dată, cine ştie ce poate însemna asta. N-avem timp de jocuri acum.

— Fantoma mea nu se joacă niciodată, spuse bărbatul.

— Bine, Johnny. O să reţinem avertismentele ei şi să sperăm că o să ne folosească.

În subsolul Bibliotecii, Lil' Leel deschise una dintre uşile metalice şi dezvălui o încăpere uriaşă plină de rafturi cu cărţi pînă-n tavan. Johnny nu reuşi să-i vadă sfîrşitul. Rafturile erau umplute cu cărţi de toate formele şi dimensiunile.

Mick prinse a căuta printre rafturi, ghidîndu-se după o serie de coordonate scrise pe o hîrtie. Citea rapid codurile scrise la fiecare capăt de rînd cu cărţi.

— Aici, spuse el intrînd pe unul dintre rînduri şi urmărind titlurile de pe cotoare.

Se opri la o carte mare, cu coperte din piele. Titlul ei era Rîurile Alpilor.

— Johnny, trage-o p-asta afară. Deschide-o la pagina 97, paragraful trei. Începi să citeşti atunci cînd spun eu – citeşte.

Bărbatul urmă indicaţiile şi se pregăti. Cîteva minute mai tîrziu, o auzi pe Leel răsfoind printr-o altă carte, cîteva rafturi mai departe.

— O am şi pe a mea, îl auziră pe Mick de undeva din încăpere. Citeşte! strigă el într-un final.

Începură să citească cu toţii în acelaşi timp. Două propoziţii mai tîrziu, timpul încetini. Camera se distorsionă în jurul lor şi dispăru fără nici un sunet.

O clipă mai tîrziu erau în beznă. Îşi aprinseră lanternele şi începură să meargă. Mick o porni primul, urmat de Leel şi Johnny ajungîndu-i din urmă.

— Unde-s cărţile? îi întrebă Johnny; îşi putea auzi inima bătînd.

— Le-am lăsat în urmă, boierule.

Mergeau pe ceva ce suna ca nişte plăci din lemn. Johnny percepea drumul din lemn îngustîndu-se cu fiecare pas şi, mai deranjant, clătinîndu-se. Pipăi cu mîinile în jur şi descoperi cu uşurare un lanţ de metal pe post de balustradă. Părea că se află pe un pod suspendat.

— Ăă, sîntem cumva pe un fel de pod? Cum am ajuns pe un pod în subsolul Bibliotecii? întrebă el simţindu-şi limba uscată precum un burete stors.

— N-am nici cea mai vagă idee, boierule. Încearcă să te ţii după noi, altfel te poţi pierde.

— Pe un pod îngust? Unde m-aş putea pierde pe un pod îngust?

— Asta e într-adevăr o întrebare bună. Cu toate astea nici unul dintre cei care s-au rătăcit nu s-au mai întors vreodată să ne spună unde au fost, spuse Li'l Leel.

Fasciculele de lumină ale lanternelor tăiau printr-o beznă densă. Nu vedeau decît ceea ce intra strict în perimetrul fasciculului şi nimic altceva. Lumina se ştergea brusc în afara lor. Părea că orice realitate dispăruse dincolo de ce puteau vedea. După mai bine de o sută de paşi, drumul se clătina puternic şi plăcile din lemn se îngustaseră la lăţimea unei singure tălpi. Erau într-adevăr pe un pod suspendat. Dar suspendat deasupra ce? Se presupunea că sînt sub pămînt, într-un subsol. Asta fusese înainte ca ei să fi citit din cărţile alea, îşi aminti el şi frisonă. *Urăsc spaţiile întunecate şi*

podurile suspendate! Nu fusese niciodată pe vreunul, dar întotdeauna îşi închipuise că nu-i va plăcea. Acum ştia asta cu siguranţă. Balansarea crescuse în amplitudine. Înghiţea cu greutate, încleştîndu-şi mîinile pe lanţul lateral şi tîrîndu-şi paşii cu mare atenţie.

Celelalte fascicule de lumină se îndepărtau. Le urma cu transpiraţia şiroind pe spate şi cu respiraţia sacadată. Într-un final se opriră la capătul podului. Mick îşi mişca degetele pe un zid de întuneric în faţa lor, ca şi cum opera direct pe beznă.

— Eşti în spatele nostru? îl întrebă Li'l Leel pe Johnny.

— Da.

Corpul îi era încordat şi mîinile înţepenite pe lanţ.

— Sîntem între lumi. Mick încearcă să deschidă trecerea. Stai pe aproape, îi spuse Li'l Leel cu vocea aspră precum glaspapirul.

— Între ce lumi? o întrebă Johnny încercînd să dea un sens afirmaţiei.

— Între lumea noastră şi celelalte, răspunse ea.

— Deşi îmi tot repeţi de alte lumi, nu văd cum este posibil. Nu înţeleg la ce te referi exact.

— Trebuie doar să accepţi realitatea, Johnny. Miezul este bibiloteca din centrul existenţei şi bibliotecarii lui ne-au dat posibilitatea de a călători între lumi. Vei înţelege odată ce vei vedea, îi spuse ea privind spre el.

Timpul se scurse în tăcere. Mick muncea, gîfîia şi respira zgomotos. Ceva nu era în regulă.

Femeia întoarse lanterna către Johnny. După cîteva secunde îl întrebă:

— De ce te afli aici, Johnny?

— Bătrîna Doamnă Rusoaică m-a trimis. N-am un răspuns mai bun.

Ea rînji şi aprobă, apoi vorbi:

— Mick nu reuşeşte să deschidă drumul pentru că avem un Iuda printre noi.

— Cum?

Johnny nu putea crede că a auzit-o bine. Că ea l-ar fi putut învinovăţi pe el. Pentru ce? Pentru că el nu credea în baliverne de genul podurilor de sub biblioteci şi a ieşirii din lumea lor? De ce-ar fi crezut în aşa ceva? Privi în jur. De ce n-ar fi crezut, pe de altă parte?

Li'l Leel spuse:

— Există trei tipuri esenţiale de oameni – vînători, culegători şi exploratori. Cu toţii am auzit de vînători şi culegători, dar exploratorii sînt mai rari şi nu li se face prea multă reclamă. Ei sînt însă cei care au trecut marele deşert şi au dus primii oameni pe ţărmurile Africii de Nord, apoi au trecut Marea Mediterană şi au colonizat sudul Europei. Aceeaşi oameni care mai tîrziu au inventat catapulta, praful de puşcă şi eventual bomba atomică.

Johnny o privea cu atenţie. Începea să perceapă imaginea de ansamblu. Dar nu imaginea de

ansamblu era problema. Oricine putea citi o teorie şi să-i înţeleagă esenţa. Problema se ivea atunci cînd trebuia să iasă din imaginea de ansamblu şi să traverseze deşertul, sau oceanul, sau orice altceva era dincolo de marginea lumii.

— Bibliotecarii sînt exploratori prin natura formaţiei lor, reluă femeia cu acelaşi rînjet pe faţă. Sînt şi bibliotecari de circumstanţă, dar ceea ce ştiu despre tine îmi spune că nu eşti un om al circumstanţei. Tu eşti un vînător adevărat. Însă nu unul care să fie interesat în biblioteci. Ce speri să vînezi aici, domnule Dinte Stricat?

El trase aer în piept şi privi spre Mick.

— Nu va fi în stare s-o deschidă dacă nu ne ajuţi, răspunse Li'l Leel întrebării nerostite.

Pînă la urmă, ea este un bibliotecar, ar trebui să mă înţeleagă, gîndi el. Ca să nu mai spun că mă aflu pe un pod suspendat deasupra unui nimic nesfîrşit, într-o ţară a întunericului, undeva în subsolul unei biblioteci. Aşa că, de ce nu acum? Începu să vorbească:

— Am renunţat la viaţa de gangster. Asta-i cea mai buna oportunitate pentru mine.

Se opri şi aşteptă ca ea să-l întrerupă, să-l irite în orice mod, să-i dea un motiv să nu mai vorbească. Dar ea păstră tăcerea.

— Nu sînt numai un vînător. Sînt şi un… – ezită. Mai sînt cunoscut şi sub numele de John Savarin.

Pentru cîteva secunde se aşternu liniştea. Apoi, sprîncenele ei se cocoţară într-un V radical deasupra ochelarilor.

— Tratatul despre Michael Chabon? îl întrebă ea.

— Da.

— Procesul lui Martin Amis?

— Da, şi ăla, admise el.

— Tu eşti criticul *furios*?

Vocea ei nu mai era liniştită şi numai auzindu-i iarăşi tonul de profesoară îl făcu pe Johnny să regrete decizia de a vorbi.

— Cum asta, boierule? îl întrebă Mick fără să-şi dezlipească privirea de pe locul unde muncea.

— Povestea-i lungă, dar, în fine, acum s-a terminat.

— Ce s-a terminat? îl întrebă Li'l Leel.

— N-o mai fac.

Li'l Leel îşi ascunse nerăbdarea:

— Şi de ce te apuci?

Johnny înghiţi cu greutate iarăşi şi încercă să strîngă salivă şi să-şi umezească gura pentru a putea vorbi.

— Pentru mine, o carte nu este doar o colecţie de pagini între două coperţi. Cele mai multe dintre cărţile citite au fost atît de minunate, de frumoase, încît am plîns; am amînat sfîrşitul, am încercat să mă agăţ de acel moment de fericire pe cît de mult puteam. Dar într-un final sosea şi ultima pagină şi povestea se sfîrşea – povestea din paginile cărţii, precum şi povestea dintre acea carte şi mine. Şi

tot aşa cu următoarea si aşa mai departe. Toate au murit. Nu poate exista o relaţie pe termen lung. Am încercat să recitesc unele dintre ele, dar nu le-am mai simţit trăind a doua oară.

Femeia rămase tăcută. O auzi respirînd şi observă ca pînă şi Mick încetase să mai încerce să descuie bezna.

— Nu mai pot face bani exploatînd morţii, conchise Johnny.

— Dar, boierule, tu crezi în cărţi.

— Da, Mick, cu toată convingerea.

— Şi crezi şi în puterea cuvintelor? îl întrebă Li'l Leel.

— Mai mult decît în viaţa mea, răspunse el. De fapt, chiar acum scriu prima mea poveste. Este despre cuvinte.

Auzi un pocnet, apoi şuieratul aerului. O linie verticală de lumină apăruse în faţa lor. Linia se lărgi brusc într-o despicătură de un braţ şi în acelaşi timp cu lumina puternică care le inundă feţele, curentul de aer se transformă în vijelie şi-i împinse spre trecere ca pe un dop de plută într-o butelie cu gîtul îngust. Mick icni scurt şi fu expulzat dincolo cu un zgomot de sticlă desfundată. Leel rămase înţepenită între cei doi pereţi din beton, gemînd în încercarea de a se forţa printre buzele zidului.

— Ar fi bine să încerci să treci din profil, îi sugeră el cu vocea răguşită de efort.

O prinse de umărul drept cu mîna liberă şi o smuci spre el cu forţă. Într-o secundă erau de

partea cealaltă, unul peste altul, la picioarele lui Mick. Trecerea dispăruse instantaneu.

Se aflau într-un spaţiu circular de dimensiunile unui stadion, luminat puternic de undeva de sus, deasupra lor. În centrul cercului era un alt cerc mai micuţ, acoperit cu nisip. Marginile întregului spaţiu luminat erau îngrădite de un zid de ceaţă.

— AI REUŞIT. Mulţumesc, îi spuse femeia.

— Ce…, bîigui el.

— ACUM eşti cu adevărat parte din echipa asta.

Li'l Leel zîmbi şi-şi scoase pentru prima oară ochelarii. Avea ochi mari şi rotunzi, care zîmbeau mai mult decît orice altă parte a feţei ei.

Mick scoase o foaie de hîrtie din buzunar şi se apropie de porţiunea de nisip. O privi pe Leel şi aceasta îi făcu un semn afirmativ din cap.

— Unde sîntem? o întrebă Johnny în şoaptă.

— Asta-i Biblioteca Lumilor. Ăsta-i Miezul.

Johnny privi în jur cu veneraţie. Nu se mai simţise atît de liber şi plin de speranţă din copilărie. Rîse. Era de necrezut, şi cu toate astea era acolo. Era într-un loc care sfida tot ce ştia el despre… absolut orice.

— Întotdeauna m-am gîndit că ne aflăm într-un fel de foaier, continuă femeia.

— Ai încercat să ieşi din foaier în Biblioteca propriu-zisă? o întrebă Johnny. Pentru că nu văd nici o carte aici şi dacă nu sînt cărţi, nu văd motivul pentru care ar trebui să ne gîndim că ar fi de fapt o bibliotecă.

Gura ei se întinse într-un zîmbet larg.

— Asta-i întrebarea pe care şi-au pus-o de secole exploratorii noştri.

— Şi?

— Nu am căpătat niciodată permisiunea să intrăm în Biblioteca propriu-zisă. Şi din păcate, în toată istoria omenirii nu sînt consemnate decît două întîlniri cu Bibliotecarii Miezului şi în nici una dintre ocazii nu a fost timp de întrebări.

— Doar două! murmură Johnny dezamăgit.

Era acelaşi sentiment ca atunci cînd se ducea la circ. Toate distracţiile şi toate minunile erau numai pentru privit, fără putinţa să le atingi. Iar în spatele lor se aflau de obicei pinioane şi rotiţe unsuroase, împingînd şi învîrtiind experienţele oamenilor.

Li'l Leel clătină din cap.

— Cel puţin aşa ne relatează Cronicile Bibliotecarilor.

Între timp, Mick desenase în nisip coordonatele pe care le descoperise în cărţile şi în pasajele indicate de Vasili din capul lui Georgie. Apoi se retrase şi li se alătură. O altă trecere se deschise în întunericul de la marginea spaţiului Miezului.

Johnny făcu un pas înapoi.

— Nu pot pleca de aici fără să fi văzut Biblioteca Miezului şi să fi vorbit cu un Bibliotecar.

Îi privi pe cei doi şi observă sentimentul de trădare întinzîndu-li-se pe feţe. Tocmai fusese acceptat în echipă cu doar cîteva minute în urmă

şi acum… Dar chiar nu putea să plece în felul ăsta. Pentru el n-ar fi fost un sfîrşit acceptabil.

Ceilalţi doi rămaseră încremeniţi cîteva clipe. Johnny merse spre marginea cercului de lumină, vorbind în acelaşi timp:

— Bătrîna Doamnă Rusoaică ne-a invitat înăuntru. V-aduceţi aminte? De ce n-am accepta invitaţia?

— Johnny, nu face aşa ceva. Nu acum, ţipă Li'l Leel.

Bărbatul nu se opri.

— Nu fi prost! strigă ea alergînd spre el, cu Mick urmînd-o îndeaproape.

Johnny intră în întunericul ceţos ce înconjura cercul înainte ca cei doi să-l ajungă din urmă. Ceaţa se învîrtea şi plutea de-a lungul formei sale precum apa pe o suprafaţă uleioasă.

— Johnny! auzi el panica strangulînd vocea femeii.

— Unde eşti, boierule? – Mick părea de-a dreptul înfricoşat.

Vînătorul se opri şi privi înapoi. Nu-i putea vedea, însă se concentră asupra vocilor lor.

— Johnny!

Odată cu vocea lui Leel, un fulger şerpui prin aburi.

— Li'l Leel, spuse el şi-i văzu numele rostit răsucindu-se prin aer ca o floare roză, gigantică, avînd petalele acoperite de ţepi.

Cei doi păşiră în faţa lui. Johnny oftă observînd privirea furioasă a lui Leel.

— Avem o misiune cît se poate de clară, izbucni ea. „Timpul este scurt. Chiar nu-ţi pasă de nimic?

— Li'l Leel, sîntem aici. Încă mai avem timp. Aş fi nebun, sau pur şi simplu prost să permit unei asemenea şanse să treacă pe lîngă mine, în special cînd sîntem şi invitaţi.

— Aia n-a fost o invitaţie! şuieră ea, exasperată.

— Nu avem voie să ieşim din cerc, spuse Mick.

— N-am văzut nici un semn care să ne interzică ceva; nimeni nu a încercat să mă oprească, se opuse Johnny.

— Boierule, ascultă, este legea. Este clar menţionată în Cartea Bibliotecarilor.

— A fost cumva această carte scrisă de Bibliotecarii Miezului, sau măcar dictată de ei şi acceptată de noi?

— Este foarte posibil, spuse Li'l Leel, pentru prima dată avînd o nuanţă de incertitudine în voce.

— Exact—nimeni nu ştie. Poate că un explorator care a avut o agendă secretă a făcut regulile ca să-i servească doar lui. Sau poate că acum o mie de ani, un grup de pămînteni speriaţi, care-i considerau pe Bibliotecari zei, au scris cîteva reguli care au presupus ei că o să ne protejeze de supărarea acestor presupuse zeități.

— Cartea Bibliotecarilor nu are un autor şi, într-adevăr, a fost moştenită de la generaţie la generaţie pentru mii de ani, murmură Mick. Precum Biblia.

— Şi toate au mers bine atîta timp cît am respectat regulile Cărţii, îi reaminti Leel. Dacă Bibliotecarii Miezului ar fi vrut să ne invite la ceai, ne-ar fi spus ceva.

— Poate că v-au spus, dar voi aţi fost tot timpul *prea grăbiți sau înfricoșați* ca să auziţi, spuse Johnny. Eu am auzit invitaţia.

Ceilalţi rămaseră tăcuţi. Îl priveau curioşi, pentru prima dată în aşteptare.

Le întoarse spatele şi zîmbi atunci cînd simţi că se prinseseră de haina lui pentru a nu-l pierde iarăşi. Avansă cîţiva paşi prin bezna uleioasă. Încă un pas mai departe şi păşi în spaţiu.

Se opri pe o potecă de praf cosmic, în mijlocul… spaţiului. Îşi dădu seama că gîfîia, ca după un mare efort. Se încordă împotriva vertijului. Haina îi atîrna grea pe spate. Se concentră să rămînă nemişcat, să nu cumva să cadă de pe potecă în abisul înconjurător. Cînd Li'l Leel şi Mick îşi regăsiră echilibrul, haina îi redeveni uşoară.

Johnny privi în jur cu teroarea împletindu-i noduri în stomac. De-a lungul potecii se ridicau galaxii şi nebule. Alte drumuri din praf cosmic străbătea spaţiul în toate direcţile şi la toate unghiurile, şerpuind printre formaţiuni stelare. Undeva în faţa lor se rotea fără oprire o sferă de lumină albă.

Încă tremurînd, Johnny făcu cîţiva paşi în faţă. Se apropie de o formaţiune aflată de-a lungul potecii lor şi observă că era compusă din litere şi cuvinte şi propoziţii şi fraze. Texte întregi concentrate în planete şi disipate în propoziţii rarefiate în spaţiul dintre planete. Cele mai mari concentraţii textuale se roteau în sori şi se năpusteau în spaţiu în urma exploziilor solare. Praful cosmic pe care păşeau nu era altceva decît paragrafe din cărţi tipărite cu fonturi minuscule. Toate formaţiunile dimprejur aveau litere la baza construcţiei lor. Chiar şi sfera gigantică din centru era făcută din litere, îşi dădu el seama.

— Biblioteca… – Johnny se întoarse cu încetineală spre cei doi companioni.

Li'l Leel privi spre tînărul vînător şi aprobă din cap.

— N-ar trebui să fim aici, spuse Mick, cu dinţii clănţănindu-i. Mi-e rău.

— Biblioteca este peste tot în jurul nostru, termină Johnny.

Leel zîmbi. Lacrimi i se rostogoleau pe obraji.

— N-am avut niciodată curajul, murmură ea.

— Tot sîntem aici, de ce să nu vorbim cu un Bibliotecar? sugeră Johnny.

— Bibliotecarii sînt zei în comparaţie cu noi, spuse Leel. O legendă susţine că Biblioteca Miezului este chiar în centrul universului, in punctul de origine al Bing Bangului.

— În cazul ăsta, în mod sigur Bibliotecarii sînt zei.

O umbră uriaşă apăru între ei şi sfera centrală. Culori se schimbau rapid în interiorul ei şi forme necunoscute îi modelau suprafaţa. Într-un final, umbra se stabiliză în forma unei feţe feminine, trecînd de la alb lăptos la ciocolatiu-deschis. Trăsăturile i se schimbau şi se metamorfozau continuu, dar buzele îi zîmbiră şi ochii lui priviră spre Johnny.

— Sînt Bibliotecarul vostru, spuse umbra. Toate cererile voastre trebuie filtrate prin… – cuvîntul care urmă era incomprehensibil; era precum zgomotul mării pe timp de furtună – …şi trebuie să fie adresate… – încă un cuvînt pe care nu-l înţeleseră, un sunet în aceeaşi manieră ca precedentul.

Entitatea se opri. Trei secunde mai tîrziu, vocea încercă un alt sunet şi se opri iar, dîndu-şi seama că nu reuşea să comunice.

Cei trei oameni rămaseră încremeniţi. Într-un final, Johnny spuse cu voce şovăitoare:

— Tu eşti Bibliotecarul nostru.

— Da, Johnny Dinte-Stricat. Adresa-ţi-vă cererea… Cuvîntului… Marelui Bibliotecar, spuse chipul şi îi privi, aşteptîndu-le reacţiile.

— Avem voie să fim aici, în Biblioteca Miezului? întrebă Mick.

— Voi sînteţi Legăturile Miezului. Aveţi voie, răspunse Bibliotecarul.

Li'l Leel clătină din cap şi-l luă de braţ pe vînător.

— Hai, Johnny. Întîi misiunea, apoi ne întoarcem aici. Îţi promit.

Tînărul zîmbi şi se relaxă. Îi semnală lui Leel să se retragă pe unde veniseră. Împingîndu-l pe Mick, femeia merse de-a lungul potecii către capătul ei, care se termina brusc în mijlocul spaţiului infinit. Mick păşi cu grijă peste marginea drumului şi dispăru. Li'l Leel îl urmă.

În ultimul moment, Johnny se răzgîndi. Vasili, vocea din capul lui Georgie, spusese ceva mai ciudat chiar decît tot restul mesajului: *întreabă de carte, nu te ruşina. Cuvîntul este generos.* Iar Bibliotecarul lor tocmai le spusese să-şi adreseze cererile Cuvîntului! Se reîntoarse spre Bibliotecar şi încercă să-şi rostească întrebarea, dar acesta îl opri.

— Vorbeşte în… – chipul repetă cuvîntul de neînţeles.

Dar în acelaşi timp o suprafaţă căreia îi lipseau orice atribute, un cerc de non-existenţă, apăru la dreapta tînărului. La început, pe Johnny îl luă cu ameţeală.

— Vreau să ştiu despre Cartea Cuvîntului, spuse Johnny către ceea ce considera el că nu putea fi altceva decît o gaură neagră.

Bibliotecarul zîmbi. Johnny se simţi brusc ruşinat. Era acolo, în Biblioteca din centrul universului, în locul unde erau depozitate toate secretele existenţei şi el tocmai pusese o întrebare personală. Se înroşi şi asudă. Se întoarse, fugi către capătul potecii şi dispăru.

Intră în bezna cețoasă și ieși după cîțiva pași chiar lîngă companionii săi, în cercul de lumină.

— Credeam că te-am pierdut, spuse femeia. IARĂȘI.

Johnny rînji cu veselie și se deplasă spre crăpătura din spațiu pe care Mick o deschisese înainte ca ei să fi intrat în Bibliotecă.

— Acum e rîndul vînătorului să fie primul, spuse el.

Pășind spre spărtură observă că bezna trecerii era mai întunecată decît cea din jurul cercului luminos al Miezului. Un vînt rece și tăios îl izbi după cîțiva pași și începu să înainteze cu greutate. Se prinse cu mîinile de buzele trecerii și o simți pe Lil' Leel agățîndu-i-se de haină.

Nimic nu putea fi văzut dincolo. Era ca și cum îi aștepta un zid negru. Își aprinse lanterna și studie pragul. Ca și în cazul coridorului prin care veniseră din lumea lor, lumina lanternei releva detalii doar pe suprafața exactă pe care o acoperea fasciculul. Înghiți în sec și păși dincolo, trăgîndu-i după el pe Leel și pe Mick.

Trecerea se închise automat în urma lor și vîntul încetă. Era cald și umed, și-și simți pielea arzînd la schimbarea bruscă de temperatură și climă. Trei fascicule de lumină se mișcau frenetic în toate direcțiile, încercînd să surprindă cît mai multe detalii, fără mare succes însă. Johnny încercă să

asculte cu atenţie. În afara respiraţiei lor şi a foşnetului de haine, nu se putea auzi nimic din lumea de beznă în care tocmai intraseră.

— Sîntem la trecerea între lumi. Trebuie să găsim poarta către destinaţia noastră, îi comunică Lil' Leel.

— Bun. Nu văd ce altceva e de făcut decît să mergem în linie dreaptă pînă ne lovim de ceva.

O porniră unul după altul în ceea ce îşi imaginau că trebuia să fie o direcţie opusă trecerii din Miez. După cîteva minute bune, Johnny se opri încordat.

— Ce-i? îl întrebă Leelee.

— Şşşş.

Ascultară cu toţii, însă numai vînătorul trase concluzia:

— Se aude ceva din faţă. Cam la cincizeci de paşi.

— N-aud nimic, boierule.

— Este ca un soi de gîlgîit, le spuse Johnny. Şi voci!

Avansară cu precauţie în direcţia gîlgîitului. În următorul moment, printr-o singură mişcare fluidă, Johnny îşi ţinea cuţitul la gîtul unui bărbat masiv, cu părul roşu.

— Uşurel, Johnny! Este un prieten, spuse Leel zîmbind.

Prietenul păşi înapoi şi-l privi nesigur pe tînărul vînător, mîna ducîndu-i-se spre propriul cuţit.

— Domnilor, n-avem nevoie de conflicte, rosti o altă voce. Un al doilea bărbat îşi făcuse apariţia.

Apoi alţii, noi indivizi ieşind din aburul cenuşiu ce plutea în jurul lor.

Într-un final, Li'l Leel spuse:

— Mă bucur să vă revăd. Acesta este noul meu vînător, John Savarin. Iar ei sînt oamenii din echipele Miezului de peste tot globul pămîntesc, îi spuse ea lui Johnny.

— Leel, trebuie să vezi asta, vorbi cel de-al doilea bărbat şi-i conduse în direcţia din care veniseră toţi.

Avansară către sunetul gîlgîit. Apropiindu-se percepură o respiraţie chinuită. După cîţiva paşi lumina lanternelor atinse un zid, şi înglobat în zid un trup de bărbat. Johnny îşi mişcă lanterna către stînga şi dezvălui încă un trup îngropat în zid. Amîndouă aveau ochii închişi. Capul unuia era sprijinit în spate, de zid şi respira cu greutate prin gura deschisă; capul celui de-al doilea îi căzuse în piept. Li'l Leel arătă spre o reţea de vene ce pulsau în zid, pe care Johnny nu o observase. Subţiri şi translucide, ele radiau din rănile deschise în trupurile bărbaţilor şi se răspîndeau într-o pînză de vinişoare abia vizibile. Prin ele pulsa sîngele oamenilor.

Johnny întinse mîna şi atinse zidul. Îl simţi cald şi pielos. La atingerea lui se deschise cu o pîrîitură de piele ruptă o sfîşietură în zid, o trecere între cei doi bărbaţi. Aceea era poarta către lumea de destinaţie. Trecură prin ea, făcură cîţiva paşi şi se opriră dezorientaţi. Lumea era plină cu lumini de toate culorile, iar ei puteau vedea cel mai mic

amănunt, pînă departe, dacă *departe* ar fi descris orizontul.

Nu mai era liniştea de vată dintre lumi şi puteau auzi zgomotele spaţiului în care intraseră. Îi puteau mirosi secreţiile. Nu era o lume per se. Era o existenţă în facere, o protolume; era coca unei lumi pe care minţile celor care-i forţaseră trecerea o frămîntau şi o formau după dorinţa şi viziunea lor.

Primul care-şi întoarse privirea fu Johnny. Se sprijini de marginea lumii şi redeschise pasajul. Picioarele nu-l mai ascultau. Căzu prin ruptura din carnea lumii în spaţiul dintre lumi. Leel şi Mick îl urmară imediat. Doi paşi mai departe de zid, Johnny se aplecă şi vomă zgomotos. Leel căzu în genunchi, respirînd şuierat cu fruntea sprijinită de sol. Celelalte echipe îi aşteptară să-şi revină.

Individul cu păr roşu le arătă cîteva cadavre întinse pe sol, la o depărtare mai mare de zid.

— Aţi ucis cîţiva oameni cenuşii, spuse Johnny cu admiraţie.

— Au reuşit şi ei să omoare dintre noi înainte de a le veni de hac, răspunse roşcatul cu tristeţe. Dar cum ai ştiut de ei?

— Au încercat să ne omoare acasă, intervene Mick şi le arătă mîna bandajată. Johnny mi-a salvat viaţa.

— Îmi pare rău pentru pierderile suferite, spuse Leel. BUN, trebuie să revenim la treaba noastră.

— Băga-mi-aş! ţipă Mick. Isuse Cristoase!

Nimeni nu-i dădu atenţie.

— Boierule, Leel! ţipă el şi disperarea din vocea lui le atrase privirile.

Lanterna lui Mick tăia întunericul pentru a dezvălui o privelişte ce-i făcu să uite repulsia şi scîrba cauzate de experienţa din spatele zidului. Un şir de corpuri era prins în zid, toate supurînd prin răni din care le sugeau cu lăcomie sîngele venele noii lumi. Şirul se întindea la nesfîrşit. Johnny numără douăzeci de oameni prin aburul care-i dezgropa şi-i îngropa la loc în peisaj. Rupîndu-se din fascinaţia morbidă care-l ţinea ţintuit, îşi întoarse lanterna în cealaltă direcţie şi văzu acelaşi lucru.

— Ăsta e modul prin care s-au gîndit ei să deschidă şi să formeze o nouă lume, spuse Mick cu voce tremurată.

— Eugen are dreptate – preţul pentru oportunitatea asta e mult prea mare, gemu Johnny.

— Trebuie să-i oprim. Trebuie să punem un capăt nebuniei ăsteia, spuse Leel suspinînd şi plîngînd necontrolat.

— Şi cum propui s-o facem? o întrebă roşcatul.

Leel se potoli din plîns şi privi spre Johnny. Acesta vorbi:

— Sînt nou în toată chestia asta, aşa că trebuie să întreb: există vreo procedură, tehnică, ritual magic, sau formulă de orice fel care să oprească o lume din formare?

Cîţiva chicotiră, mulţi traduseră întrebarea pentru alţii, dar nimeni nu-i răspunse.

— Soluţia cea mai evidentă în cazul ăsta este să oprim transfuzia de sînge, pentru că asta e ceea ce pare să ducă la formare, spuse Johnny.

— Bun, fu de acord Leel. Cum facem asta?

Bărbatul ridică din umeri.

— Cumva trebuie să-i desfacem din zid pe toţi oamenii ăştia, să-i deconectăm de la vene.

— Nu i-ar omorî asta? întrebă unul dintre exploratori. Ce vreau să spun este că în mod clar vor sîngera pînă la moarte fără o atenţie medicală adecvată.

— Da, în mod sigur vor muri, răspunse Johnny.

— Nu, asta nu. Nu o să opresc o atrocitate comiţînd o alta – Leel făcu un pas înapoi şi privi zecile de chipuri din jur.

— Cît timp ne-a mai rămas? întrebă Johnny.

— Vreo douăsprezece ore, dacă mergem după timpul oferit de Miez, spuse un bărbat cu un puternic accent britanic.

Johnny oftă şi o privi pe Li'l Leel în ochi.

— Va trebui să votăm.

Femeia ezită aproape un minut, după care se întoarse către ceilalţi exploratori şi vînători şi spuse:

— Vom vota. Decizia este prea grea ca să o pot lua singură. Johnny, explică-le tu.

— Soluţia logică şi la îndemînă ar fi să-i omorîm pe toţi oamenii şi să oprim infuzia de sînge – să-i omorîm înainte ca nou-născuta lume să-i stoarcă de ultima picătură şi să devină validă.

Am îndeplini misiunea cu succes şi ne-am asigura o relaţie bună cu Miezul şi pe viitor.

Se opri şi-i privi cu atenţie. Nimeni nu avea nimic de spus.

— Cealaltă opţiune ar fi să salvăm cît mai mulţi oameni cu putinţă. Nu vom avea timp să ne întoarcem după alţii în doar douăsprezece ore. Lumea va fi formată deja şi va supravieţui. Înseamnă că vom eşua în misiunea noastră şi vom deranja relaţia cu Miezul.

— Prieteni, nu văd altă soluţie pentru a distruge lumea asta decît omorînd aceşti oameni. Nu pot face aşa ceva şi nu vă pot cere vouă să o faceţi. Dar cel puţin putem salva o parte din ei.

În vocea lui Leel se simţea hotărîrea. Unii aprobară.

— Bun. Atunci votăm mai întîi pentru uciderea tuturor victimelor. Ridicaţi mîna, spuse Li'l Leel.

Cîteva mîini se ridicară. Mick le numără şi anunţă:

— Este mai puţin de jumătate.

O femeie izbucni:

— Aţi înebunit cu toţii? Vorbim de Miez aici, oameni buni. Nu ne putem permite să ne stricăm relaţiile cu ei. Ridicaţi mîinile. Faceţi ceea ce este corect.

Nici o altă mînă nu se mai ridică.

— Asta înseamnă sinucidere pentru întreaga omenire, spuse ea cu amărăciune.

— Bine, înseamnă că s-a votat pentru salvarea a cît mai multor oameni. Detaşaţi-i pe cei pe care-i

alegeţi şi plecaţi acasă, le spuse Li'l Leel. Salvaţi mai întîi copiii. Asta-i decizia mea finală.

— Dar, reveni aceeaşi femeie, de ce nu salvăm cît de mulţi putem pentru un drum şi să-i detaşăm pe ceilalţi oricum. Astfel, am salvat cîţiva şi ne salvăm şi relaţia cu Miezul.

— Chiar poţi să-i omori pe oamenii ăştia? Ştiu că sînt morţi oricum dacă-i lăsăm în zid, dar poţi tu să-*i ucizi?* Eu nu pot, spuse Leel.

Johnny se reîntoarse către zid şi privi încă o dată înspre stînga şi apoi înspre dreapta, lanţul de trupuri umane sfîşiate şi date drept hrană noii lumi. La o primă vedere puteai avea impresia că dormeau, dacă nu vedeai rănile făcute cu o lamă subţire şi ascuţită, cu margini roşii şi umede, prin care li se strecuraseră în corpuri şerpii venelor lumii proaspăt născute. Şi-i imagină secaţi şi aruncaţi ca nişte piei nefolositoare. Mîna i se încleştă pe mînerul cuţitului său de vînătoare.

Mick îşi scoase dintr-un buzunar un briceag Swiss Army şi-i deschise lama cea mai lungă, care nu era mai mare decît arătătorul. Inspiră adînc. Se apropie de trupul unui adolescent. Trei vene îi pătrunseseră în trup în trei locuri diferite.

— Ajută-mă, Doamne, şopti el şi tăie cu stîngăcie prima venă.

Simţi sîngele cald stropindu-i mîna şi-l auzi pe băiat horcăind. Avea ochii holbaţi şi gura larg deschisă, încercînd să ţipe, dar nu se auzi decît un

sunet grotesc. Mick tăie rapid şi celelalte două vene şi prinse trupul care se zvîrcolea în braţe. Băiatul mai respiră cîteva secunde, apoi muri.

Cînd îl învăţase să-şi folosească cuţitul în mod eficient, tatăl lui Johnny începuse lecţia pe fire de trandafir. *vezi tu, au o pieliță groasă şi elastică, de stilul pieii de om. Atunci cînd nu-l tai bine, pieliţa îi rămîne prinsă ici şi colo, şi tulpina i se sfîşie urît. La fel e şi cu oamenii.* În timp ce vorbea îi arătase mişcarea lamei pe tulpină de cîteva ori, apoi îl pusese să practice. Johnny sperase ca următoarea lecţie să nu fie pe oameni, aşa că practicase sîrguincios, pentru a-şi mulţumi părintele şi a-l convinge că nu e nevoie de mai multe lecţii pe aceeaşi temă.

Johnny Dinte-Stricat taie o mică floricică, îi spusese Vasili cînd se cunoscuseră. Băiatului i se părea mai mult ca un cîmp de floricele. Încercă să-şi şteargă transpiraţia de pe faţă şi spuse:

— Nu aşa se face – şi îl îndepărtă pe Mick de cadavru. O s-o fac eu. Sînt mai priceput decît voi cu un cuţit. Eu o să-i dau jos şi voi aveţi grijă de ei, spuse el.

Se apropie de un băieţel cu pielea arămie. Pipăii venele care-l ţineau prins în zidul lumii. *Acolo*. Tăie cu o mişcare iute, îi strînse capătul pentru a opri sîngele să nu mai ţîşnească şi o legă într-un nod. Făcu la fel cu celelalte două vene şi depuse copilul pe sol. Acesta încă mai respira şi nu mai sîngera.

Johnny se întoarse către Li'l Leel, care-l urmărea cu ochi speriaţi. Mick se apropie.

— Mişcarea trebuie să fie lină şi uşoară. Prea multă forţă rupe pielea şi deviază traiectoria lamei, prea puţină îi face să sîngereze mai rapid. Trebuie să mai salvăm doi copii. Vom putea căra doar trei.

Mick se răsuci şi vomă. Apoi îşi acoperi gura cu dosul palmei pentru a-şi înăbuşi sughiţurile de plîns. În cele din urmă se îndreptă de spate, cu trupul tremurînd, şi se reîntoarse la treaba cea sîngeroasă.

***

Se reîntoarseră în Biblioteca de Referinţe spre dimineaţa celei de-a doua zi, înţepeniţi şi epuizaţi, fiecare cărînd cîte un copil. Clădirea era tăcută. O lumină cenuşie începuse să se strecoare prin ferestrele înalte. La biroul recepţiei din centrul foaierului îi aştepta bătrîna Doamnă Rusoaică. În lumina nesigură a dimineţii pielea îi arăta străvezie, îmbrăcămintea îi părea monocromă şi zîmbetul îi era strîmb, întinzîndu-i-se pe faţă mai mult decît era firesc. Era pentru prima oară că Lil' Leel şi Mick o vedeau şi ei.

Puseră cele trei trupuri pe podea. Copiii erau încă în viaţă. Respirînd cu greutate, se apropiară de recepţie încet, ca pentru a nu o speria. Doamna Rusoiacă vorbi cu voce limpede, fără inflexiuni slave:

— Ce au făcut ei a fost o atrocitate. Trebuia să-i puneţi un capăt, dar aţi ales să nu o faceţi. Aţi eşuat în misiunea voastră. Umanitatea a încălcat legea şi voi nu aţi făcut nimic să preveniţi acest lucru.

— N-am putut s-o facem! Nu ne puteţi cere să ucidem oameni inocenţi, exclamă Leel.

— Au murit oricum.

— Dar nu i-am omorît noi.

— Ştiaţi ce aveaţi de făcut.

— N-am putut. Nu aşa ceva.

— Şi totuşi, oamenii omoară în războaie cu milioanele. Specia voastră ucide pentru motive neimportante, rosti fantoma.

— Aţi stat pentru mii de ani printre noi şi nu aţi ajuns să ne cunoaşteţi nici acum? o întrebă Leel.

— Aţi eşuat. Asta-i tot ce contează.

Se lăsă liniştea.

— S-a decis să vă părăsim lumea şi să închidem uşa. Bibliotecile voastre nu vor mai fi nesfîrşite. Cuvintele rămase în lumea voastră sînt puţine. Le veţi folosi rapid şi apoi veţi înceta să mai fiţi ceea ce sînteţi acum.

— Nu puteţi face asta! – Leel avansă înspre fantomă.

Doamna Rusoaică privi spre Johnny.

— Marele Bibliotecar ţi-a admis un răspuns la ultima voastră întrebare. Cartea Cuvîntului există. Ar putea fi ultima voastră şansă. Iar Bibliotecarul este supărat pe voi pentru că aţi pierdut-o şi aţi uitat s-o căutaţi.

Imaginea fantomei se tulbură şi dispăru. În urma ei rămase sala rece a bibliotecii. Lil' Leel se aşeză pe pardoseală, ascunzîndu-şi faţa în palme. Apoi se uită la Johnny.

— Care a fost întrebarea ta?

— Ce se va întîmpla acum dacă vor închide uşa? întrebă la rîndul lui.

— Fără acces la sursa infinită a Miezului, va trebui să folosim cele cîteva cuvinte rămase în lume. Cînd acestea vor fi epuizate, vom rămîne fără mijloace de comunicare de orice fel. Probabil că ne vom reîntoarce la starea de animal şi ne vom pierde conştiinţa. Există un motiv pentru care spunem La început a fost cuvîntul.

— Atunci, dacă într-adevăr Cartea Cuvîntului există, încă mai putem avea un viitor. Aceasta ne va oferi uneltele necesare pentru a ne creea propriile noastre cuvinte.

— Cum de ştii asta, boierule?

— O ştiu, pentru că eu sînt cel care scrie povestea *Cărţii Cuvîntului*.

DAVA ZEILOR

Dacii îşi ridicaseră dava Sarmizegetusa în vîrful muntelui, acolo unde norii îi lingeau zidurile de piatră. Muntele cobora într-un povîrniş abrupt în spatele acestei citadele, cînd pietros, cînd acoperit de o pădure deasă, în care trunchiurile negre ale arborilor sclipeau stropite de roua dimineţii.

Soarele încă nu răsărise atunci cînd Ioanis se opri, ascultînd zgomotele din pădurea întunecoasă. Se uită în urmă. Nevăzînd nici o mişcare pe zidurile davei, merse mai departe, mişcîndu-se neauzit şi fără şovăire, pe poteci puţin cunoscute.

Bărbatul se opri din nou la marginea pădurii, scrutînd sălaşele de pînză susţinute pe pari, ca şi ramurile de brad, legate pentru a forma corturi rudimentare – în fapt, adăposturile de vară ale negustorilor care vizitau Sarmizegetusa. Regelui Burebista nu-i plăceau străinii, ştiindu-se prea bine că mulţi neguţători greci şi romani erau în realitate spioni, trimişi să facă hărţi ale ţinuturilor, să descrie fortificaţiile şi să numere oştenii tînărului imperiu dacic…

Totul era tăcut.

Ioanis nu observă lupul decît în momentul cînd parcurse cîţiva paşi către cortul său. Apăru între doi copaci, cu blana cenuşie făcîndu-l aproape invizibil în umbra pădurii. Privea încordat, gata să

se năpustească asupra lui. Ioanis coborî ochii şi continuă să meargă. Îşi controla bătăile inimii şi răsuflarea, încercînd să arate ca un om care-şi vedea de treburile dimineţii. Aruncă o privire în urmă cînd ajunse la cort, dar lupul dispăruse. Ioanis nu se dovedea uşor de luat prin surprindere. Era elev al şcolii din Delphi, asasin al ordinului lui Apollo. Unul dintre asasinii magici, socotiţi de toată lumea, chiar şi de greci, ca fiind doar subiect de basme… Lăsînd să-i scape un oftat, ridică pînza de la uşă şi intră.

Copilul era aşezat la capătul celălalt al cortului, purtînd doar o pînză în jurul taliei. Ţinea mîinile în şolduri şi ochii închişi. Ioanis întinse mîna să-i mîngîie părul negru şi cîrlionţat, apoi o lăsă să cadă, cu maxilarul încleştat, şi-şi aduse aminte că acest băiat nu mai era fiul lui.

— Theos…

Şoapta era aproape un mîrîit.

Nici un răspuns. Se aplecă şi răcni în urechea copilului:

— Theos!

Băiatul se strîmbă şi deschise ochii de un căprui-închis ca să se uite fix, cu răceală, la Ioanis.

— Filip are nevoie de somn, ca orice copil normal, îi spuse Ioanis. Ţi-am zis să nu-l mai trezeşti atît de devreme!

Copilul se încruntă.

— Iar eu am nevoie de meditaţia de dimineaţă.

Vocea era a fiului său, dar cuvintele aveau tonul batjocoritor şi arogant al lui Theos, magicianul.

— Poţi medita mai tîrziu…

— O s-o fac atunci cînd am nevoie s-o fac. Filip e tînăr. E plin de energie. Nu te mai îngrijora atîta.

— Înţelegerea a fost că-mi dai voie să am grijă de el, iar tu faci tot ceea ce este necesar ca să-l păstrezi sănătos şi nevătămat, atîta vreme cît… călătoreşti pe această cale.

— Am făcut asta pe tot drumul pînă aici, rosti dispreţuitor Theos. Acum, că sîntem atît de aproape de capătul călătoriei, o să facem cum zic eu. Asta, dacă-ţi vrei băiatul înapoi.

Ioanis îşi cercetă fiul, acelaşi copil de unsprezece ani, şi totuşi un străin. Plăcerile cu care se delecta Theos îi adăugaseră grăsime în jurul taliei şi al braţelor, precum şi cercuri negre sub ochi. Pielea lui, de obicei măslinie, arăta palidă şi bolnăvicioasă. Dar Ioanis îşi stăpîni furia şi gîndurile ucigaşe, aşa cum fusese antrenat s-o facă. Smerenia şi răbdarea erau a doua lui natură. Mai mult de-atît, Ioanis ştia că magicianul era în stare să citească mintea oamenilor, aşa că avea grijă să şi-o păstreze pe a lui golită de gînduri. Nu-i putea îngădui magicianului să se joace cu el. Prefera să se concentreze asupra aspectelor imediate ale călătoriei lor.

Îşi impuse să se destindă şi schimbă subiectul.

— Am găsit o cale de intrare în dava, spuse el, aplecîndu-se ca să şoptească.

— Trecerea e uşoară? răspunse magicianul tot în şoaptă. Trebuie să fiu acolo la sfîrşit.

— Da. Vom ajunge înăuntru toţi trei, răspunse Ioanis. Singurii care mă îngrijorează sînt lupii. Cei care păzesc drumurile. Au vegheat din clipa în care am intrat în pădurile dacice şi apoi în munţi. Şi totuşi, sînt lupi obişnuiţi. De felul celor pe care-i avem în Elada.

— Te înşeli, Ioanis. Nici un lup în Dacia nu e de felul obişnuit.

— Păi, am văzut un soi diferit de lupi, în pădurile Sarmizegetusei…

— Mai mari, cu aripi pe spate, arătînd oarecum reptilian?

Ioanis încuviinţă.

Theos dădu din cap cu înţelepciune.

— Aşadar, ai întîlnit lupii-dragoni. Nu credeam că există cu adevărat. Am presupus întotdeauna că sînt doar un mit.
— Lupi-dragoni?
— Pe jumătate lupi, pe jumătate dragoni, se spune. Ai văzut flamura Daciei? Înfăţişează lupi-dragoni. Trebuie să ne păzim de ei mai mult decît de străjerii regali.
— Pe jumătate dragoni, murmură Ioanis. Lupi fermecaţi?
— Mai degrabă demoni, aş zice. Dar nu sînt prea sigur.
Ioanis se aplecă şi mai mult şi şopti încă şi mai încet:
— Ce-ai aflat despre rege şi despre marele sacerdot?
— Sînt amîndoi plecaţi într-o expediţie de război împotriva scordiscilor. Regele Burebista vrea să elimine orice ameninţare din partea celţilor, înainte ca Cezar să se întoarcă din Galia la Roma şi să-şi mute armata spre răsărit, pe Istros. Au lăsat aici doar cîţiva străjeri şi preoţi. Poate un ktistai sau doi.
— Bine. Să fii gata în două, poate trei zile. Spune-mi ce să caut înăuntrul citadelei.
— Ceea ce ne interesează se află chiar în centrul Sarmizegetusei. Găseşte calea cea mai scurtă şi mai sigură către inima fortăreţei.
— Şi dacă ceea ce ne interesează nu-i acolo?
— Atunci trebuie să descoperim unde se află. Aminteşte-ţi un nume, Ioanis – ţinta noastră finală este *Kogaion*. Muntele sfînt la dacilor. Acolo îşi ţin comorile. Dacă nu ne putem găsi trofeul aici, trebuie să aflăm unde este Kogaionul.
— Ce plan de retragere avem? Cu toate haitele astea de lupi care păzesc drumurile şi pădurile, nu văd cum am putea scoate din munţi ceva pe furiş.
Magicianul îl cercetă cu atenţie.

— De fapt, asta e partea cea mai uşoară a planului.

Surîsul său de satisfacţie întinse gura copilului într-un rînjet răutăcios.

— O dată ce terminăm, o să părăsesc trupul copilului şi o să mă întorc cu trofeul la Atena. Ştii că pot să fac asta. Pot să iau cu mine un obiect material. Tu o să rămîi pe loc cu Filip, un negustor grec şi fiul lui. Nici cea mai mică urmă de ceva care să te învinovăţească. Vinzi toată marfa şi porneşti înapoi spre Elada, pe acelaşi drum pe care am venit.

Asta era o veste nouă pentru Ioanis. Se încruntă. Suna logic, totuşi lipsea ceva. Nu-şi putea da seama ce.

— Ar face bine să meargă planul ăsta al tău… Altfel, nu existăvizuină în toată Elada în care să te poţi ascunde de mine.

Ioanis privi în ochii fiului său, păstrîndu-şi chipul indescifrabil. Theos continua să zîmbească.

***

Stelele sclipeau printre copaci. În faţă, Ioanis putea să distingă deja focurile de la posturile de străjeri de pe zidurile Sarmizegetusei. Prăpăstii şi rîpe îi apărau două dintre laturi, pante abrupte pe celelalte două. Pereţii săi de piatră, numiţi *murus dacicus*, erau mai măreţi decît orice văzuse el vreodată. Zidurile davei erau cele mai groase şi mai înalte fortificaţii din lume, construite din pietre mari, cioplite, îmbinate cu un ciment special, avînd suprafaţa netedă ca marmura. Existau numai două porţi, numai două drumuri care urcau din oraşul terasat de dedesubt. Capitala dacică nu putea fi practic cucerită de nici o armată, aşa încît care era rostul citadelei? Populaţia, inclusiv nobilii şi chiar regele, locuiau în afara zidurilor, în oraşul care purta acelaşi nume ca şi dava – Sarmizegetusa. Numai marele sacerdot, cu întregul lui sobor

religios şi cîţiva străjeri regali, locuiau în citadelă. Străjerii se aflau acolo pentru a ţine pe toată lumea afară, inclusiv populaţia locală. Dava era un mister. Romanii ar fi plătit averi ca să afle ce se ascundea în spatele zidurilor sale măreţe.

O siluetă albă intră în pădure, mişcîndu-se fără zgomot dinspre citadelă direct către el. Ioanis îngheţă. Silueta părea mai înaltă decît un cal, albul era blană şi o creastă osoasă i se întindea de-a lungul şirei spinării. Aripi îmblănite îi stăteau pliate pe laturile corpului. Un lup-dragon.

Ioanis rosti una dintre vrăjile transmise de la o generaţie de asasini magici la alta, direct de la Apollo. O ceaţă groasă îl învălui, făcîndu-l invizibil. Îşi goli mintea de orice gînd şi se retrase prin pădure, rapid şi tăcut. Nici un om în viaţă nu auzise sau nu văzuse vreodată unul dintre asasinii lui Apollo. Se spunea că erau singurii care ar fi putut ucide un zeu.

Lupul-dragon încetini şi adulmecă. Se uita în direcţia lui, cu urechile ciulite. Ioanis continuă să dea înapoi. Cînd ajunse destul de departe, se întoarse şi o luă la fugă înapoi, spre tabăra negustorilor.

Fiul lui era treaz. Filip stătea cu genunchiul la gură, legănîndu-se uşor pe blana întinsă pe jos. Ioanis împrăştie vraja ceţii, devenind din nou vizibil. Băiatul tresări, apoi, recunoscîndu-şi tatăl, îl îmbrăţişă.

— Filip, tu eşti?

Ioanis se trase înapoi şi se uită în ochii lui. Nu văzu în ei nici o urmă a magicianului. Şi nu auzi nici o răutate sau batjocură în vorbele copilului.

— Eu sînt, tată. Eu sînt.

Ioanis îl îmbrăţişă şi-i sărută de nenumărate ori părul lung, înainte de a-l întreba:

— Spune-mi, Filip, unde e Theos? Unde-i magicianul chiar în clipa asta?

— A lăsat o mică parte din el înrădăcinată în mine; încă îi pot simţi în minte puterea. Dar cea mai mare parte a lui a plecat în alt loc, departe, unde a intrat în corpul altui băiat. Crede că dorm şi că el este în siguranţă. Scoate-mi-l din cap, tată! Fă-l să plece!

Ioanis îşi simţi chipul împietrind.

— Nu pot, Filip, vorbi el cu autoritate blîndă. Trebuie să plătesc datoria mamei tale. Pînă atunci, eşti sclavul lor, iar eu sînt legat prin contract. Ai răbdare. Încă două zile şi vei fi liber, îţi promit. După ce ne terminăm călătoria, trebuie să te elibereze.

— Magicianul vrea să ne omoare, zise încet Filip.

— De ce spui asta?

— Am rămas cumva legat de el la început; ne-am dus împreună în locul celălalt. L-am auzit vorbind cu cineva de-acolo, cred că îl chema Gaius. Au vorbit în latină. Apoi am pierdut legătura şi m-am trezit din nou aici.

— Theos a vorbit în latină cu cineva pe nume Gaius? Unde?

— Magicianul l-a întrebat pe Gaius de ce l-a invocat în Appolinea Castro, pentru că locul nu e sigur, mişună de spioni greci, răspunse repede copilul.

Ioanis înghiţi în sec.

— Despre ce au vorbit?

— Gaius i-a cerut magicianului să scape de noi după ce-şi încheie misiunea. N-ar trebui să ne întoarcem niciodată la Atena. Magicianul a zis că nu asta a fost înţelegerea, dar Gaius i-a răspuns că înţelegerea a căzut. Generalul vrea totul numai pentru el. Apoi m-am trezit aici.

Ioanis îl îmbrăţişă pe băiat şi-l sărută pe frunte.

— Puah! îl auzi pe băiat murmurînd, apoi simţi mîinile mici împingîndu-l.

Respingîndu-l…

— Nu-ţi mai lăsa balele peste mine!

Ioanis se retrase şi se uită în ochii băiatului. Văzu căutătura intensă a lui Theos.

— Theos…

— Ce făceai?

— Îmi sărutam copilul, magicianule. Credeam că dormi.

— Ei, m-ai trezit!

Ioanis dădu din cap şi se aşeză la o oarecare distanţă de băiat. Îşi trase cămaşa peste cap, pregătindu-se de culcare.

— Ce faci aici? E încă noapte. Cum de te-ai întors atît de repede?

— Aproape că am dat peste un lup-dragon în apropiere de zidurile citadelei. A trebuit să mă întorc în goană.

— Ţi-a văzut faţa? Ţi-a simţit mirosul? Te-ar putea recunoaşte?

Ioanis îşi aţinti privirile asupra lui cu răceală, apoi se întinse şi închise ochii.

***

Ioanis se deplasă mai departe de Sarmizegetusa, într-un loc unde văzuse cîţiva călugări daci trecînd dincolo de pisc, apoi coborînd muntele. Era sigur că teritoriul lor se întindea undeva prin părţile acelea. Auzise că trăiau izolaţi în peşteri care pătrundeau adînc în munte, ca nişte sihaştri, după modelul statornicit de zeul lor, Zamolxis. Se spunea că demult, înainte chiar ca grecii să fi ajuns în Elada, Zamolxis umblase de la un capăt al lumii la celălalt, învăţînd tot ceea ce era de învăţat de la oameni din ţări străine şi de la zeii lor. Apoi se întorsese la poporul lui şi-l învăţase toate acele secrete şi arte străvechi. După aceea, se retrăsese într-o peşteră cu cîţiva dintre călugării lui şi-i învăţase să călărească fumul şi să atingă tărîmul zeilor. Aceştia erau ktistaii. Acum, asta era

versiunea dacică. Grecii aveau propria lor versiune, în care Zamolxis fusese sclavul lui Pitagora. Un simplu muritor, care furase de la stăpînul lui şi fugise, apoi oferise cunoaşterea dobîndită în Elada poporului său, devenind astfel un erou. Romanii preferau versiunea grecească. Îi făcea pe daci să pară mai slabi.

Asasinul se ghemui în spatele unui bolovan ca să cerceteze o gaură din peretele stîncos al muntelui. Fum gros, înmiresmat, se răspîndea dinăuntru. El adulmecă şi surîse – cînepă, planta preferată de ktistai pentru transele lor profetice. Apropiindu-se cu prudenţă de gura peşterii, ascultă. Linişte. De undeva, de deasupra, auzi ţipătul unui vultur. Insectele bîzîiau. Recunoscu murmurul unui izvor.

Înfăşurîndu-şi o pînză peste gură şi peste nas, intră. Ochii i se adaptară imediat la întuneric. Peştera era îngustă şi lungă, o spărtură în pîntecul muntelui. După douăzeci de paşi, se deschidea într-un spaţiu mai larg, umed şi plin de fum. În centru se afla o vatră de piatră unde cînepa fumega alene. Lîngă ea stătea în picioare un ktistai – un dac mărunt, osos, cu părul blond împletit pe spate şi faţa proaspăt bărbierită, contrar obiceiului dacic. Se legăna, cu ochii închişi, cu un zîmbet extatic destinzîndu-i faţa tînără. Ioanis şopti o vrajă, iar tînărul tresări ca şi cum ar fi fost lovit de o piatră invizibilă, apoi se prăbuşi fără cunoştinţă.

Ioanis turnă pămînt deasupra cînepei fumegînde şi alungă fumul din peşteră pînă cînd aerul se limpezi. Legase mîinile ktistaiului la spate şi-l rezemase de un bolovan. Acum, trecu sare pe sub nasul tînărului pînă cînd acesta tresări şi deschise ochii. Clipi zăpăcit, apoi observă intrusul. Se holbă la el prosteşte, după care oftă, închise ochii şi începu să vorbească.

Asasinul îl întrerupse.

— Nu vorbesc limba dacilor, aşa că ar fi mai bine să încerci elina. Ştiu că toţi ktistaii vorbesc elina şi latina.

— A, eşti străin, aşa cum am presupus, vorbi călugărul în limba grecului. Dacă fraţii noştri te găsesc umblînd pe munte, departe de tabăra străinilor, or să te sfîşie în bucăţi fără şovăire.

— Dacă vorbeşti despre lupi, n-or să mă prindă.

Călugărul dădu din cap, apoi închise ochii, îşi îndreptă spatele şi rămase nemişcat, ca şi cum ar fi meditat.

După cîteva minute, Ioanis întrebă, cu aceeaşi voce lipsită de expresie:

— Vrei nişte apă?

Tînărul încuviinţă. Ioanis umezi buzele călugărului, apoi lăsă să picure puţină apă în gura acestuia.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Moskon.

— Pe mine mă cheamă Ioanis. Am nevoie de ajutorul tău, Moskon.

— Nu s-ar părea că ai nevoie de vreun ajutor.

— Ţi-am legat mîinile ca să fiu sigur că stai şi asculţi tot ce spun. Trebuie să fiu sigur că înţelegi tot ce-ţi spun şi că putem discuta în linişte, fără surprize şi izbucniri de curaj din partea ta.

Călugărul îşi drese glasul şi înghiţi în sec de cîteva ori, dar nu deschise ochii. Ioanis reluă:

— Sînt negustor din Korinthos. De obicei călătoresc cu fiul meu de unsprezece ani. Eram pe drum spre Sarmizegetusa cînd un spirit puternic a luat în posesie trupul băiatului meu.

Călugărul deschise ochii, arătînd pentru prima oară o urmă de interes.

— Nu ştiu ce voia de la noi sau de ce-ar fi făcut asta copilului meu, şi nu mie. Mi-a zis că dacă voiam să-mi ţin băiatul în viaţă, trebuia să-mi continuu drumul aşa cum am plănuit. La timpul potrivit, avea să-mi spună ce urma să fac.

— De ce nu te-ai dus la unul dintre temple să vorbeşti cu un sacerdot? Ei ar fi ştiut ce să facă, comentă Moskon.

— Spiritul m-a ameninţat că, în clipa în care bănuieşte vreo trădare, are să-mi omoare băiatul şi după care o să-i părăsească trupul.

— Ştii al cui spirit este?

— Am înţeles că-i un magician; corpul lui e ascuns pe undeva, departe de-aici.

— Cunoşti numele magicianului sau de unde e?

— Nu.

Şovăi. Nu-i putea spune lui Moskon întregul adevăr. Doar ceea ce-l putea face să creadă şi să acţioneze.

— Ştiu numai că a fost trimis de romani.

— De unde ştii asta?

— Într-o noapte, Filip s-a trezit în timp ce spiritul magicianului se găsea în altă parte, vorbind în latină cu un om pe nume Gaius. Fiul meu l-a auzit pomenind de un loc numit Appolinea Castro. Apoi însă legătura s-a rupt şi Filip s-a trezit înapoi aici, înainte să apuce să afle mai mult.

Călugărul privi fix un punct situat undeva dincolo de Ioanis.

— Sînt adevărate toate astea?

— Da, sînt! se repezi, apoi ezită, dîndu-şi seama ce se întîmpla: În afară de cazul în care nu mă întrebi pe mine.

Călugărul îl cercetă în tăcere, aşteptînd ca istorisirea să continue. Era tînăr, în jur de douăzeci de ani, ceea ce ar fi trebuit să-l descurajeze pe Ioanis să se apropie de el. Şi totuşi, auzise că, la fel ca asasinii lui Apollo, ktistaii îşi începeau educaţia magică în copilărie. Pînă la douăzeci de ani, ar fi trebuit să treacă prin încercări şi lupte proprii.

— Magicianul mi-a zis ieri ce caută la Sarmizegetusa. Pentru mine, pare o nebunie. Bănuiesc că nu există nici o şansă adevărată de a reuşi. Mă tem pentru viaţa băiatului meu.

Ioanis făcu o pauză. Moskon îl privea încordat.

— Vrea să fure bufniţa de aur a Atenei şi s-o dea romanilor, şopti Ioanis.

Călugărul clipi, nedumerit.

— Bufniţa de aur furată de Zamolxis de la Pitagora, înainte de a pleca din Elada, cu cinci secole în urmă…

Trupul tînărului se scutură de rîs. Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— Ce-i atît de nostim?

— Grecii cred încă în povestea asta idioată despre Pitagora?

— De ce nu? Zamolxis a fost sclavul lui Pitagora. Iar Pitagora a dobîndit o cunoaştere şi o înţelepciune extraordinare în foarte scurt timp.

— Chiar crezi că un muritor, chiar şi magul puternic şi învăţat care a fost Pitagora, ar fi putut cu adevărat să înrobească un zeu?

— Se spune că Zamolxis nu era încă zeu atunci cînd a furat-o. Cam ca Hercule, adăugă Ioanis repede.

— Ha! Hercule! Zamolxis era deja zeu, nu un erou… Ai auzit ca Zeus să fi fost vreodată sclav? Al unui muritor? Ai putea măcar să concepi ca aşa ceva să-i fie făcut lui Zeus?

Ioanis nu se grăbi să răspundă. Pînă la urmă, Zamolxis era zeul ktistailor. Nu venise aici pentru discuţii teologice. În taină, nu crezuse niciodată povestea despre Pitagora.

— Şi cum rămîne cu bufniţa Atenei? întrebă el.

— Bufniţa Atenei e o metaforă, nu o pasăre fermecată. Şi am o întrebare: cunoscînd istoria zeilor voştri, crezi că Atena ar fi stat cu mîinile în sîn şi n-ar fi făcut nimic dacă doi muritori i-ar fi furat cu adevărat bufniţa? Cu alte cuvinte, înţelepciunea? Ce fel de zeiţă ar mai fi fost? Cine ar mai fi respectat-o? Cine i-ar mai fi adus ofrande dacă ar fi rămas dezarmată cu atîta uşurinţă? *Tu* ai mai fi crezut în ea?

Ioanis rămase tăcut. Ceea ce spunea Moskon era logic, raţional – dar atunci, de ce se aflau aici? La ce servea această călătorie? Ce voia un magician puternic, precum Theos, din interiorul Sarmizegetusei?

— Dacă nu bufniţa Atenei, ce altceva din Sarmizegetusa l-ar putea interesa pe un magician roman? întrebă Ioanis.

— Poate că e interesat de regele Burebista sau de Deceneu, marele nostru sacerdot.

— Nu, nu, nu poate fi aşa ceva. Ştia că amîndoi aveau să fie departe de capitală, în expediţie. E altceva.

— Sînt de acord. Şi trebuie să fie ceva important. Ceea ce mă trimite la următoarea întrebare – cine eşti tu de fapt, Ioanis? De ce te-ar fi ales un magician atît de puternic pe tine, dintre toate celelalte posibilităţi?

Ioanis etală semne de surpriză, atît de bine pe cît putea. Îşi şterse chiar mîinile de cămaşă şi se uită nesigur spre podea. Avea nevoie să cîştige încrederea şi compasiunea călugărului. Pînă la urmă minţi, ştiind că, în calitate de asasin, nimeni nu l-ar ajuta de bunăvoie:

— Sînt un hoţ faimos.

— Cum poate să fie faimos un hoţ? N-ar contrazice acest lucru scopul profesiei tale?

— Nu fur pungi. Lucrez la comandă, de aceea trebuie să fiu angajat. Nu există nici o încuietoare, o fortăreaţă sau o închisoare care să-mi reziste.

— Ce făceai în Dacia?

— În timpul liber sînt şi negustor, răspunse Ioanis. Între furturi, fac negoţ cu mărfuri rare.

— Hmm…

— Am găsit deja o cale să intru în citadelă, să trec de lupi şi de paznicii care-o apără. În noaptea asta o să-mi trimit băiatul înăuntru. Magicianul are nevoie să ajungă în mijlocul davei – *în inima fortăreţei*. Am presupus că acolo ţineţi bufniţa.

— În inima fortăreţei, zici? întrebă Moskon, cu glas egal.

— Da, de ce? Ce-i acolo?

— Templul Interior.

— Şi?

— Numai sacerdoţii şi ktistaii pot intra, şi numai după iniţiere. Nici vorbă ca vreun străin să fie primit. Trebuie să facem ceva înainte să ajungeţi la templu, sau veţi muri cu toţii.

— Ktistaiule, întrebă Ioanis, mi-ai putea salva fiul?

— De ce-ai…

Moskon se opri, ca şi cum ar fi ascultat ceva, apoi răspunse:

— Trebuie să mă gîndesc. Ar trebui să existe o cale de a-l scoate pe magician din fiul tău fără să-i facem rău copilului şi înainte ca să poată scăpa din corp şi să-şi ia zborul cu ceea ce ştie.

— Crezi că magia ta ar putea lupta cu a lui?

— Magia mea? bolborosi Moskon.

— Magia ktistailor.

— Ioanis, sînt doar un călugăr al lui Zamolxis.

— Nu. Eşti unul dintre cei care merg prin fum. Există poveşti despre cei de felul tău…

Călugărul porni să răspundă, apoi se opri şi îl privi pe Ioanis.

— Şi de ce te-aş ajuta?

— Dacă nu mă ajuţi, voi face tot ceea ce este necesar ca să-mi salvez fiul. Chiar dacă asta cuprinde furtul secretelor voastre – orice-ar ascunde Templul Interior…

— Bine, Ioanis, rosti Moskon în cele din urmă. Mîine dimineaţă, intră în Sarmizegetusa pe drumul pe care l-ai descoperit. Dar în loc să traversezi dava direct către Templul Interior, alege o potecă în diagonală. Vei vedea o casă cu acoperiş de ţigle roşii şi canaturi aurii – Casa Războinicului. Acum e goală, căci toţi au plecat la război. Intră în casă. O să ne vedem acolo.

***

Intrarea Casei Războinicilor nu avea uşă; un coridor lung se întindea de la intrare către bezna tăcută. Ioanis se furişă de-a lungul lui către o curte centrală mare, înconjurată de ziduri impunătoare, acoperite cu scuturi pictate. Simbolul dacic atîrna în fiecare colţ – capul de lemn al unui lup, terminîndu-se cu coada fluturătoare a unui dragon, confecționat din textile şi metal. Cînd vîntul intra prin botul lupului şi şuiera pe toată lungimea cozii, emitea un urlet prelung.

— Ce facem aici? şopti Theos.

— Îl căutăm pe cel care ne va ajuta să mergem mai departe.

— Neghiobule, neghiob ce eşti! izbucni magicianul, sărind din spatele lui Ioanis.

Ioanis se întoarse să-l prindă, dar Theos se retrase în patru labe – şi dădu peste Moskon, care încercă să-l înhaţe şi nu-l nimeri. Murmurînd cîteva cuvinte în elină, Theos făcu un semn, iar Moskon se ridică în aer, apoi fu izbit de un perete. Rămase acolo atîrnînd, ţintuit ca o muscă prinsă în vasul cu miere.

Magicianul se răsuci spre Ioanis.

— Ce-ai făcut, trădătorule?

— De ce l-ai atacat? întrebă Ioanis cu falsă nevinovăţie. Se află aici ca să ne ajute.

— Minte de oaie! Crezi că sînt atît de naiv?

— Ce se petrece, ktistaiule? îl întrebă Ioanis pe călugăr, încă simulînd nevinovăţia.

— Sînt doar un novice. N-am puteri magice, explică Moskon cu voce gîtuită.

— Ha! lătră Theos cu dezgust. Credeai că ăsta-i un ktistai?

Ioanis se uită zăpăcit la călugăr. Acum îl vedea aşa cum era cu adevărat, un băiat care abia dacă avea cincisprezece ani. Cum de văzuse altfel?

Pierduse totul din cauza unei păcăleli a ochilor! Fusese atît de adînc întunericul în peştera aceea? Filip! Ce avea să se aleagă de copilul lui acum? Nu-l putea atinge pe magician fără să-şi rănească sau să-şi omoare băiatul.

— Hai acum! se răsti Theos. Am cheia către inima Sarmizegetusei.

— Îmi citeşte mintea, Ioanis, zise Moskon înspăimîntat. Sîntem cu toţii osîndiţi!

Magicianul copil fugi din curte, lăsîndu-l pe călugăr ţintuit de perete. Fără să se gîndească, Ioanis alergă după Theos. Trebuia să facă ceva, dar ce? Trebuia să acţioneze în clipa în care i se oferea o ocazie.

Cu coada ochiului, Ioanis văzu un lup-dragon mare şi alb intrînd în curte, îl auzi pe Moskon strigînd uşurat:

— Olorian!

Nu-i băgă în seamă pe nici unul dintre ei, ieşind în goană din Casa Războinicilor, urmînd sunetul paşilor lui Filip pe străzile încă pustii şi tăcute. Dava nu părea doar adormită, ci golită de viaţă.

Templul Interior era cea mai înaltă structură din Sarmizegetusa. Înconjurată de două şiruri de coloane albe de piatră, clădirea de cărămidă roşie dinăuntru abia dacă avea douăzeci de picioare pe o latură, dar se ridica la o înălţime incredibilă. Magicianul alergă drept către poartă şi apăsă mîinile copilului pe lemnul acesteia. Ioanis îl prinse din urmă, în timp ce Theos murmura formula sacră pentru a o deschide, acea formulă pe care o furase din mintea lui Moskon. Poarta se deschise cu un geamăt înfiorător.

— Theos! strigă Ioanis. Nu te duce acolo! Nu-mi omorî copilul!

Fără să-l bage în seamă, magicianul trecu în fugă prin deschizătură. Ioanis nu avu de-ales decît să-l urmeze.

Theos se opri în vîrful unor scări de piatră. Ioanis se opri şi el şi rămase cu gura căscată, tremurînd.

Scara cobora un deal către un drum larg, pavat, care urca un munte cu vîrful în nori. Un munte invizibil din afara zidurilor Templului Interior. Invizibil din orice punct din jurul Sarmizegetusei, cîtă vreme dava era aşezată pe culmea celui mai înalt pisc dacic. Un munte în vîrful unui munte… Pe pantele lui, mult deasupra capetelor lor, era un oraş crescînd din piatră, suspendat în aer printre nori, sfidînd orice reguli ale realităţii. Un oraş în aur şi roşu, cu pereţi metalici şi ferestre late, şi statui titanice împodobind fiecare colţ şi fiecare turn. Ioanis păşi înapoi pe poartă; da, se aflau în acelaşi loc în care fuseseră cu un minut în urmă. Templul Interior se afla tot în dava Sarmizegetusa. Văzu lupul-dragon alb apropiindu-se de ei şi intră înapoi în Templu.

Spaţiul dinăuntrul său era imposibil de mare pentru zidul care-l conţinea. Iar oraşul din faţa lui… Nu avea cuvinte să-l descrie. Uriaş, plutitor şi sclipitor, cu acel soi de arhitectură care scăpa proporţiilor şi înţelegerii umane. Atena, chiar şi Roma, erau ca nişte oraşe de noroi în comparaţie cu acesta.

Theos coborî scările cu greutate. Picioarele mici ale lui Filip săltau pe treptele uriaşe către drumul pavat care ducea în oraş. Ioanis se repezi după el şi-l prinse de un braţ. Îl trase înapoi. Magicianul se zbătu, dar asasinul nu-i dădu drumul şi luă în braţe trupul copilului. Simţi imediat valul magiei arzîndu-i pielea. Strigă de durere. Degetele mici ale lui Filip desenau litere în aer, încercînd să opună magia forţei fizice a lui Ioanis. Asasinul răspunse în acelaşi fel, modelînd propriile lui litere în aer şi împiedicînd degetele copilului. Scîntei magice le arseră pielea şi sprîncenele.

Lupul-dragon săltă pe lîngă ei şi ateriză în faţa copilului.

— Dacă mă laşi să trec te voi plăti generos, cu două suflete minunate, zise Theos.

Lupul-dragon începu să strălucească în timp ce înainta către magician, corpul de animal lăsînd loc trupului unui tînăr cu păr lung, alb. Aripi îi răsăreau din omoplaţi.

— Nu sînt un demon, magicianule!

— Un *mesager*! gemu Theos.

Ioanis încetase să lupte cu el şi-şi scosese deja sabia.

— Un mesager? repetă, încurcat.

Theos se aplecă şi trasă un cerc în jurul lui, apoi schiţă repede nouă cercuri ce se intersectau în centrul primului. În acelaşi timp, mesagerul întindea braţele către copil. Fulgere izbucnite din palmele lui loveau spaţiul din jurul lui Filip, risipindu-se fără să-i atingă trupul. Cercul desenat îl apăra pe magician.

— Nu! ţipă Ioanis şi sări spre el, dar încă trei lupi-dragoni apărură şi-l înconjurară.

— Nu te teme, zise Moskon din spatele lui.

Acesta păşi pe lîngă unul dintre lupii-dragoni ca să se apropie de Ioanis.

— Am promis că o să-ţi salvez copilul şi o să-mi ţin cuvîntul. Olorian n-o să-i facă nici un rău.

Ioanis voia să creadă. Nu avea altă alegere. Nu avea alţi aliaţi. Se întoarse spre corpul fiului său. Theos vorbea febril într-o limbă necunoscută şi-şi completa cele nouă cercuri magice cu simboluri. Fulgerele lui Olorian nu-l puteau atinge. Asasinul făcu un salt şi rupse linia primului cerc cu vîrful sabiei. Fierul lamei se topi. Apoi sări şi doborî corpul lui Filip cu avîntul lui. Amîndoi se rostogoliră pe trepte. Magicianul fu pentru o clipă expus. Fulgerul lui Olorian învălui corpul lui Filip într-un cocon de lumină albă.

Theos încercă să silească trupul lui Filip să traseze din nou protecţia magică, dar coconul îl

reţinea. Degetele mesagerului fluturară ca şi cum ar fi cîntat pe nişte coarde invizibile, manevrînd filamentele de lumină. Trupul lui Filip avu un spasm violent. Capul îi căzu pe spate, cu gura larg deschisă, încercînd să rostească o incantaţie.

În acest moment degetele mesagerului încetară să se mai mişte şi se încordară, ca şi cum ar fi prins nişte fire invizibile. Aripile i se întinseră şi fluturară, împrăştiind lumina. Lupii-dragoni din jurul lui Ioanis începură să urle, un zgomot teribil, puternic. Cu mîinile arse, Ioanis îşi acoperi urechile. Întregul trup îi era rănit de protecţia magică a lui Theos.

Olorian încetă să mai tragă. Ceva fu smuls din pieptul copilului şi Filip se prăbuşi pe treapta de piatră. Urletul lupilor-dragoni se opri. Mesagerul ţinea în palme o sferă de lumină roşie, înlănţuită de fulgere albe. Şopti cîteva vorbe deasupra sferei şi aceasta dispăru.

Templul Interior era acum nefiresc de liniştit. Oraşul din vale arăta netulburat de evenimentele de pe deal. Ioanis făcu un pas înainte şi-şi strînse copilul în braţe.

***

Cortul lui Ioanis din tabăra neguţătorilor era prea mic pentru trei adulţi şi un copil. Filip zăcea fără cunoştinţă pe blănuri, iar tatăl lui îl ţinea de mînă în timp ce se uita la cei doi bărbaţi de lîngă el: călugărul adolescent Moskon şi Olorian, care arăta şi el tînăr, deşi Ioanis ştia acum că era un mesager nemuritor al zeilor, în vîrstă de mii de ani.

Moskon clipi din ochii obosiţi.

— N-o să iasă din transă. Nu aici, nu acum.

— Spune-mi ce să fac, şopti Ioanis.

— Posesia corpului de către magician i-a lăsat spiritul rănit şi tulburat. Chiar şi mai mult, se află într-un tărîm ciudat, printre spirite şi zei

necunoscuţi, vorbind o limbă pe care n-o înţelege. Nu ştie ce să facă şi nu se află nimeni aici care să-l călăuzească. Dacă moare, sufletul îi va fi pierdut, iar noi n-o să i-l putem salva.

Ioanis se uită la Olorian.

— Spune-mi ce să fac, repetă el.

— Ai putea să pleci imediat şi să-l duci înapoi în Elada, continuă Moskon. Dacă-l poţi ţine în viaţă pentru o săptămînă sau mai mult, cît durează călătoria, poate că magicienii voştri îl pot ajuta. Dacă moare acolo, măcar sufletul lui va găsi spirite familiare care vorbesc toate elina. O să-şi găsească drumul spre cîmpiile elizee şi sufletul lui se va odihni în pace cu strămoşii voştri. Dar…

Călugărul nu vorbi mai departe. Ioanis ştia ce însemna acest „dar". Văzuse secretul lor cel mai bine păzit şi cel mai preţios. Nu se putea întoarce în Elada cunoscînd asemenea lucruri.

În cele din urmă, mesagerul vorbi.

— Există o singură altă cale. L-aş putea lua la Sarmizegetusa şi l-aş putea salva. Dar nu-i va fi îngăduit să se întoarcă.

Ioanis simţi o scînteie de speranţă. Se uită la Moskon.

— Ce spune?

— Acest munte este Kogaion, muntele sfînt despre care ai auzit probabil. Sarmizegetusa este cu adevărat oraşul zeilor, dava noastră fiind doar învelişul din afară. Zeii îl pot salva pe Filip şi s-ar putea foarte bine s-o facă, dar preţul este că va rămîne aici.

— Voi veni cu voi, zise Ioanis.

Mesagerul încuviinţă cu blîndeţe.

— Nu acum. Cînd va veni timpul.

Apoi adăugă, după cîteva clipe de tăcere:

— Fiul tău va trăi şi vei ajunge să-l vezi din nou. Fie asta, fie sufletul lui e pierdut.

Ioanis inspiră adînc şi zîmbi. Cînd va veni timpul… Cînd va veni timpul, va putea să-şi vadă

fiul, muritorul care umbla printre zei. Ştia că asta avea să fie o mare cinste şi singura lor şansă.

Traducere din limba engleză
de Cristina & Ştefan Ghidoveanu

SĂMÎNŢĂ PRIPITĂ

I

Frig, sînge şi cai, ce putea cere mai mult? Femei, poate! Nu acum, nu acum. Acum, avea parte de bărbăţia lui. Rînji şi adulmecă aerul tare. Omătul scîrţîia sub copitele cailor şi aburul trupurilor masive se vălătucea greoi în jurul lor. Era o dimineaţă geroasă de ianuarie. Călăuza se opri la marginea pădurii, ascunzîndu-se în spatele unui copac mai gros şi le arătă cu degetul în faţă, în cea mai deplină tăcere, ţinta călătoriei lor – o casă din lemn de brad grosolan cioplit, cu doar o fereastră, mai mult ca o aerisire. Acoperişul înclinat într-o singură parte susţinea o pătură de zăpadă de-un stat de om. În stînga, îngrăditura de ţăruşi necojiţi ce înconjurau clădirea fusese culcată la pămînt, iar poarta se bălăngănea întredeschisă. Zăpada fusese curăţată în jurul gospodăriei, o potecă îngustă conducînd într-acolo, între două ziduri albe şi îngheţate, pe care numai călăreţii le depăşeau în înălţime.

Greuceanu mirosi teama călăuzei, un pădurar ce insistase ca el, Seniorul Căieruş, să afle totul

personal. Privi poteca lungă şi adîncă, precum un tunel, şi încremenirea nefirească a zonei îi îngheţă şira spinării. Respinse însă senzaţia de nelinişte şi rîse fără zgomot spre fratele său. Acesta îi întoarse rîsul şi făcu semne ostaşilor ce-i însoţiseră să ocolească poiana prin stînga şi prin dreapta şi să s-o asigure. Apoi, dădu pinteni armăsarului şi-şi urmă fratele. Pădurarul se strecură între cei doi, strîngîndu-şi nervos bîta în mînă.

Ocoliră casa prin stînga şi ieşiră în faţa tindei, unde zăpada era răscolită de multe picioare, ale căror urme se pierdeau în pădure, în direcţia opusă de unde veniseră ei, spre povîrnişurile abrupte ale înălţimilor. Se apropiară de şură şi caii fornăiră nervoşi, şi se smuciră în frîie. Pe butucul de tăiat lemne zăcea un braţ retezat deasupra cotului. Greuceanu sări din şa şi se apropie şi mai mult. Două degete erau roase, iar braţul – descărnat, sfîşiat de dinţi ascuţiţi. Sîngele se îmbibase negru în lemnul butucului şi îngheţase în cristale lucioase pe carnea jupuită.

Abia atunci observă ici şi colo, pete de sînge, în zăpadă. Izbi cu piciorul în uşă şi aceasta se deschise scîrţîind. Înăuntru era beznă şi nemişcare. Îşi scoase sabia. Fratele său sări şi el din şa, cu arma deja pregătită. Pădurarul privea speriat înspre pădure, unde se pierdeau urmele atacatorilor.

Casa era formată doar dintr-o singură încăpere mare, cu o jumătate de pod spre care ducea o scară din acelaşi lemn cioplit din bardă. Puţinele obiecte de mobilă erau răsturnate peste tot, zdrobite, lucrurile răvăşite, paiele din pod pe care dormiseră copiii, risipite în toate colţurile. Pe masă zăcea o ureche smulsă şi pe jumătate ronţăită. În aer plutea un miros stătut, de fiară asudată şi sînge.

Ieşiră şi verificară şopronul, hambarul, apoi ţarcul. Nu mai era nici urmă din oamenii care

locuiseră acolo, ori din animalele lor. Îşi privi fratele în ochi şi acesta confirmă cu o căutătură fioroasă.

— De cînd au început toate astea? îl întrebă pe pădurar.

— De o săptămînă, Măria-Ta. Prima oară fu Vasile a lu' Leandru, de-şi avea casa tocma' sus, pe Argeşel, la Stîna lu' Căpiatu'. Că noi i-om spus să nu urce tocma' colo, dar după ce Domnia Ta l-a ucis pe Stăpînul Muntelui şi i-a izgonit toate slugile, a căpătat încredere. După aia, a fost Cioclea, ciobanu', de-şi ţinea casa mai sus, că nu-i plăcea vecinătatea oamenilor. Lui i-o întins cînii pe gard şi cu maţele lor a vopsit pereţii stînei. I-o luat întreaga turmă, toate două sute de capete. Amu', i-o venit rîndu' şi lu' Caratu'. O soţie şi trei copilaşi avea. Ieri dimineaţă am văzut prăpădul şi am venit într-un suflet la Măria-Ta, să mă ierţi de îndrăzneală, da' sătenii sunt tare spăriaţi, că e numa' la două ore de mers, de sat.

— Ia spune, nea Florea, îl luă în primire fratele lui Greuceanu, da'n toamnă n-a văzut nimeni, nimic?

— Nimic, nimic, îi confirmă omul. O fost pădurea curată şi veselă. Da' n-a urcat nime' pînă sus, pe culmi, că oamenilor încă l-e frică! Nici la păşunat nu s-o dus ciobanii şi bine-o făcut. Cel mai sus, am fost la Poiana Ursului. D-acolo, mai departe, nu cutează nime'.

— Din celelalte sate de pe munte se ştie ceva?

— Se spune că s-o adunat căpcîni în număr mai mare ca oricînd. Pradă deocamdată numa' părţile mai înalte, dar tare ne temem toţi, că nu s-o sfîrşi iarna ş-or veni peste noi, în sate.

***

— Va trebui să iei măsuri imediate!

Vocea se pierdu în şuierul vîntului. Afară se pornise furtuna şi zăpada se învîrtejea în jurul cetăţii Căieruş, precum zahărul pudră peste o prăjitură. Erau la etaj, în camera de zi, cu ferestre pe două laturi, cu obloanele trase şi blănuri de oaie aşezate peste, să le astupe crăpăturile.

— Ai auzit, Greule?

Glasul prinţesei Ileana de Pravăţ se subţiase isteric în încercarea de a acoperi vijelia. Se roşise la faţă, iar focul din cămin o făcea să arate şi mai aprinsă.

Încăperea era mai mult lungă decît lată, cu pereţi din lemn deschis la culoare, vopsit şi lăcuit cu modele florale în tonuri vesele. Pe pereţi, între numeroasele ferestre, erau atîrnate scuturi şi arme, iar duşumeaua din scîndură era acoperită în mare parte cu un covor din lînă, gros şi moale, lucrat într-un model popular pe roşu şi alb. Într-unul din capete, jumătate din peretele exterior era ocupat de un cămin din piatră, în care ardeau buşteni întregi cu flăcări uriaşe. În cealaltă parte a încăperii era o masă solidă din lemn masiv, cu şase scaune în jurul ei. Pe unul din ele zăcea cu capul în mîini fratele lui Greuceanu, Gelu, Senior de Arpaş.

— Doamna mea, nu trebuie să ridici vocea. Am auzit prea bine şi voi lua toate măsurile cuvenite, îi răspunse supus Greuceanu.

— Acum! porunci ea autoritar.

— Acum este imposibil, dar la primăvară…

— Pînă la primăvară ne pustieşte satele! îl întrerupse ea, încă o dată, cu vocea ridicată.

— Asta nu e treabă de femeie. Lasă-ne s-o rezolvăm aşa cum ştim noi şi totul o să fie bine, încercă în continuare cu blîndeţe, Greuceanu.

— Cum ştiţi voi?! Cum ştiţi voi!? Dar ce mai caută picior de căpcăun pe muntele ăsta, bărbate?

Nu-i lăsă timp de răspuns şi reluă:

— Poţi să-mi spui? Ce mai caută căpcăunii, aici? Aha, bănuiam eu: aşa cum am spus dintotdeauna despre Greuceanu – mic, şi se uită spre bărbăţia lui, dar greu, şi îşi ridică privirea spre fruntea lui.

Acesta strînse din dinţi, privind în flăcări. Gelu însă se ridică brusc din scaunul în care zăcea şi se apropie cu ochii sclipindu-i de furie:

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, Măria-Ta!

— Cînd Greu' m-a luat de la tata şi a pus mîna pe jumătate din stăpînire, s-a jurat că l-a omorît pe Stăpînul Muntelui cu toată familia sa şi că i-a izgonit toate slugile care au scăpat cu viaţă!

— Şi aşa a fost, mîrîi Gelu.

— Atunci, de ce colcăie muntele de blestemăciuni? Cum şi-a îndeplinit el jurămîntul, dacă la nici un an de la moartea lui Ioan cel Roşu, groaza a revenit?

— I-am adus Soarele şi Luna înapoi!

— Pe Dealul Morarului crescuse pădure de ţepi, în care erau traşi toţi nelegiuiţii şi alături de ei, toţi cei ce promiseseră că le vor aduce înapoi şi n-au reuşit, rosti ea ameninţător.

— D-aia i s-a şi spus „Împăratul Roşu“! făcu Gelu cu dispreţ.

— Dar era drept şi se ţinea de cuvînt.

— Şi noi ne-am ţinut. I-am adus Soarele şi Luna înapoi, aşa cum ne legaserăm. Iar Greuceanu a luat ce îi fusese promis în schimb.

Brusc, Ileana se întoarse spre fratele lui Greuceanu şi-l înfruntă făţiş:

— Gelu, Senior de Arpaş.

Privirea acestuia era întunecată, barba zbîrlită şi gura încleştată.

— Şi unde este acest ţinut, Arpaş? De ce, oare, Seniorul de Arpaş nu se întoarce în ţara lui şi o lasă de izbelişte?

— Pentru că n-am încredere să-mi părăsesc fratele, singur între străini duşmănoşi!

— Ori poate pentru că Arpaş nu există! mai făcu ea un pas înspre el, aproape lipindu-şi faţa de a lui. Poate că nu sunteţi decît nişte hoţi iscusiţi.

— Ooh, aveţi noroc că sunteţi femeie, Doamnă, scrîşni Gelu, cu mîna pe mînerul sabiei. Eu, unul, m-am săturat de toate insultele astea, se întoarse apoi spre fratele său. Greuceanu, nu ştiu ce păcate ispăşeşti, dar mie mi-a cam ajuns.

— Dacă ţi-a ajuns, poţi să pleci. Mîine seară să nu mai aud că pasul tău bate pămînturile mele, îi spuse ducesa cu răceală.

— Pămînturile noastre, Doamnă – Greuceanu se ridică cu un aer obosit şi evită să-i privească pe cei doi. Sunt pămînturile noastre atîta timp cît eu sunt Ducele de Căieruş, iar tu, soţia mea. În ce priveşte cealaltă problemă, ne priveşte direct şi nu este treabă de femeie.

— Să nu îndrăzneşti…, şuieră ea ameninţător.

— Nu îndrăznesc, Doamna mea, nu îndrăznesc. Dar atîta timp cît eu sunt aici, fratele meu este binevenit. Şi, aşa cum am mai rezolvat problema Muntelui, o s-o mai rezolv şi de data asta.

Se înclină cu respect în faţa ei şi părăsi încăperea. Gelu clătină amărît din cap şi-l urmă. De pe hol i se auzi glasul furios:

— De ce îi suporţi toanele? De ce nu-ţi pui la punct soţia?

Apoi în camera de zi se lăsă iar liniştea, spulberată doar de şuierul viscolului. Un oblon de lemn nu era fixat bine şi se zbătea cu un zgomot de tocător. Doamna Ileana de Pravăţ respiră adînc şi se aşeză într-unul din jilţurile de piele, de lîngă cămin. O şuviţă din părul ei bălai şi moale se desprinsese de sub bentiţă şi cădea zulufat pe obraz. Şi-l împleti pe deget cu un gest absent şi zîmbi cu dispreţ.

1

Adriana se trezi urlînd. Nu de frică, ci mai mult din cauza şocului şi a durerii – un bărbat stătea pe pieptul ei! Individul încercă să se ridice, dar se poticni şi căzu în genunchi, pe iarbă. Respira cu dificultate. Se prăbuşi complet pe burtă şi-şi îngropă faţa în gazonul bine îngrijit din jurul piscinei. Încă şocată, reuşi să observe totuşi hainele ciudate ale străinului.

Bodyguarzii alergau deja spre piscină. Viorel, prietenul ei, ieşise din casă şi se îndreptă grăbit şi el, într-acolo. Ţinea telefonul celular în mîna stîngă, iar în dreapta o bîtă de baseball.

Era deja amiază, iar soarele se ridicase complet, arzînd totul în jur, fără milă. Adriana se trezise cu cîteva ore înainte, făcuse o baie în piscină, apoi se tolănise în şezlong şi aţipise. Acum, şezlongul se rupsese sub greutatea ei şi a bărbatului apărut din

senin, iar ea rămăsese întinsă printre resturi. Încă nu realiza ce s-a întîmplat. Simţi ceva cald scurgîndu-i-se pe piept spre burtă şi-şi duse mîna să vadă ce este. Se strîmbă la atingere şi privi în jos. La gît îi atîrna lanţul medalionului, dar acesta dispăruse. În locul pietrei de chihlimbar ce ţinea captivă o muscă, apăruse o baltă galbenă şi cleioasă. Lichidul deschis la culoare i se scurgea fierbinte pe piele.

Bodyguarzii puseseră deja mîna pe intrus şi-l ridicaseră din iarbă. Viorel se repezise cu bîta şi-l lovise de două ori în stomac, astfel încît bărbatul atîrna acum fără vlagă în mîinile matahalelor. Adriana reuşi să se ridice şi-şi opri prietenul:

— Trebuie să chemăm poliţia, aşa că lasă-i pe ei să-şi facă treaba.

— Cine-i nenorocitul ăsta? gîfîi aţîţat Viorel. Că-i crăp capul, acum!

— Gata, gata, totul e în regulă, îi prinse ea mîna cu bîta.

Se împrietenise cu Viorel la o petrecere, cu cîteva luni în urmă. Individul avea patru maşini, o vilă în Bucureşti, una la Snagov şi alta la munte, plus bani de la compania tatălui său, cît pentru două vieţi. Cînd aflase toate astea, Adriana îşi promisese o vară de lux şi plecase cu el. Vara era doar la jumătate, dar ea se cam săturase – Viorel era brutal, necioplit şi posesiv.

— Acum chemăm poliţia, Viorel, îi zise ea, ridicîndu-i mîna cu celularul spre ureche. Da? Chemăm poliţia.

— Ce paştele mă-sii ai pe piept?

Adriana îşi privi iar lanţul de care fusese prins înainte chihlimbarul, luă puţin lichid pe deget, mirosi, apoi gustă:

— Miere?!

— Miere? Şi unde ţi-e musca? făcu isterizat Viorel.

— Cineva mi-a furat medalionul şi mi-a pus miere pe piept!

II

Dimineața intră morocănoasă prin ferestre. Auzi semnalul de schimbare a gărzilor şi se întinse. Pe partea stîngă a patului, aşternutul era rece. Se dezveli şi privi prin semiîntunericul încăperii – nici urmă de Ileana.

Părăsi patul, se întinse încă o dată şi lipăi cu tălpile goale pe pardoseala de lemn, spre cufărul cu haine. Alături, pe un stativ pretenţios lucrat, se afla deja un lighean cu buzele răsfrînte, pictat cu îngeraşi îmbăindu-se în bazine cu pereţi din nori pufoşi. Îşi clăti faţa direct cu apa călduţă din lighean, apoi luă pînza înflorată de pe măsuţa din apropiere, o umezi şi începu a-şi şterge cu gesturi energice gîtul, umerii şi subsuorile. Se frecă şi cu bucata de săpun, parfumat cu iz de ghiocei, după cum îi plăcea Doamnei sale, se uscă şi începu să se pudreze prin toate locurile pe unde curelele de piele ale hainelor freacă de obicei trupul purtătorului. Într-un final, începu să se îmbrace.

Ileana nu era de găsit pe nicăieri, la etaj, dar ce suna mai ciudat era faptul că şi fratele său dispăruse şi nici un servitor nu-i văzuse părăsind dormitoarele în acea dimineaţă, ori noapte. Apa, cîrpele şi pudra lui Gelu erau neatinse, iar hainele sale de zi zăceau pe cufăr. Înjură înfundat şi coborî scările din piatră spre sala de consiliu.

— Unde-i Gelu? îl întrebă pe unul dintre străjeri.

— N-a ieşit încă din dormitorul înălţimii Sale, îi răspunse acesta mirat.

— La etaj nu mai este nimeni, scrîşni el spre om. Sunteţi orbi? Oamenii trec pe sub nasul vostru şi nu vedeţi nimic? Află dacă ştie cineva unde sînt.

Străjerul o luă la fugă înfricoşat. Greuceanu rămase în hol, cu mîinile în şold, privind dezorientat în jur. Servitorii începuseră deja să aranjeze micul dejun în sala de consiliu şi cei cîţiva curteni care mai rămăseseră în cetate pe timpul iernii se îndreptau într-acolo, înclinîndu-se în faţa lui, respectuoşi. Nu-şi dădea seama ce se întîmplă, n-ar fi vrut să-şi facă griji, dar era încă devreme şi nu-şi putea închipui unde dispăruseră cei doi. În cele din urmă, se întoarse spre uşa sălii tronului. Străjerii se înclinară adînc şi o deschiseră pentru el. Intră. O teamă uriaşă îi inundă stomacul şi-i urcă spre capul pieptului. Mai făcu cîţiva paşi şi se opri cu picioarele tremurîndu-i. Teama i se vărsă dureros în vine şi atunci, căzu în genunchi, urlînd.

În capătul opus al sălii, deasupra tronului, pe locul blazonului, al soarelui şi al lunii, era fixat pe zid, gol şi rece, Gelu, fratele său. Cîrligul din perete, de care atîrnase blazonul, îi fusese înfipt în şira spinării şi acum, trupul lui atîrna precum cel al unei vite din care se scurge sîngele. În locul capului retezat strălucea mînjit cu sînge, discul de aur al soarelui. Iar în locul bărbăţiei, care-i fusese tăiată şi dispăruse, era înfiptă securea din argint a lunii, precum un sex în erecţie.

Greuceanu se prăbuşi în mîini şi începu să plîngă icnit. În încăpere năvăliră curtenii şi gărzile. Se aşternu o linişte desăvîrşită. Într-un final, Greuceanu se ridică şi se îndreptă spre tron. Se urcă cu picioarele pe el, îşi îmbrăţişă fratele şi-l

săltă din cîrlig. Se auzi un pîrîit de carne sfîşiată şi os crăpat, şi atunci urlă iar, a disperare. Toţi oamenii din încăpere se retraseră înspăimîntaţi. Coborî de pe tron cu trupul decapitat în braţe şi se aşeză pe treptele lui, legănîndu-şi fratele ca pe un copil adormit.

***

Căzuse într-un fel de somnolenţă pentru întreaga zi. Stătea în faţa ferestrei, cu degetele pe lemnul şlefuit al pervazului şi nu vedea nimic. Nu simţea frigul, nici că i se învineţise pielea pe mîini şi pe obraji, şi că pletele îi zăceau răvăşite peste faţă, după cum le bătuse vîntul. Se înserase între timp şi ceaţa cenuşie coborîse muntele peste sate şi peste cetate. De la fereastra sa avea panorama întregii văi şi a laturii sudice a versantului, pînă sus, pe piscuri. Apoi, se înnoptase.

Din spatele palatului, din capelă, auzise toată ziua litania preoţilor ce-l pregăteau pe Gelu de Arpaş, pentru ultima lui călătorie. Gelu îl urmase în toate peregrinările sale precum o umbră. Fuseseră de nedespărţit, fuseseră acelaşi suflet, cu două trupuri. Cînd plecaseră ultima oară, Gelu le promisese părinţilor, Domnilor Arpaşului, că va veghea asupra lui Greuceanu şi-l va readuce înapoi, acasă, întreg şi nevătămat. Iar Greuceanu le promisese că se va întoarce cu o soţie. Promisiune îndeplinită, în parte. Pentru că, deşi însurat, el nu putuse încă să se întoarcă acasă. Avusese probleme cu nevasta chiar din noaptea nunţii, probleme care se agravaseră cu trecerea timpului. La început crezuse că le rezolva şi că va putea să prezinte părinţilor o femeie supusă şi iubitoare, iar nu una cu limba batjocoritoare şi

înveninată. Dar apoi realizase că situaţia nu se va schimba, din contră. Şi nu avusese curajul să-i spună lui Gelu, nu-şi găsise cuvintele, nu reuşise să vorbească despre problemele lui, nici măcar cu fratele său.

Îşi mută privirea din curtea cetăţii spre poalele munţilor, pe unde încă mai licărea cîte o lumină în vreo casă, sau prin vreun han, apoi în sus, în beznă, în umbra mai neagră decît negrul cerului, a muntelui. Ucigaşul fratelui său îi furase şi soţia. Ştia asta. Dar, dacă o făcuse cu sau fără ajutorul ei, asta era ceea ce trebuia lămurit.

Îşi aminti cum arătase sala tronului pe vremea lui Roşu împărat, atunci cînd i se furase blazonul regatului, soarele şi luna, de deasupra tronului. Zmeul ucisese gărzile şi vopsise pereţii sălii cu sînge, apoi împodobise braţele fin lucrate ale tronului cu măruntaiele şi maţele oamenilor. Capetele lor le păstrase pentru sine, întrucît zmeii au ritualuri ciudate şi întunecate, de la care nu se abat niciodată.

Deşi ar fi vrut să uite coşmarul de dimineaţă, acum avea o datorie, aşa că îşi muşcă buzele cu sălbăticie şi cu un efort îşi reaminti sala tronului, aşa cum o descoperise el. Gărzile rămăseseră neatinse. Singura victimă fusese Gelu, care nu-i stătuse în cale ucigaşului, ci fusese luat din odaia sa, pentru a lăsa un mesaj noului domnitor. De ce nu-l luase direct pe el? Un zmeu aşa ar fi făcut, dacă ar fi avut curaj!

Nu putea fi vorba de vreun căpcăun, pentru că nici unul nu putea trece nevăzut şi neauzit, peste zidul cetăţii. Ceea ce însemna că Muntele avea un nou Stăpîn. Iar acesta, nu era un zmeu obişnuit. Nu. Zmeilor le place să se joace. Mesajele lor sunt

scrise întotdeauna în măruntaie. Lor le place să aducă ceea ce este în interior, la suprafaţă. În schimb, corpul lui Gelu fusese uscat, secat de sînge, dar cu măruntaiele întregi, iar sala tronului, curată şi ordonată. De data asta, Stăpînul Muntelui arătase un fel de rafinament omenesc în săvîrşirea cruzimii. Şi mai fusese şi luna. Aici, ar fi vrut să nu creadă asta, dar instinctul îi spunea că era şi mîna nevesti-sii.

Greuceanu se ridică din jilţ. Deja, zorile lingeau crestele munţilor în trecerea lor de partea cealaltă. Era tot întuneric, dar cumva cenuşiu, aşa cum este înainte de răsărit. Inspiră aerul îngheţat şi abia atunci simţi durerea din trup. Nu-şi putea permite însă nicio slăbiciune. Privi în curte şi prinse primele semne de activitate ale dimineţii. Pe zidurile de apărare, oştenii îşi făceau rondul. Căpitanul gărzilor le triplase şi le redistribuise traseele şi zonele de patrulare.

Greuceanu făcu doi paşi în spate. Se dădu de trei ori peste cap şi se prefăcu într-un şoim. Trebuia să fie rezistent la frig, iute şi cu vederea perfectă. Trebuia să poată zbura pînă pe culmi, ajutîndu-se de curenţii de aer, şi să răzbată vînturile nervoase din înălţimi cu aripi puternice. Sări pe pervaz şi-şi luă zborul.

Plană uşor peste capul gardienilor, care-l priveau cu ochi miraţi, apoi prinse a bate din aripi, înălţîndu-se fără grabă spre ceruri. Trecu de cabana devastată a lui Caratu‘ şi-şi urmă drumul spre stînga versantului. Într-acolo, pădurea era mai deasă, iar după Piatra Dracului, chiar neumblată de picior omenesc. Din aceea pădure în sus, începea

domnia spurcăciunilor, de unde îi şi izgonise ultima oară, de crezuse că a curăţat o dată pentru totdeauna muntele. Se înşelase însă. Nu avea nici un dubiu că era acelaşi trib care se întorsese refăcut şi cu întăriri.

Cîştigă în înălţime cît să nu poată fi atins de săgeţile căpcăunilor. Soarele răsărea încet, coborînd muntele în verdele pădurii. Ici şi colo, în cîte o poieniţă, covorul alb de zăpadă fusese răscolit de tălpi uriaşe, aşa cum din cînd în cînd, mai putea distinge cîte o umbră strecurîndu-se prin desişul coniferelor. Urcă şi mai sus, şi-şi mută atenţia asupra păşunilor şi a zonelor stîncoase. Începea să-şi aducă aminte de drumul străbătut cu ani în urmă, în căutarea castelului Stăpînului. Zbura de acum pe deasupra Rîpei Lupilor. Trebuia deja să fie prin apropiere. Soarele încă nu răsărise complet, aşa că zonele de umbră erau încă adînci.

O ultimă rotire înapoi, spre dreapta şi-şi focaliză privirea de şoim pe pietre. O formaţiune cunoscută, o alcătuire ciudată şi imediat începuse să vadă tabloul general. Castelul Stăpînului, cel bine deghizat între stîncile şi pereţii muntoşi ai versantului. Se înălţă şi mai sus şi prinse a pluti pe curenţii puternici de aer în cercuri mari. Acum avea privirea de ansamblu. Fortăreaţa fusese adăugată la şi întrepătrunsă organic cu muntele. Atîrna precum un ţurţure plin de creneluri, ferestre şi turnuleţe, deasupra rîpei mult prea abrupte pentru a fi escaladată. Era practic de necucerit. Singurele drumuri ce conduceau înăuntru erau două poteci îngustîndu-se de jos de tot, din pădure, în sus, şerpuind printre bolovani şi brazi pe pantele mai puţin abrupte ale rîpei. Erau uşor accesibile şi întreţinute. Trebuia însă, mai întîi, să

treci de oastea Stăpînului. Pentru că, exact dedesubtul fortificaţiilor, peretele muntelui se fărîmiţa într-un fagure de peşteri şi cavităţi naturale colcăind de căpcăuni care, într-adevăr, se înmulţiseră peste măsură.

Şoimul plană mai aproape şi cercetă atent toate deschiderile. Nu fusese încă luat la ochi de căpcăuni. La un moment dat, observă mişcare într-unul dintre turnuri. Îşi alese o poziţie bună pe o cornişă laterală şi ateriză. Îşi focaliză ochii de şoim şi pătrunse cu privirea înăuntru. Pe moment rămase uimit – Stăpînul Muntelui părea doar un om, un om obişnuit! Înalt, slab, cu trupul fragil. Un om stăpînea căpcăunii!?

Ceva era însă în neregulă cu omul acela. O forţă ce-l înconjura şi un miros… Greuceanu răsuflă adînc şi adulmecă încă o dată. Duhoare de sînge şi încă ceva… Ceva foarte vechi, atît de vechi încît viteazul îşi retrase simţurile şi închise ochii pentru a nu se pierde. Îl cuprinse ameţeala. Deschise iar ochii. Omul din castel se deplasa spre vîrful turnului cu pas neauzit, aproape fără a respira, insensibil la frig. Greuceanu simţea viaţă, fără îndoială, dar nu viaţa obişnuită a oamenilor. Îşi înfipse şi mai adînc ghearele în piatra de dedesubt şi încercă să-l cerceteze pe Stăpîn încă o dată, şi atunci rămase încremenit simţindu-l pe acesta cercetînd înapoi. Se retrase şi se deplasă lateral, în umbră. După ce pericolul trecu, se aruncă şi plană în gol, apoi urcă printre pliurile aerului cîţiva metri şi se aşeză din nou pe stînci, la nivelul celui mai înalt turn al castelului, în vîrful acestuia. Acolo era o încăpere luminată, lumină pe care o putea vedea numai din umbră înspre soare. Sări din bolovan în bolovan şi-şi găsi o poziţie de unde îi era mai uşor

să spioneze încăperea. Rămase cu răsuflarea în gît – acolo era Ileana. Lumina venea de la un foc uriaş menit s-o încălzească, deşi ferestrele nu erau acoperite şi la o asemenea înălţime vîntul şuiera dintr-o parte în alta cu sălbăticie.

Frumoasa lui soţie fusese înlănţuită de perete. Rochia îi era sfîşiată şi-i atîrna în cîteva fîşii murdare. Mîinile îi erau fixate în lanţuri deasupra capului, iar picioarele lăsate libere să se poată sprijini pe ele. Focaliză şi-i văzu faţa. Murdară, plînsese, iar părul ei de aur îi atîrna în şuviţe. Ea însăşi atîrna în mîini, cu pieptul lăsat şi sînii grei şi rotunzi mînjiţi de degete care-i strînseseră şi se jucaseră cu ei. Îşi aminti cînd o făcuse el ultima oară şi-i veni un dor să-i mai atingă, trecuse foarte mult şi nu-şi imaginase că va mai pofti astfel la carnea soţiei sale, crezuse că între ei se terminaseră poftele.

Stăpînul Muntelui intră în acea ultimă încăpere. Nu putea auzi ce-şi vorbeau cei doi, pentru că vîntul vîjîia prea tare, dar şi numai vederea îi era de ajuns. O ridicase dreaptă, în picioare, îi mîngîia sînii, îi strivea într-o încleştare de fier şi el putu vedea durerea pe chipul ei, o putu auzi strigînd, apoi Stăpînul o pălmui puternic şi capul zbură violent spre dreapta şi-i căzu în piept. I-l ridică iar, cu un gest blînd şi ea îi linse degetele, apoi i le înghiţi şi i le supse. O sprijini de zid, îi desfăcu picioarele şi prinse s-o siluiască. S-o siluiască? Picioarele ei se încolăciseră pe talia lui. Ea era însă în lanţuri, nu? Creatura aceea, aparent umană, îi siluia soţia, poate pentru a nu ştiu cîta oară de cînd o adusese acolo, iar el stătea stană de piatră şi-i privea cum… doar îi privea…

Nu reuşi să-şi ia zborul pînă cînd Stăpînul Muntelui nu părăsi acea încăpere. Încercă să se focalizeze iar pe chipul ei, să-i vadă expresia, dar

privirea îi era împăienjenită şi atunci se azvîrli cu capul în jos, în hăul de sub el şi pentru cîteva sute de metri căzu ca un bolovan, cu aripile strînse pe lîngă trup. În cele din urmă şi le desfăcu şi se îndreptă spre castelul său.

***

Se lăsase amiaza deja. Jos, la poalele muntelui era o zi însorită şi calmă. Ateriză pe pervazul ferestrei şi sări în încăpere. Se dădu de trei ori peste cap şi se transformă la loc în om. Pe moment, fu tentat să se dea singur cu capul de toţi pereţii şi apoi să zacă în semiconştienţă pe podea şi să-şi plîngă de milă. Dar nu acum era momentul pentru asta.

Ieşi din odaie şi coborî scările. Unul dintre gardieni făcu un pas înainte şi-şi înclină capul, supus:

— Măria-Ta, un străin doreşte să te vadă.

— N-am timp acum de străini şi de discuţii.

— Spune că e vorba de Doamna Ileana. Am considerat că e mai înţelept să-l invităm înăuntru şi să-l reţinem pînă cînd vei binevoi să-l vezi şi să-i pui cîteva întrebări.

— Bine gîndit. Du-te şi spune-i căpitanului să strîngă oamenii. Mîine dimineaţă devreme pornim împotriva căpcăunilor.

Fără a mai sta pe gînduri, deschise uşa Sălii de Consiliu şi intră. Străinul era aşezat pe un scaun, în umbră, pe una dintre laturile lungi ale mesei. Îl lăsă pe Greuceanu să facă cîţiva paşi spre el şi abia apoi se ridică încet şi-şi înclină capul doar puţin, în semn de curtoazie, dar nu îndeajuns de mult pentru a-l pierde din ochi:

— Înălţimea-Ta, Greuceanu cel de Aur, îl întîmpină după numele sub care i se dusese vestea.

Acesta înlemni şi mai adulmecă o dată. Închise ochii, viziunea soţiei sale siluită îi fulgeră prin faţa ochilor şi scrîşni din dinţi. Duse mîna spre sabie în timp ce o expresie sălbatică puse stăpînire pe faţa sa, blîndă de obicei.

— Eu n-aş face asta, Duce, murmură cu glas răguşit străinul, ţintuindu-l cu privirea.

— Tu, reuşi Greuceanu să-şi descleşteze gura. Tu…

— Înălţimea-Ta este foarte perspicace. Nu degeaba i s-a dus vorba. Cred că ne vom înţelege de minune.

— Toată stirpea blestemată trebuie să fi dispărut de mult! rosti şuierat.

— Oh, nu, mai suntem încă, dar risipiţi în cele patru colţuri. Cei mai mulţi am reuşit să ne adaptăm în umbra oamenilor, pentru a ne dedica astfel viaţa Căutării.

Străinul stătea acolo ca o umbră el însuşi, nemişcat. Pe scaunul de alături îşi lăsase bagajul, iar pe masă avea o carte deschisă, în apropierea unui sfeşnic. Atitudinea sa părea paşnică şi totuşi, în jurul său pluteau mirosuri puternice şi înfricoşătoare, pe care nu mulţi muritori le puteau percepe. În primul rînd, era ceva ce-i însoţea pe toţi, pretutindeni, o aromă dulceagă şi înăbuşitoare, căreia ei îi spuneau duhoarea blestemului, şi o aduseseră cu ei de Dincolo, din tărîmul căruia nu-i rosteau niciodată numele. Apoi, mai era şi mirosul Forţei lor, ceva ce făcea să-ţi îngheţe sîngele în vine cît de viteaz ai fi fost, rece şi aspru, înţepător, pe care-l percepea mai mult ca pe nişte ace pe şira spinării şi în capul pieptului. Greuceanu reuşea să le separe şi să le distingă, dar muritorii de rînd se izbeau de ele în focul atacului şi paralizau de frică. Însă mai presus de toate era

acea miasmă a Morţii, inseparabilă de ei. Lui Greuceanu i se ridică părul în cap şi înghiţi în sec. Simţise Moartea de nenumărate ori în aventurile sale, dar niciodată sub această formă şi niciodată nu s-ar fi putut obişnui cu prezenţa ei liniştită, alături, la aceeaşi masă. Încercase să-şi imagineze miasma Ei încă de cînd bunica sa îi povestise de stirpea blestemată şi-i colorase cît mai viu prezenţa lor. Crezuse atunci că erau doar basme!

Încercă să-şi scoată sabia, dar abia schiţă gestul şi-l simţise pe străin mişcîndu-se atît de rapid încît nu reuşi să-i urmărească deplasarea. Închisese ochii instinctiv şi-i refăcu mental traseul. Nu-şi mai mişcă trupul, pentru a nu se încetini, ci doar braţele, scoţînd sabia şi preîntîmpinînd o eventuală lovitură în ceafă, apoi readucîndu-şi-o în faţă. Străinul se afla deja la doi metri de el, de cîteva fracţiuni de secundă bune şi aştepta. Nemişcat. Deschise ochii. Îşi blocă simţurile şi toate acele mirosuri rămaseră undeva în afară.

— Deci, totul este adevărat! rosti el cu greu.

— Depinde ce înseamnă acel tot, Înălţimea-Ta. Existăm, de bună-seamă, însă nu tot ce se vorbeşte este întotdeauna conform cu realitatea.

— Cum este posibil?

— E o poveste prea lungă, ce nu-şi are rostul acum. Sunt alte lucruri mai grave de care trebuie să ne ocupăm. Oricum, mă bucur că te-am cunoscut, Duce. Aş putea spune la fel: deci totul este adevărat! Dar prefer să descopăr asta eu însumi. Deocamdată, sunt sigur că eşti acel Greuceanu cel Năzdrăvan de care vorbeşte lumea.

Străinul se întoarse la scaunul lui şi se aşeză. Greuceanu luă şi el un loc la masă. Îşi băgă sabia în teacă şi-şi reglă respiraţia. Ar fi putut străinul

să-l omoare sau făcuse el faţă? N-avea cum să ştie deocamdată. În orice caz, blestematul era mai periculos decît un zmeu. Bunica lui îl învăţase despre puterile lor şi-i spusese să se teamă de ele. Dar nu ţinea minte să-i fi spus dacă aceştia erau buni sau răi! Blestemat sau blestemăciune?!

— Numele meu este Cotys.

— Am înţeles că ai ceva să-mi spui despre soţia mea.

— Precum deja cunoşti, ea este închisă la Stăpînul Muntelui. De acuma, ştii şi ce este acest nou Stăpîn.

Greuceanu îl privi cu mirare. Nimeni nu-l văzuse cînd îşi luase zborul de dimineaţă. Să însemne asta că şi blestematul de pe munte ştia de acuma, de el? Stricase tot elementul surpriză? Mai mult, poate Stăpînul îi siluise nevasta atunci, special pentru ca el să vadă! Se înroşi de furie şi-şi strînse pumnii pînă i se albiră încheieturile. Îl privi pe Cotys direct în ochi. Acesta îi întoarse privirea blînd şi liniştit. Era mult mai înalt şi mai bine făcut decît cel din fortăreaţă.

— Numele Stăpînului Muntelui este Dhorgu. Este chiar dintre Călători, dintre cei care au adus blestemul de Dincolo şi care, din păcate, acum îl răspîndesc. Asta îl condamnă la moarte.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Blestemul, viteazule, este de zece ori mai greu după moarte, pentru noi. Asta-i şi ceea ce ne împinge în căutarea noastră disperată, să scăpăm de el. De aceea, viaţa oricăruia dintre noi este atît de preţioasă. Însă uneori nu avem altă soluţie. Iar în cazuri de beţie a sîngelui, precum Dhorgu, nu

avem decît moartea şi… chinul veşnic, fără putinţă de răscumpărare, sfîrşi Cotys cu glas abia rostit.

După un timp, tot el rupse tăcerea:

— Acum, o să mergem să-ţi căutăm soţia, Duce. Vreau doar să nu uiţi cine te-a ajutat cînd ai avut nevoie, Greuceanu, fiu al lui Celeneu.

2

În biroul maiorului era lipicios de cald şi bîzîia enervant un ţînţar. Adriana oftă resemnată şi-şi continuă treaba. Prin relaţiile lui Viorel, însuşi şeful secţiei de poliţie se interesase de caz şi-i oferise cea mai bună încăpere din clădire pentru a-şi scrie declaraţia. Pe intrus îl aduseseră leşinat. Abia atunci îl observase mai bine – era înalt, suplu şi musculos. Părea tînăr, însă barba mare şi deasă îi ascundea vîrsta reală. Îl percheziţionaseră, dar nici urmă de medalion în buzunarele ciudatelor lui haine. Părea că venise direct de pe platourile de filmare.

Ulterior îşi revenise şi cînd încercaseră să-l interogheze, se dovedise imposibil să scoată ceva de la el – nu vorbea româneşte. Acum, că frica dispăruse, devenise curioasă. Curioasă şi oarecum frustrată pentru că-şi pierduse chihlimbarul. Fusese o moştenire de familie la care ţinea foarte mult.

În cele din urmă termină declaraţia, ori plîngerea, după cum se exprimase maiorul şi deschise uşa biroului. Ţînţarul bîzîi iar pe lîngă ea, dar nu reuşi să-l prindă. Ofiţerul intră, îi luă foaia din mînă şi o privi mirat:

— Doar atît?

— Nu s-a întîmplat mare lucru, îi răspunse ea. N-am de ce să scriu mai multe pagini. Mai de durată a fost completarea detaliilor personale.

— Subsemnata Adriana Ionescu, domiciliată şi buletinul, aşa, citi cu voce tare poliţistul, declar că am fost atacată…

— Nici măcar nu cred că ăsta-i cuvîntul potrivit, îl întrerupse ea.

— N-are nici o importanţă, domnişoară. Oricum, instanţa va decide cuvîntul potrivit, îi zîmbi el amabil. Apoi, o luă de cot şi o conduse spre ieşire:

— Bine, lăsaţi-o aici şi noi o s-o înaintăm la parchet în cel mai scurt timp. Probabil că o să vă cheme şi ei pentru a confirma plîngerea şi a pune în mişcare procesul penal…

Ţînţarul mai bîzîi o dată, scurt, pe lîngă urechile ei, evită iar, cu măiestrie, pliciul palmelor fetei, apoi se îndepărtă. Ieşi pe fereastră, afară, şi plană spre parterul clădirii, făcu dreapta, ocoli colţul şi intră înapoi în secţie, pe o altă fereastră. Se afla într-o celulă.

Se opri brusc din bîzîit, în mijlocul încăperii şi privi fix spre bancheta de lîngă perete, ce servea drept pat. Pe ea aşteptau doi bărbaţi. Unul dintre ei se uita la el cu o privire amuzată.

— Bîzzz! făcu ţînţarul curios, spre cel care-l fixa cu privirea. Îl cunoştea de undeva.

Bărbatul zîmbi larg şi cu toate astea, chipul îi rămase întunecat. Era ceva foarte familiar şi înfricoşător, totodată, la el.

— Bîzzzzz! se îmbăţoşă ţînţarul.

— Şi mie îmi pare bine să te revăd, rosti individul cu glas răguşit. Ia loc! El este Dragoş, prietenul meu, îl arătă pe cel de lîngă el, mult mai tînăr, care încerca să-şi ascundă uimirea.

Ţînţarul se îndepărtă spre peretele opus, se dădu de trei ori peste cap şi se transformă în om. Îi privi

pe cei doi şi păru să-şi reamintească. Zîmbi la rîndul său, dar cumva cu un aer încurcat:

— Ce surpriză, Cotys! Tocmai aici, din toate locurile şi timpurile.

III

Oştenii lui Greuceanu se apropiară neauziţi şi se înşiruiră în marginea pădurii, ascunşi de copaci şi nămeţii de zăpadă, în gura primului brîu de peşteri. Căpcăunii îi simţiseră şi începuseră deja să se agite. Mirosul puternic de carne de om chiar la gura bîrlogurilor îi scosese din minţi. Cotys avea grijă să le dea timp oamenilor să-şi ocupe poziţiile, apărînd şi dispărînd printre bestii, scăpîndu-le printre gheare, atrăgîndu-i în direcţia opusă ambuscadei. La semnalul vampirului, oştenii îşi încordară arcurile şi slobozîră primul val de săgeţi. Cele mai multe îşi atinseră ţinta, dar se frînseră în muşchii de piatră ai monştrilor. Însă acele cîteva care străbătuseră în carne îşi făceau deja efectul. Otrava era puternică, ar fi ucis un om într-o secundă, dar îi lua cîteva minute pentru un căpcăun. Legendele povesteau că ei erau făcuţi din piatră şi că numai buzduganele celor mai puternici oameni le-ar fi putut sfărîma, ori cel puţin ciobi, trupurile. În realitate, pielea le era tare ca o platoşă şi muşchii duri şi elastici, probabil mai rezistenţi ca piatra. Întreceau cu mult în înălţime un om, erau masivi, laţi în spate, cu palme uriaşe şi gheare ascuţite. Duhneau a mortăciune de înnebuneau şi fiarele pădurii, darămite un om.

La sfatul lui Cotys, toţi oştenii purtau măşti care să-i protejeze de miros şi aveau atîrnate la brîu, de-

o parte un buzdugan, iar de cealaltă cîte o sabie uriaşă. Nu fuseseră aleşi decît cei care ştiau să mînuiască ambele arme deopotrivă de bine şi în acelaşi timp.

După primul val de săgeţi, încordară arcurile încă o dată şi le sloboziră iar. Mai aveau timp pentru o singură tragere şi trebuiau să se replieze mai adînc, în pădure. Căpcăunii deja îl uitaseră pe Cotys şi se întorseseră spre sursa săgeţilor, cu urlete înfricoşătoare. O parte reuşiseră să se înarmeze cu suliţe, ori bîte, dar majoritatea erau cu mîinile goale. Intrară în pădure cu salturi uriaşe şi gesturi agile, în contrast cu masivitatea trupurilor.

La nici zece metri printre trunchiurile copacilor, primul rînd de bestii căzu cu picioarele prinse în uriaşe capcane de urs. Urletele de durere şi răgetele disperate cutremurară pădurea. Oamenii se opriseră la cîţiva zeci de metri mai departe şi încordaseră iar arcurile. Se aşteptaseră ca spurcăciunile să se retragă la vederea celor căzuţi, dar în schimb, acestea se năpusteau orbeşte şi îi împingeau pe cei din faţă în continuare, să avanseze şi să pice seceraţi. Distanţa dintre ei se micşora neîncetat. Săgeţile începură iar să zbîrnîie printre copaci. Zbieretele bestiale se răreau, transformîndu-se în gemete şi fornăituri. Cînd duşmanul ajunsese prea aproape, oştenii lui Greuceanu aruncară arcurile, îşi scoaseră armele şi îi aşteptară pe ultimii căpcăuni, gata de lupta finală. Cu buzduganul în dreapta pentru a zdrobi încheieturi şi cu sabia în stînga pentru a tăia încheieturile zdrobite şi ghearele întinse spre ei, după cum îi învăţase Cotys, oamenii se aşezară pe poziţii.

Vampirul dispăruse deja pe munte în sus, cu o viteză care-l făcea invizibil. Străbătu şi celelalte terase şi-i văzu pe căpcăuni derutaţi, unii gata să

coboare spre ambuscada din vale, alţii tentaţi de mirosul lui, pornind în urmărire pe pante, spre vîrfuri. În final, ieşi din pădurea ce-i ocrotea deasă şi neagră, în păşunile de dedesubtul fortăreţei. Spurcăciunile se mişcau mult prea încet, aşa că le lăsase în urmă, demult. Încetini şi-şi trase răsuflarea. Apoi purcese la drum, în pas normal.

Cîteva ore mai tîrziu, Greuceanu îl aştepta chiar în faţa intrării, pe o stîncă, păstrîndu-şi încă înfăţişarea de şoim. Descoperise intrarea secretă cu ani în urmă, pe cînd era în căutarea Soarelui şi a Lunii, spionîndu-l pe unul dintre zmei. Acum îi ştia exact poziţionarea, precum şi mecanismul de deschidere. Într-un final, Cotys apăru de după colţ, pe marginea rîpei, printre stînci. Răsufla cu greutate. Se lipi cu spatele de zidul fortăreţei, pentru a nu putea fi văzut de sus, şi rămase acolo, încercînd să-şi recapete răsuflarea. Departe de tot, în vale, se auzeau strigătele căpcăunilor care urcau după el şi încă şi mai jos, hărmălaia bătăliei pentru cucerirea primului inel de peşteri.

Greuceanu se dădu de trei ori peste cap şi se preschimbă la loc în om. I se alătură în fugă lui Cotys. Acesta îi făcu semn că-şi revenise şi în timp ce năzdrăvanul căuta mecanismul de deschidere, îi spuse:

— Cu ceva noroc, încă nu a aflat că suntem aici şi o să ne putem bizui pe surpriză.

Uşa din piatră culisă cu un scîrţîit infernal şi în faţă li se deschise intrarea, întunecată şi umedă, mirosind a putreziciune şi aer stătut.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că intrarea asta n-a mai fost folosită demult, murmură Cotys.

— Alta exterioară nu mai există, îi răspunse Greuceanu.

— Bine, atunci o iau eu înainte. Văd mai bine pe întuneric.

Vampirul se strecură în faţă. Intrară amîndoi şi după cîţiva paşi, intrarea se închise automat în spatele lor. Rămaseră în beznă totală. Greuceanu îl prinse pe Cotys de haină şi-şi continuară drumul cu paşi mici şi prudenţi.

Urcară constant printr-un labirint de tuneluri săpate direct în stîncă. Cotys se mai oprea din cînd în cînd, îl lăsa pe Greuceanu în urmă şi verifica pereţii ori tavanul. Apoi se întorcea, îl prelua pe năzdrăvan şi-şi urmau drumul. După multe întortocheli ieşiră din tuneluri într-un vestibul din piatră cioplită, luminat de o torţă. Pe părţile laterale era cîte o uşă, cea din dreapta închisă, cea din stînga lăsată deschisă, cu o fîşie de lumină îmbiindu-i să intre. Vampirul se căţără pe ziduri, apoi pe tavan, şi cu capul în jos spionă încăperea. Era goală, cu altă uşă deschisă, dintre cele trei care-i spărgeau pereţii.

Intrară, străbătură camera şi ieşiră într-un hol luminat, apoi trecură prin alte patru încăperi cu torţe, pentru a ieşi într-un sfîrşit la o casă a scărilor luminată în sus.

— Mie nu-mi place chestia asta, îi şopti Greuceanu.

— Adevărul e că ne aşteaptă. Capcanele mortale din tunelurile de dedesubt erau blocate pentru a ne lăsa drumul liber, fără nici o piedică. Aproape că-i era frică să nu ne împiedicăm şi să ne rupem gîturile înainte de a da ochii cu el. Iar acum, drumul întreg este însemnat cu indicaţii care spun: pe aici, vă rog!

— Pe ce crezi că se bizuie toată încrederea asta a lui?

— Încă nu pot să-mi dau seama.

— Pe Ileana? întrebă neliniştit Greuceanu.

— Nu, nu te-a lăsat pînă aici, doar ca pe urmă s-o şteargă cu Ileana drept pavăză. E altceva la mijloc.

— Fii atent, o iau eu înainte să spionez, propuse Greuceanu.

— Probabil că asta se aşteaptă şi el, cunoscînd despre tine ceea ce ştiu şi eu, se opuse Cotys, dar năzdrăvanul se şi dădu de trei ori peste cap şi se preschimbă în muscă.

Încercînd să-şi reţină bîzîitul, o luă înainte. Musca era creatura pe care el o prefera atunci cînd alegea să se preschimbe. Era iute, uşoară, silenţioasă atunci cînd reuşea s-o controleze şi cu nemaipomenite abilităţi senzoriale.

Vampirul urmă drumul luminat, încă atent la orice posibilă capcană. În scurt timp, bîzîitul dispăru şi senzaţia de pericol puse stăpînire pe el şi mai puternic. Asta urmărea, probabil, şi Dhorgu, să-i separe, să-l atragă pe Greuceanu mai rapid şi să-l confrunte înainte. Prinse a se mişca mai iute, păstrîndu-şi cît mai putea din prudenţă.

Musca îşi continuă zborul fără oprire. Cercetă etaj după etaj, dar într-adevăr, drumul fusese marcat şi-i conducea într-o unică direcţie, spre ultimul nivel, de unde începeau turnurile. După douăzeci de minute de bîzîit înfundat prin camere ciudat mobilate, intră într-o sală uriaşă, foarte lungă, străbătută aproape dintr-un capăt în celălalt de o masă din metal, cu blatul denivelat de urmele loviturilor primite în timp. Pe pereţi erau arme de zmei şi blănuri, iar într-un capăt al sălii trona un imens cămin. Flăcările se ridicaseră pînă la horn, arzînd nesăţioase buştenii aruncaţi cu mărinimie în

foc. Încăperea era încălzită spre norocul muştei, care începuse să amorţească de frig. Observînd focul, se năpusti într-acolo fericită şi bîz în sus, bîz în jos, ca să înlemnească brusc. Îşi reaminti pentru ce se afla acolo şi ateriză cu grijă pe bordura din piatră a căminului. Tresări. Pe bancheta din dreapta mesei, se afla zîmbitor, Stăpînul Muntelui. Putea jura că nu fusese mai înainte, acolo.

— Bine-ai venit, Înălţimea-Ta. Să-ţi zic Greuceanu cel de Aur ori ai devenit Greuceanu cel Roşu, odată cu moştenirea?

Dhorgu învîrti pe degete un pumnal de o formă stranie, cu mînerul încrustat în pietre preţioase şi lama avînd o lucrătură străină. Nu mai văzuse o asemenea armă. Cu toată ascuţimea vîrfului, reuşi să sesizeze capul rotund, atît de mic, încît era invizibil unui ochi omenesc. Mai mult, auzi aerul fîşîind prin acel vîrf şi apoi în sus, prin lamă. Vampirul începu să se cureţe sub unghiile care, precum la căpcăuni, aproape se transformaseră în gheare. Gîza se scutură înfiorată – de sub unghii, pumnalul extrăgea minuscule fîşiuţe de piele şi chiar bucăţele de carne care, chiar dacă erau insesizabile unui om, reprezentau un adevărat festin pentru o muscă.

— Ador, începu iar vampirul să vorbească, atunci cînd fac dragoste pasional, să-mi înfig unghiile în parteneră, să mă trezesc cu fîşii de piele răsucindu-se sub ele. Cred că orice amant înfierbîntat cunoaşte senzaţia. Dar cînd mai rup şi cărniţă! Poţi să-ţi imaginezi trăirile, împlinirea pe care am avut-o? Cum am satisfăcut-o pe… iartă-

mă, care era numele ei întreg, încă o dată? Ducesa Ileana de Prag? Prăguleţ?

Musca se dădu de trei ori peste cap şi Greuceanu apăru în carne şi oase la celălalt capăt al mesei. Era roşu la faţă şi mîna îi tremura pe mînerul sabiei.

— Pravăţ, rosti el printre dinţi. Ileana de Pravăţ…

— Ce îmbujorat suntem! îl întrerupse Dhorgu. O fi de la foc sau îţi plac poveştile de dragoste şi pasiune?

— Aşa sunteţi voi, cei din stirpea blestemată, limbuţi?

Vampirul nu se mişcă de pe banchetă. Îl privi încîntat, păstrîndu-şi zîmbetul pe buze. Era înalt peste medie şi slab, ciolănos, însă bine legat, cu o osatură lată şi puternică. Spîn pe creştet, cu o mustaţă stufoasă acoperindu-i buza şi ochii mari, cu irişii negri plutind într-un glob însîngerat, afundaţi în orbite sub arcadele uriaşe şi proeminente.

— Voiam doar, să-ţi povestesc despre femeia ta, să afli chestii pe care n-ai apucat să le guşti. Uneori ai nevoie de un alt bărbat care să te mai sfătuiască, să-ţi explice, nu poţi să le înveţi pe toate de unul singur, şi mai ales cu o iapă sălbatică precum e Ducesa…, făcu Dhorgu spre el, cu mîinile în faţă, ca şi cum o prinsese de fese şi i le strîngea, şi încerca s-o aranjeze în poziţie.

Greuceanu nu-l lăsă să termine şi se repezi spre el cu sabia ridicată, urlînd. După cîţiva paşi însă, ceva îl împiedică şi se întinse cît era de lung pe podea. Se rostogoli imediat lateral şi se ridică în genunchi, cu arma pregătită. Dhorgu era tot pe banchetă, zîmbind, şi atunci îşi aminti năzdrăvanul de iuţeala cu care se mişcau blestemaţii. Se ridică precaut şi-şi reveni. Uită de furie şi de ură, uită

de Ileana, acum avea în faţă duşmanul, iar acesta poseda puteri pe care el încă nu ştia cum le-ar fi putut controla.

Care le era punctul slab? Cotys nu-i spusese. Nici nu se putea aştepta să afle de la el un asemenea lucru şi probabil că, după ce-l va termina pe Dhorgu, ar face bine să se ocupe şi de Cotys. Stirpea blestemată era un pericol pentru oameni!

Greuceanu se deplasă încet, cu sabia în mîini, gata să riposteze oricărui atac, spre un spaţiu mai deschis. Vampirul rînji fioros şi se ridică. Se întinse satisfăcut, îşi flexă muşchii şi-şi introduse la loc pumnalul. Îşi dezveli colţii şi-i spuse:

— Aşteptam să te aud provocîndu-mă: în săbii să ne tăiem, în buzdugane să ne lovim, în neveste să ne răcorim… M-am tot răcorit în nevastă-ta şi se pare că sunt în avantaj. Acum însă, plictisit, aleg sabia, şi sper doar să nu te tai foarte adînc, pentru că vreau să trăieşti, să vezi cu ochii tăi ce femeie ai avut în casă!

Îşi trase propria sa lamă din teacă şi începu să avanseze spre Greuceanu. Acesta se retrăsese într-un colţ, pentru a-şi acoperi spatele şi parţial, flancurile. Îşi aduse aminte de întîlnirea cu Cotys. Închise ochii şi încercă să-l simtă pe vampir. Imediat, miasma morţii îl izbi cu violenţă. Se scutură de spaimele firii omeneşti, izolă sursa şi începu să-i urmărească mişcările deşi, în primele momente îi fu tare greu. Era dificil să-şi închipuie un miros care se deplasează. Apoi, depăşi şi asta, şi-l văzu pe Dhorgu oprindu-se în faţa lui. Se pregăti de apărare. Dar atacul nu mai veni. Îl simţi şi pe al doilea vampir apropiindu-se şi în acelaşi moment în care el îl percepuse, Dhorgu se retrăsese cu o exclamaţie de surpriză:

— Să fiu al naibii! Cotys în persoană!

Greuceanu deschise ochii şi zîmbi – deci asta fusese! Stăpînul Muntelui se aşteptase numai la el singur. De aceea îl şi îndrumase atît de precaut pînă acolo şi nu-şi făcuse griji cu trecerea timpului.

— Bine te-am găsit, Dhorgu, îi răspunse mai puţin entuziast Cotys.

— Ce surpriză şi ce bucurie, pe de altă parte, rîse Stăpînul. Cotys, mă ierţi un minut. Îl termin pe ăsta micu', făcu el semn din cap spre Greuceanu, apoi stăm şi ne depănăm amintirile toată noaptea. Pe cinstea mea, sunt mai mult de cinci veacuri de cînd te-am văzut ultima oară!

— Dhorgu, lasă-l pe ăsta micu' în pace şi hai să discutăm.

— Să nu-mi spui că ai venit împreună cu el! exclamă dezamăgit Stăpînul.

Celălalt înclină afirmativ din cap, apoi se aşeză cu fundul pe masa din metal. Îi spuse:

— Dă-i femeia înapoi şi lasă-i să plece. Apoi, noi doi o să stăm de vorbă.

— Hei, hei, interveni Greuceanu, şi cu onoarea mea cum rămîne?

— Onoare?! exclamară amîndoi vampirii în acelaşi timp, uitîndu-se miraţi la el.

— Uite ce-i: ia-ţi tălpăşiţa de aici, pînă nu mă răzgîndesc, continuă Dhorgu încă privindu-l pe năzdrăvan. Dar femeia e a mea! îi preciză el lui Cotys.

— Ca să faci ce, cu ea? Ce are ea atît de special? îl întrebă sincer mirat, acesta.

— În primul rînd, e o ducesă. Apoi, Cotys, Cotys… ce femeie!

— Voi vorbiţi de nevastă-mea, blestemaţilor! urlă furios Greuceanu.

Instantaneu simţi că cineva îl pălmuieşte, apoi îl văzu pe Dhorgu iar la locul lui, privindu-l cu

supărare:

— Îţi spun pentru prima şi ultima oară – să nu mă mai întrerupi niciodată!

— Ce?! făcu Greuceanu încă şocat, încă simţind arsura palmei pe obraz.

— Şi să nu mai ridici vreodată tonul la mine sau la prietenul meu Cotys.

Greuceanu se simţi brusc vlăguit. Strînse arma mai bine în mîini şi oftînd, le spuse:

— Eu fără Ileana nu plec de aici.

— De ce, nici măcar nu poţi să i-o tragi, omule, făcu Stăpînul, apoi întorcîndu-se spre celălalt: Cotys, nu-mi spune că tu chiar pui o vorbă bună pentru jalea asta de om!

Se aşezară amîndoi undeva pe la mijlocul mesei, cu spatele la Greuceanu, pentru a vorbi între patru ochi. Acesta îi privea nehotărît. Ştia că, dacă ar fi încercat, n-ar fi avut timp să ajungă nici pînă la masă, darămite pînă la ei. Privi furiş spre intrarea în turn, în vîrful căruia se afla înlănţuită şi… siluită domniţa sa. Cumva, trebuia să ajungă pînă sus. Cei doi continuau să şuşotească.

Făcu un pas lateral, spre stînga. Răsuflă încet, parcă pentru a nu fi simţit că respiră. Nimeni nu-l băgă în seamă. Mai făcu un pas, apoi încă unul şi încă unul. Se mişca cum numai el ştia, neauzit de orice fiinţă omenească. Mai căpătă curaj. Pînă la urmă, el era Greuceanu cel de Aur, Greuceanu Năzdrăvanu', care omorîse două familii de zmei şi puhoaie de căpcăuni, care îi alungase şi pe năvălitorii pecenegi şi pe cei maghiari, atunci cînd îi călcaseră ţara! Făcu ultimul pas, decisiv, dar înainte de a apuca să pună iar talpa jos, simţii străfulgerarea cu coada ochiului şi se trezi lac de sudoare, cu piciorul încă în aer, încremenit la jumătatea ultimului pas, cu lama lui Dhorgu strălucindu-i însetată deasupra capului şi uriaşa sabie a lui Cotys, stavilă în calea ei. Pînă să facă şi cealaltă jumătate de pas, percepu la marginea

cîmpului său vizual o ceaţă plină de scîntei, însoţită de un singur zgomot scrîşnit, de metal pe metal, apoi îi văzu iar pe cei doi. În aceeaşi fracţiune de secundă de încleştare, unul dintre ei, probabil Dhorgu, închisese şi uşa spre turn, aşa că acum, Greuceanu rămăsese prizonier în puterea Stăpînului Muntelui.

— Nu pot să cred ce faci! izbucni mînios el. Pentru ce? Pentru rahatul ăsta cu ochi? Pentru un sac de sînge?

— Nu pentru, ci din cauza asta, îi răspunse calm Cotys.

— Dacă-l omor, încetăm toată gîlceava?

Fără a mai aştepta răspunsul, se şi năpusti asupra omului. Greuceanu începu să se retragă iar spre colţul încăperii, lipit de perete, încercînd să nu aibă mai mult volum decît praful de pe zid. În jurul lui zburau scîntei, în acelaşi zgomot infernal. Loviturile se apropiau de el, periculos de mult. Nu reuşea să vadă lamele, nici măcar mişcarea, doar scînteile ce-i răneau privirea şi scrîşnetul metalic ce-i răzuia creierul. Ajuns în colţ, închise ochii, se concentră şi după cîteva secunde bune reuşi să izoleze iar mirosurile celor două morţi, rotindu-se drăceşte în jurul său. Nu putea distinge între ele şi oricum, nu ar fi avut iuţeala necesară pentru a-şi ridica sabia. Cei doi se opriră iar, răsuflînd greoi. Lupta durase doar cîteva secunde, dar în timp subiectiv s-ar fi ridicat la peste un sfert de oră, de ciocnit săbiile.

— Lasă-mă să-l omor şi va fi pace, auzi glasul lui Dhorgu şi atunci reuşi să-l identifice cu miasma sa.

— Ştii bine că nu pot, îi ripostă răguşit Cotys. Ştii bine că ai încălcat legile sîngelui, ţi-ai

încălcat jurămintele, ai mers prea departe!

— La dracu', Cotys! După atîtea veacuri şi milenii fără speranţă, tot mai predici morală şi ordine?

Greuceanu se concentră şi cînd desluşi tensiunea de dinaintea atacului, în Dhorgu, îşi repezi sabia înainte. Reuşi să şi-o încrucişeze cu a lui de numai patru ori, apoi simţi cu disperare cum nu mai ajunge să pareze, nu mai avea destulă viteză şi forţă să revină şi lama Stăpînului se strecură spre inima sa. Moartea se apropie şi se opri la numai cîţiva milimetri de pieptul lui, rămînînd acolo ezitantă, apoi îndepărtîndu-se. Deschise ochii şi văzu căpăţîna lui Dhorgu, clătinîndu-se însîngerată şi transpirată la picioarele sale. Căzu în genunchi.

— Doamna Ileana de Pravăţ este sus, în turn. Du-te şi elibereaz-o. Pe mine mă găseşti afară, în faţa cetăţii, mai adăugă Cotys şi se îndepărtă, evitînd să privească înspre el, înspre cadavru şi sîngele ce împroşcase pereţii.

3

— DOSARUL 2473, anunţă judecătorul.

— Prezent, onorată instanţă, răspunseră la unison procurorul şi Dragoş, în calitate de avocat al apărării.

— Reclamanta Adriana Ionescu este prezentă?

— Este, răspunse procurorul.

— Pîrîtul Gheorghe… Gheorghe? îşi ridică privirea, inchizitiv, judecătorul.

— Nu-i cunoaştem încă numele real, onorată instanţă. I-am dat unul de convenienţă.

— L-aţi adus şi pe pîrîtul Gheorghe? mîrîi nemulţumit judecătorul.

Greuceanu se ridică la îndemnul poliţistului. Vru să se aşeze la loc, dar acesta îl înghionti şi-l sili să

rămînă în picioare.

— Pîrîtul a agresat-o fizic pe reclamantă, în ziua de…, citi mormăit judecătorul, apoi se opri, îşi coborî ochelarii, îl privi pe deasupra lor pe pîrît, după care se întoarse spre boxa parchetului: Vă ascult, domnule procuror.

Procurorul făcu o scurtă prezentare a cazului care, deşi părea simplu în esenţă, în prezentarea omului legii căpătă un aspect nebulos: nu se cunoştea identitatea reală a pîrîtului, acesta nu exista în nici o înregistrare a poliţiei, ori a Interpolului. Mai mult, individul apăruse pe proprietatea de lîngă lacul Snagov, din văzduh. Nimeni nu-l văzuse intrînd, sărind vreun gard, sau ieşind din apă. Pîrîtul nu vorbea româneşte, iar limba pe care o întrebuinţa nu fusese încă identificată.

— Domnişoara Ionescu, aveţi ceva de adăugat la cele spuse de domnul procuror şi care să ne adîncească nelămuririle? o întrebă judecătorul.

— Onorată instanţă, în primul rînd, nu cred că termenul de agresare fizică este potrivit.

— Vreţi să spuneţi că de fapt, nu aţi fost agresată?

— Eram întinsă la plajă şi m-am trezit cu pîrîtul aşezat pe pieptul meu. Nu aşezîndu-se, nu lăsîndu-şi greutatea pe mine, ci apărînd din senin în acel loc, iar primul său impuls a fost să se ridice. Nici o persoană prezentă nu l-a văzut apropiindu-se de mine. Singura mea interacţiune cu pîrîtul a constat în faptul că el se ridica de pe mine. Ulterior, cînd paza proprietăţii l-a reţinut, nu a avut porniri spre violenţă.

— În aceste circumstanţe, reclamaţia rămîne în vigoare numai dacă dumneavoastră v-o susţineţi,

doamnă. Dacă acest cap de acuzare pică, va mai rămîne în discuţie doar încălcarea proprietăţii.

— Nimeni nu a făcut plîngere în acest sens, onorată instanţă, interveni pentru prima oară, Dragoş, ridicîndu-se.

— Atunci, de ce ne mai aflăm aici, oameni buni?

— Domnişoara Ionescu a făcut precizarea încă de la poliţie că nu a fost atacată, dar i s-a răspuns că asta veţi hotărî dumneavoastră. Acest lucru nu a afectat-o pe dumneaei, însă a afectat drepturile clientului meu, care a rămas în stare de arest pînă acum.

— Dumneavoastră sunteţi avocatul din oficiu?

— Nu, eu sunt avocatul angajat de clientul meu.

— Dacă nimeni nu cunoaşte limba pe care o vorbeşte, aţi putea să-mi explicaţi cum v-aţi înţeles cu el în această privinţă? Şi cum a ajuns el la dumneavoastră?

— Onorată instanţă, permiteţi-mi o precizare mai întîi. Parchetul nu a făcut nici un demers pentru a clarifica problema limbii. Nu a apelat la nici un expert în acest sens. Apărarea a chemat însă doi experţi: un lingvist de la Institutul de Limbi şi Culturi Orientale, în persoana domnului doctor Constantin Moşne – şi spunînd acestea se întoarse spre rîndul din spate, de unde se ridică şi înclină capul în semn de salut, Cotys. Şi un doctor psihiatru, continuă Dragoş, în persoana domnişoarei Adriana Ionescu.

— În această situaţie, cazul este desfiinţat. Domnişoara Ionescu, nu puteţi fi reclamantă şi expert al apărării, în acelaşi timp şi caz.

— Înţeleg acest lucru, onorată instanţă, aprobă ea.

— Problema pe care o punem în discuţie, onorată instanţă, este soarta pîrîtului. În dosarul întocmit, parchetul specifică recomandarea de a-l interna pe acesta la Azilul de bolnavi psihici incurabili, din localitatea Caralani. Dar nu are nici un certificat care să precizeze exact boala sa, şi nici tratamentul care i s-a administrat şi nu a dat rezultate. Numai faptul că nu vorbeşte limba română nu cred că îl transformă într-o persoană cu probleme psihice de neînlăturat. Pentru că asta ar însemna că România e înconjurată de nebuni incurabili!

— Aha, şi care este concluzia dumneavoastră, domnule avocat?

— Pîrîtul…, să-i spunem Gheorghe, pentru moment. Pîrîtul este amnezic din motive necunoscute deocamdată, motive care însă i-au deşteptat din inconştient şi această limbă pe care o foloseşte în locul românei. Nu este un caz unic, altele similare fiind înregistrate cu sutele în întreaga lume şi domnişoara doctor Ionescu o să vă predea un dosar cu prezentarea succintă a celor mai interesante şi cunoscute dintre ele, precum şi identice cu al nostru. De regulă, starea de şoc trece în timp, cu un tratament adecvat, cea mai lungă perioadă înregistrată fiind de şase luni. După revenire, memoria pacientului se recuperează în proporţie de 75-90%. El uită în schimb limba ciudată a inconştientului, care în cele mai multe dintre cazuri reprezintă limba unui strămoş direct al său, mai mult sau mai puţin îndepărtat.

Făcu o pauză şi, ieşind din spatele mesei, reluă privindu-l ţintă pe judecător, cu o expresie senină:

— Acum, domnul Moşne, expertul nostru lingvist, a identificat limba vorbită de presupusul pîrît ca fiind limba română din secolele opt-nouă. Este firesc să fie de neînţeles pentru noi, după mai mult de un mileniu de evoluţie. Deci, după cum spuneam, este un caz de şoc avînd drept rezultat imediat amnezia, ce a atras după sine aceste memorii atavice. Ceea ce propunem este să se respecte drepturile cetăţeanului… Gheorghe şi să i se ofere şansa să se vindece în condiţiile unui tratament adecvat. Domnişoara doctor Ionescu conduce un cabinet în cadrul sanatoriului de la Predeal, Prahova, unde îl poate interna pe domnul Gheorghe şi îi poate acorda acest tratament.

IV

— Mi s-a spus că avem un oaspete în camera lui Gelu.

— Da, e o verişoară de-a mea, mai de departe, îi răspunse Ileana, cu un aer absent.

— De ce în camera lui Gelu? întrebă, încă menţinîndu-şi un aer calm, Greuceanu.

— E cea mai călduroasă cameră, Greule, îi răspunse ea.

— De ce ţii neapărat să mă provoci?

— Dacă acolo a stat Gelu înseamnă că vom scoate odaia din folosinţă pentru totdeauna? Nu mă sili s-o spun iar!

Greuceanu se retrase rănit:

— Sper doar ca verişoara ta să nu stea mult.

Se ridică, se înfăşură într-un cojoc de oaie şi plecă aruncîndu-i printre dinţi:

— Eu mai am de lucru.

— Cum vrei, îi răspunse Ileana şi se întinse în pat.

Bărbatul ieşi din dormitor, se opri o clipă în camera de zi, apoi părăsi apartamentul lor. Străbătu holul şi intră în cabinet. Aruncă cît colo cojocul şi prinse a se roti furios prin încăpere. Orice atingere a memoriei fratelui său îl sîngera mai presus de orice. Şi realiza că Ileana o făcea special, dar nu ştia cum să reacţioneze şi ce atitudine să adopte. De cînd o salvase de Stăpînul Muntelui şi-i arătase cadavrul descăpăţînat al acestuia, fără să-i pomenească de Cotys, Ileana începuse să se poarte cu mai mult respect. Dar în acelaşi timp loviturile ei deveniseră mai subtile. Cine, în paştele mă-sii, era şi verişoara asta? Nu auzise nimic pînă acum de vreo rudă a Ilenei!

Se dădu de trei ori peste cap şi se prefăcu în muscă, vajnica insectă ce-i servea atît de bine scopurilor. Cine să bănuiască o muscă? în plus, se putea strecura în vreo crăpătură în perete şi putea spiona de acolo, nestingherit. Făcea chestia asta de ceva timp! începuse prin a spiona ce vorbesc oştenii despre el, apoi slugile şi sfîrşise prin a trage cu ochiul la îmbăiatul fetelor în casă. Ileana îl prinsese o dată, dar nu-i spusese nimic. Pentru o perioadă ruşinea îl reţinuse, dar în momentul în care frustrările l-au ros prea tare, atunci n-a mai ţinut cont de nimic şi a făcut-o iar.

Zbură cu precauţie pe lîngă uşa apartamentului ducal, dar de acolo nu se auzea nici un zgomot. Probabil că de acum Ileana adormise. Prinse viteză

spre capătul holului şi, direct prin gaura cheii, intră în odaie. Aici era încă lumină. O femeie se foia prin încăpere. Se înălţă şi se aşeză pe rama ferestrei. Iar acolo i se opri răsuflarea.

După aparenţe, verişoara era o războinică de o frumuseţe uluitoare. Aproape nefirească, îşi spuse Greuceanu. Se învîrtea prin cameră, pe jumătate dezbrăcată, aranjîndu-şi lucrurile. Avea pielea strălucitor de albă, iar sub ea tresăreau muşchii suplii şi talia subţire, şi pieptul… oooh, verişoara îşi lepădă cu gesturi lente bucata de pînză neagră care-i ţinuse sînii strîns înghesuiţi unul în altul. Pieptul explodă voluptuos, incredibil de tare şi semeţ, catifelat, însă mai presus de toate abundent, împăunîndu-se erect cu mameloanele rozalii, precum două căpşune proaspete, chiar acolo, sub nasul său. Greuceanu respira deja cu dificultate! Verişoara prinse a se descheia la pantaloni şi musca deja fremăta toată şi bîzîia în culmea euforiei, cu ochii pe pielea moale şi pufoasă a abdomenului, stăpînindu-şi spasmele ce-i scuturau picioruşele micuţe cu fiecare şiret desfăcut, şi la ultimul degetele lungi şi nervoase traseră de şnurul din piele, îl scoaseră complet din găuri şi îl înălţară, aruncîndu-l pe masă, permiţînd privirii muştei să-i întrezărească primele firicele din părul pubian. Degetele pătrunseră la pantaloni cu intenţia de a-i trage în jos şi chiar îşi începură nesperata mişcare, descoperind cu fiecare milimetru şi mai mult păr pubian, Greuceanu ar fi gemut înnebunit cînd, deodată, îi auzi vocea şi încremeni – fata se uita fix la el!

— Ia te uită, ce musculiţă drăguţă!

Nu-i venea să creadă! Privi de cîteva ori de la pantalonii ei la faţa ei, nehotărît. Ce să facă?

— Te-ai trezit tocmai în toiul iernii, sărăcuţa de tine!

Ochii lui Greuceanu se fixară pe buzele roşii şi cărnoase ale fetei. Abia atunci le observase şi nu-şi mai putea desprinde privirea de pe ele. Atît de roşii, strălucitoare şi dureros de cărnoase, buza de jos puţin răsfrîntă, o gură care… – Greuceanu nu-şi putu exprima gîndul suficient de repede; ejaculase deja şi frisonul îi smulse un bîzîit frenetic.

— Hai, puiule, vino încoa', hai să te încălzesc puţin, zise verişoara şi-i întinse un deget parfumat. Mirosul pielii ei îl sufocă, voia s-o atingă, s-o simtă, chiar şi numai aşa, în treacăt. Dar nu-şi luă zborul, ci se urcă pe degetul oferit.

— Aşa, puiuţ cuminte şi ascultător, îl preluă fata şi cu un gest uşor îl depuse pe sînul ei stîng, chiar deasupra dulceţii sfîrcului înfiorat. Stai şi încălzeşte-te la pieptul meu, adăugă ea şi-l dezmierdă pe spate.

Greuceanu se topise deja. Observă că mîinile ei se îndreaptă iar spre pantaloni şi chiar asta şi făcea, îşi dădea pantalonii jos! Ar fi vrut să fie în aer, să vadă şi el minunăţia, numai că şi-o închipuia şi tremura ca scuturat de friguri, dar nici nu îndrăznea să părăsească sînul, pe care-l percepea prin fiecare celulă ultrasensibilă al fiecărui picioruş de muscă. Doar inspiră adînc şi mirosul de sex îl lovi ca o palmă pe spinare. Se scutură şi, clănţănind, alunecă uşor spre căpşună şi păşi pe suprafaţa ei poroasă, spre sfîrcul excitat, unde îşi aplică direct trompa pe el şi-i simţi gustul dulceag. Ejaculă imediat, nu ştiuse că, muscă fiind, se putea reîncărca atît de repede, mai făcu doi paşi, îi încălecă sfîrcul ca pe un mic balaur şi-şi lipi trompa chiar de orificiul pe unde ar trebui să se scurgă grosul, ameţitorul lapte mamar. Chiar avu impresia că-l gustă şi orgasmul îl scutură iar.

— Scumpetea de el, îl preluă încă o dată pe deget verişoara, ia uite ce mic şi drăgălaş e! I-o fi

şi foame, păpuşa pofticioasă. Hai să-i dăm puiului să se hrănească, să capete forţă, reveni ea şi-l depuse pe o farfurioară unde turnase nişte miere.

Rămase nehotărît şi ameţit. Lui, ca om, nu-i era foame, dar tremura de aţîţare şi musca îşi manifesta excitarea prin pofta de puţină miere. Era frustrant ca tocmai acum să fie într-un corp de insectă, dar nu-şi permitea să se dezvăluie şi să strice noaptea.

— Hai, păpuşică, îl împinse fata înainte, hai şi ia de gustă. Iarna e lungă şi puţină hrană îţi va reda puterile şi apoi…, oftă ea cu pasiune, cu buzele întredeschise la numai cîţiva milimetri de el.

Îl lăsă umezit tot, făcînd primul pas spre lichidul auriu.

În cele din urmă se decise şi intră hotărît în băltoaca din farfurie. În fond, nu putea să-i facă rău puţină miere şi oricum, să termine mai repede cu partea asta şi să-şi continue delicioasele explorări. Îşi înfipse voiniceşte trompa în substanţa cleioasă. Nu apucă să sugă de două ori şi mierea se cristaliză în jurul picioruşelor şi trompei. Încercă să se elibereze, dar nu mai putea să-şi mişte decît aripile şi nu avea destulă forţă pentru a se desprinde. Privi disperat spre verişoară şi încremeni. Aceasta se uita cu dispreţ la el şi zîmbea răutăcios, şi culmea, se surprinse gîndind, cruzimea şi răutatea de pe faţa ei o făceau şi mai frumoasă şi atrăgătoare, şi atunci ejaculă încă o dată.

— Eheei, Greuceanule, ce pui de lele îmi eşti! Te bucurai la bunătăţurile mele! zise ea spre el, cu mîinile în şold, goală şi strălucitor de frumoasă. Dar nu-i nimic. Întrucît nu mai ai cum să te dai peste cap şi să te preschimbi la loc, te voi lăsa totuşi să te bucuri de vederea mea – măcar atîta să

iei cu tine Dincolo, oriunde te-oi duce după ce te voi strivi. Şi vezi, şopti ea batjocoritor, să nu-i spui nimic verişoarei mele.

Izbucni în rîs şi Greuceanu o surprinse şi pe Ileana ieşind din umbră, dintr-un colţ al încăperii. După ce se potoliră cu rîsul, soţia sa îşi apropie faţa de el şi-i spuse jovială:

— Voiai să te bucuri de nurii altei femei, Greule? Este în regulă, te vei bucura, zise ea şi o sărută cu patimă pe cealaltă fată. Apoi se întoarse iar spre muscă: O să ai o noapte întreagă pentru asta. Şi ştii ce? se răsuci înapoi spre presupusa verişoară. M-am răzgîndit – nu-l mai vreau mort. Cumva, am prins prea multă ură pe el ca să-l pot ierta aşa de uşor. Nu. După ce-l vom răsfăţa toată noaptea, închide-l într-o piatră, pe care am s-o port la gît şi am s-o las moştenire urmaşilor. Vreau să ştiu că se va chinui veşnic cu imaginea noastră în faţa ochilor.

Greuceanu încercă cu o ultimă sforţare să se desprindă din mierea cristalizată, dar nu reuşi. Urlă a deznădejde, dar în afară nu se auzi decît un bîzîit. Ar fi vrut să privească în altă parte, dar avea şi trompa prinsă, şi ca atare, capul fixat într-o singură direcţie, aşa că rămase cu privirea pironită pe cele două femei, icnind şi gemînd de plăcere.

4

Soarele strălucea puternic, reflectîndu-se în geamurile sanatoriului. Era o frumoasă dimineaţă de iunie şi întreaga zonă încînta ochii cu verdele încă proaspăt al pădurilor şi sclipirile albăstrui ale pîrîului din vale. Nu era încă foarte cald şi cei doi

bărbaţi se delectau cu cîte o cafea, pe terasa institutului. Greuceanu tocmai îi terminase povestea capturării sale de către Ileana de Pravăţ şi se aşternuse liniştea. În cele din urmă, Cotys îşi permise un zîmbet şi abordă subiectul cel dureros:

— Soţia ta a fost ceva mai… specială, adăugă după un moment de gîndire.

— A fost cel mai rău coşmar pe care l-am avut! gîndi cu voce tare viteazul şi roşi.

— Adevărat, aprobă vampirul. Dar am acum o întrebare ca între doi prieteni foarte vechi: cînd a început totul?

Bărbatul roşi mai mult şi-şi mută privirea în altă parte, evitînd să-l înfrunte pe Cotys.

— Să-ţi spun eu, Greuceanu. Totul, la voi, a început încă din noaptea nunţii. Iar apoi s-a agravat noapte de noapte. Dar probabil că o ştii şi tu, şi mai ştii că-ţi trebuie un curaj mult mai mare să recunoşti asta decît ai avea nevoie ca să lupţi cu zmeii ori cu căpcăunii.

Cotys îi simţi tensiunea şi atunci reluă:

— Hai mai bine să-ţi povestesc ce s-a ales de ea. La cîţiva ani de la misterioasa ta dispariţie, a făcut o alianţă cu un senior din sud, de la cîmpie, şi pentru a întări tratatul s-a căsătorit cu el. Deşi alianţa a durat, iar cele două domenii au alcătuit un mic regat destul de puternic, căsătoria lor a avut o soartă tragică. Într-o zi, în mijlocul unei adunări a supuşilor, Ileana şi-a ucis soţul chiar pe tron. Imediat, gărzile sale personale au măcelărit toată suita fidelă soţului şi au preluat puterea. A unit cele două domenii şi a mai domnit peste ele pentru cîţiva ani. După care a dispărut la rîndul ei, în condiţii necunoscute şi aparent fără moştenitori. Legendele spun că avea bucurie la căpcăuni. Că punea să i se prindă cîte unul, îl înlănţuia şi-l siluia, iar cînd se plictisea de el, îl omora. S-a mai

spus că în final unul dintre căpcăuni i-a venit de hac. Dar nu se ştie nimic sigur.

— Ce vrei să spui? Cum adică n-a avut moştenitori? întrebă brusc atent Greuceanu.

— Aha, deci începe să-ţi treacă! Nu ţi-a păsat de sfîrşitul ei crud, ci de alte probleme.

— Chestiile cu căpcăunii sunt numai poveşti, replică năzdrăvanul.

— Poate că ai dreptate, îi răspunse serios Cotys.

Greuceanu înghiţi în sec şi-şi înălţă pumnii, furios:

— Pe cît de priceput eram la altele şi faimos pentru asta, pe atît de nătîng eram cu femeile.

— Hmm, făcu Cotys.

— Dar, dacă aş fi avut parte de o femeie normală, poate… A trebuit tocmai eu să mă aleg cu fata lui Ioan cel Roşu, cel Crud şi Sîngeros!

— Hmmm, făcu încă o dată, şi mai neîncrezător, Cotys.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, Greuceanu. Încearcă numai să fii deschis şi sincer cu Adriana. Femeia asta este de specialitate şi ea chiar te poate ajuta. Nu întoarce spatele unei mîini întinse.

Năzdrăvanul îl privi cu o expresie cruntă, dar nu mai zise nimic. Mîinile i se albiseră pe mînerele scaunului.

— Sub celălalt aspect, reluă Cotys, din cîte ştiu eu, Ileana de Pravăţ nu a avut moştenitori. Dar trebuie să mai verificăm. Am luat-o pe urma chihlimbarului din care ai apărut. Adriana spune că l-a primit cadou de la bunica ei. Am descoperit alte două generaţii înapoi şi continuăm să săpăm. Dar, sincer, nu cred că Adriana Ionescu este urmaşa soţiei tale.

În acel moment, Adriana şi Dragoş îşi făcură apariţia în uşă, privindu-i zîmbitori. Cotys şi Greuceanu se ridicară şi le ieşiră în întîmpinare. Dragoş şi Cotys îşi luară rămas-bun de la ceilalţi doi şi plecară. Intrară în maşină şi înainte de a întoarce cheile în contact, vampirul îl întrebă pe Dragoş:

— Ce a zis Adriana? Care este, de fapt, problema lui Greuceanu? E cumva impotent?

Tînărul zîmbi jenat şi-i întoarse privirea:

— Nu, nu, nicidecum. E ceva mult mai simplu şi tratabil, adăugă rapid pentru a-şi linişti prietenul. Ea presupune că Greuceanu suferă de ejaculare precoce. Mai ştii? încheie amuzat, întoarse cheia şi porni maşina.

STRIGĂTUL DE PIATRĂ

Roald se trezea de multe ori în miezul nopţii asudat, respirînd cu greutate, strîngînd din dinţi cu furie. Ura senzaţia fricii. Coşmarurile sale nu erau dintre cele obişnuite, ci păreau mai mult mesaje trimise dintr-un alt tărîm. Nu-şi mai aducea aminte de mama lui, avusese numai doi ani cînd aceasta îi omorîse bunica şi sora mai mică, şi dispăruse nu numai din palatul tatălui său, regele Wilhult al III-lea, dar din însăşi lumea oamenilor, după cum aflase mai tîrziu. La cinci ani începuse să se dueleze în săbii de lemn cu Hars, fratele său şi prinţul moştenitor. Hars era cu patru ani mai mare, dar Roald era un partener la fel de bun ca oricare altul mai vîrstnic. La şapte ani, regele îi lega lui Roald o mînă la spate ca să-i dea şi lui Hars o şansă. Atunci a învăţat pentru prima oară că prinţul moştenitor trebuia să învingă întotdeauna, trebuia să fie eroul Karnomului. Cînd Roald a împlinit zece ani renunţaseră deja de cîteva luni la antrenamente comune – chiar şi cu amîndouă

mîinile legate la spate şi cu ochii acoperiţi, acesta îl bătea pe fratele său fără efort. Şi nu pentru că Hars ar fi fost unul dintre acei băieţi mai moi şi fără înclinaţie spre efort fizic, nu, Hars era un atlet, unul dintre campionii Karnomului la orice turnir din lumea civilizată.

Nimeni nu auzise încă de Roald, şi regele intenţiona să menţină secretul pentru cel puţin încă cinci ani.

La paisprezece ani, în palatul regal se vorbea despre Arion, războinicul berbec, lord de Alba. Cel care cîştigase trei războaie în tot atîtea săptămîni, alungase triburile de căpcăuni din sudul Asizului, o salvase pe fiica regelui Cenelaus din ghearele zmeului de argint, Harup, şi ulterior refuzase mîna acesteia în căsătorie şi jumătate de împărăţie, şi înfrînsese absolut toţi campionii lumii în toate turnirurile. Eroul Arion ajunsese în final şi în Karnom, leagănul civilizaţiei la hotarul de nord-vest al lumii, şi-şi anunţase participarea la cel mai mare turnir al regatului, în cetatea de scaun, cu ocazia Festivalului Toamnei.

Peste trei sute de războinici aveau să se întreacă în faţa zidurilor castelului. Lumea vorbea că Arion era de fapt un semizeu, ori un războinic venit din Tărîmul de Jos cu puteri demonice şi că Tribul Berbecilor era doar un mit. Doar bătrînul călugăr Hersich, profesorul lui Roald în ştiinţe naturale, îi explicase că Tribul Berbecilor există în realitate undeva în nord-estul lumii cunoscute, atît de departe încît ar fi putut spune că sînt de fapt în

afara ei. Şi că ceea ce-l făcea pe Arion atît de puternic era spiritul berbecului cu care acesta se înfrăţise atunci cînd devenise războinic. Îi povestise că războnicii-fiară sînt cei mai puternici, triburile lor fiind descendente din asocierea Primilor Zei cu oamenii.

Prinţul moştenitor, Hars, avea un renume de protejat, nu se putea lăsa învins de un războinic barbar. Aşa că Wilhult al III-lea îl înscrisese în turnir pe Roald, pentru o singură înfruntare rezervată Karnomului cu Arion. Lupta fusese intensă, iar în final războinicul berbec căzuse pentru prima oară. Îngenunchiat şi dezarmat, se declarase învins şi-şi privise cu uimire adversarul, un copil cu obrazul catifelat, neatins de lamă. Zîmbise şi-i şoptise: „Te-am găsit, frate!“

Pînă în acel moment, Roald rămăsese arma secretă a regelui. O unealtă mai mult decît un fiu. Aşa s-a făcut că atunci cînd Turnul de la Valea Seacă, aflat tocmai pe graniţă cu Ţara de Piatră, a încetat să mai transmită rapoartele săptămînale, suveranul a decis că e timpul ca mezinul să-şi dovedească utilitatea.

***

După cinci zile de călărit, la doar cîteva ore de Turn, Roald se abătuse din drum văzînd trupul unui bărbat căzut în iarbă. Grupul se oprise în plin cîmp, la douăzeci de paşi de liziera pădurii. Erau într-o poziţie vulnerabilă, expuşi atacurilor dinspre

pădure, ori de pe dealul peste care şerpuia drumul lat şi prăfuit. Prinţul îl văzu pe Gurta, căpitanul gărzii sale, dînd ordine oamenilor. Cei doi prieteni ai prinţului, Arion şi Atto, descălecaseră deja şi se apropiaseră de trupul din iarbă. Prezenţa bărbatului căzut la doar cîteva ore de Turn îl făcea pe Roald şi mai suspicios. Dacă fusese în pericol, de ce nu se retrăsese spre presupusul adăpost al Turnului? Şi de ce fugise prin pădure, iar nu pe drumul public, mult mai uşor de străbătut?

Bărbatul nu era mort, era doar inconştient, cu faţa în jos, hainele sfîşiate şi un braţ rotit la un unghi nefiresc. Sub stratul de sînge şi noroi se puteau discerne culorile gărzii regale. Atto îl întoarse cu faţa în sus şi-i picură cîţiva stropi de apă pe buze. Platoşa de pe piept îi era sfîrtecată ca şi cînd ar fi fost de hîrtie.

— Încă respiră, îi spuse călugărul prinţului.

Acesta descălecă şi se alătură celor doi. Arion îşi trecuse scutul pe braţ şi-şi ţinea lancea pregătită în mîna dreaptă. Ca şi Roald şi căpitanul Gurta, şi el simţea pericolul în aer. Rănile bărbatului erau serioase şi confirmau temerea că ceva urît se întîmplase la Turn, şi că probabil postul de gardă nici nu mai era sub controlul Karnomului. Atto îi strecură apă printre buze celui căzut, cu grijă să nu-l înece. Bărbatul deschise ochii şi privi obosit în jur. Întinse mîna spre Roald

cînd îi recunoscu însemnele princiare pe piept şi acesta se aplecă deasupra lui să-l poată auzi:

— Ne-au atacat…

Avea gîtul prea uscat şi vocea i se pierdu într-un hîrjîit. Sîngele îi ţîşni dintr-o rană în dreptul coastelor, unde platoşa îi era făcută ferfeniţă. Mai înghiţi cîţiva stropi de apă, apoi reluă:

— Demonii ne-au… ne-au omorît pe toţi…

Capul îi căzu într-o parte şi un şuvoi de sînge urît mirositor îi bolborosi la colţul gurii într-o spumă neagră. Călugărul Atto îl reaşeză în iarbă şi se ridică imediat, îndepărtîndu-l pe Roald de cadavru:

— Să nu-i atingi sîngele!

— Arcuri! auzi imediat comanda căpitanului.

Cei trei priviră în direcţia înspre care arcaşii îşi îndreptau săgeţile. Din pădure ieşise o fiară uriaşă, care se opri să-i adulmece. Nu mai văzuseră aşa ceva şi era clar că nu-i era frică de ei. Mai mult, după răgetul înfiorător care urmă, puteau ghici că se aflau între ea şi vînatul ei, bărbatul căzut. Roald adulmecă şi strîmbă din nas – era sigur acum, fiara mirosea precum sîngele infectat al mortului. Săgeţile zbîrnîiră, însă cu o iuţeală neaşteptată pentru masa ei, creatura se repezi spre grupul de războinici. Cei trei abia apucară să încalece şi aceasta era deja în mijlocul lor. Doborîse din salt doi dintre cei douăzeci de arcaşi ai gărzii lui Roald şi aterizase în spatele liniei lor.

— Scuturi, lănci! comandă căpitanul, deja cu lancea în mînă şi în atac.

Vîrful acesteia alunecă pe pielea fiarei ca pe metal. Cu o singură lovitură, creatura sfîşie pieptul calului lui Gurta, direct prin zalele care-l protejau, apoi se arcui precum o felină gata să sară iar. Roald îşi îndemnă armăsarul şi acesta porni la atac, izbind trupul bestiei în plin salt. Cal şi fiară căzură, rostogolindu-se prin iarbă. Prinţul sărise deja din şa şi era în picioare, cu sabia în mîna dreaptă şi scutul pe stînga. Împunse în pulpa fiarei, dar vîrful îi alunecă de parcă ar fi izbit în metal masiv. Coada creaturii şfichiuii înspre el. Îşi ridică scutul şi acesta se făcu praf la impactul cu vîrful ghintuit şi-l sili pe Roald să îngenuncheze. Se ridică iar, se feri mai iute decît mişcarea fiarei de ghearele ei şi lovi cu tăişul, apoi împunse iar. Fără nici un efect. Săgeţile şi lăncile gărzii căzuseră de asemenea cu vîrfurile tocite prin iarbă, fără măcar să-i zgîrie pielea.

Arion se folosi de aceeaşi tactică precum Roald. Armăsarul său intră în plin galop în fiară şi în cădere, războinicul îi izbi cu furie grumazul, cu buzduganul. Un răget horcăit semnală că o primă lovitură avusese un efect. Roald profită şi la rîndul său se năpusti şi începu s-o lovească cu tăişul sabiei cu toată forţa, fără să-i lase o clipă de răgaz. Era clar că nu-i puteau străpunge pielea, dar

puterea neomenească a celor doi o determinau să se retragă.

Deodată, aerul prinse o consistenţă vîscoasă şi un curent fierbinte trecu peste ei, dinspre călugăr, spărgîndu-se de pieptul fiarei. Aceasta se scutură greoi, însă în momentul următor sabia lui Roald îi străpunse pielea înfigîndu-i-se pînă la prăsele între coaste, iar buzduganul lui Arion îi zdrobi ţeasta. Fără nici un sunet, creatura se prăbuşi în iarbă, bolborosind o spumă neagră.

— Nu vă atingeţi de sînge! ţipă spre ei călugărul.

— E bine că nu ne-ai uitat, zîmbi sarcastic Roald şi izbucni în rîs împreună cu Arion.

— Domniile-voastre, îi întrerupse Gurta şi le arătă spre deal.

Pe coama acestuia apăruseră un călăreţ, însoţit de alte cinci fiare.

— Treceţi în spatele meu, porunci imediat Roald.

Arcaşii se aliniară în spatele lui cu arcurile întinse. Arion îi rămase alături şi prinţul rînji şi-şi puse un picior pe cadavrul bestiei, apoi se sprijini în sabie. Adulmecă şi-şi încreţi imediat nasul. Duhoarea armăsarului pe care călărea stăpînul fiarelor era mai grea decît putea să îndure un om. Încercă să distingă chipul bărbatului, dar acesta părea că se află în ceaţă. Cîrcei fumurii se desprindeau în jurul lui din însăşi trupul său. Abia atunci sesiză Roald înălţimea celui de pe deal –

bestia care-i atacase era aproape cît un armăsar de război, iar cele cinci din jurul călăreţului arătau doar ca nişte dulăi pe lîngă calul acestuia. Oricine ar fi fost, nici el şi nici bestiile sale nu erau din lumea oamenilor.

Stăpînul fiarelor era subţire şi înalt, fără platoşă ori zale, fără însemne, aparent înarmat doar cu un arc şi un cuţit. Nici armăsarul său nu era înzăuat, iar colţii care i se vedeau printre buze nu păreau ataşate la harnaşament. Cele cinci animale se arcuiră gata de atac, cu ţepii care le porneau din ţeastă ieşindu-le prin coamă precum nişte ghimpi negri şi lucioşi, şi le coborau pe spinare pînă în vîrful ghintuit al cozii. Călăreţul însă îşi întoarse calul fără grabă şi o porni înapoi la pas. Fiarele îşi exprimară dezaprobarea prin răgete cumplite, dar în cele din urmă îşi urmară stapînul.

— Demonii ne-au omorît pe toți, repetă Arion cuvintele bărbatului căzut.

— Tocmai am făcut cunoştiinţă cu Vînătorul! le spuse şoptit Atto.

Arion zîmbi ironic, apoi observînd chipul serios al călugărului renunţă la orice remarcă sarcastică. Pe Roald îl trecu un fior. Vînătorul era personaj de legendă, şi nu una tocmai veselă, iar cu cîteva clipe în urmă, sumbra legendă tocmai îi privise în ochi, îi cîntărise, aflase de existenţa lor. Înghiţi în sec, furios. Nu-i plăcea să simtă frică, iar apariţii de acest gen îi aduceau aminte de coşmarurile pe care le avea, acestea fiind singurele momente de teroare din viaţa sa. Arion, războinicul berbec a

cărui faimă străbătuse toată lumea civilizată, care era aproape la fel de puternic ca şi el, tăcea la rîndul său, un bob de transpiraţie alunecîndu-i pe tîmplă în jos.

— Îngropaţi morţii şi pregătiţi-vă de drum, le porunci Roald oamenilor săi, apoi îi luă pe Atto, Arion şi Gurta deoparte să se sfătuiască la distanţă de urechile războinicilor.

Garnizoana Turnului din Valea Seacă căzuse în tăcere de mai bine de două săptămîni, ceea ce era alarmant pe graniţa cu Ţara de Piatră. Aceasta era un tărîm misterios şi sinistru, despre care se auziseră numai legende. Nimeni nu trăise să-şi povestească experienţele, să relateze despre locuitorii ei, cegii, ori despre cetatea lor de scaun, Castelul de Piatră. Cegii îşi stabiliseră graniţa la nordul Karnomului cu cîteva secole în urmă, după o campanie ce durase trei generaţii şi în care nu pierduseră nici un război, nici o bătălie. Ori dacă-l pierduseră, în mod ciudat, duşmanul victorios nu reuşise să-şi povestească triumful. Se spunea că pămîntul cegilor se întindea spre nord pînă la căpătul lumii, de unde se iviseră şi ei prima oară. Iar peste toate astea era şi profeţia Karnomului, cum că un Cavaler Negru urma să distrugă dinastia Oltuşilor, dinastia lui Wilhult al III-lea si a strămoşilor săi pentru mai bine de cinci secole şi să impună domnia de piatră peste pămînturile acestora.

— Vînătorul nu este decît o legendă, scrîşni Arion.

— Aşa cum ai fost şi tu cu tribul tău de războinici berbeci pînă acum cîţiva ani, i-o întoarse Roald.

— Creatura de pe deal a fost Vînătorul. Sînt sigur de asta, spuse Atto.

— Din cîte îmi aduc aminte din poveşti, Vînătorul este nemuritor, zise Roald privindu-l pe călugăr; îşi revenise din oroare şi furia îi clocotea în piept. Înseamnă asta că e şi invincibil?

— Legenda spune că este în parte om, în parte deton. Detonii sînt nemuritori şi se crede că au existat pe pămînt înaintea noastră, înaintea chiar şi a zeilor. Nu sînt demoni din Tărîmul de Jos, ci unii foarte vechi, cu puteri zeieşti.

— Dacă Vînătorul este în parte om, îl întrerupse Roald, asta înseamnă că trebuie să fie vulnerabil cumva. Spune-mi care este punctul lui slab?

Atto clătină din cap neputincios.

— Este primul de felul lui şi din moment ce încă trăieşte, nu se ştie cum poate muri. Bîntuie Ţara de Piatră de cînd cegii s-au aşezat la nord de noi, de mai bine de trei secole. Este parte din Curtea Regelui Ceg.

— Şi fiarele lui? îl întrebă Gurta.

— Sînt din Tărîmul de Jos, cenobi. Sînt descoperiţi de zei cînd oamenii nu existau încă. Nu pot fi îmblînziţi, ci doar legaţi de cuvîntul stăpînului prin sacrificiu de sînge, făcut aici, deasupra. Jos, nimeni nu le poate supune.

— Se pare că cineva a făcut o serie de sacrificii ca să-şi aducă aici cîinii de vînătoare, observă Arion.

— Ăsta-i doar începutul. Sacrificiile trebuie repetate periodic, pentru că demonii trebuie hrăniţi.

Cei patru bărbaţi se priviră tăcuţi. Atto continuă:

— Trebuie să ştiţi că nici un muritor n-a ucis pînă acum un cenob. Doar zeii au reuşit şi ei au plătit scump confruntările.

— Cartea Scilică a Morţilor – şase zei de Jos au sfîrşit hrană pentru cenobi în timpul Călătoriei în umbră, îl completă Roald privindu-i atent pe cei trei.

Îi plăcea să arate că e cel mai bun şi că e stăpîn pe situaţie. Căpitanul Gurta înclină zîmbitor din cap, în semn de admiraţie. Dar Arion pufni dispreţuitor:

— Noi tocmai am ucis unul! Zeii Karnomului nu sînt prea eficienţi.

Atto îşi făcu semnul lui Krols şi scrîşni supărat:

— Atîta timp cît te afli în ţara lor, ar fi înţelept să le arăţi mai mult respect!

— Atto are dreptate, prietene. Nu se ştie cînd vom avea nevoie de intervenţia lui Krols.

Războinicul zîmbi ironic, dar se înclină respectuos.

— Mda, probabil chiar acum Xemos este în gazdă la Krols, şi-şi împart carnea şi berea. Xemos îi însoţeşte întotdeauna pe berbeci, oriunde ar îndrăzni să ajungă.

— Să sperăm că atît Krols, cît şi Xemos ne vor auzi glasurile la nevoie, încheie împăciuitor călugărul.

— Frate Atto, ai putea să mai repeţi magia dinainte, să înmoi pielea cenobilor? îl întrebă Gurta.

— Da, însă presupune concentrare intensă dacă vreau s-o menţin. Ar trebui să fiu protejat, pentru că nu o să fiu în stare să mă apăr singur.

— Gurta, va trebui să ai grijă de aspectul ăsta, spuse Roald. Desemnează patru arcaşi care să stea în permanenţă în jurul lui Atto. Grăbeşte-ţi oamenii, căpitane, vreau să plecăm cît mai repede spre Turn.
— Trimitem un corb, Domnia Ta?
— Nu încă. Îl trimitem de la Turn.

După ce călugărul şi căpitanul se îndepărtară, prinţul se întoarse spre războinic:
— Arion, frate, se vor scrie legende despre noi.
— Legende care se vor cînta în locul poveştilor de groază ale cegilor, îl completă acesta.

***

Turnul din Valea Seacă era o mică fortăreaţă cu zidurile din piatră contopindu-se în griul munţilor Cegi. De la distanţă se confunda cu peretele stîncos al muntelui ce se înălţa de netrecut cît vedeai cu ochii, în ambele direcţii. Doar din apropiere începeau să se distingă crenelurile şi turnurile de apărare, toate orientate spre masiv. Fortificaţia era înălţată peste albia Rîului Alb,

care-şi avea izvorul în Ţara de Piatră şi pătrundea în Karnom prin reţeaua de peşteri şi defileuri ce străpungea munţii dintr-o parte în alta, cunoscută sub numele de Trecătoarea Cegilor. La baza zidurilor se putea distinge o arcadă zăbrelită cu bare groase deasupra rîului învolburat. Era înaltă doar cît să permită trecerea unei bărci cu catarg jos. Trecătoarea Cegilor era cel mai improbabil punct de invazie.

Roald privi cu atenţie valea din faţa lor, pe mijlocul căreia se desfăşura linia dreaptă şi largă a drumului. Nici o mişcare, nici un miros străin. Vînătorul fie se afla înăuntrul fortăreţei şi aştepta, fie trecuse deja dincolo şi acum străbătea peşterile din inima muntelui. Podul peste şanţul de apărare era permanent lăsat înspre Karnom. Porţile înalte, din lemn ţintuit, erau deschise larg, iar pe partea interioară erau vopsite cu roşu.

Galopară precauţi, cu scuturile în faţă, pregătiţi de apărare, în ciuda faptului că erau conştienţi de inutilitatea armelor lor împotriva cenobilor. Ajunşi pe pod, Roald îi opri şi examină cu atenţie zidurile şi porţiunea de interior pe care o puteau vedea prin deschizătura porţii. Se putea auzi doar lanţul ruginit de la fîntînă şi ciorile croncănind din vîrful turnurilor. Nici o mişcare înăuntrul fortăreţei. Îl izbi un miros de putrefacţie, ca o răsuflare greoaie peste pietrele fortificaţiilor. Duhoarea îi încreţi stomacul. Întreaga situaţie îi dădu o senzaţie de nelinişte. Îşi potoli nervii şi-şi îndemnă calul la pas, peste pod, printre porţi, în curtea cetăţii. Se

opriră în mijlocul acesteia, privind înfricoşaţi. Toate zidurile interioare erau vopsite în roşu şi decorate cu intestine în diverse stadii de putrefacţie.

— Sînge, murmură Roald. Înghiţi în sec şi continuă: „Zidurile sînt vopsite cu sînge!"

Unul dintre arcaşi se aplecă într-o parte şi vomită zgomotos. Călugărul îşi alătură calul şi vorbi cu o voce nefiresc de liniştită:

— Sîngele e în continuare otrăvit, ca de altfel toate măruntaiele şi ce alte părţi o să mai găsim prin garnizoană.

Prinţul îl privi mirat şi Atto îi arătă ciorile ce păstrau distanţa faţă de ceea ce ar fi trebuit să fie un festin pentru ele.

— Căpitane Gurta, ia-ţi oamenii şi controlează toate camerele, toate colţişoarele din aripile laterale. Vreau ca la fiecare încăpere verificată să-i aud strigînd:*liber*. Nimeni nu are voie să atingă nimic. Doar priviţi şi raportaţi. Eu, Atto şi Arion luăm corpul central. Ne întîlnim la Porţile Trecătorii.

Căpitanul Gurta îşi împărţii arcaşii, care se îndepărtară în grupuri mici, cu scuturile şi săbiile pregătite. După cîteva secunde începură să se audă strigăte de *liber*. Roald descălecă, îşi scoase sabia şi traversă curtea cu Atto şi Arion alături. Deschise cu grijă uşile înalte şi pătrunse în Sala Mare. Lată de zece paşi şi de trei ori pe atîta de lungă, sala era în întuneric. Cele cîteva ferestre prin care se strecura lumina erau doar nişte

deschizături înguste spre munte, prin care să-ţi poţi strecura arcul. Însă acestea se aflau în permanenţă în umbra rece a masivului. Ferestrele lungi de pe peretele ce se învecina cu spaţiul curţii centrale erau închise şi obloanele din lemn ferecate. Atto deschise obloanele de la una dintre ferestre, apoi pe celelalte. Cei doi războinici se opriră lîngă masa din centrul încăperii.

Nouăsprezece cranii omeneşti, cu franjuri de carne şi cartilagii atîrnînd, erau montate pe pereţi ca nişte trofee de vînătoare. Nouăsprezece perechi de globuri oculari erau înşirate pe masă, cîte o pereche în dreptul fiecărui scaun, privind înspre uşă, ca şi cînd se aşteptau la o vizită.

Prinţul înghiţi în sec, ignoră duhoarea şi mai puternică şi parcurse lungimea încăperii spre uşa opusă. Ieşi în holul circular al fortăreţei. Iar de aici direct într-o altă curte, rotundă de data asta, cu ziduri înalte şi scări înguste din piatră, urcînd zidurile spre ochii de apărare. Era frig şi umed. Pe sub pardoseala curţii treceau apele Rîului Alb, veşnic învolburat şi zgomotos. Porţile fortăreţei spre trecătoare erau deschise larg, invitînd orice duşman ceg să intre după pofta inimii. Porţi groase, întărite cu armătură de fier şi dublate cu zăbrele metalice. Dincolo de ele era un pod rabatabil peste şanţul de apărare umplut cu apele rîului. Iar dincolo de şanţ, pe malul drept al apei, un platou de piatră expus săgeţilor trimise din Turn, platou înfundat pe ambele laturi de munte şi continuînd spre nord cu Peştera Viperelor.

În mod normal, orice armată s-ar fi strivit de Turnul de la Valea Seacă şi i-ar fi fost imposibil să-l cucerească fără ajutor din interior. Dar aparent, pentru Vînător şi fiarele sale, cucerirea Turnului fusese doar o joacă macabră.

Încet, încet îşi făcu apariţia şi garda. Căpitanul Gurta îi raportă că întreaga fortăreaţă era curată. Doar că în dormitorul comun, în loc de pături, pe paturi erau întinse pieile fostei garnizoane.

— Închideţi porţile şi baricadaţi-le, le porunci Roald. Vreau oameni la posturi, pe ziduri, şi la cea mai mică îndoială daţi alarma. În noaptea asta rămînem aici.

Căpitanul împărţi ordinele, apoi cu o privire prin care cerea ajutorul, îl convinse pe Atto să-l abordeze pe Roald:

— Nu aşteptăm ca o nouă garnizoană să preia paza Turnului?

— Nu. Trebuie să-l prind pe Vînător înainte să ajungă la Castelul de Piatră.

— La cîtă informaţie avem, Castelul de Piatră poate să fie dincolo de munte, la mai puţin de o zi de aici, insistă Atto. Ori s-ar putea ca armata lor să fie la cîteva ore de noi şi dacă ne prind pe pămîntul lor, Turnul este fără apărare, iar Karnomul rămîne deschis invaziei.

— Armata lor este probabil în apropiere de un alt punct de graniţă, mult mai uşor de trecut în număr mare, îi răspunse Roald furios. Atto, trimite un corb Regelui şi povesteşte tot ce-am văzut şi

am păţit. Vreau să-şi pună toţi minţile la contribuţie acasă, şi să descifreze mesajul lăsat de Vînător. Spune-i de asemenea că după opinia mea toate astea au fost doar pentru a ne distrage atenţia din alte părţi. Hars ar trebui să strîngă armată de urgenţă şi să fie pregătit de intervenţie oriunde pe graniţă. De asemenea, să trimită o garnizoană dublă aici şi cîte un preot la fiecare Turn. Spune-le despre cenobi şi cum se pot apăra.

— Domnia Voastră, ar trebui să aşteptăm noua garnizoană să ajungă aici, şi să cerem întăriri dacă vrem să intrăm pe teritoriul ceg, interveni Gurta.

— Pregăteşti cumva o invazie, căpitane? se încruntă spre el prinţul.

— Domnia Voastră?

— Dacă aştept să-mi vină întăririle, o să înceapă războiul între timp. Iar eu tocmai asta vreau să împiedic. În plus, ne mişcăm mult mai repede aşa puţini. Şi este clar că Vînătorul nu se aşteaptă să fie urmărit în Ţara de Piatră, ştiind cum gîndesc oamenii. E prea sigur pe el, iar tu eşti dovada vie, spuse Roald şi se opri privind spre porţi cu dispreţ.

Căpitanul îşi înclină capul a supunere, cu obrajii arzîndu-i. După cîteva clipe de tăcere, tînărul reluă:

— Vreau să produc o mică surpriză la rîndul meu. Dacă-l dobor pe Vînător pînă să ajungă la

Castelul de Piatră, nimeni nu va şti ce s-a întîmplat în realitate. Nu vor afla nici măcar că ne-au cucerit aşa de uşor Turnul. În final, s-ar putea ca teroarea să fie de partea noastră şi să-i descurajeze să mai pornească la război. Ce părere ai, Arion?

— Bine ai vorbit, frate! Doboară-l pe miticul Vînător, care de secole terorizează graniţele şi întinde-i pielea pe băţ în faţa Castelului de Piatră şi s-ar putea ca regele ceg să ceară voie să plătească bir pentru a menţine pacea.

Cei doi războinici rînjiră satisfăcuţi. Călugărul şi căpitanul aprobară în tăcere.

— Spune-mi, frate Atto, cum ar trebui să ne pregătim să-i înfruntăm pe cenobi? îl întrebă căpitanul Gurta.

— Din cîte îmi aduc aminte, cenobii sînt şi ei nemuritori, exact ca şi detonii, spuse Roald.

— Da, dar pot fi ucişi, aşa cum am văzut. În legende, cenobii pot fi ucişi numai cu fier muiat în Apa Fiarelor. Iar apa asta se găseşte doar în cîteva locuri din Tărîmul de Jos. Ceea ce înseamnă că acum nu avem nici o şansă la Apa Fiarelor. Singura soluţie este să stăm împreună. Cînd eu voi lovi cu magia mea, tu poţi să le străpungi pielea, i se adresă lui Roald, apoi se întoarse spre Arion: Probabil că şi tu vei putea. Iar arcaşii tăi, căpitane, trebuie să încerce să-i găurească cu săgeţi ori lănci în exact acelaşi moment. Vraja va ţine două-trei

secunde de fiecare dată, apoi o voi lua de la capăt. Coordonarea trebuie să fie perfectă.

— Asta este şansa noastră, ori legenda căderii Karnomului riscă să se adeverească, concluziona prinţul.

Gurta îşi făcu semnul lui Krols şi respiră adînc, dar de data asta în ochi i se citi hotărîrea. Arion încuviinţă şi el.

Legenda căderii Karnomului vorbea de un Cavaler Negru aflat în fruntea oştirii de piatră. O mare de războinici nemiloşi, ce cutremurau pămîntul cînd se deplasau. Într-un număr atît de mare încît trebuiau doar să-şi izbească săbiile de scuturi în acelaşi timp şi dărîmau zidurile oricărei cetăţi. Cavalerul Negru era războinicul de neînfrînt al cegilor ce urma să pustiiască şi să supună regatul lui Roald stăpînirii de piatră.

Atto se retrase lîngă genţile lui pline de cărţi pentru a încerca să găsească răspunsuri. Putea Vînătorul să fie legendarul personaj? Sau el doar pregătea calea acestuia? Şi de ce abia acum, după mai bine de trei secole?

***

Îşi ţinea cu greu ochii deschişi. Simţea otrava cenobilor umblîndu-i prin sînge şi luîndu-l în stăpînire. Dacă nu acţiona rapid nu avea să mai reziste mult timp. Îl privi pe Roald pregătindu-i fiertura exact aşa cum i-o ceruse. Stătea în genunchi lîngă foc şi mesteca răbdător cu un băţ. Cu toate că faţa îi era fără expresie, lacrimi îi

curgeau nestingherite pe obraji. Atto zîmbi cu tristeţe—fusese nevoie de un sacrificiu cam mare pentru ca prinţul mezin să se maturizeze şi să înţeleagă ideea de responsabilitate. Întreaga gardă care-l urmase zăcea în praful drumului cu trupurile deformate de răni îngrozitoare. Numai căpitanul Gurta şi doi alţi soldaţi supravieţuiseră, dar probabil că nu pentru mult timp. Fiertura urma să încetinească otrava, dar fără magie nu aveau nici o şansă. Războinicul berbec, neînfricatul Arion, căzuse primul. Fiarele îl atacaseră toate deodată, ignorîndu-i pe ceilalţi, izolîndu-l şi pătrunzîndu-i apărarea cu ferocitate. Corpul îi fusese fărîmiţat ca un sac de cartofi. Şi însuşi el, Atto, stătea sprijinit de peretele stîncos, străpuns de două săgeţi ale Vînătorului şi cu o rană urîtă despicîndu-i pieptul în urma loviturii unuia dintre cenobi. Roald rămăsese singurul neatins de ghearele ori colţii infectaţi ai demonilor.

Călătoriseră trei zile aproape fără oprire, urmînd semnele lăsate de trecerea Vînătorului şi a celor cinci fiare. Simţeau că se apropie, iar în a treia zi, după ce coborîseră de pe culmile munţilor prin păduri dese, într-un defileu stîncos, Roald le simţise şi mirosul. Nu întîlniseră nici o localitate în drum, nici o fortificaţie, nici o pază, doar ruinele unei mai vechi cetăţi, probabil cucerită şi dărîmată de cegi în ultima lor invazie. Se părea că nu le era frică de vreo surpriză din partea Karnomului. Iar asta se potrivea cu planul lui Roald. În a patra seară se opriseră într-unul dintre coridoarele

defileului să înnopteze şi să se odihnească pentru bătălia de a doua zi—duhoarea devenise atît de puternică încît o simţeau şi ceilalţi.

Nu apucaseră să-şi aşeze tabăra, că Vînătorul îşi făcuse apariţia pe o culme deasupra lor. Era singur, nici fiare, nici cal. Cîteva secunde mai tîrziu, din ambele direcţii ale coridorului din stîncă, cenobii se repeziră spre ei în salturi uriaşe. Lupta durase puţin şi la sfîrşitul ei singurii în picioare erau doar Roald şi un singur cenob rănit. Acesta se retrăsese mîrîind mai înainte ca războinicul să-l poată ajunge. I se alăturase Vînătorului, apoi dispăruseră amîndoi. O bătălie demnă de legendele zeilor, dar Roald plătise preţul—cei doi prieteni ai săi fuseseră doborîţi şi toţi oamenii aflaţi sub comanda sa erau morţi, ori pe moarte.

Prinţul aplică fiertura tuturor supravieţuitorilor, apoi îi cără într-o peşteră pe care o descoperiseră cu o zi în urmă, la intrarea în defileu. Peştera se dovedi a face parte dintr-o reţea de grote şi găuri în stîncă, ce împînzea defileul ca un fagure. Îi ascunse cît mai adînc posibil, făcu focul, aduse apă proaspătă şi se pregăti de plecare.

— Roald, rosti Atto cu voce obosită.

Acesta se întoarse şi îngenunche lîngă el. Îi controlă bandajele şi-i trase mai aproape burduful cu apă.

— Nu te mai gîndi la mine. Concentrează-te asupra ta şi vindecă-te. O să mă întorc pînă mîine la prînz cu ceva de mîncare., îi spuse preotului rănit.

— Vînătorul este cel puţin la fel de puternic ca tine, dar din cîte ştiu despre detoni, s-ar putea să fie mult mai puternic. Şi tot nu i-am descoperit punctul slab, spuse călugărul.

— Lasă asta în grija mea.

— Dacă vrei să-l învingi, trebuie s-o faci prin şiretenie, nu prin forţă. Gîndeşte-te că are trei secole în faţa ta.

— Da, prietene, am învăţat lecţia asta prea scump. Nu voi repeta aceeaşi greşeală de două ori. Tu înzdrăveneşte-te şi pregăteşte-te de drum. Dacă nu mă întorc pînă mîine seară, mai trimite un corb acasă cu ultimile ştiri şi ia-o din loc. Ieşi cît de repede poţi din Ţara de Piatră şi foloseşte-ţi toate resursele pentru a găsi o cale de a-l înfrînge pe Vînător. Frate-miu, Hars, este mai răbdător şi mai înţelept. El o să te asculte.

— Roald, am să te aştept pînă ai să te întorci. De aici plecăm împreună.

***

Trei ore mai tîrziu, în puterea nopţii, se opri la marginea pădurii, la nici o sută de paşi de un castel înconjurat de ziduri puternice, dar fără şanţ de apărare. În spatele zidurilor, turnuri înalte, mai înalte decît orice altă clădire pe care o văzuse vreodată, se iţeau ca o pădure din piatră. Nu era un oraş propriu-zis, însă castelul era impunător şi bărbatul nu avea nici o îndoială că se afla chiar în faţa legendarei Cetăţi de Piatră, scaunul cegilor.

Eşuase. Vînătorul se reîntorsese acasă şi probabil că apucase deja să povestească tot ce s-a întîmplat. I se confirmase regelui ceea ce bănuia deja – karnomii erau slabi, nepregătiţi, buni de cucerit.

Se aşeză oftînd pe un dîmb de pămînt, în liziera pădurii, studiind cu atenţie zidurile de apărare. Puternice, într-adevăr, şi îndeajuns de largi pentru a adăposti o forţă armată semnificativă. Ciudat însă că nu vedea cîmpuri cultivate ori ferme de animale în jurul construcţiei. De fapt, nu vedea absolut nici o urmă de viaţă. Mai mult, după cele cîteva minute de investigaţie, era sigur că nu văzuse mişcare nu numai în cîmpul din faţa castelului, dar nici pe ziduri. Pe metereze nu era nici o torţă, nu era nici o santinelă. Din interiorul ei nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Locul părea abandonat, mort. Simţii un fior de gheaţă urcîndu-i pe şira spinării. Se scutură nemulţumit de momentul de slăbiciune şi privi luna. Cer senin, spuzit de stele, lună plină învelind împrejurimile într-o ţesătură argintie. Zîmbi, nu avea nevoie de nici o torţă, astrul nopţii îi va lumina calea.

— Krols, fii alături de mine în noaptea asta şi victoria războiului ţi-o voi închina ţie!

O porni în fugă spre ziduri. Se căţără cu agilitate din piatră în piatră, şi în scurt timp sări pe metereze. Ascultă cu atenţie. Nici un zgomot, nici o mişcare. Traversă meterezele şi studie priveliştea – între el şi palat erau cîteva străduţe

aliniate cu case şi vile din piatră. Nimic nu era din lemn în cetatea asta, nici măcar grinzile ori acoperişurile. Coborî scările în acelaşi ritm alert, atent la orice mişcare, ori zgomot. Era sinistru să te deplasezi printr-o localitate de o asemenea dimensiune şi să nu auzi măcar un beţiv, ori un copil trezit din somn. Privi spre cer şi constată că mai avea cel puţin trei ore pînă în zori. Rînji satisfăcut şi începu să alerge în direcţia palatului.

Parcurse străzile pietruite, traversă piaţa largă din faţa clădirii regale, urcă scările monumentale şi se opri ascultînd cu urechea lipită de uşa de metal. În continuare nimic. Locul era complet mort. Să se fi înşelat? Cumva îşi pierdea vremea într-un castel abandonat în timp ce Vînătorul îşi continua călătoria spre adevărata Cetate de Piatră? Atunci simţi iar duhoarea cenobului rănit şi observă petele de sînge lăsate pe trepte.

Se strecură înăuntrul rezidenţei regale şi se opri cîteva secunde să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Ferestre înalte permiteau luminii argintii a lunii să pătrundă în interior. Hotărî să urmeze peretele spre dreapta, să stea în apropierea ferestrelor. După aproape jumătate de oră de alergat, decise că era singura fiinţă vie din uriaşa clădire. Dar totul arăta mult prea aranjat şi confortabil pentru ca să fie un loc abandonat. Cine ar fi abandonat un asemenea castel în lipsa unui

pericol iminent? Şi oricum, ce căutau aici Vînătorul şi demonii lui?

Din bucătărie intră în ceea ce ar fi trebuit să fie camerele slujitorilor şi ale bucătarilor. Toate erau lipsite de paturi, mobilate doar cu mese şi scaune. Ce îi atrase însă atenţia era şirul de statui de-a lungul pereţilor. Statui reprezentînd exact personaje potrivite pentru locul în care se afla – sectorul slujitorilor. Înghiţi în sec, se întoarse în bucătăriile regale şi de acolo urmă holurile cotite spre sălile de mese. Goale toate.

În scurt timp pătrunse în sala tronului. Tronul în sine era un bolovan sculptat în formă de scaun şi ornat cu simboluri străine lui Roald. Singura formă pe care o recunoscu şi conştientizarea i se aşeză ca un fier în capul pieptului, era un basorelief reprezentîndu-l pe regele zeilor, Krols, călare pe dragonul său, Balhzur, aruncînd fulgere înspre podiumul pe care era aşezat tronul.

Bărbatul se opri iniţial în mijlocul sălii, la cîţiva paşi de scaunul regal, apoi se învîrti neîncrezător, încercînd să înţeleagă ce se întîmpla. În jurul său se afla întreaga curte a domnitorului ceg, întreaga Curte de Piatră, sculptată cu minuţie. Toţi erau statui, nemişcaţi, împietriţi în poziţii diverse, detaliaţi pînă la cel mai mic amănunt al unei fiinţe umane reale. Regele se afla pe tron, privindu-şi curtea cu un zîmbet crud. La dreapta sa era aşezată o prinţesă de o frumuseţe înspăimîntătoare, cu privirea fixată exact pe faţa lui. Fiorul de gheaţă îi reveni şi în acelaşi moment privi spre poalele

rochiei din piatră, a fetei. La picioarele ei era întins un dulău uriaş, întunecat şi puternic, care acum se dezgheţa din încleştarea pietrei şi-şi arăta mîrîind colţii.

Prinţul o luă la fugă spre prima uşă. Parcurse coridorul, intră într-o încăpere cu multe scaune şi mese joase. Auzi ghearele dulăului zgîriind pardoseala pe urmele sale. Dacă se dezgheţa întreg palatul, atunci era într-o mare încurcătură, gîndi el. Gustul acţiunii îi risipi din îngrijorare. Mai străbătu cîteva încăperi cu cîinele cîştigînd distanţă şi intră într-o sală uriaşă de nu i se vedea capătul. Cîţiva nobili echipaţi de război erau în faţă, în apropierea intrării, iar în spatele lor, aliniaţi într-o perfectă ordine, cîteva mii de statui de războinici. Înarmaţi pînă-n dinţi.

Roald se opri gîfîind, surprins de privelişte. Dulăul îi sări în spate. Căzură amîndoi la picioarele nobililor. Bărbatul reuşi să se ridice în acelaşi timp cu bestia, dar aceasta îi sări iar la gît şi-l împinse peste una dintre statui. Forţa cîinelui era atît de mare încît Roald căzu cu mîinile încleştate pe gîtul lui şi trase după sine în cădere şi sculptura. Care se zdrobi şi se sparse în trei bucăţi mari cînd atinse pardoseala de piatră. Un braţ îi sări într-o parte, detaşat de trup, iar acesta i se rupse în două, pe marginea spărturii înroşindu-se şi umezindu-se. Bustul spart sării în pieptul unuia dintre ceilalţi războinici, care se dezechilibră şi căzu, împingîndu-l pe cel din spatele său, atrăgînd după sine o avalanşă de statui

dezechilibrate ce cădeau şi se zdrobeau în fragmente însîngerate pe pardoseală. Zgomotul era infernal.

Roald îi frînse în cele din urmă gîtul dulăului şi se ridică gîfîind. Sala era un dezastru. Sute de statui de războinici distruse, umplînd pardoseala cu rîuri de sînge. Înfricoşat, prinţul o luă la fugă spre ieşirea din rezidenţa regală. Se opri pe treptele palatului. Astrul nopţii îi arăta că în cel mult o oră se va lumina de ziuă.

Fără să se oprească din alergat, parcurse străduţele înapoi, urcă pe metereze, escaladă zidurile şi-şi continuă goana spre pădure. Cînd se afundă bine în pădure, drumul începu să capete o înclinaţie, semn că se îndrepta înapoi spre munţi. Zorile se iveau deja printre ramurile încărcate ale copacilor. Scame de ceaţă atîrnau printre trunchiuri precum căpăţîni putrezite, agăţate de crăci. Paşii săi rapizi agitau aburul ce îngropa solul într-o pătură pufoasă.

***

Atto era de nerecunsocut—pielea îi era crăpată precum o scoarţă de stejar, iar prin crăpături supura sîngele negru, infectat, şi creştea un strat alb şi aţos, precum o pînză de păianjen scămoşată, ce tindea să-l înveleească într-un cocon, ca pe o larvă. Dar trăia, încă respira şi gemea hîrjîit. Toţi ceilalţi supravieţuitori ai bătăliei cu cenobii muriseră şi începuseră să se descompună foarte

rapid. Duhoarea îl sili să-şi lege o cîrpă peste nas. Chiar şi aşa, se retrase lîngă un perete şi vomită tot ce reuşise pe drum să culeagă şi să mănînce. Cei doi corbi care-i mai rămăseseră călugărului erau în continuare în peşteră, semn că acesta nu apucase să trimită încă un mesaj.

Roald se ridică cu greutate şi-şi şterse gura cu mîneca. Tremura de oboseală şi scîrbă. Ar fi vrut să se întindă undeva într-o altă grotă şi să doarmă, însă nu-şi permitea luxul. Lăsase caii în prima peşteră de la nivelul pămîntului – erau prea mari pentru a-i ascunde mai bine. Trebuia să-l ia pe Atto, să-l lege de un cal şi să încerce să scape din blestemata Ţară de Piatră. Dar cum să-l transporte în halul în care era pînă jos! Exista oare în continuare pericolul să se otrăvească la rîndul său dacă îi atingea acestuia sîngele? Mai mult ca sigur, pentru că sîngele ce-i bolborosea prin crăpăturile pielii era negru. Însă nu-l putea abandona acolo. Atto încă mai trăia şi dacă cineva avea o şansă să înfrîngă otrava cenobilor acesta era călugărul. Întrebarea era dacă totuşi sîngele negru îşi va face treaba şi cel care se va trezi va mai fii prietenul său, Atto, ori vreun demon. Mai bine să facă lucrurile pe rînd – în primul rînd să trimită un mesaj Regelui, să se asigure că acesta ştia ce s-a întîmplat şi să se pregătească. Abia după aceea va fugi.

— Eşti plin de surprize!

Vocea groasă şi răguşită îi ridică părul în cap. Fără să-şi lase timp să gîndească, se rostogoli într-o parte şi se redressă doi paşi mai încolo, cu sabia în mînă. Vînătorul îl privea de pe buza grotei. În continuare, capul îi era mascat de un abur dens.

— Eroul nostru ştie să şi scrie! N-aş fi putut spera.

Prinţul adulmecă discret, dar mirosul pestilenţial al cadavrelor în putrefacţie era mult prea puternic ca să-i permită să depisteze alte prezenţe. Şi atunci îşi dădu seama că nu-l auzise pe Vînător înainte ca acesta să-i vorbească. În mod normal, Roald putea auzi inima în pieptul unui om de la douăzeci de paşi distanţă. Privi creatura din faţa sa, jumătate demon, jumătate om, cu uimire – în pieptul acestuia nu bătea nici o inimă, prezenţa acestuia se simţea ca o totală absenţă!

— Revenind însă la problemele noastre, spuse detonul, îndreptîndu-şispatele şi compunîndu-şi o aparenţă sobră. Domnia Ta, prinţ Roald de Karnom, eşti invitat de Înălţimea Sa Sulz cel Negru, lord de Cravia, la o confruntare pe viaţă şi pe moarte, care să rezolve conflictul. Sînteţi aşteptat într-o oră în faţa peşterilor.

— De ce aş intra singur în mîinile voastre?

— În cazul în care casa regală a Karnomului nu mai are nici o picătură de onoare în sîngele ei diluat, atunci poate doar speranţa de a supravieţui te va îndemna să accepţi provocarea, îi răspunse

cu dispreţ Vînătorul. O sută de războinici furioşi de moartea camarazilor lor au înconjurat peşterile şi v-au găsit deja caii. Singura lor dorinţă este să te facă să suferi. Ar trebui să-i omori pe toţi pentru a scăpa de aici. Ori omori unul singur şi eşti liber.

Individul dispăru la fel de brusc precum apăruse. Roald ascultă cu atenţie, dar nu auzi nici un zgomot. Se apropie cu precauţie de gura grotei, aflată la înălţime deasupra pădurii şi obervă mişcare în lizieră. Ultimul cenob supravieţuitor era întins la picioarele stăpînului şi se uita fix la el. Iar stăpînul dispărut miraculous din grotă, reapăruse în pădure.

Mai avea o oră. Să termine mesajul şi să-l trimită acasă.

***

Ieşi din peşteri, înarmat, înzăuat şi împlătoşat, pregătit de luptă. Nu-şi făcea vise, dar trebuia să-şi încerce norocul. Poate că se vor ţine de cuvînt şi va fi liber. Nu prea îşi dădea seama care era jocul Vînătorului. Acesta-l observase pe Roald şi ştia că tînărul karnomian nu era un om obişnuit şi totuşi, aparent, nu-i sfătuise pe cegi asupra naturii sale, şi-i lăsase să-şi urmeze obiceiurile orbeşte. Din punctul lui de vedere, lordul Craviei era deja un om mort.

Războinicii cegi îl înconjurară tăcuţi. Aveau vizierele lăsate, pregătiţi de luptă. Pe latura dinspre pădure, oamenii făcură loc pentru Vînător

şi fiara sa, care la rîndul lui îl anunţă zîmbitor pe Sulz cel Negru. Cînd acesta apăru dintre copaci, Roald înţelese jocul detonului – lordul ceg era uriaş, toţi războinicii venindu-i numai pînă la piept, ca nişte copii. Braţele îi erau sculptate în muşchi, groase precum trunchiurile de copaci. Era îmbrăcat într-o armură neagră, cu însemnele casei de Cravia în alb, pe piept. Părul întunecat şi lung îi era prins într-o coadă, iar jumătate de faţă îi era împietrită, carnea prinzîndu-i-se de piatră ca un ţesut uitat pe un craniu de gigant. Sabia îi era la fel de lungă pe cît era Roald de înalt. Lordul Sulz era o prezenţă înfricoşătoare, desprinsă din coşmarurile despre sfîrşitul Karnomului. Lordul Craviei era cel mai probabil legendarul Cavaler Negru!

Vînătorul îl atrăsese pe Roald, arma secretă a lui Wilhult al III-lea, speranţa Karnomului, în capcană, pregătindu-i Cavalerului Negru calea spre victorie. Odată ce neînfrîntul prinţ karnom cădea răpus în luptă dreaptă, moralul oamenilor săi va fi la pămînt. Detonul se jucase cu el de la început, la fiecare pas el nu fusese decît o păpuşă de paie!

— Nu ţi-am făcut nimic personal, rosti el. Socoteala mea este cu Vînătorul.

— Tot ce ai făcut în Cetatea de Piatră e personal. Ai ucis mişeleşte peste o sută de războinici. Iar cel din fruntea gărzii regale era fratele meu. L-ai spart în trei bucăţi pe cînd el dormea! Ce poate fii mai josnic şi mai personal de atîta, micule prinţ?

Îşi puse casca pe cap şi-şi ridică sabia. Cuvintele deveniseră de prisos. Sulz lovi cu o viteză incredibilă pentru mărimea sa. Uriaşa lamă pătrunse în piatră şi o tăie pînă jos, de parcă ar fi despicat unt. Fără răgaz, răsuci sabia şi izbi lateral, dar iarăşi Roald reuşi să fie mai iute. Cînd, în fine, Sulz izbi pentru a treia oară, karnomul nu se mai feri, ci pară. Pentru o fracţiune de secondă cegul ezită surprins că prinţul era încă în picioare, ba nici măcar nu se clintise din loc.

Profitînd de ezitare, prinţul răsuci lama şi-l împunse prin deschizătura de la îmbinarea braţului cu trupul, dar foarte puţin pentru a nu se trezi prea aproape de îmbrățișarea uriaşului. Apoi, începu să-l atace fulgerător. Nu atît de rapid cît i-ar fi stat în putere, ci doar pe măsura vitezei cegului, considerabilă pentru un om normal. Îşi continuă atacul rotindu-se în jurul său ca într-un dans, pînă cînd iar îl prinse pe picior greşit şi-şi strecură vîrful în spatele genunchiului drept, la încheietura armurii.

Sulz căzu în genunchi răcnind îndurerat. Pe moment, Roald avu tendinţa să-şi continue jocul şi să amîne sfîrşitul. Însă observă cum după cîteva picături de sînge, spatele genunchiului lui Sulz împietreşte şi acesta se ridică, sprijinindu-se în sabie. Atunci, se roti dincolo de braţul stîng al acestuia, care căuta să-l prindă într-o încleştare fatală, reveni fulgerător şi-i desprinse capul de pe umeri. Un strigăt de surprindere se ridică din rîndul soldaţilor cegi.

Făcu cîţiva paşi înapoi, cu sabia pregătită să-i întîmpine pe aceştia, dar nici unul nu mişcă. Doar Vînătorul se aplecă asupra cadavrului cu un recipient în mînă. După cîteva secunde se apropie de Roald şi-i întinse o cană din piatră plină cu sîngele lui Sulz cel Negru.

— Acceptă această ofrandă şi fă pace în sufletul tău cu Lordul Sulz.

Ezită. Detonul îşi menţinu oferta.

— Aceasta-i calea noastră, iar tu eşti acum oaspetele regelui Knut cel Puternic, pe pămînturile acestuia.

Îşi introduse sabia în teacă, încă privindu-i suspicios pe toţi, şi luă cana din mîinile Vînătorului. Privind cu atenţie aburul ce-i acoperea faţa, bău sîngele cald, înfrîngîndu-şi repulsia. Încă mai putea scăpa. Dacă nu făcea nici o greşeală, asta era şansa lui.

Vînătorul făcu semn către războinici şi aceştia se repliară, aliniindu-se în spatele său. Cîţiva îşi făcură apariţia cu Atto întins pe o targă.

— Permite-i regelui să-şi întindă ospitalitatea pentru cîteva zile. Tu şi cu prietenul tău vă veţi putea reface puterile. În plus, dacă acesta a supravieţuit pînă acum, îl pot salva. Am în Cetatea de Piatră antidotul la sîngele cenob.

Îşi cîntări şansele. N-avea cum să fugă pur şi simplu. Nici nu voia să-l abandoneze pe Atto. Şi dacă ei i-ar mai fi dorit răul, ar fi putut să-l atace pînă acum. Acceptă ospitalitatea şi-i urmă înapoi

la curtea regală. Se reîntorcea oaspete în Cetatea cegilor, lucru care nu se mai întîmplase niciodată cu vreun străin. Zîmbi încrezător. Poate că pînă la urmă pacea era posibilă, iar el, Roald, se va întoarce în Karnom un adevărat erou.

***

Ajunseră în Cetatea de Piatră pe înserat. Porţile erau deschise larg, în aşteptare. Pe străzi era în continuare linişte, însă în case încă se mai vedeau lumini. Palatul regal în schimb, era puternic luminat. Urcă treptele monumentale, printre şirurile de statui reprezentînd dragoni, de-o parte şi de alta a scării.

— Sînt statui adevărate, ori dragoni împietriţi? întrebă Roald, dar Vînătorul doar zîmbi misterios.

În Sala Tronului, regele îi aştepta înconjurat de Curtea Cegă. La dreapta tronului, într-un jilţ mult mai mic şi delicat sculptat, stătea frumoasa fată, cu o coroniţă pe cap.

— Fiica regelui, îi şopti Vînătorul fără să-şi mişte buzele. Era promisă lui Sulz.

Zîmbi cu cruzime, apoi se opri la cîţiva paşi de suveran şi-l introduse pe prinţ:

Maiestatea Voastră, lordul Sulz cel Negru a căzut în luptă. Noul campion este prinţul Roald de Karnom.

Knut cel Puternic îl studie cîteva clipe pe Roald, apoi privirile i se îndreptară spre targă. Vînătorul îi ieşi în întîmpinare:

— Călugărul Atto, vrăjitor şi confident al prinţului. Este în grija mea. Sper ca în cîteva zile să-l pun pe picioare.

— Din păcate nu avem timp să ne cunoaştem mai bine în seara asta, dar mîine vreau să aud totul despre luptă, rosti cu răceală regele.

— Noapte bună, micule prinţ, îi şopti Vînătorul.

Roald pufni mirat şi se uită în jur. Toată Curtea avea privirile aţintite pe el. Îi era frig şi era obosit. Îi venea greu să şi respire. Încercă să facă un pas spre cel mai apropiat scaun, dar nu se putea clinti din loc. Picioarele începuseră să-i împietrească. Îşi ridică privirea surprins, tocmai la timp să o vadă pe fiica regelui în faţa sa, studiindu-l curioasă. Vru să vorbească, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Pietrificarea îi ajunsese la nivelul pieptului. Inima îi mai bătu de două ori şi-i îngheţă. Împietri cu ochii măriţi de spaimă şi gura întredeschisă într-un efort de a ţipa.

ARIPILE TATĂLUI

„Iartă-mă, mamă!“, cuvintele mi se rostogolesc vîscos pe limbă. Curg ca smoala, încleindu-mi gura. Respiraţia mi se blochează în capul pieptului. Horcăi, mă lupt să înghit aerul. „Iartă-mă, mamă!“, repet şuierat. Ochii mă usturǎ de la abur şi săpun. Nodul din piept răzbate bolborosit ca un cheag de sînge şi mi se scurge pe bărbie odată cu apa fierbinte. Inhalez adînc şi răguşit. Mîna dreaptă începe iar să-mi frece penisul. Mîna stîngă roteşte robinetul de apă caldă. Brusc, jetul de apă e gheaţă tăioasă. Inspir cutremurîndu-mă, gem. Ejaculez şi rînjesc – ăsta e actul meu de independenţă, răspîndit pe faianţă. Apa rece îmi învineţeşte pielea. Tremur cu stomacul strîns într-un ghem de nervi, apoi mă destind.

Opresc apa şi ies dîrdîind din cadă. Din oglindă mă priveşte o arătare cu pielea alb – bolnăvicioasă, cu barba crescută mizerabil pe întreg obrazul şi pe gît în jos, neagră şi ţepoasă, cu cearcăne rotunjite sub ochi, precum crema de ghete. Ochii bulbucaţi ca două bile învelite într-o plasă de vinişoare roşii, lăcrimează. Sughiţ şi lacrimile mi se rostogolesc pe pomeţii reliefaţi. Mi-e frică, mi-e ruşine, sînt flămînd, sînt obosit, dar mai presus de toate, mă doare. Înghit cu greu şi corpul mi se zguduie de plîns.

Mă întorc în profil şi mă răsucesc din mijloc cît de mult pot, păstrîndu-mi în acelaşi timp bazinul pe loc şi capul aplecat spre umăr. Mi-e greu, toate articulaţiile îmi trosnesc şi le simt decuplîndu-mi-se dintre oase. Cartilagiile albe şi scorojite se desprind, precum vopseaua veche de pe betonul mîncat de umezeală.

Pe spate vibrează în spasme nervoase patru aripi micuţe, cu scheletul din tuburi negre ce par de cauciuc, oase întunecate, groase şi lucioase, unite între ele printr-o pînză de păianjen scămoşată. Patru aripi crescute din omoplaţi, prin pielea sfîşiată. La rădăcinile lor, un strat neregulat, tare şi ca de zgîrci, s-a revărsat prin osul crăpat.

Recent am descoperit într-o carte un nou cuvînt: *scop*. Nu mă pot opri acum să nu mă întreb neîncetat care-i scopul meu aici, în oraşul ăsta, în lume. De ce tocmai mie să-mi crească aripi, să sufăr? Cine este vinovat pentru asta şi ce se aşteaptă de la mine?

„Iartă-mă, mamă“, mai repet din obişnuinţă singurul lucru care mai are sens pentru mine. Şi totuşi, ce rol a avut mama în toate astea? Ea-mi spunea că Dumnezeu mi-a dat aripile. Nu cred, nu cred că Dumnezeu are timp să se ocupe de mine sau de orice alt individ. De aceea vreau să aflu cine este în spatele ororii…

Mă îndrept spre camera mea. În casă e linişte. Mult prea linişte. Becul de pe hol s-a ars şi nu l-am înlocuit. Uşa de la încăpere e crăpată de cînd

m-am ascuns ultima oară acolo şi scîrţîie cînd o deschid. Înăuntru, lumina e chioară, galbenă, scurgîndu-se purulentă pe pereţi. Cearceafurile sînt înnegrite de mizerie şi pătate cu sînge de la rănile spatelui, dar sînt mult prea obosit ca să mai îmi pese. Mă culc, mi-e frig, mă doare, mi-e frică, mi-e frig, mi se închid ochii…

Stătea întins pe burtă, tremurînd de frig şi de durere. Şi în mare parte de frică. De mama lui, că iar îl va pedepsi, de neştiut, că nu putea să vadă ce i s-a întîmplat. Femeia respira sacadat, vădit şocată, şi nu erau multe lucruri pe lume care s-o mai şocheze. În final, căzu în genunchi lîngă uşă. Încercă să se dea jos din pat.

— Stai acolo, ţipă la el, ţi-am spus eu să te ridici?

Tresări speriat şi rămase răstignit peste lenjeria pătată de sînge, aşteptînd ca părintele să-şi termine rugăciunea înălţată Domnului. Într-un tîrziu, femeia se ridică de lîngă pat şi îl atinse cu o blîndeţe ce-l umplu de fiori, îşi plimbă degetele de-a lungul pielii sfîşiate şi sîngerînde de pe omoplaţi.

— Vezi, puiule, dacă te-am învăţat respectul, acum sînt răsplătită. Copilul meu va fi un Înger.

Băiatul se cutremură şi începu să plîngă cu faţa îngropată în pernă. Citise despre îngeri şi lui nu i se părea o ştire bună.

— De ce plîngi, mă, *mă nenorocitule? îl luă de o ureche în sus şi îl trase după ea. Ia' să te mai învăţ nişte respect, că-l mînii pe Dumnezeu şi-ţi ia aripile-napoi!*

Îl tîrî spre uşa debaralei de pe hol şi-l împinse înăuntru cu cîteva palme peste cap. Întuneric…

…mă trezesc în întuneric, cu gîtul uscat, respirînd cu greutate, încurcat în cearceafuri, în patul meu. Casa e în beznă. Iniţial e linişte. Întotdeauna, la început e linişte. Cartierul e amorţit în somnul cel mai dulce, de la miezul nopţii. Mă întorc pe o parte. Cînd stau pe burtă respir cu greutate şi nu pot să dorm pe spate, omoplaţii mă dor prea rău. Respir adînc şi mă liniştesc. Aş vrea să dorm fără să visez.

Un gîfîit gros se insinuează în tăcerea casei. Îmi strîng ochii cu furie, sperînd ca astfel să-l alung. Un alt gîfîit mai sacadat, subţire şi punctat de oftaturi se împleteşte cu primul, care acum seamănă cu un grohăit. Cei doi vecini din casa cu care împărţim un perete se împerechează ca nişte diavoli. Au peste şaizeci de ani, amîndoi pensionari, şi el continuă să o găurească noapte de noapte de noapte de noapte…

Înainte nu-i auzeam, sînt totuşi doi pereţi exteriori între noi, dar în ultimul timp le pot percepe şi fîşîitul pieilor uscate de pe burţi frecîndu-se una de alta, părul pubian încîlcindu-se

şi descîlcindu-se, zgomotul de pompă soioasă cuplîndu-se şi decuplîndu-se.

Mă ridic tremurînd, e frig în cameră şi întuneric, lumina lunii intră prin fereastră şi lungeşte umbrele negre. Din mai multe locuri, din pereţi, se aud chiţăiturile excitate ale şobolanilor. Şobolanii se înmulţesc prin pereţii casei şi eu le aud ritmul rapid, gheruţele scrijelind lemnul şi zidăria, respiraţiile sacadate de mişcările cuplării.

— Vreau să dorm, vreau să dooorm! repet eu, cu genunchii la gură.

La un moment dat iau papucul de lîngă pat şi încep să izbesc în pereţi, de unde mi se pare că vin zgomotele. Mă opresc fulgerat de durere. M-am întins prea mult şi pielea de pe spate mi s-a crăpat şi mai tare. Simt sîngele cald prelingîndu-mi-se în jos, îmbibîndu-se în bumbacul chiloţilor. Mă prăbuşesc extenuat înapoi în pat, pe burtă. Vecina horcăie în orgasm. Îi pot percepe ritmul înteţit al respiraţiei, sîngele pompînd cu furie, inima dînd cîteva rateuri. Undeva în pivniţă, cineva geme în dureri. Din pivniţa noastră, Dumnezeule! Nu-i nimeni acolo, am verificat de fiecare dată dimineaţa, dar noaptea beciul geme şi bolboroseşte sînge. Îmi presez palmele peste urechi. Scîrţîitul cioburilor de sticlă frecate de sticlă e sfredelitor. Noaptea, lumea se joacă cu cioburi! Deschid gura gata să urlu de durerea din spate, urechi, ochi, măsele, de durerea din creier, dar ca prin minune, sticla alunecă pe sticlă şi cade într-un zgomot de cioburi sparte. Răsuflu uşurat,

dar… nu s-a terminat, noaptea abia începe. Oraşul geme rar şi excitat.

Nu ştiu ce vreţi cu mine, nu ştiu ce-am făcut să merit blestemul ăsta, dar oricine aţi fi, am să vă găsesc eu într-o bună zi…

Încerc să respir într-un ritm de unu-doi, inspir-expir, inspir-expir, închid ochii, continui să-mi presez palmele peste urechi, inspir-expir, trebuie să dorm. Cu somnul vin visele, dar dacă sînt treaz, simt oraşul în călduri sufocîndu-mă…

Am constatat că dacă dorm ziua, oraşul e prea zgomotos şi preocupat cu milioanele de activităţi mărunte ca să se mai masturbeze. E timpul în care locuitorii lui se ocupă de orice altceva şi numai rareori de sex. Cînd şobolanii aleargă după hrană şi uneori mor otrăviţi, cu bale albicioase în jurul botului. Iar beciul meu este gol, murdar şi urît mirositor. Pute a excremente şi sînge din timpul nopţii. Cînd se lasă întunericul mă trezesc şi plec pe străzi, mă afund în intestinele oraşului, cît mai departe de casă şi vizitatorii ei.

Străzile sînt prost luminate şi pline de gunoaie. Fumul deşeurilor arse se împleteşte cu ceaţa şi ascunde detaliile întunecate. Cărămida caselor e spartă în multe locuri, vopseaua cade în foi zdrenţuite de pe ziduri şi de-a lungul bordurilor, printre pietrele de caldarîm, se scurg zoaiele caselor. Celulele moarte risipite prin frecarea corpurilor goale, fire de păr încîlcite şi transpirate

şi pline de mătreaţă, fluidele scurse în urma acuplărilor, resturile alimentare rîncede şi mucegăite, ies prin porii excitaţi ai clădirilor şi se scurg păstos pe trotuar, apoi în rîuleţe gălbui, stricate, spre canalizări.

Întreaga lume e un geamăt şi un icnet şi mirosul de sudoare şi sex se ridică la cer. Într-o alee dosită, o babă vagaboandă e violată de trei bărbaţi zgomotoşi, duhnind a urină şi alcool. Două palme o înmoaie pe bătrînă, unul dintre ei o ţine să nu cadă şi un altul îi ridică poalele pardesiului cîrpăcit, apoi fustele înnoroiate. Mirosul dulceag şi acrişor de putrefacţie îmi opreşte respiraţia. Fug cu gîtul bolborosindu-mi. Mă opresc cîteva străzi mai departe şi vomit lîngă o fereastră, vomit numai bilă, n-am mîncat nimic azi, bilă galbenă şi amară.

De partea cealaltă a străzii, un bătrîn cerşetor sprijinit de nişte lăzi de carton mă priveşte fix. Nemişcat. Bărbia îi tremură şi o dîră de salivă i se scurge inconştient în barba încîlcită. Mă ridic privindu-l curios. Mă apropii şi-l observ horcăind, speriat, încercînd să lupte, îşi duce o mînă la piept, dar nu-şi poate desprinde privirea din ochii mei. Ridurile feţei i s-au întins într-un tablou al disperării. Nu ştiu ce-l poate înfricoşa într-atît şi mă apropii şi mai mult, vreau să-l liniştesc, vreau să ştiu, dar mă opresc cutremurat de revelaţie, cînd îl văd că se lasă pe spate cu un ultim efort, încercînd să evite sau să întîrzie contactul cu

mine. Eu sînt cel care i-am înfipt teroarea în creier! Nu ştiu cum, nu ştiu de ce, probabil că de fapt nu-l pot ajuta. Un miros greu se ridică dintre cutiile de carton. Cerşetorul s-a scăpat pe el.

Cu o mînă tremurîndă şi unghii boante, roase şi negre de mizerie, îşi atinge faţa, îşi pipăie ochiul drept, apoi în cea mai deplină tăcere, cu corpul zguduit de spasme, îşi introduce un deget pe sub pleoapă în spatele globului ocular şi cu o mică sforţare şi un sunet umed şi-l desprinde din orbită. Trage cu putere şi rupe nervul optic. Horcăind, îmi întinde ofranda în palma deschisă.

— Catasta…t…t, Catasta…, Catastate, Catasteţ, murmură bolborosind într-o litanie continuă un cuvînt necunoscut.

Îi iau ochiul din palmă, îl las să cadă în buzunarul hainei şi mă îndepărtez în grabă, pentru a-l scuti de alte suferinţe. N-are puterea să ţipe, îi aud doar plînsul şi gemetele. Alerg spre casă, la adăpost, departe, e frig…

— Dacă erai respectuos, te lăsam să ieşi la joacă, mîrîia maică-sa în timp ce-l trăgea de ureche spre debara. Dacă te mai zbaţi, te închid în beci! ţipă la el şi-i trase cîteva palme peste cap.

Renunţă să se mai agite şi o urmă ascultător. Nu în beci. Nu ştia ce-i aia să ieşi la joacă, pentru că singurele momente în care ieşise vreodată din casă, erau atunci cînd trebuia să arunce cîte un obiect vechi în fundul grădinii, sau cînd aştepta pe

treptele reci ca oaspeţii mamei să plece. Treptele din grădina de piatră şi noroi, împrejmuită cu gardul înalt, din lemn putred cu vopseaua maro scorojită, încoronat cu sîrmă ghimpată. Gard ce-i acoperea orice vedere spre celelalte grădini. Aşa cum la parterul casei draperiile erau trase permanent şi de mic învăţase că orice încercare de a le atinge se sfîrşea cu degete învineţite şi umflate. Putea însă vedea strada de la fereastra lui de la etaj. Învăţase toate casele vizibile în josul şi în susul străzii. Îi cunoştea pe toţi vecinii, le dăduse nume ca să-i poată deosebi, uneori aveau oaspeţi, alteori se îmbolnăveau şi mureau, plecau de acasă într-o cutie de lemn. Iar dincolo de linia familiară a caselor cunoscute se întindea o fiinţă magică, străină, plină de secrete şi teroare. Dincolo de casele vecinilor, de jur-împrejurul cartierului, oraşul, respirînd, gîfîind de povara atîtor oameni, mîncîndu-le gunoaiele, crescînd, aşteptînd. Aşteptînd ca el să iasă din casă. Să iasă pe străzi, să-i calce asfaltul, să-i respire dejecţiile.

La un moment dat avusese şi un prieten. Era un copilaş micuţ, mai mic decît el. O fetiţă albă-albă-albă-albă, cu un păr negru-negru-negru-negru. Cearcănele gri i se întinseseră peste pomeţii ascuţiţi, iar buzele îi erau crăpate şi scorojite. Purta o rochiţă lungă din aripi de molie şi umbla desculţă. Numele ei era Vidma. Îl învăţase să citească, apoi începuse să-i aducă materiale să studieze, în special cărţi, din care el afla de lumi

îndepărtate şi oameni străini, de locuri înfricoşătoare şi de toate lucrurile de care vorbea mama lui, de Îngeri şi de Dumnezeu, de păcate şi de păcătoşi, dar în special îi plăcea să citească despre pasiunile şi tragediile muritorilor.

Nu avea nevoie să iasă din casă pentru a-l cunoaşte pe cel mai teribil monstru. Îi simţea strînsoarea zilnic în jurul pereţilor, gîfîitul excitat, rîgîitul satisfăcut de sacrificiile locuitorilor. Fiecare crimă îi umplea maţele unsuroase, fiecare viol îi ungea inima grasă şi bolnavă. Pînă într-o zi cînd maică-sa îl auzise vorbind singur în camera sa, intrase şi-l luase de urechi. În furia ei îi călcase prietena, o strivise pe fetiţă sub călcîi fără ca măcar să ştie. Se auzise trosnetul craniului sfărîmiţat şi Vidma dispăruse din viaţa lui. De pe hol, părintele îi urlase prin uşa debaralei: „Tu n-ai nevoie de prieteni imaginari. Tu ai nevoie de Dumnezeu!“ De atunci rămăsese singur.

În debara era întuneric şi înghesuială. Miros de pantofi purtaţi şi haine învechite. De praf şi ţevărie coclită. Nu apucase să mănînce de prînz şi foamea deja îi rodea maţele. Mama lui avea un oaspete. Venea de două-trei ori pe săptămînă, la prînz, şi pleca după nici o oră. Nu-l văzuse niciodată, cum nu-i văzuse nici pe cei dinaintea lui, dar le cunoştea vocile, călcătura şi în special gîfîitul. Dormitorul părintelui era perete în perete cu debaraua, aşa că el învăţase ritualul acestor întîlniri. Cînd era mic, toate i se păreau de neînţeles. De cînd se pusese pe citit însă şi chiar

făcuse propriile-i descoperiri în baie, fiecare zgomot prinsese a se corela cu cîte un cuvînt din dicţionar, sau o expresie din vreo carte. Patul din dormitor începea să scîrţîie în scurt timp, toate arcurile care nu fuseseră unse niciodată ţipau de durere sub greutatea celor două trupuri încleştate. Gîfîituri, icnituri, vorbe răguşite pînă nu demult fără sens, ce-i înfierbîntau obrajii acum. Nu dura mult pînă să se dezlănţuie ţipetele femeii, grohăiturile bărbatului şi oftaturile. Încerca să-şi imagineze scenele legate de fiecare zgomot. Binenţeles că ar fi putut ieşi oricînd, uşa debaralei nu fusese încuiată niciodată. Dar el învăţase să fie respectuos. Doar de aceea se afla acolo, în întuneric.

Tresări surprins de zgomot – ceva ca şi cum o pieliţă întinsă peste măsură se crăpase şi se rupsese cu un zgomot umed. Într-un colţ al micii încăperi, o lumină roşiatică începuse să se scurgă pe pereţi. Zidul fusese spart şi o gaură cît pentru un şobolan făcea acum corespondenţa cu pivniţa.

Se apropie cu precauţie. Nu ştia ce să facă, ce ar fi făcut-o pe maică-sa furioasă iar, ce însemna respectul în cazul ăsta, cum avea şi cum n-avea voie să se manifeste. Se mai întîmplase ca şi după o lecţie de respect în debara să mai încaseze o bătaie cu sutienul, principalul instrument de disciplinare. Prin gaura sîngerie îşi făcuseră apariţia doi viermi groşi, inelari şi negri. Se

mişcau unduit pe zecile de piciorușe și avansau cu o încetineală obositoare. Mai surprinzător era că nu păreau să realizeze unde era podeaua și deplasarea avea loc prin aer. După o perioadă îl cuprinse somnul urmărindu-i, apoi mațele îi bolborosiră ostentativ și-și aminti ce foame îi era. Prinse una dintre larve și o privi îndeaproape. Lungă cît arătătorul, dar de cîteva ori mai groasă, avea o consistență moale și păstoasă. Nu mai mîncase niciodată viermi, dar din dormitor zgomotele erau abia la faza gemetelor rare și suspinelor. Pe de altă parte, nimeni nu-i spusese vreodată că nu avea voie să-i mănînce.

Mușcă din el. O zeamă fierbinte și dulce i se scurse pe buză. Era bun! Carnea i se topi în gură. Scuipă pielița într-o parte și înghiți restul. Era mult mai bine așa. Al doilea vierme părea să nu fie conștient de soarta confratelui, așa că își continua cu obstinație avansarea pe o diagonală invizibilă. Îl prinse fără nici o greutate și-l devoră cu mușcături mici, degustîndu-l pe îndelete. În final, acoperi gaura roșie cu lucruri și așteptă ca mama să-l scoată din debara.

Noaptea următoare, pielea de pe spate îi crăpase și el umpluse cearceafurile de sînge.

Dorm, ori cel puţin eu cred că dorm, mă mîngîi cu gîndul că dorm. Mi-e frig, sudoarea mi-a năclăit maieul şi lenjeria de pat, şuviţe soioase de păr mi s-au lipit de frunte, stau întins pe spate, strivindu-mi aripile, maţele negre ce-mi cresc din omoplaţi şi îndur durerea. Credeam că dacă într-un final, după ani de chin, au răsărit, o să se termine şi durerea şi lecţiile de respect ale maică-mii. Probabil însă că atîta timp cît o să crească, nu o să am linişte. Pielea mi se crapă fără oprire în jurul rădăcinilor, pe măsură ce acestea se dezvoltă şi se transformă şi uneori îmi aud oasele trosnind înăuntrul corpului, crăpînd, desprinzîndu-se, deformîndu-se. Ştiu că gem în somn, uneori mai şi ţip, dacă într-adevăr e somn.

O atingere umedă şi aspră îmi şterge fruntea de transpiraţie. Respir greu, ca şi cînd aş avea o greutate pe piept. Deschid ochii şi iarăşi nu mai sînt sigur dacă într-adevăr dorm, dacă poţi să dormi şi să deschizi ochii în acelaşi timp. Mama e pe marginea patului. Aplecată deasupra mea. O privesc îngrozit. Greutatea din capul pieptului îmi crapă cutia toracică. Horcăi şi aerul îmi pătrunde cu dificultate pînă în plămîni şi pare să nu mai vrea să iasă.

Mama e legată cu cablul electric din tălpi pînă sub bărbie, imobilizîndu-i mîinile şi picioarele. Ca un vierme uriaş care se chinuie să stea în fund pe

marginea patului. Nu are cum să mă învelească şi să mă mîngîie, ori să mă mai plesnească peste cap, să mă înveţe ceva respect. E bătrînă, pielea îi atîrnă în falduri foioase, părul alb înspicat îi stă încîlcit în toate direcţiile, iar ochii, orbitele înnegrite şi ochii albi, ceţoşi, cu puroi scurgîndu-se pe la rădăcina nasului. Se apleacă spre mine:

— Copilul meu e un Înger! spune hîrjîit şi sună precum zgomotul static de la radio, atunci cînd nu e nici o transmisie pe lungimea de undă aleasă.

Limba groasă şi aspră, uscată şi crăpată, i se rostogoleşte afară printre buzele arse şi-mi linge fruntea de transpiraţie. Mama mea are grijă de mine!

Nu mă feresc, o las să mă îngrijească. Dar tremur şi plîng. Plîng fără zgomot ca să nu o supăr, îmi simt doar lacrimile calde prelingîndu-mi-se de la colţul ochilor în păr şi spre urechi. Şi ea nu se supără, ci continuă să mă lingă de sudoare.

După un timp aud un trosnet scurt, coşul pieptului mi se reaşează şi simt aerul din plămîni ieşind cu un şuierat. Respir normal, cu lăcomie, greutatea de pe piept s-a evaporat, lacrimile mi s-au uscat şi atunci urlu. Urlu cu gura căscată larg, cu limba scoasă, cu mîinile încleştate pe bordura patului, cu maţele aripilor strivite sub greutatea mea. Urlu tot aerul din mine, toată saliva şi puţin sînge. Urlu pînă-mi simt ochii uscaţi în orbite.

Şi mă trezesc. Deschid ochii încă o dată şi urletul mi se taie retezat de puteri. Mă rog Domnului să fiu treaz cu adevărat de data asta. Sînt în camera mea, pe cearceafurile gri şi umede, între pereţii crăpaţi, luminaţi gălbui de viermii negri ce sapă găuri roşii în pereţii casei mele.

Mai deschid încă o dată ochii şi a treia oară îmi dau seama că în fine sînt treaz. Treaz în camera mea, în lumina cenuşie a dimineţii, cu pereţii crăpaţi şi umbre dosite retrăgîndu-se spre colţuri şi pe sub mobilă.

Mă ridic pe marginea patului şi respir adînc, încercînd să-mi reglez respiraţia. Mă ustură gîtul de uscăciune şi urlet. Mama nu e lîngă mine, pe marginea patului, în coconul ei de cablu. M-am trezit!

Îmi pun papucii şi îmi tîrşîi picioarele afară din cameră. Cobor la parter, mă opresc pe hol, deschid uşa de la debara şi încerc să aprind lumina, dar îmi aduc aminte că becul s-a ars mai demult. Oricum, chiar şi prin semiîntunericul dimineţii întrezăresc forma uscată a mamei. Legată cu cablu şi îndesată în fundul micului spaţiu. Mirosul a dispărut de ceva timp, imediat după ce viermii s-au transformat în muşte şi acestea au ieşit prin ferestrele deschise larg. A fost doar un vis, mama nu mai are cum să iasă din debara.

„Iartă-mă, mamă“, îi spun în loc de *bun*ă *dimineaţa* şi închid uşa.

E prima oară cînd mama mă vizitează în vise. Semn că m-a iertat. Am încercat să-i spun că port în mine destul respect şi că de ceva timp sînt mult prea mare pentru spaţiul strîmt al debaralei, că ies de acolo plin de vînătăi şi cu încheieturile înţepenite, dar n-a vrut să audă. Aştepta de cîţiva ani, de cînd îmi crăpaseră omoplaţii şi începuseră să mi se formeze rădăcinile în osul lor, să-mi crească aripile. Voia să vadă că eforturile ei de părinte dau roade. Aripile mi-au răsărit cu adevărat la o săptămînă după ce a început să miroasă în hol.

Mai rău e cînd mă vizitează foştii ei oaspeţi, sau străini pe care nu i-am văzut, auzit ori mirosit niciodată, de care nici nu ştiam că există. Unii îmi povestesc tot felul de întîmplări, de cele mai multe ori în legătură cu mama, ceilalţi sînt însă neştiutori şi dezorientaţi, furioşi şi înfometaţi. În special înfometaţi.

În faţa oglinzii din baie mă opresc cu răsuflarea tăiată. Fug înapoi în dormitor şi verific paharul de pe noptieră. Într-adevăr, globul ocular al cerşetorului nu mai e. În schimb, fiecărui maţ ce întinde pînza aripilor i-a crescut cîte un ochi în capătul tubului. Iar aceştia se mişcă bolnav în toate direcţiile. Cînd aripile încep să vibreze, ochii se rotesc cu furie în noile lor orbite şi împroaşcă în jur o substanţă mucilaginoasă.

Sînt obosit. Pungile de sub ochi îmi sînt violete, obrajii supţi, părul mi-a căzut în mare parte, pe pielea pătată a capului rămînîndu-mi numai cîteva smocuri jilave. Trebuie să dorm fără să visez. În dulapul din baie sînt medicamentele maică-mii. Unele dintre ele ştiu că sînt somnifere. Iau două pastile, nu, patru ca să fiu sigur, le înghit cu nişte apă de la chiuvetă şi mă tîrăsc înapoi spre camera mea. În uşă, mă prăbuşesc în genunchi, ochii îmi sînt grei, mîinile de plumb, aripile îmi atîrnă monstruos apăsîndu-mă pe spate, trăgîndu-mă de omoplaţi în jos. Îmi pun capul pe marginea patului şi totul pîl… pîlpîie…

...în furia ei îl călcase prietena, o strivise pe fetiţă sub călcîi fără ca măcar să ştie. De atunci rămăsese singur. Maică-sa chiar nu ştiuse? Fusese singur...

Pînă într-o noapte în care adormise plîngînd de durere şi de frică să nu-şi trezească mama. Pe neştiute căzuse într-un somn profund, fără vise, fără suferinţă. Cînd se trezi dimineaţa, se întinse somnoros şi atunci constată că omoplaţii îi erau întregi, nici o rădăcină nu-i sfîşiase pielea, iar el se afla în patul lui, în camera lui, în casa lui şi nu recunoştea nimic altceva în jur. Lenjeria de pe pat foşnea plăcut la atingere şi mirosea a brazi şi zile de primăvară. Pereţii erau vopsiţi în culori vii, cu mult galben şi albastru, iar ferestrele sclipind de curăţenie erau acoperite cu perdeluţe albe. Mai

mult decît toate însă, ceea ce-i oprise răsuflarea în piept era faptul că tot spaţiul din jurul patului era plin de jucării. Cum nici nu-şi închipuise că puteau exista. Maşinuţe de toate formele şi mărimile, roboţei şi rachete, soldăţei de plastic cu sutele, înşiraţi pe mochetă în două armate gata să se înfrunte şi în colţul camerei, opus patului, pe un birou plin de sertare şi rafturi, se afla un computer nou-nouţ. O maşinărie magică de care el auzise doar din cărţi.

Se ridică cu încetineală. O frică grozavă îi rodea măruntaiele. Spaima că totul o să-i dispară din faţa ochilor îi încleştase gîtlejul. Atinse pe rînd fiecare obiect, le mirosi, le mută, încercă să vadă de ce-i capabilă fiecare jucărie, plînse puţin la început, apoi uită de plînset şi un zîmbet larg îi lumină faţa.

Uşa se deschise şi un bărbat înalt, cu ochii negri şi un zîmbet blînd, pătrunse în cameră, îi ciufuli părul, apoi îl luă în cîrcă şi-l cără la parter, în bucătărie. Unde îl aştepta o femeie care îl preluă din braţele bărbatului şi-i pupă burtica, producînd în acelaşi timp un zgomot gutural ca şi cînd se pregătea să i-o mănînce.

Pe masă erau întinse bunătăţuri cum citise el că ar trebui să fie de sărbători, nu un simplu mic dejun. Se lăsă copleşit de afecţiunea celor doi care păreau să-i fie părinţi, oscilînd totuşi între groază

şi curiozitate, cu stomacul tremurîndu-i nervos. De fiecare dată cînd i se adresau, se gîndea îndelung ce să răspundă, închipuindu-şi că ar putea fi un soi de întrebări-cheie. Dacă nu ştia răspunsul corect urma să adoarmă brusc şi să se trezească înapoi, acasă la el. În cealaltă casă, întunecată, rece, cu o debara şi un beci aşteptîndu-l la cea mai mică ezitare, privire greşită, lacrimă prematură.

După micul dejun, părinţii lui îl luară cu maşina să-l ducă la şcoală. Trei noţiuni care-i sfidau întreaga viaţă anterioară, dacă aceea era o viaţă anterioară. În primul rînd ieşise din casă pe uşa din faţă pentru prima oară, în stradă, în cartier. În al doilea rînd, o maşină îl transporta prin oraş şi în fine, mai important decît primele două, urma să meargă la şcoală. Urma să întîlnească alţi copii, să înveţe lucruri noi, să întîlnească alţi copii şi nu mai ştia la ce altceva ar fi putut să se aştepte de la o şcoală, de la prima lui şcoală!

Vecinii le făcură prietenos cu mîna. Ştiau de existenţa lui! Oraşul era verde şi curat, cu străzi îngrijite şi case proaspăt vopsite. Îi privea pe cei doi părinţi de pe locul lui, de pe bancheta din spate a maşinii şi-şi aminti de Vidma, şi-şi aminti că nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Sînt într-un vis din care mă voi trezi iar singur în camera mea de

la etaj, ori tocmai m-am trezit dintr-un coşmar care a durat prea mult şi în realitate asta e viaţa mea.

Drumul continuă însă şi el intră în şcoală şi participă la prima lui oră de matematică…

Termină anul şcolar şi merse mai departe, trecu în următoarea clasă, apoi după cîţiva ani intră la liceu şi uită totul despre coşmarul său cu omoplaţii sparţi şi debarale întunecate. Uneori, în miez de noapte se mai trezea transpirat dintr-un vis în care vreun prieten de-al lui îşi spărgea capul cu un zgomot de os sfărîmiţat. Adormea la loc şi uita iarăşi.

Era într-o duminică de primăvară. Se pregăti pentru a doua zi, pentru şcoală, şi se vîrî în pat devreme. Părinţii intrară şi-l înveliră, închiseră geamul şi se aşezară de-o parte şi de cealaltă a patului. Mama lui îl sărută pe ambii obraji, murmură un cuvînt ciudat, se ridică şi plecă. Nu era sigur, dar i se păruse că-i vede o lacrimă prelingîndu-se. Tatăl lui îl privi lung, îl îmbrăţişă, oftă, se ridică de pe pat şi ieşi din cameră, stingînd lumina în urma sa.

— Tată? Mamă! strigă după ei.

Avu de gînd să se ridice din pat, să-i întrebe ce e în neregulă. Dar nu mai apucă – un somn greu îl cuprinse şi-i închise ochii înainte de a face vreun gest.

Dimineaţa se trezi în celălalt dormitor. O durere groaznică îi sfîşia spatele. Lenjeria de pat era

plină de sînge. Amintirile năvăliră peste el ca o avalanşă de stînci şi noroi care-l strivi sub greutatea copleşitoare. Disperarea îl cuprinse ca un sloi de gheaţă şi atunci urlă cu deznădejde. Începu să plîngă cu sughiţuri. Sări jos din pat şi-şi privi camera. Aceeaşi pereţi cu vopseaua crăpată şi mobilă veche, prăfuită şi ciobită pe la colţuri. Acelaşi miros de umezeală şi otravă de şobolani.

— A fost doar un vis! murmură el, cu dinţii clănţănindu-i în gură.

Nu ştia dacă să fie bucuros că măcar avusese o dată în viaţă parte de un vis atît de frumos, ori să-şi dezlănţuie furia că totul n-a fost decît o minciună. Şi atunci observă – îi crescuse trupul. Se culcase în camera asta urîtă cînd avea nouă ani, iar acum se trezise înapoi aici, în pragul majoratului!

Unde fusese toţi aceşti ani? Unde era mama lui de aici? Singurul lui părinte, cel adevărat! Cu gust de fiere pe limbă ştia cu toată fiinţa lui că mama lui cea reală, care-l născuse şi-l alăptase, era cea de aici. Ce se întîmplase cu ea în tot acest timp?

Uşa se deschise cu un trosnet şi femeia intră cu părul în neorînduială şi în cămaşă de noapte. Îmbătrînise mult şi se urîţise. Dar avea aceeaşi privire înfiorătoare, căreia nu-i putuse rezista niciodată.

— Ce-ai, mă, *ţi s-a urît cu binele de mă scoli aşa cu noaptea-n cap, cu urlete şi bubuituri? Ai? Stau ani şi aştept să-ţi vină mintea la cap, să-ţi crească aripile alea odată, te-nvăţ să ai respect, să fii smerit, să-L iubeşti pe Domnu', şi acum cînd sînt aproape să văd şi eu aievea, te damblagişi?*

— Zgripța*, şuieră el cu ură.*

— *Ce-ai spus?*

Deschise gura să repete cuvîntul pe care-l auzise din buzele tremurînde ale celeilalte mame, cea falsă, dar mama cea adevărată îl pălmui, apoi îl luă de ureche şi îl aplecă să-i fie la înălţime.

— Zgripța*! repetă el cu o izbucnire de curaj.*

Bătrîna îl lovi pînă cînd băiatul căzu în genunchi, aproape leşinat, apoi îl trase pe hol, pe scări în jos, spre debara.

Nu se schimbase nimic. Fusese aici şi-şi continuase corvoada, numai că el nu-şi mai amintea; tot el fusese cumva şi în altă parte…

Îmi ridic capul, gura mi-e uscată, cleioasă şi gîtul înţepenit de la bordura patului. Este deja seară. Mă ridic şi mă întind cu poftă. Mă simt odihnit cum nu am mai reuşit de mult timp. Aripile mi se desfac viguroase şi plesnesc aerul într-o manieră agresivă. Dacă mi le-aş putea controla, dacă aş putea să le supun voinţei mele… Umbrele serii sînt întunecate şi uleioase, prelingîndu-se pe pereţi ca nişte reptile toropite.

Mi-e foame şi mi-e sete. Mă opresc în uşa bucătăriei şi zîmbesc. Un val de bucurie şi un fior îngheţat îmi strîng inima la vederea bunei mele prietene, iubite şi pierdute. Îmi aduc aminte zgomotul ţestei sfărîmate sub talpa mamei şi mă strîmb. Apoi zîmbesc iar. Nu ştiu cum, dar Vidma mă aşteaptă în bucătărie, cocoţată pe un scaun, cu un pahar crăpat în faţă.

Îmi zîmbeşte la rîndul ei, larg şi entuziasmat ca un copil. E aceeaşi fetiţă mică, cu trupul de cel mult opt anişori, cu feţişoara albă-albă-albă-albă şi părul negru-negru-negru-negru. Cearcănele gri i s-au lungit pe faţă, iar buzele îi sînt crăpate pînă la sîngele întunecat. Un roi de fluturi maronii şi catifelaţi s-au strîns în jurul becului de deasupra mesei şi bat din aripi cu furie încercînd să-i străpungă sticla pînă la filament.

— Mi-e tare-tare-tare-tare sete! îmi spune privindu-mă jucăuş. Apoi îmi indică spre celălalt capăt al mesei, unde este aşezată o carte deschisă.

Îmi iau un pahar şi-l umplu cu apă de la robinet. Gîtul mi-e atît de uscat încît nici nu pot să vorbesc. Ei nu-i ofer nimic pentru că ştiu că nu bea apă şi mai ştiu că e bine să nu-i dai nimic. „Lui Vidma *să nu-i oferi nimic, niciodată, pentru că ea vrea totul-totul-totul-totul şi îţi va lua totul, iar ultimul îţi va desprinde sufletul de pe oase cum ai desprinde zgîrciul şi ţi-l va suge cu poftă în faţa ta înainte să te pierzi. Acceptă şi nu oferi“,* fusese sfatul ei la prima noastră întîlnire. Aşa că-mi reţin bucuria revederii şi dragostea ce mi s-ar revărsa în valuri de nectar. Mă aşez de partea opusă a mesei, în faţa cărţii deschise şi sorb cu grijă apa.

Fetiţa îşi scoate încetişor mînuţele din rochiţa din aripi de molie. Le aşează pe masă şi priveşte spre bec. Cu o mişcare fulgerătoare, braţul drept i se lungeşte spre sursa de lumină şi prinde din zbor unul dintre fluturi, între arătător şi degetul mare. Revine deasupra paharului ciobit şi stoarce insecta ca pe o lămîie, de lumina absorbită de la bec. Corpul tubular pocneşte între degetuţele micuţe şi odată cu lumina se scurge în pahar şi o pastă gălbuie. În final azvîrle coaja uscată ce i-a rămas agăţată de unghii şi repetă operaţiunea de cîteva ori, pînă cînd paharul e plin.

Îl ridică şi bea cu sete. Pielea i se întinde pe obraji şi îşi pierde din aspectul mat, pergamentos, i se închid rănile la buze şi acestea se lăţesc într-un

zîmbet larg. Cearcănele i se retrag un pic deasupra pomeţilor. Arată mult mai bine.

Mă uit spre carte. Pare foarte veche, cu paginile îngălbenite şi pergamentoase, prinse între două coperţi din piele. La început nu recunosc literele. Alfabetul folosit îmi este necunoscut.

Vidma nu mai zîmbeşte şi-mi spune cu vocea ei de copil:

— Ea m-a omorît.

— Dar cum e posibil? o întreb. Vreau să spun că tu erai prietenul meu imaginar; nimeni nu te putea vedea, eu eram singurul…

— Ea putea.

Fetiţa atinge cartea cu degetele. Praf de aripi de molie se aşterne pe paginile uscate.

Mă uit iar la pagini şi de data asta înţeleg alfabetul. Pe pagina din stînga este pictat un Înger înfricoşător, înarmat şi împlătoşat, purtînd pe faţă acea expresie solemnă şi îndreptăţită, pe care o afişează întotdeauna atunci cînd tocmai a făcut voia Domnului. Sub pictură este desenat un nume: Diarandael. Pe pagina din dreapta este scrisă povestea Îngerului. Citesc cu nerăbdare. Spre sfîrşit îi aud vocea Vidmei recitînd ultimele rînduri:

— „Diarandael, mai puternic decît Mihail, mai înţelept decît Rafael, Justiţia Domnului în toată Creaţia."

— N-am auzit niciodată de acesta! spun eu.

— Normal. Dumnezeu l-a şters din memoria acestei lumi şi a multor altor lumi în care a activat.

Ţi-am adus cartea dintr-o lume în care încă-i mai există povestea.

— De ce ar face Dumnezeu ceva atît de teribil?

— N-am idee. Acest înger a fost unul dintre cei căzuţi, însă a fost singurul pedepsit cu atîta cruzime.

— Zgripţa! îmi amintesc numele rostit de cealaltă mamă.

— Şi cu toate astea tu-i ştii numele de fiinţă decăzută, zîmbeşte Vidma cum numai ea ştie.

— Dumnezeu lucrează pe căi nevăzute, spun şi închid cartea.

— Ea m-a ucis! repetă fetiţa furioasă.

Mama mea a fost un Înger! Mama mea a fost un Înger rău! Poate că a făcut un tîrg cu Dumnezeu în ce mă priveşte…

— E timpul să mergem, mă anunţă ea.

De fiecare dată cînd ies, oraşul arată diferit, miroase diferit, se comportă diferit. Străzile sînt prost luminate, felinarele cu gaz alternînd cu lămpile electrice. Sînt pustii, caldarîmul rezonînd cu ecourile trecătorilor din timpul zilei. În aleile dintre case ard gunoaiele din tomberoane, ridicînd fum negru la cer. Un cer fără stele, cu o lună ceţoasă şi nori întunecaţi. Simt oraşul trezindu-se în jurul meu, respirînd greu, oftînd în călduri. Vitrinele bulevardelor sînt prăfuite şi pătate cu dîre de salivă. În interiorul lor, hainele expuse sînt prinse în pînze groase de păianjen. Puţinii trecători întîrziaţi nu le acordă prea mare atenţie şi nu pare să le pese de ruina din jur.

Vidma mă trage după ea cu lipăit de tălpi goale. Pentru mine totul este încă descoperire şi în bună parte chiar aventură. Am început doar de cîteva săptămîni să ies, să descopăr măruntaiele de beton şi oţel, cărămidă şi moloz ale oraşului. Foamea a fost cea care m-a scos din casă şi m-a împins pe străzi. O foame pe care nu mi-o pot astîmpăra oricît şi orice aş băga în mine. Gîfîi ca un ogar în spatele rochiţei din aripi catifelate.

Din bulevard intrăm printre case, pe străduţe mici şi întunecoase. Ceaţa e deasă, dar fumul e şi mai des. Lămpile strălucesc argintiu, învelite în dîrele sutelor de melci ce-şi croiesc răbdător drumul de salivă spre periferie.

Într-una dintre străzi este o terasă încă deschisă. Lumina şi zgomotul clienţilor deformează tăcerea gumoasă. Îi privesc de pe celălalt trotuar şi îmi încetinesc paşii, curios şi flămînd. Toate mesele sînt ocupate la refuz, mulţi dintre consumatori beau în picioare şi vorbesc agitat şi vesel.

Abia cînd încep să traversez strada şi mă apropii de ei, disting prin valurile de ceaţă că în spatele fiecărei persoane e cocoţată cîte o fiinţă gheboşată. Se ţin cu ghearele înfipte în carne şi labele din spate, scheletice şi buboase, încolăcite în jurul taliei. Au capete mari cu părul alb vîlvoi şi guri căscate şi băloase. Pielea galbenă e ridată şi are o consistenţă străvezie. Imaginea lor tremură, ca şi cînd sînt în frecvenţe greşite.

— Spuma împuţită a mamei tale! şuieră Vidma.

Avansez spre local şi în final sînt observat. Pe terasă se lasă tăcerea. O tăcere grea, înfricoşată. Oamenii mă privesc temători, probabil că nici ei nu ştiu de ce, e o frică viscerală, dar nimeni nu se mişcă şi nu-şi pot desprinde privirile de la mine. Fiinţele care-i călăresc cîrîie şi să croncăne ameninţător spre noi.

Mi-e foame.

Cîteva halbe de bere scapă printre degete tremurătoare şi se sparg în sute de ciobuleţe mici şi sclipitoare. Mă apropii, încercînd să ignor zgomotul sticlei sparte şi sunetele din ce în ce mai agresive ale fantomelor croncănitoare.

O tînără aflată aproape de poarta terasei intră în convulsii la apropierea mea. Ia o plasă de lîngă piciorul unei mese şi o goleşte, apoi o duce la gură şi începe să vomite înăuntru cu spasme şi horcăituri. Cade în genunchi, cu tot corpul umed de transpiraţie, încearcă să-mi întindă rezultatul eforturilor, dar nu mai are putere. Se lungeşte pe jos cu un bolborosit urît şi pune plasa în faţa picioarelor mele.

O iau de pe jos şi-i văd înăuntru toate organele şi intestinele. Fata e moartă, cu ochii sticloşi şi obrazul lipit de asfalt. Îmi simt stomacul chircindu-se îngreţoşat şi mă feresc de miros. Dau drumul pungii.

Ființa din spatele tinerei pîrîie static și se scurge în trupul întins pe jos. Care brusc prinde viață și începe să se tîrască pe poartă afară și apoi de-a lungul gardurilor în josul străzii, ca un miriapod uman.

Îmi simt aripile vibrînd și zbătîndu-se cu putere. Apoi, fără să am nici cel mai mic control, mă întorc cu spatele la terasă și mațele aripilor se năpustesc asupra pungii. Aud clefăieli și gîlgîituri lacome. Un miros acru se răspîndește cu putere. Îmi vine iarăși să vomit, dar un nod în capul pieptului mă sufocă. Cad în genunchi.

Toți cei de pe terasă intră într-o agitație frenetică. Ființele din spatele lor îi trag cu putere de păr și piele, și cîrîie turbate înspre mine, arătîndu-și colții putrezi și limbile cenușii. Însă oamenii sînt atrași irezistibil către mine, sau probabil către aripile mele și rezistă forței fantomelor. Se ancorează în atracția lor și ca urmare a conflictului ce-i trage în direcții contrare, pielea se crapă pe carne, care se desprinde de pe oase cu pîrîituri umede.

Aripile continuă să se hrănească hulpave. Închid ochii să nu mai văd carnagiul, îmi acopăr urechile să nu le mai aud devorînd, mă lupt pentru aer, nu pot să respir. Orașul e crud, iar oamenii nu sînt decît niște păpuși în așteptarea sacrificiului, condiționare care-i face victime ușoare acum. Lacrimi fierbinți îmi curg pe obraji și numai prezența fetei în rochiță din aripi de molie mă

oprește din zbatere, din dorința de a fugi, din căderea în nebunie.

Într-un final, măcelul încetează. Festinul se apropie de un sfîrșit. Fantomele care-i călăreau pe oameni se scurg în hălcile de carne sîngerînde, cu tendoane și viscere picurînd pe trotuar, iar carnea la rîndul ei prinde viață și se strecoară pe mii de picioruşe înapoi în umbrele aleilor, printre case și blocuri, în ceață și fum.

— Ești aproape, murmură Vidma și mă privește cu ochii sclipind de mulțumire.

O lucire neagră ce-i întinde cearcănele ca pe niște aripi.

Mă ridic din balta de umori și sînge ce s-a format în jurul meu și o urmez. Ajungem la un pod peste o apă întunecată. Aerul e fisurat în mai multe locuri de-o parte și de cealaltă a malului. O lumină roșiatică se scurge bolborosind prin fisuri. Viermi negri, lucioși și groși se tîrăsc cu încetineală prin aer, în sus și în jos, trăgînd de buzele crăpăturilor și dezvelind carnea însîngerată a realităților.

Îmi aduc aminte tot ce am citit în cărțile aduse de Vidma, pe cînd era, după cum spunea maică-mea, prietenul meu imaginar. Toate cunoștințele, informația, substanța cuprinsă în ele începe să facă conexiuni în cortexul meu și revelația mă copleșește.

O durere înfiorătoare mă străpunge din creștet pînă-n tălpi. Nu mai am putere să țip. Spatele mi se sfîșie ca o halcă de vită despicată de măcelar și

trupul începe să mi se strîmbe. Oasele îmi trosnesc, muşchii mi se întind, pielea îmi crapă şi se desprinde ca un şorici bine ars. Ochii îmi cresc peste măsură, topindu-mi restul feţei şi acoperind-o în mare parte şi abia atunci încep să văd.

Să văd anatomia oraşului, materia din care e alcătuit. Să văd diversele variante ale sale, infinitele posibilităţi din inimile infinitelor lumi. Văd rănile deschise de viermii negri şi ştiu că pot trece dintr-o realitate în alta doar cu o bătaie de aripi. Ştiu că asta îmi e menirea.

Simt degetuţele Vidmei înfigîndu-se în puful ce mi-a crescut pe ceafă şi-i aud gîndul scîrţîit, şi atunci fac ultima conexiune şi-mi amintesc de ea, de Regina Moliilor.

„*Catastateț, iubirea mea, lumile sînt iarăşi la discreţia noastr*ă*!*

„Da, Regina mea, m-am reîntors“, gîndesc eu, îmi amintesc de mama, închisă într-o debara, uscată şi răzbunătoare şi rîd, eliberat de fricile existenţei mele de tîrîtoare. Acel ciclu s-a încheiat. Acum zbor. Acum, eu aleg realitatea care-mi place, pentru că numele meu e Catastateţ, Zeul Mort al Limbilor Umflate, Fluturele Transcendental.

Şi în acelaşi moment toate realităţile îngheaţă. Un fulger trăzneşte malul opus şi pe locul impactului rămîne în urmă un… Înger! Un Înger adevărat.

Este înalt cît un bloc de şase etaje, suplu şi luminos. Îmbrăcat în zale. Aripile i se întind cu un zgomot înfiorător, într-o deschidere triumfală de

albeaţă şi putere. Se sprijină într-o sabie de două ori mai mare decît mine, cu dublu tăiş şi mînerul încununat cu un rubin strălucitor.

Furtuna care se dezlănţuie din senin e pură urgie cerească şi în strălucirea orbitoare a fulgerelor, disting în spatele Arhanghelului rînduri după rînduri, după rînduri, pe mii de coloane, de trupuri colosale şi nemişcate, de Îngeri aflaţi în aşteptare.

Vidma se agită cocoţată pe spinarea meu şi încearcă să comunice cu mine, dar gîndurile ei îmi par depărtate şi înceţoşate. Conflictul mi se zbate în piept şi noul meu corp îmi tremură nervos. Aripile mă înalţă în aer, deasupra fisurilor în realitate, la înălţimea Celui din fruntea armatei celeste.

— Ce-i cu tine, iubitul meu? reuşeşc să o aud iar pe Regina Moliilor.

O privesc neîncrezător:

— Vrei să spui că tu nu-i vezi?

— Ce să văd? Pe cine?

Mă întorc spre Arhanghel. Acesta mă priveşte cu căldură.

— Sărut mîna, tată, îi spun şi un zîmbet trist îmi strîmbă faţa.

Ştiu acum că El nu e numai tatăl meu din visul cel frumos, este chiar tatăl meu adevărat şi realitatea asta e şi mai dureroasă.

— Tată! exclamă Vidma şi brusc îi simt panica în trupul micuţ, de copil.

— Cruciada a început, Catastateţ. Tu eşti cel pe care l-am aşteptat să se trezească. Tu eşti singurul care poate să ne arate calea. Deschide-ne drumul către Întuneric! îmi cere El.

Iniţial simt nevoia de a mă supune ordinului său. Lacrimi îmi curg pe obraji. Pînă la urmă n-a fost alegerea mea niciodată. Nici cu mama, nici cu Vidma, nici cu Dumnezeu, ori unealta lui, Arhanghelul. Şi n-o să fie vreodată. Voi fi întotdeauna folosit pentru scopurile altora.

Îmi întind aripile şi-L privesc cu dragoste. Îl văd uitîndu-se întrebător.

— Iartă-mă, tată! cuvintele mi se rostogolesc vîscos pe limbă. Curg ca smoala, încleindu-mi gura.

III

AMANŢII

Aleea era lungă, cu ghinde şi castane risipite pe sub bănci, copilaşi scîrțîindu-şi trotinetele şi multă, multă lume ieşită la plimbarea de duminică în parc, cu familia, adică era ziua în care Fane cîştiga pentru întreaga săptămînă, asta neînsemnînd că în restul zilelor afacerea ar fi fost moartă, pentru că seară de seară ieşeau puştanii să-şi plimbe potăile ori să-şi chinuie plăcile alea pe roți, schebordurile, sau cum li se spunea, iar dacă le şi reuşeau figurile, atunci deveneau generoşi, precum tinerii cu maşini frumoase oprind pentru o bere la noile terase a căror intimitate era risipită doar de umbrele zdrențăroase ale lui Fane şi ale celor cîtorva tovarăşi cu care împărțea întregul parc, de la podul de cale ferată pînă la Şosea, una peste alta era o zi de duminică precum toate celelalte, în care spiritul lui muncitor făcea minuni, visînd în acest timpul la concediul în Grecia de la anu', pentru care punea ban pe ban, întrucît a cerşi pe străzile Atenei în plină vară era o adevărată

vacanță pe care Sindicatul o oferea cu generozitate celor care plăteau, însă nu mai mult de o lună pe an de cap, pentru a avea loc cu toții.

Un domn bine îmbrăcat se opri în fața lui cu picioarele îndepărtate şi o expresie gînditoare, părînd să cîntărească cu dificultate hotărîrea pe care o va lua, iar Fane tresări smuls din visele helenice şi se concentră asupra a ceea ce ar fi putut însemna mimica clientului în termeni de expectanță financiară, dar pînă să-şi încheie socotelile se trezi cu o revistă în brațe: „Să vezi şi tu ce-i frumos în țara asta, că eu oricum nu pot s-o duc la nevastă acasă“, şi se îndepărtă fluierînd. Fane avea un început de educație la una dintre şcolile generale ale capitalei, „asta“, le explicase el celorlalți, „însemnînd o şcoală de pregătire generală pentru viață, una din marile chestii ce ți se pot întîmpla“, şi aşa cum afirmase de nenumărate ori atunci cînd citea ziarele abandonate pe băncile din parc celorlalți tovarăşi, ştia literele de bază ale alfabetului şi se putea descurca cu texte de interes general, „dacă veți putea pricepe ce chestie mare este lucrul ăsta – general“, apăsa pe cuvînt pronunțîndu-l cu voce răguşită de cîteva ori, pînă era sigur că tovarăşilor le intrase bine în cap.

În acele momente de după plecarea domnului bine, căzuse într-o „stare de şoc“– îi explicase lui un nene despre starea asta –, nu mai primise niciodată o revistă de la nimeni, nici el şi nici vreun alt cunoscut de-ai lui, văzuse numai numele publicației şi prețul de dedesubt, iar Şocul continuase să-i chinuie cu sadism spiritul muncitor: cine ar arunca o revistă de ‘*jdemii* de lei şi mai ales direct în brațele unui cerşetor, care dacă primea un *‘jdemiu* de la un client îi pupa şi vîrful pantofilor, iar acum îi picaseră pleaşcă cîteva *‘jdemii*, cu o copertă aşa lucioasă şi colorată şi uuuh, cu

întîrziere realizase ce poză era pe copertă! Uuuh, poza aia! Conştiinţa că duminica e totuşi zi lucrătoare se mai zbătu puţin în burta nefericitului, pentru ca apoi să cedeze în faţa altor nevoi sociale şi Fane se retrase cu umilinţă sub privirile dezaprobatoare ale potenţialilor clienţi de pe alee, care voiau ca şi duminica, atunci cînd ei se relaxează şi se distrează, serviciile publice de interes general să fie deschise non-stop!

În primul boschet din spatele băncilor îşi descărcă nevoile pe frunzele ruginii ale toamnei şi în fine, eliberat de Şocul ce-l stăpînise atît de mult timp, ieşi pe o potecă laterală aleii şi se îndreptă spre ascunzătoarea unde se retrăgea să-şi numere banii, iar uneori chiar să-i şi ascundă, atunci cînd Sindicatul îşi trimitea oamenii înainte de termen după taxe. Iar astea îl terminau – taxă pe locul de cerşit, taxă pe zona de control din parc, taxă pe client, pe cîştigul suplimentar pe care-l aduna din gunoaie, ori de pe mesele eliberate la terasele cu bere, unde chiar auzise că băutorii plăteau şi taxe pe banca pe care şedeau, iar chestia asta îl făcuse să mulţumească Domnului că Sindicatul lui era unul înţelegător şi care-i explicase la instructaj că toată lumea avea de plătit taxe, iar potenţialii lui clienţi o duceau chiar mai rău decît el, cu toate schebordurile şi maşinile lor! Aici, deja era o idee mai adîncă a cărei analiză o tot amînase.

Ascultă încordat cîteva secunde şi auzi doar zgomotele îndepărtate acum, ale parcului aglomerat, zgomote de duminică, nimic deosebit, putea să-şi savureze prada cu soarele încălzindu-i trupul amorţit în umbra aleii, coperta aia lucioasă, o mîngîie tremurînd, în special acolo unde imaginea era mai rotundă, revista asta: „pla…“, citi cu atenţie, „pla…“, acolo era un semn necunoscut, nu era din literele de bază, un fel de „v“ cu codiţă, dar nu putea să-l pronunţe aşa, „pla…, plaubou“, concluzionă în fine cu un suspin de uşurare, acum putea trece mai departe şi o

deschise înfrigurat chiar acolo unde se deschide ea mai uşor că-i pagina mai groasă, adică la mijlocul revistei, pagina care se desface şi se măreşte, aşa cum i se mări şi lui nevoia socială ce-l împinse imediat în picioare, spre primul copac, „Uuuh, revista asta o să mă termine din picioare!“.

***

Pe-nserate ieşi ameţit din ascunzătoare, clătinîndu-şi capul cît un pepene de atîta citit, atîtea chestii se pot face, atîtea chestii interesante, era complet dezorientat şi important în acelaşi timp, da, acum era un tip important cu atîtea lucruri în cap. Reveni pe alee doar pentru a se asigura că nu i-o furase nimeni în timpul zilei, el oricum nu mai avea putere să muncească după tot acest efort intelectual, îşi zise cu voluptate şi după întreaga nevoie strînsă de ani de zile de neştiinţă şi eliminată acum pe scoarţa copacilor şi pe frunzele toamnei, atîta nevoie de care nici el nu-şi dăduse seama.

Înlemni într-o a doua „stare de şoc“ şi nu putu să-şi reţină gîndul că era prea mult pentru o singură zi. Nu mai avea revista cu el să verifice, o îngropase în locul obişnuit, dar era sigur că nu se înşală, uuuh, Şocul, ori nevoia se strecura iar prin toate mădularele lui, făcîndu-i să-i zvîcnească burta necontrolat şi să-i tresară un ochi de parcă înnebunise şi, pfuui, mirosul ăsta, îşi adulmecă mîinile cu scîrbă pentru prima oară, apoi hainele şi se strîmbă. O luă la fugă şlăpăindu-şi pantofii rupţi şi, lîngă lac, într-un colţ cît mai retras, se dezbrăcă de multele rînduri de zdrenţe şi se aruncă în apă, unde începu să se frece cu sălbăticie şi să-şi rîcîie straturile groase de jeg, depuse de-a lungul istoriei pentru o mai bună protecţie termică în timpul iernilor grele.

Cînd se reîntoarse pe alee, cu apa picurîndu-i din păr, ea încă stătea pe aceeaşi bancă. Era deja

întuneric, iar cei doi rămăseseră singurii oameni pe o rază destul de mare. Inima-i bătea în piept să se spargă. Îşi mirosi iar mîinile, era mai bine, mult, mult mai bine, nu-şi mai amintea cînd mirosise ultima oară atît de frumos, a salcie şi a iarbă şi a apă plină de vegetaţie, se aşeză pe bancă lîngă ea şi o privi în ochi, era chiar ea, fata de pe copertă – „Plaumatul“ după numele mic, iar ea nu se îndepărtă dezgustată cum făceau toate de obicei, nici nu îl privi cu frică, acum că lui i se zărea în ochi cît de multe aflase într-o singură zi, sigur, mai avea încă atîtea de citit din revistă, dar deja i se putea vedea capul ca un pepene şi poate şi mirosul ăsta de salcie şi iarbă şi apă…, ea stătea acolo şi-l privea liniştită şi curioasă, „Bună seara, plaumă…, plaumă…, plamătulo“, deschise discuţia cu voce răguşită şi o atinse pe mînă, iar în ochii ei sclipi ceva şi el se blestemă că nu citise mai mult pentru a şti ce sclipise acolo şi nu mai ştia ce să-i zică, pentru că ea aştepta, asta putea vedea şi el, şi se blestemă iar că nu ştia ce aştepta ea, adică, acum ştia multe, foarte multe, dar nu intrase în asemenea amănunte, „Haide, să mergem acasă“, încercă el şi ea acceptă bucuroasă, numai să nu fie vreun tovarăş primprejur, că nu voia s-o împartă cu nimeni!

Acasă era o cocioabă făcută din deşeuri chiar sub podul de cale ferată, pe locul cel mai bun, pentru care-l pizmuiau toţi tovarăşii, pentru că adăpostul lui era ferit de ploi ori ninsoare, doar vîntul bătîndu-l uneori şi, oricum, rezistase de ani de zile, în timp ce toţi ceilalţi şi-l reconstruiau în fiecare primăvară. Nu era mult spaţiu, aşa că împinse absolut totul spre pereţi şi în mijloc aranjă toate cîrpele şi cartoanele pe care le avea la îndemînă. Era acolo chiar şi o pătură, una maronie, ruptă în cîteva locuri, dar altfel bună, moale şi călduroasă, pe care o puse deoparte pentru a o înveli pe Plamă peste noapte. Citise mult şi deja

capul îi păcănea de atîtea lucruri pentru a şti ce să facă şi cum. Pe drum tăcuseră amîndoi, ea urmîndu-l îndeaproape, iar el punînd la cale planurile. Voia să-i arate tot ce ştia, tot ce învăţase, ce nici nu putuse visa înainte de acea zi.

Îi dădu mai întîi să mănînce la lumina lumînării, aşa cum înţelesese că este considerat romantic şi de mare efect asupra femeilor, şi ce noroc pe el pentru că, oricum, curent electric nu era, deci avea o casă romantică. Îi întinse pe lada ce servea drept masă tot ce strînsese de-a lungul săptămînii şi poate chiar mai înainte, neprecupeţind nici un efort, uitînd de orice economie, iar ea mîncă flămîndă şi cu poftă toate bucăţelele de carne rămase pe oasele strînse de pe mese, sosul gras şi hrănitor scurs din toate conservele şi în care ea scufundă la nesfîrşit pentru a înmuia resturile de chifle şi batoane stocate din ce-i aruncaseră în special bătrînii, toate bunătăţurile ajutate să alunece mai cu spor de berea aurie strînsă într-o sticlă de plastic. Urmă desertul, care-i lumină faţa îmbujorată după ospăţ, şi din care doar gustă cu o delicateţe şi o eleganţă cum Fane nu mai văzuse niciodată, cîteva resturi de gogoaşă, unele chiar cu umplutură, apoi ronţăi cotorul unui merişor şi, în fine, sătulă, se retrase şi se întinse cu un oftat pe cîrpe, acolo unde maldărul era mai mare şi deci mai moale şi mai călduros.

Fane se dezbrăcă primul, simţind cum se îmbată el însuşi de mirosul său ecologic, „Ehee, ce prinţ a pus laba pe tine, Plamă!“ o felicită în timp ce-şi scotea prima pereche de şosete. La a treia renunţă nerăbdător să se mai descalţe şi se apropie de ea, expunîndu-se cu justificată mîndrie privirii preocupate a femeii. Se spune că Dumnezeu are grijă de nebuni, de proşti şi de beţivi şi, deşi el încă nu se hotărîse din care tagmă făcea parte, ştia că Dumnezeu avusese grijă de el într-o privinţă, ca de propriul lui fiu.

O despuie cu blîndețe şi, în loc să se repeadă asupra ei cu lăcomia anilor pierduți, ezită pentru a-şi reaminti învățămintele parcurse în revista Plaubou, citise multe lucruri acolo pe care încă nici nu şi le putea imagina, dar noaptea era lungă şi, oricum, avea de gînd să deguste totul pe îndelete, să-şi întipărească în carne fiecare gest, fiecare senzație, aşa că, trăgînd aer în piept spre a-şi potoli năvala sîngelui, îşi recapitulă planurile, se hotărî şi o aşeză mai întîi în patru labe. Începea cu lucruri simple, pe care chiar le mai făcuse în tinerețe, cînd nevoile sociale fuseseră mai acute. Schimbă poziția la început cu stîngăcie, dexteritatea crescîndu-i cu practica, pînă cînd epuiză tot ce reținuse în direcția asta şi-şi mută atenția şi înzestrarea pe un alt plan, superior, al delicateselor ce trebuie doar ciugulite, al gurilor rotunjite şi umede, roşii şi moi orificii ascunse necunoscătorilor, atingeri interzise, prelinse, de multe ori suplimentate prin băgarea, scoaterea, frecarea, lovirea, înțeparea, contorsionarea, picurarea, scurgerea, bicuirea, segmentarea, fracturarea, torsionarea, percutarea şi nu în ultimul rînd repetarea tuturor acestora într-o cu totul altă ordine, folosindu-se de orice obiect i se păruse potrivit din nimicurile strînse de el pentru că „sînt bune la casa omului" şi într-adevăr, acum îşi dovediseră utilitatea, în special cele din cauciuc şi plastic de care avea din belşug. Iar Plama se supuse tuturor deliciilor înviorînd baraca cu gemetele, trilurile şi în multele finaluri cu strigăte şi răcnete de care nu crezuse că i-ar fi în stare plămînii. Fane ar fi luat totul de la capăt, dar deja se scursese toată nevoia din el, iar femeia rămăsese şi ea într-o rînă, gîfîind, cu sînge curgîndu-i din nas. Brusc revenit în realitatea cocioabei, se simți vinovat să nu fi întins coarda prea mult, dar avea atîta de recuperat cît timp ea încă se mai afla pe acolo… Nu-şi făcea iluzii că ar putea s-o păstreze prea mult timp şi chiar aşa, niciodată nu era

îndeajuns, realiză cu stupefacție ce înțelepciune îi trecuse prin cap, p-asta trebuia s-o discute cu tovarăşii, iar pe de altă parte, oricum, nici ea…, adică şi ea… Era tîrziu, aproape dimineață şi simțea oboseala copleşindu-i coapsele, o senzație nouă de care se lăsă cucerit cu voluptate în timp ce cobora spre lac. Se întoarse în adăpost cărînd un bidon cu apă, în care umezi o cîrpă şi o şterse pe tot trupul transpirat, bucurîndu-se de moliciunea formelor relaxate, şi-i opri sîngerarea, în timp ce ea moțăia sprijinită pe grămada de cîrpe. O înveli în pătură şi o sărută de culcare. Îşi aminti că încă nu-i spusese cum îl cheamă, dar ea deja adormise, aşa că renunță momentan şi se întinse alături acoperindu-se cu zdrențele din jur.

***

Încă o zi însorită de toamnă cu soarele în crucea zilei încălzind parcul. Plecase după mîncare pentru că i se terminaseră cu o seară înainte toate proviziile adunate de-o săptămînă şi putea simți golul din stomac mai abitir ca-n cele mai înfometate perioade de iarnă. Îşi putea închipui ce simțea Plama lui după tot efortul de a ține pasul cu el, aşa noroc probabil că nu mai dăduse de mult peste ea, ori, ori, se opri cu răsuflarea tăiată, ori te pomeneşti că a fost prima oară cînd a fost lucrată cu o asemenea măsură şi cu o aşa artă. Trebuia să mai citească în revistă, s-o uimească de tot, s-o dea gata, da, în revistă spuneau totul. Uită de mîncare şi se duse direct la ascunzătoare. Plauboul era acolo unde-l lăsase. Fără să realizeze trecerea timpului se cufundă în lectură, literă cu literă, cuvînt după cuvînt, pînă se uneau într-o propoziție, care, repetată de mai multe ori, avea sens. Şi în final, putea spune, învățătură după învățătură.

Se înserase deja cînd durerea din stomac îl doborî şi îşi dădu seama că uitase complet de mîncare şi de femeie. Zîmbi fericit la gîndul că se va întoarce acasă, la Plama lui harnică. Citise că

femeia ideală este „gospodină în casă, curvă în pat şi doamnă în societate“.

Frumoase cuvinte, adînci gînduri. Femeia lui fusese curva curvelor în pat, iar vagaboande d-astea mai ştia el şi nici una nu se putea compara cu Plamă, aşa că la amiază, la plecare, o pusese la treabă prin casă, ce mai, o lovise norocul ca acceleratu' de Ploieşti pe ta-su, de nu-i rămăsese decît o mănuşă întreagă, iar restul se împrăştiase pe o distanță de cîțiva kilometri, că se plictisise să-l tot strîngă cu găleata. Se opri înduioşat şi înghiți în sec – cîți bărbați oferă şansa femeilor lor să devină ideale? Iar femeia lui ideală trebuia să mănînce, aşa că se îndreptă spre cea mai apropiată terasă. În drum pescui cîteva cotoare din primul tomberon şi chiar o pungă cu ceva pufuleți sărați pe fund, de pe o bancă, ca delicatesă, noroc de noroc pentru prințesa lui, curva curvelor. Încercă să-i evite pe polițişti, doar aşa, de principiu, dar ăştia nimic, îi tot țineau calea, deşi nu furase, nici măcar nu cerşise, doar adunase lucruri aruncate aiurea prin parc, cineva şi spusese odată că ăsta-i un serviciu folositor societății, precum lupii care curăță pădurile de hoituri, şi el, precum lupii… „Mai du-te-n mă-ta, bă jigodie, cu porcăriile astea“, îi frînse avîntul cel mai înalt dintre polițişti, un osos cu o figură rea şi perversă, „Să trăiți, dom' căpitan“, încercă să-l îmbuneze, dar privirea ăstuia îl înfricoşă şi se încovoie şi mai mult în fața lor. Îi arătară Plauboul cu Plamă pe copertă şi-l întrebară dacă o văzuse. Încremeni la vederea revistei în maşinile lor şi un firicel cald i se scurse pe coapsă şi genunchi în jos, într-o mică băltoacă aburindă. Frica îi încleştase gura.

Slăbănogul îl scuipă: „Fir-ai al dracului de împuțiciune, stîrpi-v-ar dracului odată, că eu v-aş împuşca în cap, mă, să curăț lumea de voi“, retrăgîndu-se de lîngă el şi continuînd să scuipe cu flegme mari, îngălbenite de tutun. Dar celălalt îşi întrerupse colegul cu o voce temperată: „Dacă o

vezi cumva pe ştoarfa asta anunţă-ne cît de repede poţi, se dau şi bani pentru cine ne ajută, înţelegi, iei bani mulţi, fir-ai al dracului de jigodie, trebe găsită că-i bolnavă şi mai e şi amnezică, fir-ai al dracu'! Dispari d-aici odată, că te iau în şuturi!“

Dispăru între tufişuri cu o sprinteneală de care nu se mai crezuse în stare. Plama lui era în pericol, umbla potera s-o ridice, parastasu' mamii lor, că ăştia erau mai răi ca băieţii de la Sindicat. Mai adună în fugă de prin gunoaie cîteva bunătăţuri din cele mai mustoase şi deci mai rafinate şi într-un final coborî panta spre piciorul podului şi răsuflă uşurat. Dinăuntru se zărea o dîră de lumină. Femeia lui îi consuma toate lumînările, dar asta nu era nimic, conta că ea era acolo şi potera nu-i bunghise. Îşi potoli bătăile inimii, lăsă sacoşele conţinînd cina pe jos şi coborî spre apă. Se dezbrăcă după ce se asigurase că nici un tovarăş nu-l vede şi intră în apa rece.

Baraca lucea de curăţenie. Ba găsise şi un bidon cu vopsea, luat de el cine ştie de unde şi de cînd şi-i vopsise pereţii într-un alb întins cu mătura. Deşteaptă femeia lui. Deşteaptă şi frumoasă, pe măsura nevoilor lui sociale. Stătea într-un colţ, tremurînd de frig, palidă şi cu degetele-i fine zdrelite de treabă. O adevărată gospodină! se minună el. O ridică şi-i arătă mîncarea. Abia se atinse de ea. Înghiţea cu greu, mestecînd fără vlagă bucatele, iar la desert renunţă. Atunci Fane îşi aminti de poliţişti, spuseseră că ar fi bolnavă, ceva cu „zică“, poate la vezică, rămase el un timp pe gînduri. „Ascultă, fă, adică, ascultă, Plamă, ai fost şi tu să te…, să te…, să-ţi uşurezi şi tu vezica, că ziceau unii că ai avea probleme cu ea, cu vezica, înţelegi?“ şi arătă el cum stă o femeie pe cîmp cînd o apucă nevoia, iar Plamă aprobă fericită din cap. Se ridică mulţumit, deci nu mai erau probleme, cel puţin în seara aia, „Şi pe mine mă cheamă Fane“, adăugă în timp ce strîngea masa, făcu ordine lăudînd-o pentru hărnicia care făcea din ea o

gospodină ideală, apoi prinse a se dezbrăca cu gesturi măsurate, murmurîndu-i cu glas răguşit: „Ehee, ce prinţ a pus laba pe tine, Plamă!“. Trezită din amorţeală, ea îşi scoase singură hainele şi se întinse spre el, preluînd de data asta iniţiativa. Cîte chestii, cîte chestii ştia şi ea, în carnea ei erau scrise toate secretele şi el încă nici nu începuse să-şi etaleze noile cunoştinţe, dar noaptea era lungă, numai să aibă el atîta nevoie cît de lungă era noaptea!

***

Mai întîi îl trezi frigul, apoi auzi afară răpăitul ploii şi deschise ochii cu greutate. Se întinse să-şi dezmorţească oasele, era obosit şi totuşi nu se simţise niciodată mai bine. Plamă nu se trezise încă, un ghem sub pătura maronie, în jur era mai linişte ca de obicei, chiar şi pentru cursul săptămînii, poate ploaia, se gîndi el repede, era prea fericit să-i mai pese, îşi trase zdrenţele pe el şi ieşi. Aduse cîteva vreascuri şi hîrtii în baracă să facă focul, dar se opri contrariat. Cu tot zgomotul făcut de el, femeia rămăsese ghemuită sub pătură. În aşa hal s-o fi ostenit prinţul ei? O dezveli cu blîndeţe şi rămase privind-o. Avea ochii deschişi şi o privire înceţoşată ţintind dincolo de el şi de acoperişul din tablă, iar gura îi era întredeschisă cu sînge închegat mînjindu-i nările, şi buzele, şi obrajii.

Aleea era lungă, cu ghinde şi castane pe jos, udă şi întunecată, dar mai presus de toate, pustie. O aşeză pe aceeaşi bancă unde o găsise, îi aranjă rochia şi capul, să nu-i cadă într-o parte, o sărută pe păr, încă-i mai mirosea aşa frumos, se îndreptă din spate şi se îndepărtă de bancă privind-o cu tristeţe. Fusese frumos, dar nu avusese însă timp s-o scoată şi în societate!

Plecă cu paşi tîrşiţi, avea de strîns mîncare pentru toată săptămîna, doar îşi terminase stocurile

şi în plus trebuia să pună bani pentru Grecia. Cine ştie, poate că data viitoare, la următorul număr de Plaubou…

CENUŞA

Aprilie este o lună urîtă în Toronto. Plouă zilnic, uneori ploaia se transformă în lapoviţă şi este frig. Oraşul este cenuşiu, străzile sînt pustii, vîntul şuieră printre blocurile de beton şi cărămidă udă.

Sebastian traversă holul blocului şi se opri pe pragul din faţa intrării. Încă ploua. Îşi scoase umbrela şi o deschise.

Un taxi era oprit în faţa clădirii. Din el coborî un tînăr fără umbrelă, cu o geacă neagră cu glugă, şi o geantă din piele atîrnată pe umăr. Îşi scoase dintr-un buzunar o bucată de hîrtie mototolită. Sebastian păşi pe trotuar, după care se opri. Tînărul nu îl observase încă—citea adresa notată pe bucata de hîrtie.

— Răzvan? întrebă Sebastian cu voce nesigură.

Tînărul se întoarse spre el, îl privi preţ de cîteva secunde, apoi izbucni în rîs.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Sebastian.

Răzvan îl privi zîmbind:

— Nu ţi-ai văzut fratele de şase ani şi cînd acesta trece oceanul să vină la tine, prima întrebare pe care i-o pui este: ce cauţi aici?

— N-am ăăă…, n-am ştiut că vii!

— Da, te-am tot sunat, dar n-ai mai răspuns la telefon de vreo trei ani.

Sebastian dădu din cap, apoi completă gestul:

— Mi-am schimbat numărul.

— Şi nu te-ai obosit să mi-l dai şi mie.

— Trebuie să ajung într-un loc în jumătate de oră…, îi spuse Sebastian privindu-l neîncrezător.

— Ar fi frumos să-mi dai întîi drumul în casă.

Sebastian tăcu şi-l privi cîteva secunde nehotărît. *Cum s-a întîmplat asta?* Apoi zîmbi stingher şi-şi îmbrăţişă fratele. Scurt şi cumva de la distanţă, dîndu-i drumul din îmbrăţişare înainte ca acesta să-l cuprindă în braţe cu adevărat. Se întoarse împreună cu Răzvan la lift.

— Cum ai ştiut unde să mă găseşti?

— Am aflat adresa de la Carmen.

Băga-mi-aş! Nu ştia ce-ar mai putea spune. *Băga-mi-aş!* Rămaseră în tăcere restul drumului cu liftul. Sebastian ieşi primul atunci cînd ajunseră la etajul său. Deschise gura să spună ceva dar renunţă. Străbătu holul cu paşi grăbiţi şi intră.

— Am auzit de divorţ la puţin timp după ce n-ai mai răspuns la telefon, îi spuse Răzvan intrînd după el.

Sebastian îl privi acuzator. Se întoarse pe călcîie şi-i arătă sufrageria:

— Am doar două camere. Tu… tu o să dormi pe canapea. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am de ajuns la bibliotecă şi sînt, sînt deja în întîrziere.

Răzvan îl aprobă tăcut. Se aşeză pe canapea şi-l privi pînă ieşi din apartament.

Sebastian intră în apartament după ora unsprezece noaptea. Răzvan era întins pe canapea, îmbrăcat în halatul său de casă. Hainele de drum erau aruncate pe jos, lîngă perete. Îşi scosese din geantă doar laptopul, pe care-l lăsase pe masă, la încărcat.

Sebastian stinse lampa de la capătul canapelei. Luă o pătură şi-o aşeză deasupra oaspetelui. Apoi se dezbrăcă de pardesiu, lăsă umbrela la uscat, pe hol şi se descălţă. Vru să-şi scoată din geantă manuscrisul citit la şedinţa grupului de scriitori, dar renunţă. Se aşeză pe fotoliul din stînga canapelei şi-şi privi fratele. Acesta era cu şapte ani mai mic decît el. Cînd plecase din România, Răzvan abia împlinise douăzeci şi trei de ani. Era încă un adolescent, înalt şi subţire, care se îmbrăca aşa cum îl văzuse pe fratele lui cînd acesta fusese la universitate, adică în blugi strîmţi, tenişi Converse şi tricouri negre cu grafică violentă şi cu mesaje suculente. Încă se mai îmbrăca aşa, constată zîmbind Sebastian văzîndu-i lucrurile pe

care le purtase pe drum. Cînd traversase oceanul ca să-i vină într-o vizită neaşteptată.

Prezenţa fratelui în sufrageria sa îi aducea amintiri pe care se chinuise să le uite şi care acum reveneau pline de sentimente neclare şi de frustrări. Ce căuta Răzvan acolo? Ce-l determinase să-şi treacă peste îndîrjirea cu care-i spunea cu şase ani în urmă că nu-l interesează cum e Canada ori Toronto şi că nu avea de gînd să-şi petreacă vreodată zece ore în spaţiul închis al unui avion?

Îşi amintea totul în cel mai mic detaliu şi nu-i plăcea. *Ce pot face acum? Nu-i pot spune s*ă *plece*...

***

Cînd se trezi Sebastian era aproape cinci dimineaţa. Corpul îi era înţepenit de la poziţia incomodă din fotoliu. Era frig. Se ridică cu spatele îndoit de durere. Se retrase în dormitor, se schimbă la pijama şi se băgă sub pătură. La ora şapte se trezi iar, văzu cît este ceasul şi oftă. Răzvan era în sufragerie. Închise ochii şi încercă să adoarmă la loc. Zece minute mai tîrziu se ridică din pat şi se duse la baie.

Se privi în oglindă. Oare ce impresie îi făcuse lui Răzvan? De cînd se ştia el fusese înalt şi slab. Acum, burta i se rotunjise, la fel ca şi faţa. Părul blond i se rărise considerabil, avea obrajii buhăiţi şi o nesiguranţă în privire. Era doar de treizeci şi şapte de ani, dar arăta de patruzeci şi cinci. Uneori

un an prost te poate îmbătrîni considerabil. El avusese parte de trei ani proşti.

Ochii i se schimbaseră cel mai mult. Aveau aceeaşi culoare ca şi ai fostei sale soţii, Carmen. Un albastru deschis şi strălucitor. Dar în timp ce ai ei îi dădeau acea expresie pe care el o iubise din prima clipă, de veselie necondiţionată şi plăcere de viaţă, ochii lui avuseseră întotdeauna o expresie dură şi cercetătoare. Acum îl arătau bătrîn şi obosit. Carmen îi spusese că avea o expresie de înfrîngere. Nu era adevărat, nu se dăduse bătut încă. Dar cum să arăţi un lucru ca ăsta cuiva, atîta timp cît nu aveai rezultate.

Răzvan va observa schimbările, fără dubiu. Poate că va fi de acord cu Carmen şi-l va judeca la rîndul său. Se spălă pe faţă şi se privi iar în oglindă. Dacă era acolo, n-avea cum să spele înfrîngerea din ochi.

Răzvan dormea în continuare. Îşi puse o pătură pe spate şi se aşeză la masa din sufragerie, cu o ceaşcă de cafea în faţă. Pe masă erau răspîndite foile de hîrtie pe care avea notiţe pentru povestirea la care lucra. Scrisese din ea doar două pagini şi se blocase. Povestea nu decurgea firesc, personajul principal reacţiona ciudat. Începu să-şi recapituleze punctele intrigii şi ideile, fracţiuni de dialog care-i plăcuseră şi voia să le insereze în text. În cele din urmă începu să scrie.

— Am eu impresia sau văd un gîndac care se zgîieşte la mine?

Sebastian tresări şi puse pixul jos. Privi spre ceas—era zece fără zece. Lucrase fără întrerupere pentru mai bine de două ore. Nu i se mai întîmplase de mult aşa ceva. Răzvan se trezise. Se ridicase de pe canapea şi culesese un papuc de pe jos, privind nentrerupt spre un colţ al sufrageriei. În acel colţ era un gîndac de bucătărie care stătea orientat cu capul în jos şi puţin ridicat, părînd într-adevăr să nu-l scape din priviri pe fratele său.

— Lasă papucul, Răzvan.

— Ai un gîndac în casă!

— Da, dar nu-i al meu.

Tînărul se opri şi se întoarse spre Sebastian. Îl privi curios. Încercă să spună ceva, probabil să întrebe ceva, dar nu scoase nici un cuvînt.

— Este gîndacul vecinilor de jos, de la etajul zece, spuse Sebastian. Numele lui… numele lui este Sun Tzu. L-au adus din China… să le poarte noroc.

— Sun Tzu?

Sebastian îşi strînse hîrtiile înşirate pe masă, aranjîndu-le pe subiect şi depozitînd fiecare grămadă peste cealaltă în cruce, ca să le poată despărţi mai uşor cînd va avea nevoie de ele. Nu-şi terminase ultima propoziţie pe care o scria şi cu Răzvan vrînd să-l strivească pe Sun Tzu nu reuşise să se mai concentreze la scris. Se strîmbă uşor iritat. Şi totuşi, nu-şi văzuse fratele de şase ani, cum putea să-l irite un lucru atît de mic?

— Presupunînd că cineva chiar a botezat un gîndac şi i-a mai dat şi numele ăsta, de unde ştii însă că este gîndacul norocos şi nu un altul?

— În primul rînd pentru că nu avem gîndaci în bloc, deci nu există un altul; iar în al doilea rînd… în al doilea rînd pentru că este singurul gîndac pe care l-am văzut să se holbeze. În general au tendinţa să se ascundă.

Sebastian se apropie de perete şi se opri faţă-n faţă cu gîngania. Răzvan i se alătură. Sun Tzu rămase în aceeaşi poziţie, mişcîndu-şi antenele şi întorcîndu-şi capul de la un bărbat la celălalt.

— Nu ţi-e teamă că s-ar putea să se înmulţească şi o mică armată de filozofi chinezi să-ţi infesteze blocul?

— Nu. Vecinii mi-au garantat că Sun Tzu a fost… ăă, castrat.

Răzvan începu să rîdă. Se reîntoarse la canapea şi se aşeză.

— Vrei să-mi spui că au cuţitaşe mici cu care le taie obiectul? Fac pariu că individul de pe perete este vreun nepot de-al bătrînului Sun Tzu.

— Poţi să rîzi, dar aparent chinezii au o metodă ca să-i castreze. Nişte chimicale cu care-şi ţin gîndacii sub control în megalopolisurile lor. Nu-i omoară să nu le aducă ghinion, dar le ţin populaţia la minimum.

— Aşa ţi-au zis chinezii de jos?

— Nu. Asta am citit-o pe Internet. Ca şi tine, şi eu la început am fost tentat să-l…ăăă, să-l strivesc. Odată ce ai trecut prin Bucureştiul anilor ’80, îţi este dificil să nu ai impulsuri ucigaşe de cîte ori vezi un gîndac.

Sebastian se duse în bucătărie şi turnă restul de cafea într-o ceaşcă nouă pentru Răzvan, apoi şi-o reumplu pe a lui. Se reîntoarse cu cafeaua în sufragerie.

— Mă gîndeam să luăm micul dejun şi apoi, poate să ieşim, să-ţi arăt oraşul, dacă vrei.

***

Sebastian îşi conduse fratele pe Wellesley pînă în Queen’s Park. Nu mai ploua, dar era mohorît şi frig. Un vînt îngheţat spulbera grămezile de frunze înegrite şi îmbibate cu apă, strînse pe iarba mică şi gălbuie. Copacii erau desfrunziţi. Băncile goale. Statuia ecvestră a regelui Eduard al VII-lea arăta copleşită de singurătate.

— Ţi-aduci aminte de aprilie în Bucureşti? rupse tăcerea Răzvan.

Sebastian clipi iritat şi nu-i răspunse.

— Ieşeam să te caut prin parcul din spatele blocului, prin locurile unde ştiam că te ascunzi cu prietenii tăi. În aprilie totul era verde şi înflorit şi era atît de cald încît eu purtam deja pantaloni scurţi. De multe ori mă opream în spatele vreunui copac şi te ascultam povestindu-le, vorbi rar

Răzvan. Oftă, apoi continuă: Uneori uitam că mama mă trimisese să te aduc acasă, pentru cină, şi rămîneam ascuns ca să pot auzi toată povestea. Prietenii tăi te ascultau cu gura căscată. Îmi doream să pot spune şi eu poveşti atît de tari prietenilor mei.

— Numai că tu n-aveai prieteni, îl întrerupse Sebastian. Îţi petreceai prea mult timp cu mine şi gaşca mea.

— Aprilie e o lună frumoasă în Bucureşti, zîmbi Răzvan.

— Nu mă întorc acasă, dacă asta urmăreşti.

— Ha, ai văzut? După şase ani şi tot foloseşti cuvîntul acasă când te referi la Bucureşti.

— E doar forţa obişnuinţei. …ăă, vrei să-ţi arăt oraşul sau ai de gînd s-o tot ţii aşa?

Răzvan rîse cu plăcere. Sebastian îl privi nehotărît. Îl conduse afară din parc. Traversară strada şi intrară în campusul St. George al Universităţii. Coborîră treptele pe lîngă Hart House, urcară dealul tunurilor şi ieşiră în piaţa perfect rotundă a lui King's College Circle. Pe toate laturile se înşirau clădiri vechi, din piatră, cu turnuri şi gargui. O mică replică a unui Oxford adus peste ocean de către coloniştii englezi. Peisajul era la fel de dezolant, doar că arhitectura gotică îi conferea un aer de nobleţe. Aleile ude erau străbătute de studenţi înfriguraţi. Cerul arăta gata de ploaie.

— Hm, frumos, recunoscu Răzvan. Ţin minte că ai trimis nişte poze cu universitatea, în primul an. Erau mai multe în pachetul ăla, dar astea de aici aveau ceva special. I le-am dat lui tata să le vadă şi mi-a cerut să i le las lui.

Sebastian nu spuse nimic. Doar îl conduse spre ieşirea din King's College Circle. O stradă pietruită cobora dealul Universităţii pînă în College Street.

— Tata era în permanenţă îngrijorat. Tu erai principalul subiect de discuţii la întîlniri. Apoi, n-am mai ştiut nici eu de tine şi... – înghiţi în sec; clipi şi încercă să zîmbească. De fiecare dată cînd mergeam la masă la el, duminica, mă privea întrebător şi eu doar clătinam din cap. Ştia că...

— Răzvan, nu vreau..., nu vreau să aud de tata.

Răzvan se opri. Respira greu.

— Am nevoie să mă odihnesc o clipă.

Avea cearcăne mari sub ochi. În ciuda frigului transpirase şi broboane de sudoare i se scurgeau pe frunte. Se apropiară de o bancă. Sebastian puse o pungă pe lemnul ud şi-l invită să stea. Fratele lui nu arăta bine. Probabil că *jet lagul* îşi spunea cuvîntul. Trebuia să-l fi lăsat să doarmă, nu să-l ia la o plimbare prin oraş pe vremea asta nenorocită. Sebastian ura luna aprilie. Iarna era întotdeauna prea lungă în Toronto şi în aprilie deja simţea că se sufocă de atîta gri împrejur şi frig.

***

Sebastian descuie uşa şi intră în apartament. O mireasmă familiară îi umpluse casa. Ceva dulceag, ceva uleios, ceva puţin ars. Pătrunse în bucătărie.

— Am făcut nişte cumpărături…, începu să vorbească, dar se opri.

— Sper că ţi-e foame, spuse Răzvan. Îi străluceau ochii. Zîmbetul îi era precum o clătită întinsă pe faţă.

Sebastian inhală. Da, asta era. Mireasma. Friganele şi sote de mazăre. Mama lor obişnuia să gătească aşa ceva atunci cînd el era deprimat. Atunci cînd Răzvan lua vreo notă mare, sau cînd tatăl lor avea o zi proastă la serviciu. Sebastian eliberă aerul din plămîni şi înghiţi. Simţi o presiune crescîndu-i în piept şi un tremurat nervos în stomac. Puse sacoşele pe jos şi ieşi din bucătărie.

— Sînt aproape gata, spuse Răzvan aducînd bere şi un borcan de gem la masă. Pentru încheiere, explică el.

Sebastian îl urmărea cu privirea. Fratele său mai mic avea trăsăturile tatălui lor, dar în interior… în interior era mama lor întreagă. Întotdeauna preocupîndu-se să le uşureze viaţa celor din jur, să le îndulcească greutăţile. Sebastian oftă şi-i ocoli privirea lui Răzvan. De asta dorise să dispară. Voise să uite totul – chiar şi părţile bune. Pentru

că cele bune îi reaminteau şi de familie, dar şi de amintirile proaste, de toate vorbele pe care simţea nevoia să le rostească, de toate gesturile pe care ar fi fost obligat să le facă, de relaţiile fără sfîrşit pe care nu ar fi avut cum să le ocolească. Îşi dorise un început nou împreună cu Carmen, însă pînă şi ăsta se dovedise un capăt de linie.

— Gata. Mănîncă-le cît sînt calde, spuse Răzvan aşezînd pe mijlocul mesei o farfurie umplută cu un turn de friganele.

Sebastian reuşi să zîmbească şi să-l privească în faţă pe Răzvan. Imediat însă îşi dădu seama că era zîmbetul canadian politicos care ascundea iritarea în spatele bunei-cuviinţe. Iar iritarea sa nu-i era adresată neapărat fratelui său, cît trecutului pe care prezenţa lui Răzvan îl aducea în casa lui. Sebastian îşi aduse aminte cît de mult îşi iubea fratele şi cît de mult îşi dorise să fie lîngă el, dar vizita asta îl luase prin surprindere şi-l făcuse să se simtă vulnerabil şi fără scop.

— Ce-i asta? întrebă Sebastian.

Răzvan observă ce-i atrăsese atenţia fratelui său şi rîse:

— L-am prins pe micuţul Sun pe masă şi chiar dacă este un animal de casă, nu sînt de acord cu gîndaci în apropierea mîncării.

Dihania chinezească se afla într-un borcan, lîngă televizor. Gîndacul se holba la cei doi fraţi, parcă cerşind de mîncare.

— E ciudat micuţul. Nici n-a încercat să fugă. M-a lăsat să-l prind în borcan şi recunosc că m-am simţit puţin vinovat, spuse Răzvan.

— Nu l-ai omorît, observă Sebastian şi se holbă la rîndul său la gîndac.

— Se pare că ţii la el. N-aş putea să rănesc ceva ce are o semnificaţie pentru tine.

Sebastian se retrase puţin. Primul său impuls fusese să dea mîna cu Răzvan, dar în schimb rînji şi răsuflă cu uşurare. Pentru prima oară de cînd sosise Răzvan. Îşi îmbrăţişă fratele şi-l ţinu îndelung în braţe.

— Mulţumesc.

Răzvan nu spuse nimic. Doar îl îmbrăţişă la rîndul său.

Cei doi fraţi îşi începură cina modestă. Aşezaseră masa lîngă fereastră şi mîncau cu lăcomie, în tăcere, din farfurii aşezate direct pe placa de lemn a mesei. Sebastian ura feţele de masă, mileurile sau orice alte dantele. Copilăria îi fusese saturată de astfel de lucruri, aşa cum se întîmplase în întreaga ţară la acea vreme, şi el o simţise ca pe o supradoză de textile casnice. Sufrageria avea pereţii goi şi conţinea doar o masă cu două scaune, o canapea, un fotoliu şi televizorul aşezat pe un stand micuţ. Pe podea era întins un covor ţărănesc adus de Carmen din România. I-l lăsase lui Sebastian la divorţ, aşa cum îi lăsase toată mobila de mîna a doua oferită de imigranţi veniţi mai demult în Canada.

După cină, rămaseră la masă cu cîte o bere în faţă şi se priviră. Răzvan vorbi uitîndu-se pe fereastră:

— Ştii, am făcut filologia doar pentru că voiam să fiu scriitor, ca tine. Însă acum, după atîţia ani, nu-mi place să comentez cărţi, nu-mi place să scriu recenzii, ori să predau literatură. Nu-mi place să scriu, în general. Îmi place doar să citesc.

— Ţi-am zis atunci că nu-i o idee bună, îl apostrofă Sebastian, dar tăcu brusc, înroşindu-se.

Nu avea de gînd să facă reproşuri, ori să rescrie trecutul. Era doar dificil să se oprească, să fie înţelegător.

— Da, ai avut dreptate, aprobă Răzvan.

Sebastian îşi luă berea de pe masă, se ridică de pe scaun şi se aşeză pe canapea:

— Aş fi vrut să fi vorbit mai mult, mai devreme. Cu, cu zece ani mai devreme.

După cîteva minute de tăcere, tot el puse o întrebare care-l apăsase de la început:

— Ce… ăăă, ce ţi-a mai spus Carmen?

— Nu prea multe. Am întrebat-o dacă ştia unde stai, cum se mai descurcă. Am întrebat-o de ce nu se întoarce în România. Mi-a zis că are o slujbă bună, şi-a făcut ceva prieteni aici şi că acum consideră Toronto casa ei. Puţin diferit de opinia părinţilor, dar pînă la urmă e un ocean la mijloc, aşa că viziunea e clar diferită.

Răzvan îşi lăsă sticla pe masă şi se aşeză în fotoliu, întinzîndu-şi picioarele:

— Am ţinut legătura prin părinţii ei. Aflam mai repede de la ei ce-aţi mai făcut, decît de la tine.

— Da, întotdeauna vorbea ore întregi cu ai ei. Chiar şi la început, cînd banii se împuţinau şi nu aveam nici unul serviciu.

Cu toate astea nu simţea că regretă acum. Îi lipseau toate aceste lucruri mărunte.

— N-am întrebat-o de ce aţi divorţat, dacă asta voiai să ştii. A fost decizia voastră şi dacă tu nu ai vrut să-mi spui, ce rost avea să aflu versiunea ei.

Sebastian privi în jos, spre covor, numărîndu-i nodurile din ţesătură. Întotdeauna făcea asta cînd era nervos.

— Tata spunea că femeile sînt istoric si genetic programate să considere că bărbaţii trebuie să cîştige mai mult decît ele, să ocupe funcţii mai importante şi în general să fie atît de buni la ce fac, încît să ofere un sentiment de siguranţă pentru viitorul familiei. Unele femei nu pot trece peste faptul că bărbatul lor nu mai aduce acasă banul, că nu mai poate oferi securitate. Altele înţeleg şi se adaptează.

— Cînd a spus tata asta?

— La puţin timp după ce am auzit de divorţ.

— Hm, întotdeauna plin de vorbe înţelepte. Niciodată… niciodată vreun sfat practic, spuse Sebastian cu un calm care-l surprinse şi pe el.

Se ridică şi privi spre gîndac. Trebuia să-l elibereze. Îi aprecia compania, dar n-ar mai fi fost

acelaşi lucru cu Sun Tzu închis într-un borcan. Oricum gîndacul petrecea mai mult timp în apartamentul său decît cu stăpînii lui. Cu toate astea, onoarea nu-l făcea pe Sebastian să se simtă mai norocos.

— Nu ştiu care-ţi era situaţia la momentul divorţului, dar cum te descurci acum?

— Poftim? se întoarse Sebastian surprins.

— Văd că nu te duci la nici un serviciu, stai acasă şi scrii. De unde-ţi vin banii?

— Am primit o bursă de la guvern ca să-mi termin romanul. Banii sînt puţini, abia îmi ajung. Dar… mi-am calculat că o să supravieţuiesc anul ăsta. Plus că este musai să termin romanul. Guvernul vrea să vadă că… mi-am respectat promisiunea şi… i-am cheltuit banii în scopul prevăzut în contract.

— Şi după aia?

— După aia…, repetă Sebastian cuvintele; se duse în bucătărie. Pun de cafea. Mai vrei?

— După ce banii ăştia se termină.

— Nu ştiu. O să văd atunci. Vrei cafea?

— Nu, nu vreau, spuse Răzvan şi îl urmă în bucătărie. Există vreo şansă să-ţi publici romanul aici?

— Probabil că există, dar eu n-am găsit-o încă.

— Nu te-ai gîndit să te întorci?

Sebastian îl privi îndelung.

— De ce m-aş întoarce?

— Nu ştiu, n-ai mai fi singur.

— Îmi… ăăă, îmi place să fiu singur. În plus, vorba lui Carmen, Toronto este acum casa mea.

— Ai fi avut nevoie de familie în perioada divorţului, Sebastian. Ai nevoie şi acum, dar ţi-e frică să recunoşti chiar şi în sinea ta. Să nu cumva să te copleşească.

Se reîntoarseră în sufragerie. Sebastian încercă să pară preocupat cu adăugatul zahărului în cafea şi mestecatul lui. Se gîndi la alte subiecte, dar mintea îi era golită. Erau prea multe de vorbit şi totuşi atît de puţine de spus. Răzvan reluă:

— Mai ţii minte de ce eşti supărat pe tata?

— Cum… ce întrebare e asta?

— Au trecut mai bine de zece ani de cînd nu ai mai vorbit cu el. Cu timpul…

— Zece ani de cînd… de cînd el i-a grăbit moartea mamei, îi răspunse Sebastian. După cîteva clipe de tăcere continuă: Cum aş putea uita aşa ceva?

Fratele mai mic îl lăsă să termine ce avea de spus, apoi încă vreo cîteva secunde, dacă mai avea ceva de adăugat. Cînd era clar că asta era tot, rosti cu voce înceată, ca şi cînd spunea o poveste, fără vreun ton de morală, ori de afirmaţie:

— Am înţeles că ar fi divorţat mai devreme. Dar că au mai stat împreună doar pentru noi. Au divorţat cînd tu aveai douăzeci şi cinci şi terminaseşi facultatea, iar eu împlinisem optsprezece şi-mi luasem bacalaureatul. Într-un fel, eram amîndoi aranjaţi şi divorţul nu ne-ar fi pricinuit prea mult necaz.

Tăcu şi-l aşteptă pe Sebastian să reacţioneze, ori să înţeleagă ce-i spune. Cînd acesta păstră tăcerea şi continuă să studieze ţesătura covorului, Răzvan reluă pe acelaşi ton neutru:

— Mama avea cancer şi trecuse deja prin două sesiuni de chemo. La vremea aia n-am ştiut, pentru ca nici tu, nici tata, nu mi-aţi spus, voiaţi să mă protejaţi, dar doctorul îi dăduse încă trei cel mult.

— Ar mai fi putut sta încă trei ani cu ea.

— Da, ar mai fi putut. Pe de altă parte acela i-a fost timpul pe care l-ar mai fi avut oricum. Nu ştiu cu adevărat ce l-a împins la divorţ şi de ce n-a mai stat. Nu l-am întrebat niciodată. Am preferat să nu ştiu. Să nu mi-i amintesc astfel.

— Ai stat cu ei în casă în acei ultimi ani, Răzvan. Vrei să-mi spui că nu ai observat nimic, ăă, că nu i-ai văzut certîndu-se?

— Oamenii se pot certa pentru că au cumpărat ceva ce nu voiau, ori că s-a ars pîinea în prăjitor. Dar nu vor divorţa pentru motivele astea. Mai mult, un puşti de liceu care tocmai a început să se bărbierească, tocmai a avut primele prietene şi şi-a băut primele beri, nu este cel mai bun la un asemenea lucru. Mai ales cînd refuză să observe anumite lucruri. Cînd încearcă să-şi prelungească adolescenţa pentru cîteva luni în plus…

Sebastian jucase dialogul ăsta în mintea sa de zeci de ori. De fiecare dată sunase la fel. Foarte

diferit de ce se întîmpla acum: *Tu unde ai fost toţi acei ani? Ai făcut facultatea în acelaşi oraş în care locuiai, dar ai preferat să stai la cămin. Ai fugit şi atunci, cum ai fugit şi mai tîrziu, în Canada!* În scenariile sale, vocea fratelui era întotdeauna furioasă. Iar el îi răspundea cu stăpînire de sine şi demnitate: *N-am fugit, dar aveam şi eu dreptul la viaţă de student. Apoi am cunoscut-o pe Carmen. Cum ar fi fost ca după facultate să mă fi întors acasă cu ea, la mama, care era bolnavă în camera ei şi noi doi să facem dragoste în dormitor?* Cam aşa se derulaseră de fiecare dată certurile cu fratele mai mic, abandonat în mijlocul războiului din sînul familiei. Părinţii divorţaţi, mama pe moarte, iar tatăl în braţele amantei. Răzvan a fost cel care a rămas acasă şi a stat cu mama pînă la capăt. Acelaşi Răzvan care acum îl privea cu atenţie şi nu-l acuza de nimic.

Da, înţelegea perfect ce-i spunea şi într-adevăr punea totul într-o perspectivă diferită. Dar ce-ar mai fi fost acum de spus? Se pare că nu se ascunsese îndeajuns de bine – Sebastian înţelegea ce-i spunea, dar nu era sigur că voia să şi accepte.

***

A doua zi dimineaţă, ploaia încetase, ceaţa se risipise şi cerul se înseninase. Pentru prima oară în două săptămîni apăruse soarele. Sebastian ştersese de apă masa de pe balcon şi pregătise cafeaua.

Apoi lucrase cîteva ore, pînă cînd Răzvan se trezise. De obicei nu avea răbdare să stea la masa de lucru mai mult de douăzeci-treizeci de minute. Dar în ultimile două dimineţi scrisese mai mult de cinci ore fără întrerupere. Era aproape norma lui pe o săptămînă întreagă.

Pregăti micul dejun pe balcon. În faţă se puteau vedea acoperişurile cu ţigle roşii şi gargui din piatră, ale universităţii. Aerul era limpede şi călduţ.

— N-ai de gînd să te întorci nici măcar pentru o vacanţă în România?

— Nu, cred că o să mai treacă cîţiva ani buni pînă să… pînă să simt nevoia să mă întorc acolo.

— Mi-ar…, ezită Răzvan. Privi traficul, clădirile. Mi-ar plăcea foarte mult dacă te-ai întoarce cu mine acum. Doar pentru puţin timp. Ar însemna foarte mult pentru mine, termină el.

— Poate după ce-mi public prima carte aici. Asta s-ar putea întîmpla chiar la anu'. Aş putea veni în vizită la anu'.

Răzvan acceptă cele spuse cu un uşor clătinat din cap. Sorbi din cafea şi inspiră adînc:

— Arată frumos cu puţin soare.

— Da, puţin soare şi puţină verdeaţă fac minuni în Toronto.

— Tata spunea că i-ar fi plăcut să-ţi vadă oraşul.

După cîteva minute de tăcere, Răzvan îşi întoarse privirea spre Sebastian. Acesta îşi muşcă buzele, apoi vorbi cu voce joasă:

— M-ai întrebat dacă îmi mai aduc aminte de ce eram supărat pe tata. Mi-am dat seama că… ah, mi-am repetat de atîtea ori de-a lungul anilor cauza supărării, încît… încît n-am putut să uit. Dar ce uitasem era supărarea în sine. N-o mai simţisem de mult timp. Mi-era… mi-era doar frică să admit lucrul ăsta, ca să nu-mi dispară motivul tuturor acţiunilor mele din ultimii ani.

Tăcu şi sorbi din cafea, apoi puse ceaşca la loc şi-l privi la rîndul său pe fratele mai mic:

— Ştii, în lungile ierni toronteze m-am obişnuit să discut cu tine. Era totul în mintea mea bineînţeles, n-am îndrăznit s-o fac cu voce tare.

— Eu n-am purtat nici o discuţie cu tine, spuse Răzvan. Cît ai fost plecat. Cred că n-am mai putut după ce toată adolescenţa ţi-am călcat pe urme pas cu pas, apoi brusc nu am mai putut face următorul pas cînd tata a plecat de acasă şi tu ai hotărît să te muţi cu Carmen. Dar mi-am închipuit zeci de scenarii pentru ziua în care te vei întoarce la Bucureşti şi ne vom reîntîlni. Aveam atîtea să-ţi spun şi să-ţi arăt.

— Rămîi în Toronto. Stai cu mine pentru o perioadă, îi spuse Sebastian.

— Nu pot. Mîine am avionul de întors acasă. Am multe de făcut acolo în următoarele zile.

— Aşa curînd! Nu. Schimbă-ţi biletul. Îţi plătesc eu diferenţa. Mai stai o săptămînă măcar.

— Chiar nu pot. Crede-mă că aş vrea, dar mi-e imposibil. Însă dacă tot am ajuns în punctul ăsta, aş vrea să-ţi dau ceva. Ți-am adus-o special din ţară.

Răzvan se ridică de la masă şi intră în casă. Se reîntoarse după cîteva minute cu un cilindru din metal argintiu strălucitor, se reaşeză pe scaun şi depuse obiectul în faţa lui Sebastian. Avea o plăcuţă de bronz, pe care era gravat numele tatălui lor, anul naşterii şi un alt an, cel care tocmai trecuse, apoi mai jos era gravat cu un font diferit numele lui Răzvan.

— Ce-i asta?

— Asta-i cenuşa lui tata.

Sebastian rămase tăcut. Nu reuşea să se adune şi să-i spună că nu i se pare o glumă bună. Răzvan însă îl aşteptă să înţeleagă ce i-a spus, apoi vorbi cu blîndeţe:

— Tata a murit acum un an. Am încercat să dau de tine, dar nu ai răspuns niciodată la telefon şi nu-ţi aveam nici adresa. Imediat după incinerare am renunţat să te mai caut, mi se părea prea tîrziu, oricum. Dar acum, am simţit nevoia să-ţi spun. Să ştii. Nu mai avem nici o rudă în viaţă. Tu ai rămas singurul căruia trebuia să-i spun.

— De ce… de ce l-ai adus aici? îl întrebă Sebastian calm şi imediat simţi cît de absurdă e întrebarea în circumstanţele alea. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, dar cumva reuşi să nu-şi întoarcă privirea.

— L-am adus acasă. Voia să fie cu tine.

***

Trei săptămîni mai tîrziu, Sebastian îşi făcu curaj şi formă numărul de telefon al Monicăi, cea de-a doua soţie a tatălui său. Abia după plecarea lui Răzvan îşi dăduse seama că acesta nu-i lăsase nici un alt număr de telefon decît cel al Monicăi. „Este o persoană bună, ai să vezi. Tata şi cu ea au fost căsătoriţi pentru opt ani şi au dus o viaţă frumoasă“, îi spusese frate-său înainte să plece. „Caut-o şi vorbeşte cu ea.“

— Monica, sînt Sebastian, fiul lui Alexandru. Acum vreo trei săptămîni a fost pe aici Răzvan. El mi-a dat numărul tău.

— Da, Sebastian. Răzvan mi-a zis că s-ar putea să mă suni.

— A lăsat aici, la mine, cenuşa tatei.

— Poftim?

— Cenuşa tatei. Este aici, ah, în Toronto.

— Tatăl tău a fost îngropat, n-a fost incinerat.

Sebastian înghiţi cu greu. Simţi transpiraţia revărsîndu-i-se subit. Respiră adînc, încercînd să-şi recapete prezenţa de spirit, însă nimic nu mai părea să aibă sens.

— Nu, ăăă, nu înţeleg, reuşi să îngaime în cele din urmă.

— Nici eu nu înţeleg, îi mărturisi Monica. Nu mi-a zis nimic de vreo cenuşă.

— Crezi că ai putea să-mi dai numărul lui de telefon? Cumva, cumva nu mi l-a lăsat decît pe al

tău şi… şi aş vrea să mă lămuresc.

Urmă o tăcere îndelungată la capătul celălalt al firului, după care vocea Monicăi reveni:

— Nu ţi-a zis?

— Ce să-mi zică?

— Răzvan avea cancer în stadiu terminal. Credeam că d-asta a vrut să te mai vadă o dată. A murit joi. L-am îngropat ieri alături de tatăl şi mama ta. Îmi pare rău.

Sebastian închise telefonul. Strînse la piept cilindrul cu cenuşă.

Familia lui…

Era acasă, acum era sigur.

Despre autor

Costi Gurgu s-a născut la 1 aprilie 1969, în Constanța.

Și-a luat licența în drept și relații internaționale în 1995, la București, apoi a absolvit un program de design la Westminister College, Londra, în 1998. A lucrat ca designer pentru diverse reviste, iar în 2004 s-a stabilit la Toronto.

A publicat peste 40 de texte în diverse reviste, ziare, almanahuri și antologii. Este prezent în antologia *Ages of Wonders* (2009, editori Julie E. Czerneda și Rob St. Martin).

În 1999 a înființat grupul KULT, pentru care a editat trei antologii: *Vremea Demonilor* (Omnibooks, 2001), *Cronicile Sîngelui* (ProLogos, 2002) și *Radharc* (Millennium Press, 2005).

Volume publicate: *Ciuma de Sticlă* (ProLogos, 2000); *Rețetarium* (Tritonic, 2006).

A cîștigat 21 de premii, printre care Marele Premiu la Colocviul Național de Science-Fiction de la Călărași, în 1999, pentru povestirea „Ciuma de Sticlă“, Premiul „Alexandru Odobescu“ al Uniunii Scriitorilor pentru debut în volum și Premiul „Vladimir Colin“ 2001 pentru *Ciuma de sticlă* , premiul Convenției Nationale de SF&F 2003 pentru nuvela „Copiii Domnului“, Premiul Atelier Kult 2007 și Premiul „Vladimir Colin“ 2008 pentru *Rețetarium*.

Este membru al SFWA.

Blog: http://vyrclozone.wordpress.com

Cuprins

Table of Contents

Table of Contents